

WINDSOR AİLESİ #3

Zorunlu BAĞLILIK

CATHARINA MAURA

OLIMPOS

Çeviren: Onat Özyılmaz

Zorunlu BAĞLILIK

Faye, Dion Windsor'ın evlenmek şöyle dursun, yakınlarında olmasını bile istemeyeceği bir kadındı. Yine de yıllar önce büyükannesinin zoruyla nişanlandığı o büyüleyici piyanistten kaçış yoktu.

Dion, bu evliliği istemediğini her fırsatta belli etmişti, ta ki düğünlerine aylar kala Faye'i başka bir adamla görene kadar.

O an, ondan uzak durma çabalarının artık bir anlamı kalmadığını fark etti. Zaman dolmuştu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Faye onundu.

Daha doğrusu onun olabilirdi.

Faye'i mahvedecek sırlar saklamasaydı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-8729-06-1

9 786258 729061

www.olimposdukkani.com

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

Zorunlu Bağlılık

Catharina Maura

Orijinal Adı: The Unwanted Marriage

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2023, Catharina Maura

Çeviren: Onat Özyılmaz

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Aydan Yalçın

Son Okuma: Tuğçe Teker

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Aralık 2025

ISBN: 978-625-8729-06-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

CATHARINA MAURA

Zorunlu BAĞLILIK

Dion ve Faye'in Hikâyesi

Ceviren: Onat Özyılmaz

*Doğru şeyi yapmak uğruna hayatlarını yaşamaktan vazgeçenlere.
Yaşamınız en tatlı rüyalarınızdakinden bile iyi olana kadar
yapmanız gereken zor seçimleri yapmaya devam edin.*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

DİKKAT

Bu kitap kadın kahramanın evinde şiddet (Dion ve Faye arasında değil) ve ebeveyn kaybı gibi hassas temalar içermektedir.

Sonunda adalet yerini bulsa ve karakterler *mutlu sonlarına* kavuşsa da okurların dikkatli olması tavsiye edilir.

DION

Büyükannem kardeşlerimle beni ağır misafirlerimiz için kullandığımız salona topladığında yolun sonuna geldiğimi anlamıştım. Kendime itiraf etmekten kaçınsam da zamanımın dolduğunu biliyordum.

Büyükannemin bakışları üzerimizde gezindi. O bizi inceleyenken ben de onu inceledim. Gözlerimi her zamanki gibi kursuzca şekillendirilmiş omuz hizasındaki saçlarında, üzerindeki mavi pantolonlu takımında ve sert yüz hatlarında gezdirdim. Bugün bakışlarında en ufak bir nezaket yoktu.

Boğazını temizlemesiyle gerildim. O buz gibi yeşil gözleri benimkileri bulduğunda midem kasıldı. Henüz ağzını bile açmamış olmasına rağmen ne söyleyeceğini iyi biliyordum. Bu, duyacaklarımın ağırlığını azaltmıyordu elbette.

“Düğün tarihin belirlendi, Dion,” dedi sonunda. Sesinde bir türlü kabullenemediğim bir kesinlik saklıydı. “Tören altı ay sonra bugün yapılacaktır.”

Ortamdaki gerilimi hissetmemek imkânsızdı. Hava bile ona yenilgiyle boyun eğiyordu sanki. “Peki,” diye mırıldandım, sesime karışan duygulara engel olamayarak. Hiç eksik etmediğim kayıtsızlık maskem bu akşam bana ihanet etmişti ve kardeşlerimi yok yere endişelendirmek istemediğimden bakışlarımı yere diktim.

Anlaşmalı evlilikler, Windsor ailesinin yıllardır süregelen bir geleneğiydi ve bu günün gelip çatacağını başından beri biliyordum. Kardeşlerimin arasında yıllardır nişanlı olan, on yılı aşkın süredir kiminle evleneceğini bilen tek kişi bendim. Bu hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu tabii. Aksine, daha çok kaderimin mühürleneceğini bilerek ağır ağır darağacına yürüyordum gibi geliyordu.

Büyükannem planlarından, düğünün detaylarından ve belirlediği tarihlerden bahsetse de ağzından çıkan tek sözcüğe odaklanamıyordum. Nişanlım Faye'den başka bir şey düşünemiyordum.

Ona dair düşünceler beraberinde daima vicdan azabı –ondan çaldığım ve zamanı geldiğinde bir bir mahvedeceğim her şey için duyduğum vicdan azabı– getirirdi ve bugün de bir istisna değildi. Kalan hayatını doyasıya yaşaması gerekirken Faye'den kalanları da yok edecektim.

Büyükannem, “Dion?” dediğinde daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Bakışlarımı yerden kaldırdığımda kimseden çıt çıkmadığını fark ettim. “Anlaşmamızı hatırlatmama gerek var mı? Faye'den kaçmaya bir son vermenin vakti geldi.”

Dişlerimi sıkıp onu başımla onayladım. Faye'le evleneğim çocukluğumuzdan beri belli olsa da benim bundan on altı yaşına bastığımda haberim olmuştu. Fırsatını bulur bulmaz önce bir yatılı okula, ardından da üniversite okumak için denizaşırı bir ülkeye kaçmıştım. Kendimden on yaş küçük biriyle evlenme fikri beni dehşete düşürse de hepsi bundan ibaret değildi. Esas sorun evleneğim kadının o olmasıydı.

Sırf onu yılda birkaç kereden fazla görmemek için kaçmaya devam etmiş, üniversiteden mezun olduktan sonra holdingimizin küresel genişlemesine odaklanmaya karar vermiştim. Yurt dışında çalışmak bana biraz zaman kazandırmış olsa da yeterli değildi.

Asla yeterli olmayacaktı.

Büyükannem bir şeyler anlatmaya devam ediyordu ama buna bir saniye daha dayanacak gücüm kalmamıştı. Ne olduğunu anlamadan salondan çıkıp düşüncelere dalmış vaziyette evimizin koridorlarını arşınladım. Temiz hava, serin rüzgâr, aklımı Faye'den uzaklaştıracak herhangi bir şey bulma arzusuyla kaçmaya devam ettim.

Kafam öyle doluydu ki ayaklarımın beni nereye götürdüğünün belli belirsiz farkındaydım. Tanıdık bir binanın önünde duraksadığımda kalbim sızladı. Salondan çıktığımdan beri bedenimi ele geçirmiş uyuşukluk hissini delip geçen keskin acıdan şikâyetçi değildim. Niyetim buraya gelmek değildi ama görünüşe göre bu akşam vicdan azabından kaçış yoktu.

Parmaklarımı nazikçe duvarda gezdirdim ve tuğlalardan birini iterek gizli bölmedeki anahtarı çıkardım. Çocukluk evimiz, arazimizin geri kalanının aksine, son teknolojiyle donatmadığımız tek binaydı. Bunu hiç dillendirmemiş olsak bile kardeşlerim de ben de ona el sürmeyeceğimiz konusunda hemfikir gibiydik. Belki hepimiz ailemizden kalan hatıraları korumak istiyorduk belki de hiçbirimiz bu evden vazgeçmeye henüz hazır değildik. Günün birinde hazır olacağımızı da sanmıyordum.

İçerisi sessizdi ve etraf tıpkı hatırladığım gibi görünse de havası farklıydı. Bir zamanlar sıcacık bir yuva olan bu dört duvarın artık bomboş kalması canımı yirmi yıl önceki kadar yakıyordu.

Her şeye rağmen küçücük bir yanımda annemin merdivenden inip tatlı bir gülümsemeyle beni karşılamasını bekliyordu. Onu bir daha göremeyeceğimi bilmek kalbimi hâlâ ilk günkü kadar sızlatıyordu.

Titrek bir nefes aldığımda ciğerlerim sıkıştı. Ebeveynlerimin şu an yanımda olması için dünyaları verirdim ve hiçbir şeyin onları getiremeyeceğini bilmek ruhumu parçalıyordu.

Babamın alkol dolabının önüne geçip onunla bir kadeh içmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Bana ne tavsiye

verirdi? Faye'i çocukken çok severdi ve bugünkü hâlini görse ona yine bayılacağından emindim.

Titreyen ellerimle en iyi viskisini alıp dudaklarıma götürdüm. Boğazımdan akıp giden alkolün bıraktığı yanma hissini memnuniyetle karşıladım. Evin içinde gezinmeye devam edip annemin piyanosunun önünde duraksadım. Bomboş gözlerle öylece onu izledim. Kuyruklu piyano üst tablasındaki gerçek altından yapılmış Windsor armasından benim seçmeme izin verdiği gül ağacı gövdesine kadar ona özel yapılmıştı. Her şeyiyle anneme yaraşacak güzellikteydi ve benim için son bir şarkı çaldığını duymak için yapmayacağım şey yoktu. Bana bir kez daha gülümsediğini görmek için canımdan bile vazgeçerdim.

Babamın viskisinden birkaç yudum daha alırken bir an için annem şu anki hâlimi görse ne düşünürdü diye merak ettim. Piyano çalmayı bıraktığıma üzülür müydü? Aklım yine dönüp dolaşıp Faye'e kaydığında enstrümana bir adım daha yaklaştım.

Annem Faye'in nerelere geldiğini görse mutluluktan havalara uçardı. Tıpkı kendi annesi ve benimki gibi bir piyanist olup çıkmıştı. Onunla bu odada düetler çalmak ister, sürekli müzikten konuşup dururdu. Ona bana piyano çalmayı öğrettiği zamanları, onun izinden gitmemi ne denli istediğini anlatırdı. Hâlâ burada olsaydı bu hayalini gerçekleştirir miydim?

Enstrümanın önündeki tabureye oturdum. Nota kâğıdı bile bıraktığı yerde duruyordu. *La Campanella*. En sevdiği. Şarkıyı çalmak için kâğıda bakmaya bile gerek duymazdı. Notalar benim içindi. Bana öğretmeye çalıştığı ama çalmaya dayanamadığım son parçaydı bu.

Parmaklarımı tuşların üzerinde hüznle gezdirdim. Çaresizce ondan bir cevap almayı bekleyerek, "Seni özlüyorum," diye fısıldadım. Sessizlik kulaklarımda uğuldamaya devam ettiğinde babamın viskisinden bir yudum daha aldım. Şişeyi ayaklarımın dibine bırakıp tuşlara basmaya başladım. Şarkı yavaş başlıyordu. Gözlerim notaların üzerinde gezinirken ansızın bir

zamanlar –enstrümanın sesinin yüreğimi dağlamadığı, bunun sadece annemle bana özel bir şey olduğu zamanlar– piyano çalmaya neden bayıldığımı hatırladım.

Akora ihtiyaç duyan teller şarkıyı mahvetse de bu bozuk ses, ruh hâlime Liszt’in ünlü bestesinin normalde hızlı ve neşeli temposundan daha çok uyuyordu. Tıpkı benim gibi kasvetli bir hava katıyordu. Annem kaçırdığım notaları görse bana kı-zardı. İhmalkârlığım yüzünden bakımsız kalmış piyanosuyla en sevdiği şarkıyı rezil rüsva ettiğimi duysa önce yüzünü bu-ruşturur, sonra o pasparlak, güven verici gülümsemelerinden birini takınırdı. Çünkü o böyle biriydi. Sıcaklık, sevgi ve haya-tımdaki ışıktı. Onları kaybettiğimden beri dünyam gölgelerin esiri olmuştu ve ışığa tekrar dönebileceğimi hiç sanmıyordum.

Melodi daha karanlık, sert bir hâl aldı. Odanın akustiği her zamanki gibi kusursuzdu ama kalbimdeki sızıyı yatıştırmak namına hiçbir işe yaramıyordu. Son notalara da bastıktan sonra titrek bir nefes verip alnımı nota tablasına yasladım.

“Seni tekrar piyanonun başında göreceğimi hiç düşünme-miştim.”

Gerilip arkamı döndüğümde kapı eşiğinde duran kız kar-deşimle karşılaştım. O da benim kadar perişan görünüyordu. Beni nerede bulacağını nasıl bilmişti?

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp yüzüme alaycı bir gülüm-seme kondurdum. Elbette beni burada bulacağını biliyordu. Sierra ve ben birbirimize çok benzerdik. Daima annem gibi ıslıl ıslıl parlarsa da etrafa saçtığı gülücüklerin ardında kimsenin tahmin edemeyeceği bir derinlik yatar. İçimizde en gözlemci, en şefkatli olanımız oydu. İyiyi de kötüyü de en uç seviyede yaşar, bizimle gülüp bizimle ağlardı. Bu gece benim için zor olsa da üzüldüğümü görmek onun kalbini benimkinden daha beter kıracaktı. Bu nedenle numara yapıp hak ettiği abi olmam gerektiğinin farkındaydım ama elimde değildi. Bu gece buna mecalim yoktu.

Yanıma gelip taburenin yanında diz çöktü. Yüzüne güç bela bir gülümseme kondurmuştu. Kolumu attığımda bana sımsıkı sarıldı. İç geçirerek çenemi başının üzerine yaslayıp onu kendime bastırdım.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” diye itiraf ettim fısıltıdan farksız bir sesle. Çektiğim vicdan azabını ve utancı, ruhuma yük olan günahları bir tek o biliyordu.

“Senin suçun değildi, Dion,” diye yalan söyledi Sierra.

“Bunu yapamam. Hele de ona.”

Sierra geri çekilip temkinli gözlerle bana baktı. “Yapmak zorundasın. Hem bağışlanmak istiyorsan bunun için Faye’i mutlu etmekten daha iyi yol var mı? Belki böylece hak ettiğin mutluluğu da bulursun. Bunu hak ediyorsun, Dion. Mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Samimiyetini gözlerinden okuyabiliyordum. Buna nasıl canı gönülden inanabiliyordu? Ondandır, hepimizden çaldığım onca şey yüzünden beni suçlamadan nasıl yüzüme bakabiliyordu?

Sakladığım kötülüğü bilse yine böyle hisseder miydi? Zehrimi eninde sonunda Faye’e de bulaştıracağımdan korkuyordum. Benimle birlikte olmak onu lekeleyecek, yozlaştıracaktı. Üstelik hastalıklı, kötü bir yanımda bunu *istiyordu*. Nişanlımdan sadece vicdan azabı yüzünden kaçmadığımı itiraf edecek olsam Sierra ne derdi?

İki

FAYE

Catalımı dudaklarıma götürürken sırtım dimdikti. Ne var ki belli belirsiz titreyen elim içimde kök salmaya başlayan korkuyu açık ediyordu. Yavan yumurtamı çiğnerken elimdeki çatalı daha sıkı kavrayarak kendimi sakin kalmaya zorladım.

Hepimiz o kaçınılmaz ânı, babamın saçma sapan bir şey yüzünden bize çıkışmasını bekliyorduk. Bugün neye takacaktı? Yemeğe mi? Belki de ağzımı şapırdattığımı iddia ederdi. Cevabı henüz bilmiyordum ama yakında öğrenecektim. Normalde şimdiye dek çoktan işe gitmiş olurdu, hâlâ sofrada olması hiç hayra alamet değildi.

Üvey annem Abigail'in yüzünde benimkine benzediğini düşündüğüm o ifade vardı. Korkunun getirdiği o sahte güler yüz. İkimizin üzerine de ürkütücü bir sakinlik çökmüştü. Aksinin babamı kızdıracacağını ikimiz de zor yoldan öğrenmiştik.

Ağır ağır nefes alıp vererek yemeğimi yutmaya odaklandım. Kusmanın eşiğine gelsem bile ona tek lokmayı ziyan ettiğimi düşündürtmeyecektim.

Küçük üvey kardeşlerim Linda ve Chloe sandalyelerinde kıpırdandığında endişem tırmandı. Babamın her geçen saniye biraz daha sinirlendiğini görebiliyordum. *Lütfen*, diye yalvardım içimden. *Lütfen kabak çocukların başına patlamasın.*

Babamızın yanında nasıl davranmaları gerektiğini henüz öğrenmek zorunda kalmamış olmalarına hem seviniyor hem de üzülüyordum. Bu, onlar için hâlâ bir umut olduğu, ruhlarının henüz tam olarak paramparça edilmediği gibi, davranışlarının onları benden çok daha fazla incittiği anlamına da geliyordu. Ben buna çoktan alışmıştım ama onların asla alışmak zorunda kalmayacağını umuyordum. Çok az kalmıştı. Birkaç ay daha dişimizi sıkarsak her şey yoluna girecekti.

“Linda,” dediğinde kardeşim gerildi. Gözlerinden bir korku pırıltısı geçip gitse de hızlıca kendini toplayıp yüzüne artık hepimizin ustalaştığı gülümsemelerden birini kondurdu. Henüz kızlara el sürmemişti ama onları daha ne kadar koruyabilirdim?

“Efendim, babacığım?”

“Üniversite ne zaman başlıyor?”

Göğsüm sızladığında titrek bir nefes aldım. Okulumdan daha yeni mezun olmuşum ama küçük kız kardeşimin aksine kampüste yaşamama izin verilmemişti. Onu kıskandığımı yoktu ama küçük bir yanımda bunu tecrübe etmiş olmayı diliyordu.

“Üç hafta sonra,” diye yanıtladı kardeşim yumuşak, tatlı bir sesle.

Linda’yı bir sürü ihtimal bekliyordu, bunun ne kadar büyük bir lüks olduğunun farkında mıydı merak ediyordum. Okuyacağı bölümü, arkadaşlarını seçecekti. Babamızın pençesinden kurtulacak, kendi geleceğini kendi elleriyle inşa ettiği bir hayata atılacaktı. Onun için dilediğim her şeye kavuşacaktı.

İnsanın ilgi alanlarını keşfetmesinin, bunun üzerine gitmesinin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Dion’la elle tutulur sohbetler edebilmem için işletme okumaya zorlanmış ama derslerime biraz bile ilgi duymamıştım. Hayatımdaki her şey beni ona layık mükemmel eşe dönüştürmek üzere tasarlanmıştı.

Dion olmasaydı muhtemelen bir piyanist bile olamazdım. Onunla evleneceğim başından beri belli olmasaydı beni o enstrümanı çalmayı öğrenmeye zorlarlar mıydı? Bütün çocukluğum

yoğun provalar ve yarışmalarla geçer miydi? Belki. Annem de büyükbabam da ünlü birer piyanistti sonuçta. Üvey kızları sömürebileceği bir müzik kulağından yoksun olduğundan babam bu yeteneği annemden miras aldığımı düşünüyordu.

“İlk dönemin sonuna doğru Faye’in düğünü için eve dönmem lazım. Burada olup ablanı desteklemen *gerek*.”

Sözlerinden etkilenmemiş gibi ağzıma bir lokma daha atsam da içim çaresizlikle doldu. Kız kardeşlerimin benimle aynı kaderi paylaşmayacak olmasına sevinsem de gerçek anlamda özgür olduğum, kendimi bir kurban, bir damızlık gibi hissetmediğim tek bir gün için her şeyimi verirdim.

Chloe yerinde huzursuzca kıpırdandığında kirpiklerimin arasından ona baktım. İki yıl sonra o da ev dediğimiz bu dört duvarın arasından kaçacaktı. Öte yandan ben bir altın kafesten çıkıp ötekine hapsedilecektim.

Zihnim istemsizce farklı, istediğimi giymekte, istediğim yere gitmekte, istediğimi yiyip istediğimi söylemekte özgür olduğum bir geleceğin hayaline daldı. Sadece nelerden hoşlandığımı ve kim olduğumu öğrenmek için bile olsa yeni maceraların peşine düşer, dünyayı gezerdim. Bunu yapmam beklendiği için değil, sırf canım istedi diye küçük bir tren istasyonunun bir kenarında çürümeye terk edilmiş piyanoyu çalardım. Yağmurun altında dans eder, zil zurna sarhoş olurum. Bana *yaşadığımı* hissettiren her ânın tadını çıkarırdım. Beni seçen, beni isteyen bir adamla *mutlu mesut* yaşardım. Geleceğimi düşündüğümde aklıma Dion’un yeşil gözleri gelmiyordu. Hayallerimde bana müthiş bir sadakatle bakan gözler kahverengiydi.

Babamın bakışlarını üzerimde hissettim. Birkaç saniye sonra sertçe masaya bıraktığı bıçağın sesi kulaklarımda yankılandı. Mermere çarpan metalin tıngırtısı zaman içinde aşına olduğum kötü bir alametten farksızdı. “Faye,” dedi aldatıcı bir sakinlikle. “Son zamanlarda Dion’la konuştun mu? Anladığım kadarıyla Londra’dan dönmeye niyetliymiş. Artık buralarda olacaktı.”

Nişanlımdan bahsedildiğini duymak midemin kasılmasına neden oldu. Aylardır ondan haber almıyordum ve babam öyle ya da böyle bunun için beni suçlayacaktı. Düğün tarihimiz bir ay önce belirlenmiş olmasına rağmen bu konu hakkında iki çift laf bile etmemiştik. Eninde sonunda eve döneceğini biliyordum ama her nedense biraz daha vaktim olacağını sanmıştım.

“Onunla defalarca kez iletişime geçmeye çalıştım ama her seferinde gerektiğinde bana ulaşacağını söyledi,” diye yalan söyledim sakın bir sesle. Dion’u yalnızca bir kez, birkaç hafta önce aramıştım ve o da doğruca sesli mesaja düşmüştü. O zamandan beri ona ulaşmaya yeltenmemiştim ancak babamın bunu bilmesi mümkün değildi.

Resmî Windsor etkinlikleri dışında görüşmüyor, birbirimizi aramıyorduk. Dürüst olmam gerekirse Windsor Holding’in denizaşırı şubelerinde çalışmayı seçmesinin nedenlerinden birinin ben olduğundan şüpheleniyordum. Dion son derece kibar ve beyefendi bir adamdı ama benimle evlenmek istemediği hep gün gibi ortada olmuştu. Beni görmezden gelmek için kırk takla atması da bunun kanıtıydı. Beni görmezden geldiği için ona ne kadar minnettar olduğumu tahmin bile edemezdi. Şansım yaver giderse evlendiğimizde de bu tutumunu sürdürürdü.

“Yanıma gel, Faye,” diye mırıldandı babam usulca.

Sırtımdan bir ürperti geçti ve içimi dolduran korku kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasına neden oldu. Sertçe yutkunarak yerimden kalktım ve temkinli adımlarla ona doğru yürüdüm. Ona itaatsizlik etmem söz konusu bile olamazdı. Önüne geçtiğimde zihnimde panik dolu düşünceler dört dönüyordu ve omuzlarım korkudan kaskatı kesilmişti. Çaresizlik dayanılmaz olsa da ona teslim olmayı reddettim.

Babam sandalyesini geriye ittiğinde çıkan ses, Chloe’nin dudaklarından kaçan iniltiye karıştı. Gözlerini tabağından ayırmayıp çenesini kapalı tutması için dua ederek ona hızlı bir bakış attım. İsteyeceğim son şey benimle birlikte onun da yanmasıydı.

Elini boğazıma dolayıp yavaşça sıkmaya başladığında vücudumu hareketsiz tuttum. Parmaklarını asla iz bırakacak kadar sert bastırmasa da nefes almamı zorlaştırdığından emin olurdu. Paniğe kapılmanın her şeyi daha da beter edeceğini bildiğimden sakinliğimi korumak için elimden geleni yaptım. Babam parmaklarını tenime bastırdı ve boynumun kenarlarını bilincimin açık kalmasına yetecek kadar nefes alabileceğim şekilde sıktı.

Nefret dolu bakışlarını üzerime dikerek, “Sana bunu neden yaptığını hatırlatmama gerek var mı?” diye fısıldadı. Windsorlar ona Dion’la evli kaldığım her yıl için iki milyon olmak üzere, toplamda altı milyon dolar vereceklerine söz vermişti ve babam bunun aklımdan bir an bile çıkmasına izin vermiyordu.

Ciğerlerim oksijensizlikten yanmaya başlarken gözlerim yaşlarla doldu. Göğsümü ele geçiren panik atağa teslim olmak gibi bir lüksüm yoktu. Soğukkanlılığımı kaybedersem daha da öfkelenecek, gözü hiç kimseyi görmeyecekti.

“Hayır, baba,” dedim boğuk bir sesle. Bakışlarımı kaçırdım, ona bakmaya dayanamıyordum. Benden neden bu denli nefret ettiğini hiç anlayamamış, ona bir türlü kendimi sevdirememiştim. Ne yaparsam yapayım Linda ve Chloe’den esirgemediği iyi yanını görmeye layık olamamıştım. Bir tek beni böyle incitip durur, onlara hiç el sürmezdi. Bu zalimliğe maruz kalmadıklarına sevinsem de kendim için de aynısını dilemeden edemiyordum.

“Düğün tarihi nihayet belirlendiğine göre ona bu işi daha fazla ertelemek için bir neden vermesen iyi olur. Üniversiteden mezun olmanı beklememiz konusunda ısrarcı olmaları zaten yeterince canımı sıktı. Bekleyecek sabrım kalmadı, Faye,” diyerek ben onu başımla onaylayana kadar boğazımı sıktı.

“Luca Windsor büyükannesine karşı geldi ve nişanlısı yerine sekreteriyle evlenerek kardeşlerine emsal oldu. Dion başından beri bir seçeneği olmadığını sanıyordu ama artık gözü açıldı. Düğüne sadece birkaç ay kalmışken en ufak bir hataya yer yok.

Taktik değiştirmenin zamanı geldi. Artık ailesi ne denli yetersiz bir kadın olduğunu gorecek diye korkup onlardan kaçmak yerine sana kusurlarınla kucak amaları için Dion’u kendine deli divane şık edeceksin.”

Midem kasılsa da kaderime boyun eğerek onu başımla onayladım. İştediğim son şey Dion’un yakınlarında olmaktı ama başka çarem yoktu. İpin ucunda sadece kendi hayatım yoktu. Dediklerini harfiyen yapmazsam bunun bedelini üvey annem ödeyecekti. “Peki, baba,” diye mırıldandım içimi yakıp kavuran isyankrlığa rağmen söz dinleyen kız imajımı koruyarak.

Beni bırakıp masadan telefonunu aldı. “Bunu sakın eline yüzüne bulaştırma,” diyerek dışarı ıktı. Kapı arkasından sertçe kapandığında yavaşça kalktığı sandalyesine iliştim. Bacaklarımda beni bir saniye daha ayakta tutacak derman kalmamıştı. Zangır zangır titrediğim, bu kadar zayıf ve çaresiz hissettiğim için kendimden nefret ediyordum.

Chloe uzanıp elimi tuttuğunda ona gülümsemeye çalıştım. “İyi misin?” diye fısıldadı.

Başımla onaylayıp elini sıktım. İyi falan değildim ancak rol yapmakta o kadar ustalaşmıştım ki çoğu zaman kendimi bile kandırabiliyordum.

“Bir an önce Dion’la grşmelisin,” dedi Abigail usulca. İyi olup olmadığımı sormaya zahmet bile etmemişti. Nedeni belki buna alışmasıydı belki de ne hâlde olduğumu umursamamasıydı. Gün geçtikçe ikincisinin ağır bastığından şüpheleniyordum.

En son ne zaman beni savunmaya çalışmıştı? Bunun her şeyi daha da beter edeceğini bildiğimden ondan babamla arama girmesini istememiştim ama insan hiç değilse biraz endişelenmez miydi?

“Grşeceğim. Bugün kız kardeşiyle buluşuyorum. Dndyse o da evdedir,” diye yalan söyledim, içimi dolduran suçluluk hissini görmezden gelerek.

“Güzel,” diyerek rahat bir nefes aldı. Bir süre üvey annemi, yüzündeki kusursuz makyajı ve kızlarıyla onu benden ayıran sarı saçlarını inceledim. Fondöteninin altında saklı morluklar olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

“Baban iyi bir adam,” dedi bakışlarını tabağına dikerek. Acaba bununla kimi kandırmaya çalışıyordu? Beni mi, kızlarını mı yoksa kendisini mi? “Sadece Dion’la evlenmen gerek, Faye. Windsorların bize söz verdiği parayı aldığımızda her şey tekrar mükemmel olacak. Şirketi iflasın eşiğinden döndüğünden beri baban eskisi gibi değil. Madencilik endüstrisi eski ihtişamını çoktan kaybetti. Elinden geleni yapsa da onlardan gelecek desteğe ihtiyacı var.”

Abigail bunu sürekli söyleyip dursa da babam kendimi bildim bileli aynı adamdı. Ancak üvey annem hâlâ on yılı aşkın süre öncesine, babamın işlerinin hâlen tıkırında gittiği ve alkol sevdasının bize duyduğu sevgiyi gölgede bırakmadığı günlere dört elle sarılıyordu.

İç geçirerek ayağa kalktım, onu bir saniye daha göreceğim gözümlü yoktu. “Hazırlansam iyi olacak. Sierra Windsor’ı bekletmek istemem,” dedim. Yalanlarım artık dudaklarımdan kolayca dökülüyordu.

Bir kez daha. Son bir kez daha bencillik edecektim.

Üç

FAYE

“Neyin var?” diye sordu Eric endişe dolu bir sesle. Masanın üzerinden elime uzanıp parmaklarımızı birbirine geçirerek parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. “Seni hiç bu kadar üzgün görmemiştin, Faye.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında Eric bana öyle şefkatle gülmüştü ki sızlayan kalbim tekledi. Görünmez olmaya o kadar alışmıştım ki sözleri karşısında gafil avlanmıştım. Ailem sadece görmek istediklerini görüyor, acıma hiç aldırıyorlardı. Belki de buna o kadar alışmışlardı ki artık hiçbir şeyi fark etmiyorlardı.

Bir an için Eric’e her şeyi bir bir anlatsam ne olacağını merak ettim. Benimle uzaklara kaçarmıydı? Bana kol kanat gerer miydi? Yoksa zorla başka bir adamla nişanlandığımı bilse arkasına bakmadan kaçarmıydı?

“Sıradaki konser için gerginim. Hepsi bu,” diye geveledim başka ne söyleyeceğimi bilemediğimden. Ona gerçekleri anlatmak aramızdaki bu şeye leke sürerdi. “Kendi bestemi çalmayı düşünüyorum,” diye ekledim kafamda kurduğum hayallere kapılarak. Babam böyle bir şey yapmama hayatta müsaade etmezdi. Beni kendi bestelerimi çalışırken yakaladığı birkaç seferin hepsinde bunun bedelini ödemiş, piyanonun başına günlerce oturamamıştım.

Ne var ki bu oyunu sürdürme arzuma engel olamıyordum. Eric'ten ayrıldığım an tüm bu maskaralık sona erecekti ama hiç değilse birkaç saatliğine daha sandığı kadınmışım gibi davranmaya devam etmek istiyordum.

Onunlayken her an olmayı dilediğim insan olabiliyordum. Belki başka bir hayatta hikâyemiz böyle yarım kalmazdı. Evlendiğim, birlikte yaşlandığım adam o olurdu.

Bakışlarımı aylar önce tanıştığımız تنها kafede gezdirdim. Eric öğle aralarını burada geçirir, derslerime gömüldüğüm masanın tam karşısına otururdu. Birbirimize günlerce kaçamak bakışlar attıktan sonra nihayet cesaretini toplayıp bana katılıp katılamayacağını sormuştu.

Ona âşık olmayı hiç istememiştim. Bunun yalnızca arkadaşlıktan ibaret kalması gerektiğini bilsem de pişman olmaya gönlüm el vermiyordu. Eric istemeye cüret ettiğim tek şey, kendim için yaptığım tek seçimdi. Elimi kolumu bağlamayı kendine görev edinmiş bu dünyadaki tek mutluluk kırıntımdı. Onunla geçirdiğim bu birkaç ayın benim için ne kadar kıymetli olduğunu hiç bilmeyecekti. İlişkimizi bitirmek zorunda olduğumu düşünmek içimi hiç aşına olmadığım bir çaresizlikle dolduruyordu. Son *umudumu* da kaybediyordum sanki.

“Bir bilet alıp seni ön sıradan izlemeye gelirim derdim ama buna izin vermeyeceğini biliyorum.” Bir an duraksayıp gülümsedi. Benden hiçbir zaman ona verdiğimden fazlasını istememiş, yapamayacağım bir şey istediğinde sunduğum mazeretlerin hepsini sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Bunu neden yaptığını hep merak etmiştim. Bir yanı aramızdaki bu şeyin uzun ömürlü olmayacağını biliyor muydu? “Bu yüzden seni öğle yemeğine davet edeceğim. Bugün ilişkimizin altıncı ayı. Seni bir kez olsun elle tutulur bir randevuya çıkarmak istiyorum. Kabul eder misin?”

İsteği karşısında gerilsem de böyle bir şeyi hatırlamasına şaşırmaktan kendimi alamadım. Bu gerçek bir kutlama nedeni

bile sayılmazdı. Alt tarafı bu küçük masada bana katılmasının üzerinden altı ay geçmişti. Bana böyle baktığını bir daha asla göremeyeceğimi bilmek canımı yakıyordu.

Dayanamayıp, “Ne planladın?” diye sordum. Sadece bir an daha. Ona hayır demek zorunda kalmayacağım bir gün daha. Tek istediğim buydu. Gece sona erdiğinde babamın benim için kararlaştırdığı rolü oynamaya devam edecektim. Benden istediği her şeyi yapacaktım ama bu... karşılığında istediğim tek şey buydu. Beni el üstünde tutan adamla bir randevuya çıkmak. Sadece bir tane.

Eric gülümsedi, apaçık heyecanına karışan şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Gerçekten de teklifini kabul etmemi beklemiyor olmalıydı. “Seni Lacara’ya götüreceğim,” dedi tek nefeste.

Midem kasıldı. Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. *Lacara* mı demişti o?

Şokumu yanlış anlayan Eric’in heyecanı solup gitti. Başını sallayıp tekrar gülümseyerek elimi sıktı. “Otelin bünyesinde Michelin yıldızlı bir restoran var,” diye açıkladı. “İstersen seve seve bize bir oda da tutarım tabii.”

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime rağmen yüzüme zoraki bir gülümseme kondurup bakışlarımı kaçırdım. Windsorların bir dünya oteli vardı ve aile fertlerinin herhangi birini bizzat ziyaret ettiğinden şüpheliydim. Lacara’da Windsorlardan biriyle karşılaşma ihtimalim ne kadardı ki? Muhtemelen yok denecek kadar azdı. Mantıklı yanımda bunun bilincindeydi fakat Eric’in özellikle burayı tercih etmesi kulağıma uğursuz bir kehanet gibi geliyordu. Bana onunla geçirdiğim son anlarda bile Dion’dan kaçamayacağımı hatırlatıyordu sanki. “Çok isterim,” dedim her şeye rağmen. Hür irademle birkaç karar daha verebilmenin cazibesi dayanılmazdı.

Eric kaşlarını kaldırarak bana muzır bir bakış attı. “Hangisini? Restoranı mı otel odasını mı?” diye sordu sırtarak.

“Şanslıysan ikisi de.” Bunu şakasına söylemiştim ama Eric’in kararan gözleri içimi bir hoş etti. Bu... hiç aklımdan geçmemişti.

Onunla gerçekten yatabilir miydim? Bugünden sonra Eric’i bir daha asla görmeyecektim –Dion yakında döneceğinden böyle bir riski alamazdım– ama hiç değilse gelecekte sığınabileceğim bir anı olarak kalabilirdi. Bu kendi isteğimle yapacağım son seçimim olacaktı ve Dion’un muhtemelen kendine hak gördüğü bir şeyi Eric’le paylaşma düşüncesi içimi bir tatmin hissiyle dolduruyordu.

Otelin lobisine girdiğimizde zihnimde düşünceler hâlâ dört dönüyordu. Attığım her adımla kararımdan biraz daha pişman olduğumdan Lacara’nın ihtişamının tadını bile çıkaramıyordum.

Devasa otel beni tedirgin ediyordu. Birden ne kadar çılgınca bir şeye kalkıştığımı fark ettim. Anlık mutluluklar peşinde koşmak gibi bir lüksüm yoktu. Her şey ödümü koparıyordu. Eric’i inciteceğimden, yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmekten ve bugünden sonra kucak açmaya zorlanacağım gelecekte korkuyordum. Böyle hissetmekten bıkmıştım.

Restorana girerken Eric elimi tuttuğunda kendimi sakın kalmaya, onunla son randevumun keyfini çıkarmaya zorladım. Dion neredeyse her şeyimi almıştı ama önümüzdeki birkaç saat benim olacaktı. Kim bilir? Belki de bu, hayatımın geri kalanında görüp görebileceğim son özgürlüktü. Son anlarımı da korku içinde geçiremezdim.

Eric sandalyemi çekip bana endişeli bir bakış atsa da bir şey söylemedi. Denesem bile derdimi ona açıklayabileceğimden emin değildim. Her şeyi mahvetmeden bunu yapamazdım.

“Ben de gerginim,” dedi sessizliğimi yanlış anlayarak. “Nedense ilk kez randevuya çıkıyormuşuz gibi hissediyorum. Ya sen?” Onu başımla onayladığımda masanın üzerinden elime uzandı. “Gerçi bir bakıma öyle sayılır sanırım. Başından beri sana karşı sabırlı olacağımı, beklemeye degeceğini söyledim ama sözlerimi biraz fazla ciddiye aldığından şüphelenmeye başladım,”

diye ekledi şakacı bir tavırla. “Seni elle tutulur bir randevuya çıkarmama izin vermen altı ay sürdü. Evlenmemiz *yıllar* alacak desene.”

Yüzümdeki gülümseme solduğunda umut dolu flörtöz bakışlarına daha fazla dayanamayıp gözlerimi yere diktim. Evlenmemizin söz konusu bile olmadığını ona nasıl söyleyebilirdim bilmiyordum. Hikâyemizin burada biteceğini ona nasıl açıklardım?

Eric parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde gözlerimizi buluşturup şefkat dolu bakışlarını zihnime kazıdım. İçimde kaban çaresizlik dalgasını bastırarak dudaklarıma zoraki bir gülümseme kondurdum.

Menüdeki en pahalı yemeklerden birini işaret ederek, “Balık seviyordun, değil mi?” diye sordu. Hesabı ödemek konusunda ısrar edeceğinden emindim ama böyle bir jestin karşılığını veremeyeceğimi bile bile hesabı ödemesine izin vermezdim.

Başımı iki yana salladığımda iç çekip menüyü elimden aldı. “Siparişlerimizi ben vereyim. Seveceğini düşündüğüm bir şey söyleyip seni şaşırtmak istiyorum.”

Bir an için buna itiraz etmek istedim. Varlığımın her bir zerresiyle ona kendi kararlarımı kendim verebileceğimi söylemek istesem de babam gibi art niyetli olmadığını bildiğimden kendimi tuttum. Derdi beni ezmek değil, etkilemekti. Bu, bir erkekten görüp göreceğim son ilgi olabilirdi. Bunu heba etmek aptallık olurdu.

Bakışlarımı Eric’in yüzünde, kısa sarı saçlarında, kahverengi gözlerinde ve güzel gülüşünde gezdirdim. Kimse bana onun gibi, beni gerçekten *görüymüş* gibi bakmamıştı. Gözlerim dudaklarına takıldığında içimi bir arzu kapladı. Onu bir daha asla öpemeyecektim. Benim için çaba gösteren, beni bütün kalbiyle isteyen biriyle olamayacaktım.

“Bir odanın fiyatı ne kadar?” Sözcükler düşüncelerim tam anlamıyla şekillenmeden, beraberinde getireceği sonuçlar beni bundan vazgeçirmeden dudaklarımdan dökülüyordu.

Eric sırtını dikleştirip gömleğinin yakasını çekiştirdi. “O kadar da pahalı değil,” dedi gergince sırıtarak.

Yalan söylediğini bilsem de ona gülümsedim. Windsor otellerinin hepsi beş yıldızlıydı. Hiçbirinde kalmaya param yetmezdi. Öte yandan Eric gibi bir avukat için bir gecelik konaklama o kadar da ulaşılmaz değildi sanırım.

Eric’in gözleri vücudumda gezindi ve kısa bir süre memelerimde oyalandıktan sonra bakışlarını kaçırdı. Sertçe yutkunup, “Oda servisleri olduğundan eminim,” dedi.

Onun da benim kadar gergin olduğunu bilmek içime su serpiyordu. Beni el üstünde tutuyordu. Dion asla onun kadar sabırlı, bu kadar tatlı olmazdı. Ne hissedeceğimi zerre kadar önemsemeden ona borçlu olduğumu düşündüğü şeyi alırdı. Bu hep böyle olmuştu. Dion ne zaman benimle etkileşime geçmek zorunda kalsa düşüncelerimi ya da duygularımı hiçe sayar, yapması gerekenin en azını yapıp yanımda gereğinden bir saniye daha fazla durmaya tahammül edemezdi.

Onu başımla onayladım. Birden ne istediğimden emin oldum. Babam bunca yıldır beni cam fanusta büyütmüş, erkeklerle arkadaş olmama bile izin vermemişti. Dion’a nişanımızı bozma bahanesi verecek bir şey yapacağımdan korkmuştu. Bu kendi isteğimle bir şey yapmak için son şansımdı. Varlığımı bile unutan bir adamla evlenmek zorunda olsam da bu benim seçimim olacaktı. Bekâretimi kime vereceğime ben karar verecektim.

Düzenleme

Ny.ozlem

DION

“Sana bir iyi bir de kötü haberim var. Önce hangisini istersin?” diye sordu ailemizin güvenlik şefi Silas Sinclair.

Lacara’nın lobisine girerken kulağımdaki telefonu sıktım. Bu herifin bitmek bilmeyen oyunlarından bıkmıştım. Kısa ve öz raporlar vermek yerine lafı uzattıkça uzatmasının tek nedeninin can sıkıntısı olduğundan şüpheleniyordum. Karısı onu öyle bir hizaya sokmuştu ki hayatında bir zamanlar var olan heyecandan eser kalmamıştı. “İyi,” dedim sertçe.

“Hannah’yı buldum.”

Attığım adımın ortasında duraksadım, beklentiyle sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Ares karısı Raven’la ona yaptığı onca şeyden sonra onu kara listeye almıştı. Windsorlarla ters düşmek zirvedeki oyunculuk kariyerini erkenden bitirmiş, Hannah’nın hayatını karartmıştı ancak bu yeterli değildi. Paçayı bu kadar kolay sıyıramazdı.

“Hannah diyorum, Raven’ın *ablası*,” diye açıkladı kim olduğunu unutabilirmişim gibi. Bağışlayıcı bir adam değildim. Sevdiklerimi incitenlerin isimlerini unutmazdım. “Benden bulmamı istediğin kadın hani?”

Ne sinir bozucu herif. Silas’la ne zaman muhatap olsam tepemin taşı atardı. Kâğıt üzerinde sadece fiziksel ve siber gü-

venliğimizden sorumlu olsa da eli kolu uzun bir adamdı. Baş belasının teki olsa da güvenilir biriydi ve bunu asla itiraf etmeyecek olsam da konu işse kimse eline su dökemezdi.

“Kötü haber ne peki?”

İç geçirdi. “Tam onu yakalayacağımız sırada yine ortadan kayboldu. Sadece yüklü miktarda paranın satın alabileceği bir korumadan faydalandığı ortada. Raven’ın babası ona yardım etmediklerine yeminler ediyor ve doğrusunu söylemem gerekirse aksini gösteren bir kanıt bulamadım. En azından henüz.”

Asansöre ilerlerken dişlerimi sıktım, öfkem kaynıyordu. Pis sürtük. Elimizden nasıl kaçıp durduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama buna çok yakında bir son verecektim.

“Xavier’den yardım isteyeceğim,” diye mırıldandım. “Vakit kaybetmekten bıktım. Raven ardında bıraktığı keşmekeşle boğuşurken onun lüks bir tatildeymiş gibi gününü gün etmesine bir saniye daha göz yumarsam ne olayım.”

Silas bir şeyler söylese de yakınlardan gelen tanıdık bir sesi duymamla dikkatim dağıldı. *Faye*. Attığım her adımla kahkahasının sesi yükseliyordu. Burada ne işi olduğunu merak ettim. Ciğerini bildiğim adamın kolunu nişanlımın beline sarmasını izlerken kanım dondu. “Seni sonra arayacağım,” diye homurdandım Silas’a.

Faye ona gülümsediğinde midem kasıldı. *Siktir*. Bana bir kez bile böyle gülümsememişti. Nefes kesici görünüyordu. Bu kadar... *mutluyken* bambaşka biri gibi görünüyordu. Neyin nesiydi bu? Asansörün kapısı açıldığında farkındalık suratıma bir tokat gibi çarptı. Nişanlım başka bir adamla bir otel odasına çıkıyordu.

Bir sonraki hamlemi hesaplayarak onlara doğru yürümeye başlayıp, “Eric?” diye seslendim. Omzunun üzerinden arkasına bakıp beni gördüğünde gülümsedi ama benim bütün dikkatim kolundaki ufak tefek esmer kadındaydı.

Faye'in sırtı bana dönük olsa da sesimi duymasıyla donakalması dikkatimden kaçmamıştı. Öte yandan Eric'in son derece rahat görünmesi bana tahmin ettiğim gibi kolundaki kadınla aramızdaki ilişkiden bihaber olduğunu söylüyordu. Onu tanıdığımı belli edersem Faye bu saçmalığa bir kılıf uyduracaktı. Sikerler.

"Dion," dedi Eric heyecanla. "Döndüğünden haberim yoktu."

Uzattığı elini olması gerekenden çok daha sert sıktım. Geri çekildiğimde Eric yüzünü buruşturup parmaklarını açıp kapattı.

Kolunu, sırtı hâlâ bana dönük durmuş, pürdikkat kapanan asansör kapısını izleyen Faye'in beline sarmasını izledim. Gerçek gün gibi ortada olsa da bir yanımda inatla yanıldığımı umuyordu. Düğünümüze birkaç ay kalmışken bunu ciddi ciddi yapıyor olamazdı. Çekingen nişanlım böyle bir şeye kalkışmazdı, değil mi?

"Canım, bu Dion Windsor. Müvekkillerimden biri," dedi Eric onu kendine çekerek.

İçimde akkor gibi yanan öfkeye rağmen kendimi tutamayıp kıkırdadım. Ailemin avukatlarından biri ne *bok* yemeye beni nişanlıma böyle tanıtıyordu?

Onu bana doğru döndürmeye yeltendi. Faye'in gönülsüz tavırlarından duyduğu şaşkınlık yüzünden okunuyordu. Bakışlarımı nişanlımın üzerinde gezdirdim. Altındaki kısıcık eteği ve kıvrımlarını sımsıkı saran ipeksi bluzu inceledim. Eric için giyinip süslendiği ortadaydı. Geniş dalgalar hâlinde beline dökülen uzun, koyu renkli saçları güzel yüzüne güzellik katıyordu. Ansızın o tutamların parmaklarımın arasında nasıl hissettireceğini öğrenme arzusuyla dolup taştım. Son birkaç yıldır ondan giderek daha fazla korkmam işte bu yüzdendi. Faye'i görmezden gelmek, ona *karşı koymak* her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu.

Onu her görüşümde daha da güzelleştğine yemin edebilirdim ama hiç böyle serseme dönmemiştım. Nedeni belki

titreyen dolgun alt dudağı belki de gözlerimin içine bakmayı reddederek kaçınılmazı geciktirmeye çalışmasıydı. Kahretsin, belki de hepsi burnumu dolduran tatlı Hindistan cevizi kokusuydu. Bu her neyse aklımı başımdan alıyordu.

“*Faye*,” diye mırıldandım. Adını anmak bile içimi keyifle dolduruyordu. Keskin bir nefes verdiğinde dudaklarım soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Burada ne işin var?”

Bakışlarım Eric’in beline koyduğu eline kaydığında yumruklarımı sıktım. Bir anlığına *benim* olana el sürdüğü için parmaklarını şuracıkta tek tek kırsam çıkacak seslerin hayaline daldım fakat Faye masmavi gözlerini benimkilere diktiğinde öfkem buhar olup uçtu.

Her geçen saniye tırmanan paniği yüzünden okunsa da bakışlarını kaçırmayı reddetti. Güzel gözlerinden yanağına bir damla yaş süzülürken bile bariz korkusuna teslim olmayıp bana kafa tutmaya devam etti.

Her şeyiyle büyüleyici bir kadındı. Yıllar içinde onu kaç kere görmüştüm bilmiyordum ama şimdiye dek bana şu an gösterdiği duyguların ufacık bir zerresini bile göstermemişti. Gülümsemeleri hep uzak ve mesafeli olmuş, sohbetlerimiz yüzeysel ilerlemiş, aramızdaki hiçbir şey sırf yapmış olmak için yapılanların ötesine geçmemişti. Şu an karşımda duran kadının beni olduğuna inandırdığı kişiyle alakası yoktu.

“Eric,” diye mırıldandım. “Faye’le nereden tanışıyorsunuz?”

Bunu ne kadar ileri götürdüğünü bilmeliydim. Evlendiğimiz güne kadar Faye bana hiçbir şey borçlu değildi ama cevabı bilmek zorundaydım. Bu öylesine gönül eğlendirmekten mi ibaretti yoksa mihraba yürürken karşısında benim değil de onun durduğunu mı hayal edecekti?

“Faye benim kız arkadaşım,” dedi sonunda ortada bir terslik olduğunu anlamış gibi alçak, temkinli bir sesle.

Midem acıyla kasılsa da bakışlarımı kaçırmayı reddettim. Faye de öyle. Gözlerinden geçip giden suçluluk parıltısını, içini

dolduran paniğe nihayet yenik düşerek hızlı nefesler alıp vermesini izledim.

“Neyin var, Faye?” diye sordu Eric endişeli, şefkatli bir sesle. Bir tutam saçını yüzünden çekti. Bu hareketiyle onu panik atak geçirmeye bir adım daha yaklaştırdığından bihaberdi.

Faye kesik bir nefes aldı, bir damla gözyaşı daha yanağına süzüldü. *Siktir*. Gördüklerim içimi rahatlatmalıydı. Bir kaçış yolu bulduğuma, elime evlendikten sonra ondan uzak durmak için bir neden geçtiğine sevinmeliydim. O hâlde neden ayaklarım istemsizce ona yaklaşıyor, vücudum ikisinin arasına girmeye çalışıyordu? Neden avuçlarım yüzünün etrafına kapanıyordu? Neden dokunuşum hiç olmadığı kadar nazikti?

“Sakin ol,” diye mırıldandım usulca. Elimi nazikçe saçlarının arasına geçirip başını kendime çevirdim. Faye hep çıtkırıldım bir kadın olsa da onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

Bakışları benimkileri buldu ama odaklanmakta, vücuduna hâkim olmakta zorlanıyordu. “Nefes al, tatlım,” dedim yalvarırcasına. Vicdan azabından ölecektim. Pisliğimi şimdiden ona da bulaştırmıştım. Benim yüzümden bu hâldeydi. Temkinli davranmam gerekirken öfkemin beni ele geçirmesine izin vermiştim. “Bir şeyin yok, Faye,” diye fısıldadım, bir çift sözle her şeyi düzeltebilecekmişim gibi.

Nefes alıp verişleri bir nebze olsun sakinledi. Çok geçmeden gözleri nihayet odağını buldu ve kollarımın arasındaki vücudu gevşedi. “*Dion*,” diye fısıldadı çatallı bir sesle.

Onu öylece tutmaya devam ettim. Bir elim saçlarında, diğeryse yanağındaydı. En sonunda derin bir nefes aldığında hâlâ birbirimize bakıyorduk.

Eric ona uzanmaya yeltendiğinde Faye’i kendime çektim. Kollarımın arasından kayıp gitmesine gönlüm el vermiyordu. “Faye,” dedim sertçe. “Ona sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi söyleyeyim?”

DION

Faye'in kederli ağlayışı süitimin yatak odasında çınlıyor, dudaklarından dökülen her hıçkırık kalbime bir başka hançer saplıyordu. Onu ağlatacağımı başından beri biliyordum ama bunun canımı bu kadar yakacağını hiç tahmin etmemiştim.

Bakışlarım yatağın kenarına ilişmiş kadının üzerinde gezindi. Kusursuz makyajı akmıştı ve esmer teni normalden biraz daha solgundu. Faye'in masmavi gözleri hayatımda gördüğüm en güzel gözlerdi ancak bugün yalnızca keder ve vicdan azabıyla doluydular.

Elini sürekli uzun, koyu renkli saçlarının arasından geçirip tutamları dağıtıyordu. Onu hiç bu kadar *darmadağın* görmemiştim. Ona bakmak bile yüreğimi sızlatsa da bakışlarımı üzerinden alamıyordum. Bu hâliyle bile büyüleyici görünüyordu.

Ne var ki böyle düşünen tek kişi ben değildim.

Süitimin oturma alanını arşınlamakla meşgul olduğunu tahmin ettiğim Eric ondan bir açıklama bekliyordu. Faye'le doğru düzgün konuşmadığımızdan ondan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama düğünümüze birkaç ay kala başka bir adamla sevgili olacağı aklımın ucundan geçmemişi.

Ona doğru yürüdüğümde Faye başını kaldırdı ve yaşlı gözleri benimkilerle buluştu. Göğsümdeki sızıyı bastırıp, "Faye,"

diye mırıldandım. Şimdiye dek karşımda böyle saf duygular göstermemiş, kontrolünü hiç kaybetmemişti. Bunu başka bir adama borçlu olmam ne ironikti ama. Sanki evren bunu bilmiyormuşum gibi bana bırakın gülümsemelerini, gözyaşlarını bile hak etmediğimi söylemeye çalışıyordu. Evim evleneceğimiz için tadilata girdiğinden burada olmam da en az bunun kadar ironikti sanırım. Her şey *onun* için yenileniyordu. Tüm bu durum içimi dayanılmaz bir acıyla dolduruyordu.

Önünde diz çöküp ellerimi yatağa, kalçasının iki yanına koydum. Faye titrek bir nefes aldı. Kalp kırıklığı yüzünden, bakışlarından okunuyordu. Kahretsin, dikkatli olmazsam gözlerinde boğulabilirdim.

Bir yaş daha yanağından aşağıya süzüldüğünde gözleri titreşerek kapandı. Yüzüne uzanıp sağ avucumu nazikçe yüzüne koyarak başparmağımla gözyaşlarını sildiğimde gerilen vücudu dikkatimden kaçmadı. “Bana bak,” dedim yalvarırcasına.

Söylediğimi yaparak gözlerini açtı. “Dion,” diye fısıldadı çatalı sesiyle. *Siktir*. “Ö-özür dilerim.”

Diğer elimle saçlarını yüzünden çektim. Ona dokunma, onu teselli etme arzuma mâni olamıyordum. “Özür dilenecek bir şey yapmadın,” dedim sözcükler ağzımda acı bir tat bıraksa da. “Henüz karı koca değiliz. Nişanlılığımız da safi kâğıt üzerinde. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Henüz.”

Titrek bir nefes almasıyla gözleri yeniden yaşardı. Hâli karşısında kalbim burkuldu ve ne yaptığımı bile anlamadan yanağındaki elimi dikkatlice saçlarının arasına kaydırıp onu kendime çektim. Faye dizlerini kaburgalarımaya yaslayıp yüzünü boynuma gömerek kollarımın arasında dağıldı.

“B-böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmemeliydim,” dedi hıçkırıklarının arasından. Bastırmaya çalıştığı duyguların özgür kalmasıyla titremeye başladığında ona daha sıkı sarıldım. Kendime hâkim olmam gerektiğini bile bile önünde dizlerimin üzerine çökmüş, çaresizce acısına merhem olmaya çalışıyordum.

Hıçkırıkları durulana, nefesleri bir nebze sakinleşene kadar ona sarıldım. Ardından ellerimi omuzlarına koyup onu nazikçe geriye ittim. Gözlerinin içine bakma ihtiyacım ona sarılma arzusunun gölgesinde kalıyordu.

“Bu ne zamandır devam ediyor?” diye sordum dayanamayıp. Cevabı hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ama bilmem gerekiyordu. Nedenini ben de bilmiyordum.

Faye yüzünü buruşturup bana bakmaya cesaret edemiyor-muş gibi bakışlarını kaçırdı. “Düşündüğün gibi değil,” dedi. Sesi son sözcükte çatallanmıştı. Kollarını etrafına doladığında nabzım hızlansa da öfkem biraz bile dinmedi.

“Düşündüğüm gibi değil mi?” diye tekrarladım. “Ailemin avukatlarından biriyle birlikte değil misin yani?” Eric’le gençliğimizde olduğu kadar yakın olmasak da bir zamanlar onu dostum olarak görmüştüm.

Faye’in ağzı bana bir cevap vermek üzere aralandığında bakışlarım dudaklarına kaydı. Ben bunu bir kez bile yapmamışken Eric’in o güzel, dolgun dudaklarını öptüğünü düşünmek... *Kahretsin*. Neden tanıdığım birini koluna sevgili diye takmıştı ki?

“Babanın bundan haberi var mı?” diye sordum. İçimi bir huzursuzluk sardı. Bundan nasıl haberim olmamıştı? Faye’i olması gerektiği kadar iyi tanımasam da babasının sözünden çıkmadığını biliyordum. Ne yaptığına bu yüzden pek aldırmamıştım.

Gözlerinden bir korku geçip gitti ve başını hışımla iki yana salladı. Babasından gizli buraya gelmesi Eric uğruna pek çok şeyi riske atmaya razı olduğunun kanıtıydı. Kafamda beliren bu düşünceye eşlik eden tuhaf sızı buram buram... *kıskançlık* kokuyordu.

“Niyetin onunla kaçmak mıydı?” Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez kan beynime sıçradı. Kendimi onu isteme-

diğime ikna etmek için kırım yırtmakla meşgulken düşüncelerimi ne denli işgal ettiğinin farkına varmamıştım.

“Hayır,” dedi Faye bana uzanarak. Elini koluma koyduğunda muhtemelen ilk kez bana kendi isteğiyle dokunduğunun bilincinde mi diye merak ettim. “Niyetim... Öyle bir şey... Gecenin sonunda ondan ayrılacaktım. Yakında buraya geri taşınacağını biliyordum, bu yüzden de...”

Ona öylece bakıp doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştım. İfadesindeki acı ve samimiyetin sahte olmadığını düşünsem de bir söylediği bir söylediğini tutmuyordu.

“Dışarıdan hiç de ondan ayrılmak üzereymişsin gibi görünmüyordun,” diye mırıldandım, hasetimi bastırmaya çalışarak. “Aksine, bambaşka bir şey yapmak üzere odanıza çekiliyor muşsunuz gibiydiniz.” Onu Eric’in koynunda hayal ettiğimde midem kasıldı. Kaç kez yatmışlardı? Dişlerimi sıkıp kıskançlığın beni daha fazla tüketmesine izin vermeden bu düşünceyi zihnimden kovdum.

“Sandığın gibi değildi. Biz...” Cümlesini yarım bıraktı. Bahaneleri tükenmiş olmalıydı.

Ona uzanıp ellerimi beline doladığımda Faye şaşkına döndü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Soğuk bir gülümsemeyle avuçlarımı bacaklarına doğru kaydırdım. Dizlerini ayırıp siyah eteğinin yukarı toplanmasını izledikten sonra onu yatağın ucuna çekerek bacaklarının belimin iki yanına yaslanmasını sağladım. Yüzlerimizin arasında bir nefeslik mesafe vardı. Birbirimize hiç bu kadar yakınlaşmamış, hiç bu denli samimi olmamıştık ama başından beri böyle olmamız gerektiğini düşünmekten kendimi alamadım. İçimdeki huzursuzluk bir nebze durulsa da hâlâ geçmiş sayılmazdı.

“Odanıza çıkıp onunla yatacak mıydın yatmayacak mıydın, Faye?” diye sordum sertçe. Bakışlarım tekrar gözlerini bulduğunda suçluluk hissi vicdan azabımı körükledi. “Cevap ver.”

Sertçe yutkunmasıyla boynu gerildi, nefesleri hızlandı. “Evet. Yatacaktım.”

Sözleri karşısında beynimden vurulmuşa döndüm. Bakışlarından Faye’in de bunun farkında olduğunu anlayabiliyordum. Tanımadığım biriyle düşüp kalksa canım daha az yanar mıydı? Ya da onu Eric’in kollarında görmeseydim? Evet, onunla evlenmekten kaçmak için yapmadığım şey kalmamıştı ama bunun nedeni onu istememem değildi. Bunca yıldır başka biriyle *birlikte olmamış*, ondan başka biriyle evlenmeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Utancıma ve vicdan azabıma öyle gömülmüştüm ki soğuk tavırlarımın onu başka bir herifin kollarına iteceğini akıl edememiştim.

Faye elini göğsüme koyarak, “Dion,” diye fısıldadı.

Bakışlarım boş yüzük parmağına takıldığında içim pişmanlığa benzer bir şeyle doldu. Ondan kaçmaya o kadar odaklanmışım ki yokluğumun nelere sebep olabileceğini hiç düşünmemiştim. Değil kiminle nişanlı olduğumu, nişanlı olduğumu bile neredeyse kimse bilmiyordu. Büyükanнемin sözünü dinleyip ona çarpıcı bir yüzük almalıyım.

Faye’in cesaretini toplamaya çalışmasını izledim. Sırtını hafifçe dikleştirdi ve gözlerinde yanan o ateş biraz daha harlandı. Ne kadar büyüleyici olduğunun farkında mıydı? İçimden bir ses nedense olmadığını söylüyordu.

En sonunda dişlerini sıkıp, “İngiliz dedikodu gazetelerinin hakkında yaptığı haberleri gördüm,” diye mırıldandı. Aniden gerildim ve ilk içgüdüm iddiasını yalanlamak oldu. Faye on sekizine bastığından beri kimseyle birlikte olmamıştım ancak bunu itiraf etmek cevabını bilmediğim çok daha fazla soruyu beraberinde getirirdi. “Birbirimize sadakat sözü vermedik,” diye devam etti. “Aslına bakarsan hiçbir şeyin sözünü vermedik.” Dillendirmedığımız her şeyi hiç çekinmeden bir bir söylüyordu. Bu cesareti bunca yıldır neredeydi?

Faye bana hep bir porselen bebeği anımsatırdı; güzel ama her türlü duygudan yoksun. Şimdiye dek her etkileşimimiz fazlasıyla donuk, hatta robotik sayılırdı. Karşımda rol yaptığını, en iyi yanlarını benden sakladığını şimdi fark ediyordum. Anlamadığım şeyse bunu neden yaptığıydı.

“Öyle mi dersin?” Bakışlarımı yüzünde gezdirirken belini kavrayıp bluzunun ipeksi kumaşının üzerinde başparmaklarımla daireler çizmeye koyuldum. Ona hiç böyle dokunmamıştım. Yıllar içinde katıldığımız etkinliklerde dansa kalktığımızda bile derdimiz sadece bizden bekleneni yapmaktı. Fakat bu sefer... farklıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. “Bana evlilik sözü veren kimdi?”

Faye keskin bir nefes verdi, güzel gözleri hafifçe açıldı. “Ben değildim.” Sesi alçak ve acı doluydu. “Bunun kararını ailelerimiz verdi. İkimize de hiçbir şey sorulmadı. Sorulsa da ne sen ne de ben bunu *isterdik*.”

Gözleri benimkilerle buluştuğunda neye uğradığımı şaşırdım. Uyuşmuş kalbim hiç tatmadığım bir sızıyla doldu ve bakışlarımı onunkilerden çekemedim. Demek müstakbel karım rol yapmayı bir kenara bıraktığında böyle birine dönüşüyordu.

“Beni zerre kadar önemsemeyen bir adamla evlenmek istediğimi mi sanıyorsun?” diye sordu sertçe. “Telefon numaranı haftalar önce değiştirdiğinden ve bana bir haber verme zahmetine bile girmediğinden adım gibi eminim. Aramızdaki bu uçurumu kendi ellerinle açtın, Dion. Ben sadece bana düşen kısımda kaldım.”

İstemsizce yüzümü buruşturdum. Sözlerini inkâr edemedim. Haklıydı. Birkaç hafta önce İngiltere hattımı Amerikan hattıyla değiştirmiş, ona haber vermemiştim. Bunu yapmak... aklıma gelmemişti. Sonuçta kırk yılın başı birbirimizi arıyorduk. Bana telefon açtığı zamanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

“Hatamı kabul ediyorum,” dedim. “Sütten çıkmış ak kaşık olmadığımın farkında değil miyim sanıyorsun? Seni neredeyse hiç umursamadığımı biliyorum ama bu, yaptığın şey her neyse onu görmezden geleceğim anlamına gelmiyor.”

Bakışlarım yüzünde gezindi. Başparmağımı alt dudağına hafifçe dokundurduğumda Faye’in nefesi kesildi. Ne kadar yumuşaklardı böyle. Nihayet benim olduğunda onu öpmek nasıl hissettirecekti? Faye’in en ufak bir parçasını bile hak edecek son insan olduğumu bilsem de zaten aldıklararımdan daha fazlasını istemekten geri durmuyordum.

“Aranızdaki bu şey her neyse derhâl sona erecek.” Gözlerindeki çaresizlik yüreğimi sızlatsa da yolumdan dönmedim. “Seni kimseyle paylaşmam, Faye. Paylaşmam. Ya nişanımızı bozarsın ya da Eric’le ilişkine hemen bir son verirsin. Karar senin.”

Ortada tek bir seçenek olduğunu ikimiz de biliyorduk. Ne o ne de ben bu nişanı bozamazdık. Sözlerim bencillik ve öfkeden doğmuş boş bir tehditten ibaretti. Başından beri korktuğum tam da buydu. Faye’i benim yapma arzum, ona karşı duyduğum suçluluğu gölgede bırakıyordu. Ne yaparsam yapayım kendime hâkim olamıyordum.

Gözlerini kapayıp boğazına yükselen hıçkırığı bastırdı. Onu böyle görmek beni perişan ediyordu. Bir an için geri adım atmayı bile düşündüm. Bunu kabullenebilir miydim? Sırf o mutlu olsun diye başka bir adamla olmasına göz yumabilir miydim?

Bakışlarımı üzerinde gezdirip dişlerimi sıktım. *Hayır*. Başka birinin koynundan çıkıp yanıma geldiğini düşünmek bile dayanılmazdı. Keşke daha iyi bir adam olsaydım ama değildim ve asla da olmayacaktım. Bunu hak etmediğimin bilincinde olsam da Faye karım olacaksa onu her şeyiyle istiyordum. Sorun da buydu ya. Bencil herifin tekiydim.

Faye gözlerini açıp derin bir nefes aldı. “Ondan ayrılacağım,” diye fısıldadığında içim müthiş bir biçimde rahatladı.

“Güzel,” dedim sertçe. “Açık konuşacağım, Faye. Bundan böyle sen benimsin, ben de seninim. Tekrar böyle bir şeye kalkışmayı *aklından bile geçirme.*”

Yüzünde tam olarak adını koyamadığım bir ifade belir-
diğinde onu ilmek ilmek çözüp saklamaya çalıştığı yanlarını
itinayla keşfetme isteğiyle dolup taştım.

“Bir şans,” diye mırıldandım. “Sana son bir şans veriyorum. Bugün olan her şeyi unutacağım ve babana tek kelime etmeyeceğim ama karşılığında sen de Eric’le bir daha görüşmeyeceksin. Anlaştık mı?”

Bakışlarını kaçırıp beni başıyla onaylasa da kalp kırıklığını gizlemeyi başaramadı. Eric’i sevdiği apaçık ortadaydı. Başka çaresi olmadığı için ondan ayrılacak ve hayatının geri kalanı boyunca bunun için benden nefret edecekti. Pişmanlıklarına bir yenisi daha eklenecekti.

FAYE

Perdenin arkasına geçip tıklım tıklım dolu salona bir bakış attım. İçim hüznle doldu. Ne zaman iyi olduğumu düşünsem bir şey bana Eric'i hatırlatıyor, kalbim sil baştan kırılıyordu. Ondan ayrılmamın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve Dion'a verdiğim sözü tutup o günden beri onunla konuşmamıştım. Ona bir açıklama yapma şansı bulamamış olmam her şeyi daha da beter ediyordu. Ona ayrılmak istediğimi söylediğim an dudaklarımdan dökülen sözcükleri hiç söylenmemiş hâle getirebilecekmiş gibi arkasını dönüp gitmişti.

O zamandan beri her gün arıyordu ama telefonunu açacak kadar aptal değildim. Dion'un bana verdiği şansı, hak etmediğim hâlde benden esirgemediği merhametini heba edemezdim. Sözümden dönecek olursam yapacakları ödümü koparıyordu. Babam ve Dion'un arasında sıkışıp kalmıştım. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum. İkisi de sesimi ve isteklerimi bastırmakta birbirine denkti belki.

İç geçirip saçlarımı düzelterek sahneye çıkmadan önce her bir tutamın yerli yerinde durduğundan emin oldum. Etrafımdaki herkes her gün, her saniye benden üzerinde ufacık bir söz hakkımın bile olmadığı bu hikâyedeki rolümü oynamamı bekliyordu. Kusursuz evlat, Windsorlara yaraşır mükemmel gelin.

Eric'leyken biraz olsun özgürlüğün tadını almış ve bunun bağımlısı olmuştum. Aldatmacalardan ibaret bir dünyada sahi-ciymiş gibi hissettiren o küçük anlar olmadan hayatıma nasıl devam edecektim bilmiyordum.

Ayrılığımızdan bu yana sayısız kez kararımı sorgulamış, belki bir açıklama yapacağım umuduyla beni bekleyen Eric'le karşılaşırım diye kafeye uğramayı düşünüp durmuştum. Ama sonra Dion'un uyarısını hatırladığımda bütün cesaretim kaybolup gitmişti.

"Faye," dedi babam alçak ama tehditkâr bir sesle. İçimi usul usul kemiren korkuya rağmen yüzüme donuk bir ifade kondurup ona döndüm. Kolumu kavrayarak, "Sakın bunu eline yüzüne bulaştırma," diye tısladı. Tırnaklarının tenime batmasıyla boğazıma tırmanan iniltiyi bastırıp bakışlarımı ayakkabılarıma diktim. Keyfim daha da kaçmıştı. Bazı günler sadece var olmak bile bir yük gibi geliyordu ve bu da o günlerden biriydi. "Provalarda vasatın da altındaydın. Sakın beni herkesin gözü önünde utandırmaya kalkma."

Neden her zamankinden daha gergin olduğuna anlam veremedim. Her ay en az bir kez sahneye çıkıyordum ve onu bir kez bile hayal kırıklığına uğratmamıştım. En azından bu konuda. Piyanoyu hep bir kaçış olarak görmüştüm. Tuşların üzerinde gezinen parmaklarım bana hep huzur vermişti.

Ustalaştığım besteleri çalmak belli bir miktar kontrol gerektirirdi ve bunu başardığım için kendimle hep gurur duymuştum. Yalnızca piyanonun başına oturduğumda dizginlerin elimde olduğunu hissederdim. Tuşlara bastığım an kimsenin, babamın bile, sözü üzerimde etki etmezdi. Sadece bu anlarda kendimi bulurdum. Provalarda bocalasam bile bunu sahneye asla taşımayacağımı babam da bal gibi biliyordu.

Yine de onu başımla onayladım ve görevli sahneye çıkmamı işaret ettiğinde rahat bir nefes verdim. Seyircilerden yükselen alkış sesleri kulaklarımı doldursa da üzerimdeki spot ışıkları

onları görmeme engel oluyordu. Gürültüye bakılırsa yüzlerce insan sırf beni dinlemek için buraya gelmişti ve bu her seferinde içimi minnetle dolduruyordu. Akıl sağlığını hâlâ kaybetmememi onlara borçlu olduğumu bilip bilmediklerini merak ettim. Onlar da olmasa hüznümde boğulur giderdim.

Risk alıp planımdan saparak farklı bir parça çalmaya karar kıldığımda kendi kendime gülümsedim. Babamın kalabalığı şaşırtmamdan hoşlanmayacağını biliyordum ama bu gece buna ihtiyacım vardı. Bir kez olsun kendim için çalmak istiyordum. Kendi başıma karar verme, içimden geldiği gibi davranma cüreti göstermemin bedelini ödeyeceğimden emindim ama buna degeceğini düşünüyordum. Yakamı bir türlü bırakmayan çaresizlik bu akşam o kadar şiddetliydi ki birkaç saniyeliğine bile olsa yaşadığımı hissetmek için yapmayacağım şey yoktu.

Ravel'ın *Gaspard de la nuit*'sinin ilk notalarını çalmaya başlamamla ön sıradan yükselen birkaç şaşkınlık nidasını duydum. Fakat çok geçmeden herkes melodide kaybolup gitti ve geriye yalnızca ben ve çalma onuruna nail olduğum güzel Steinway piyano kaldı. Bu özel besteyi çalmak son derece zordu, tüm dikkatimi gerektiriyordu. Yedi dakika boyunca, dört dönen zihnim duruldu, kalbimdeki sızı hafifledi ve geleceğe dair endişelerim solup gitti.

Keşke bu huzur daha uzun sürebilseydi.

Alkış sesleriyle içinde bulunduğum âna geri döndüğümde titrediğimi, yanaklarımın farkında bile olmadığım gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim. Keskin bir nefes alıp kimsenin görmemesi için dua ederek yüzümü sildim.

Seyircilere bir bakış attığımda son günlerde hem rüyalarım hem de kâbuslarıma dadanan o koyu yeşil gözlerle karşılaştım. Dion. Ön sıradaki yerinden büyülenmiş gibi beni izliyordu.

Konserlerime hiç gelmemiştii. Enstrümanı çalmayı öğrenmeye zorlanmamın nedeni ta kendisi olsa da bir piyanist olduğumu bildiğinden bile emin değildim. Bunca yıl benimle

ilgilenmemişken şimdi neden buradaydı? Keşke eskisi gibi benden köşe bucak kaçmaya devam etseydi. Onun ilgisini istemiyordum. İhtiyacım olan son şey beni bir kukla gibi oynatacak başka bir adamdı. Başkalarını değil, kendimi memnun etmek üzere önüme döndüm. Bunun acınası bir meydan okuma olduğunun farkındaydım ama elimden gelen tek şey buydu.

Programdaki parçaya geçmek yerine Beethoven'ın *Moonlight Sonata*'sının ilk bölümünü çalmaya başladım. Bir kez daha –sadece birkaç dakikalığına da olsa– Dion'u unutmayı başardım.

Ne var ki bu nafiye bir çabaydı. Son nota salonda çınlar çınlamaz çaresizliğim benimle alay ediyormuş gibi geri döndü. Sahnedeki yerimden bile Dion'un yakıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyor, neden konserime geldiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

İlişkimizi saklamak konusunda fikrini mi değiştirmişti yoksa sadece gözünün üzerimde olduğunu bilmemi mi istiyordu? Amacının ne olduğunu bir türlü çözememek beni terdirgin ediyordu. Babam öngörülebilir bir adamdı ve bu beraberinde ufak bir teselli getiriyordu. Ne zaman acı çekeceğimi bilmeyi yeğlerdim. Bu, ölçülü riskler almama imkân tanırdı.

Konserin geri kalanında diken üstündeydim. Seyircilerimi yüzüstü bıraktığım hissi içimi daha da huzursuz ediyordu. Hepsi en iyisini hak ediyordu ve ben duygularımı bir kenara bırakmayı başaramadığımdan bunu onlara sunamıyordum.

Neyse ki gösterinin sonunda minnetle onlara selam verdiğimde alkışları kulaklarımı çınlattı. Gözlerim istemsizce Dion'un koltuğuna kaydı ve boş olduğunu görünce içim rahatladı. Ne yazık ki bu hoş his birkaç dakika sonra soyunma odama girmemle sona erdi.

“Faye.”

Yarısına kadar açtığım kapının önünde donakaldım, elim bile hâlâ koldaydı. Öylece çekip gitmeyeceğini tahmin etmiydim. Şansın yüzüme gülmesi bir mucize olurdu. Kollarını

kavuşturarak makyaj masama yaslanmış hâlde bana gülümsemi. Bakışlarım üzerinde gezindi. Kasları pahalı olduğu her hâlden belli üç parçalık takım elbisesinin altından bile göz dolduruyordu. Aramızda en az otuz santimlik bir boy farkı vardı ve isterse beni incitmesi işten bile sayılmazdı? Niyeti bu muydu yoksa? Ona dair bir şey içimde anlamlandıramadığım bir güvenme isteği uyandırıyor. Nedeni Lacara'da bana pekâlâ vurabilecekken bunu yapmamasıydı belki de. Odadaki sert sözlerine rağmen dokunuşu şefkat doluydu. Paramparça olmanın eşiğinde olduğumu fark etmişti sanki.

Dion'un yanında dikilen babam bana sert bir bakış attığında daldığım düşüncelerden sıyrılıp içeriye girdim. Kapı arkamdan usulca kapandı.

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan babama, "Bize biraz müsaade eder misin, Jimmy?" dedi sertçe.

Babam bir an için şaşırmış görünse de Dion'a kibarca gülümseyip kapıya doğru ilerlemeye başladı. Yanımdan geçerken bana uyarı dolu bir bakış attı. Daha önce kimsenin önünde böyle el pençe divan durduğunu görmemiştım ve buna şahit olmak içimi çarpık bir hazla doldurdu.

Tereddütlü adımlarla odanın derinlerine ilerlemeye başladım. Dion'un koca cüssesi içeriye olduğundan daha küçük gösteriyordu. Makyaj masamdan doğrulup beni yarı yolda karşıladı.

"Muhteşemdin," diyerek beni şaşkına çevirdi. Elini yüzüme götürüp parmak uçlarını yanağımda gezdirdiğinde gerildim. "Seni elimde çiçeklerle karşılamalıydım ama neredeyse geç kalacaktım."

Dilimi tutmak için elimden geleni yapsam da ona duyduğum kızgınlık mantığıma ağır basıyordu. "Gelmene gerek yoktu. Burada olmanı beklemiyordum," diye çıkıştım. Bu konuda ustalaşmış olmama rağmen son zamanlarda neden onun yanında çenemi tutamıyordum?

Dion gülümseyerek avucunu yüzüme koyup başparmağını hafifçe dudağıma sürttü. “Ama geldim, biricik nişanlım. Uslu bir kız olup olmadığını gözlerimle görmem gerekiyordu.”

Öylece yüzüne baktım, minik bir isyan arzusu kalbime kök salıyordu. Dallanıp budaklanmasına izin vermeden onu kesip attım.

“Ee, Faye? Uslu bir kız oldun mu? Verdiğin sözü tutuyor musun?”

Gözlerimi kapatıp titrek bir nefes aldım. “Evet,” dedim gönülsüzce. “Eric’le hiç konuşmadım.”

Başparmağını dudaklarıma bastırmasıyla keskin bir nefes verdiğimde ağzımın içine kaydırıldı. Dilim tenine sürtündüğünde gözleri karardı. “Adını andığını bile duymak istemiyorum,” diye uyardı beni.

Beni kasten kışkırtıp kışkırtmadığını merak ettim. Bana öyle geliyor olmalıydı, değil mi? Dion Windsor gibi bir adam benim gibi biriyle küçük oyunlar oynayarak değerli vaktini heba etmezdi. Dişlerim parmağına sürtündüğünde onu hafifçe ısırdım. Gerçekten canını yakacak kadar cesur olmayı diledim.

Bana sıırttı, ne tuhaftır ki tepkim onu keyiflendirmişe benziyordu. “Çok tatlısın,” diye mırıldandı. “Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum, Faye.”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken Dion pis pis gülerek elini ağzımdan çekti. Cesur olsam bir tokatla o aptal gülümsemeyi yakışıklı suratından silip atardım.

“Muhtemelen gelecek ayki geleneksel hayır etkinliğimize kadar görüşemeyeceğiz. İşle ilgili bir sorun çıktı ve birkaç haftalığına Londra’ya dönmem gerekiyor. Ben gittim diye yaramazlık yapmaya kalkma, bebeğim,” dedi. “Beklediğine degecek.”

Bu ne demekti şimdi? Ona kaşlarımı çatsam da Dion sözlerini açıklamaya zahmet etmedi. Gözlerini benimkilere dikti ve elimi tutup yavaşça dudaklarına götürerek parmak eklemelerime bir öpücük kondurdu.

ZORUNLU BAĞLILIK

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım yaptıklarına anlam veremiyordum. Yine de o yeşil gözlerinin ardında daha ürkütücü bir şeyin saklandığından adım gibi emindim.

DION

Odamda volta atarken telefonumu hoparlöre aldım. İçimdeki huzursuzluğu dindiremiyordum. Londra'ya dönmek zorunda olmak canımı sıkıyordu ve bunun için Faye'i suçluyordum. *Gözden ırak olan gönülden de ırak olur* diye boşuna dememişlerdi. Bu bir süre işe yaramış olsa da artık çok geçti. Faye'in yokluğumu fırsat bilip Eric'le görüşmesi ihtimali bile tepemin tasını attırıyordu.

"Dion, iyi misin sen?" diye sordu Xavier.

Düşüncelerimden sıyrılıp iç geçirdim. "Evet," dedim. "Gayet iyiyim, Xave. Sadece şu işi bir an önce halletmek istiyorum."

Hatta kısa bir sessizlik oldu. "Hadi oradan," dedi. "Söylediğim tek bir kelimeyi bile duymadın. Aylardır Hannah'yı arıyorsun ve az önce sana onu İspanya'daki depolarımdan birine kapattığımı söylememe rağmen hiçbir tepki vermedin."

"Hiç de bile," diye itiraz etsem de yalanımı ben bile yutmadım. "Yarın ilk iş geliyorum, değil mi?" Silas'ın Hannah'yı bulup detayları ona ilettiğini, ardından da Xavier'in onu enselediğini anlatışını hayal meyal hatırlıyordum. Yasalar dâhilinde yapılacak her şey için Silas'a giderdim fakat bu sonuç vermezse doğruca Xavier'in kapısını çalardım.

Kingstonlar ellerini kirletmeyi hiçbir zaman sorun etmemişti. Dürüst olmam gerekirse siyasete girip örnek vatandaş olma çabalarını izlemek beni çok eğlendiriyordu. Windsorların aksine ahlaklarıyla bilinmezlerdi. Bizler kâr ve prestijle mutlu olurken onlar insanı yozlaştıran gücün peşinden koşar, bu uğurda gereken her şeyi yaparlardı.

Xavier kıs kıs güldüğünde sinirim bozuldu. “Aklın fikrin Faye’de, değil mi?” diye sordu keyifle. Yalanlarımı yüzüme vurmaya çocukluğumuzdan beri bayılırdı. Hayatlarımızdan kaçma umuduyla kendimizi attığımız prestijli yatılı okulda tanışmış, hemen arkadaş oluvermiştik. Gerçi içimden bir ses böyle bir ortak noktamız olmasa bile sıkı fıkı olacağımızı söylüyordu.

“Siktir oradan,” diye çıkıştığım da bir kahkaha patlattı. Xavier yıllar içinde ailemizden biri olmuş, iyice arsızlaşmıştı. Sadece onun ve kardeşlerimin Faye’in adını anmasına göz yumacağımı iyi biliyordu. Geçen haftaki poker gecemizde sarhoş olup onlara Faye ve Eric’ten bahsetmemin büyük bir hata olduğunu biliyordum. Bundan böyle ellerine geçen her fırsatta tepemi attıracaklardı.

“Ah şu Windsor erkekleri,” deyip *cık cık*ladı. “Asık suratlarınızla poker gecesine gelip her cümlenize *karım* diye başlıyorsunuz.”

Ares ve Luca’yla nasıl dalga geçip durduğumuzu düşünüp yüzümü buruşturdum. Birden buna alet olduğuma pişman oldum. Nihayet onları anlıyordum. Faye’e *karım* dediğimi düşünmek bile içimi müthiş bir tatmin hissiyle dolduruyordu. Hâlâ aklıma her düşüşünde utanç ve pişmanlığı beraberinde getirirse de artık bundan fazlası da vardı. Önce Lacara’da dedikodu gazetelerinde çıkan haberleri ve telefon numaramı ona haber vermeden değiştirmemi yüzüme vururken, ardından da kuliste bana kafa tutarken gözlerinde gördüğüm o hiddeti hatırlamak her seferinde aklımı başımdan alıyordu.

Bunca yıldır pısırtığın teki olduğunu düşünmüştüm. Fakat artık benliğini sakladığını görmüş ve gerçek Faye'i ortaya çıkarmayı kafaya koymuştum. Bakışlarındaki yeni yeni aşına olduğum çaresizlik yerini öfkeye bıraktığında,ilmek ilmek çözmek için yanıp tutuştuğum karşı konulmaz bir kadına dönüşüyordu. Bu takıntıya teslim olmanın tehlikeli, pervasızca bir şey olduğunun farkındaydım ama buna karşı koymaktan acizdim. Ondan uzak durmamın nedenlerinden biri de buydu. Faye'de beni ona çeken bir şeyler vardı.

"Her neyse," diye mırıldandım uzun bir sessizliğin ardından. Xavier'ın kıkırtısı yine kulaklarımı doldurdu.

"Peki," dedi, "Hannah'yla ne yapmak istiyorsun?"

Bir an duraksayıp düşündüm. "Ben işlerimi hallederken bir hafta depoda kalsın. Onu kimin bulmaya çalışacağını görmek istiyorum. Birinin koruması altında olduğu gün gibi ortada. Bir hafta ortalıkta görünmezse kim olduğunu öğrenebiliriz. Giderek endişelenip bir açık verecektir. Sonra da onu mahvedeceğim. Windsorların Ölüm Öpücüğü'nü ciddiye almayan herkes aptalın tekidir."

Xavier ıslık çaldı. "*Güzel plan.* Dediğin gibi olsun. Adresi gönderiyorum ama bana bir iyilik borçlu olduğunu unutma."

İç geçirdim. "Siz Kingstonlar ve şu iyilik borçları."

Xavier güldü. "Korkma," dedi. "Kafamda zaten bir şey var. Benim için paha biçilemez bir şey olsa da senin için elinin kiri."

Tam saçma sözlerine bir karşılık vermek üzereydim ki süitimin kapısı çaldı. Telefonu kapatıp kapıya doğru yürürken içimi bir endişe sarsa da karşımda kocaman gülümsemeleriyle koridora dizilmiş dört kardeşimi buldum. "Hiç müsait değilim," diyerek kapıyı Ares'in suratına kapatmaya yeltendim.

Ne yazık ki abim buna engel olup bana aldırmadan zorla içeri girdi. "Ne sıcak bir karşılama," dedi bakışlarını odamda gezdirerek.

“Sabah erkenden uçağım var,” dedim. “Neden geldiniz bilmiyorum ama size ayıracak vaktim yok.”

Çat kapı gelmeleri hiç hayra alamet değildi. Kardeşlerimle aramdan su sızmazdı ama sınırlarımıza daima saygı gösterirdik. Ares’le Luca’nın dünyaevine girmesinin ardından bunu daha da önemser olmuştuk. Dördünün de toplanıp gelmesi şüphe uyandırıcıydı.

“İyiymiş,” dedi Ares’in peşinden içeri giren Luca. Başıyla oturma odasındaki masayı işaret ederek, “Dekorasyona bayıldım,” diye ekledi.

Zane ona bıkkın bir bakış atıp, “Sağ ol,” diye karşılık verdi düz bir sesle. “Buranın Dion’un değil, *benim* otelim olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Kapıyı açık tutmaya zahmet bile etmediğinize inanamıyorum!” diye bağırdı Lex, beyaz tahtaya benzer bir şeyi içeri iterek.

Daha neler? Ares kolunu omzuma atıp beni kanepeye sürükledi. “Ses etme,” diye mırıldandı. “Biliyorsun, Zane’le Lex’in aklına bir fikir düşmeye görsün. Luca’yla onları vazgeçirmeye çalıştık ama baktık olacak gibi değil, hiç değilse abartmadıklarından emin olalım dedik. Şey... biraz çakırkeyifler de.”

Abim güven verici bir gülümsemeyle beni kanepeye oturmaya zorladı. İç geçirerek arkama yaslanıp Lex’in başta beyaz tahta sandığım ama şimdi bir tür akıllı cihaz olduğunu fark ettiğim şeyi kurmasını izledim.

Fişi takıp cihazı çalıştırdığında *Faye’in Kalbini Nasıl Kazanırsın?* başlığını görmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Yok artık,” dedim homurdanarak ve başımı iki yana salladım. Tekrar ayaklanmaya yeltensem de Ares kolunu omzuma atarak bana mâni oldu.

Luca hâlimden anlıyormuş gibi başını sallayıp bana manidar bir bakış atarak elime bir kadeh viski tutuşturdu. “İhtiyacın olacak,” dedi. “Lex bir sunum hazırlamış.”

Yok artık. İçkimi tek yudumda fondiplediğimde Luca yüzünü buruşturarak kadehimi tazeledi. En deli olanımız Sierra olsa da Lex'in ondan aşağı kalır yanı yoktu. Buradan çıkıp gitmek için bir bahane bulmalıydım.

"Bunun yeni akıllı tahta prototipimi test etmek için harika bir fırsat olduğunu düşündüm. Adını Lexperience koymayı düşünüyorum," dedi Lex.

"Hayır," diye inledi Zane. "Saçmalıyorsun."

"*Lex-tahta* nasıl?" diye sordu Lexington.

"Daha beter," diye araya girdi Luca.

Lex bana döndüğünde gülümsememe engel olamadım. Onlar da bunun tam bir saçmalık olduğunun farkındaydı. Poker gecesinde anlattıklarım hepsini bu kadar endişelendirmiş miydi? Böyle bir işe kalkıştıklarına göre sandığımdan daha beter dağıtmış olmalıydım. Korumak istediğim şey tam da buydu işte. Bu bağ. Sarsılmaz, koşulsuz şartsız destek. Sırf onlar ait oldukları yerde olsunlar, ışığın tadını çıkarsınlar diye gölgelerin arasında geziniyordum.

"İsmi kesinleştirmemiş olsam da prototipim kusursuz işliyor." Ekranı dokunduğunda hazırladığı sunum başladı. Bu şimdiye dek gördüğüm en tuhaf şey olsa da niyetlerinin iyi olduğunu bildiğimden arkama yaslanıp sızlanmayı kestim. Böyle şeyler benim kadar onlara da iyi geliyordu. Ardı arkası kesilmez müdahaleleri çoğu zaman her şeyi kötüleştirse de yardım ettiklerini düşünmek kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyordu.

"Faye'i yıllardır görmezden geldiğini inkâr edemeyis," diye başladı Lex. Dilinin sürçmesi dikkatimden kaçmamıştı. Kaç kadeh içmişti acaba? "Gerçi nişanlılığınızın büyük bir kısmında reşit değildi. Yani bunun mazur görülebileceğini düşünüyorum. Ama artık bir rakibin var ve Faye'e biraz olsun ilgi gösterseydin bununla hiç uğraşmak zorunda kalmayacaktın."

Bir tepki bekliyormuş gibi bana döndüğünde gönülsüzce de olsa onu başımla onayladım. "Evet," diye mırıldandım söz-

lerine katılmasam da. Eric'i kendime rakip görmüyordum. Tek yapmam gereken bunu Faye'in de görebilmesini sağlamaktı.

Lex gülümseyip ekranı kaydırarak sunumunun bir sonraki sayfasına geçti. "Mirasını istiyorsan evliliğiniz süresince ona sadık kalmak zorundasın yoksa büyükannemin şartlarını çiğnemiş olursun. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Faye'i erkek arkadaşından çalmak zorundasın. Ayrılmış olmaları onu kalbinden attığı anlamına gelmez."

"Eski erkek arkadaşı," diye düzelttim sert bir sesle. Eric'e Faye'in erkek arkadaşı demesi bile tepemin tasını attırmaya yetmişti. "Hem o dallamadan uzak duracağına gayet eminim."

Ares yüzünde ufak bir tebessümle bana döndü. Neyse ki çenesini kapalı tuttu. Öte yandan Lex bön bön suratıma bakıyordu. "Belki ama verdiği sözü tutacağına bu kadar güvenemeyiz. Kolları sıvaman gerekiyor." Ekrana dokunup sıırıttı. "Ares ve Luca'yla aramda geçen sohbetlere dayanarak Faye'in kalbine giden en kısa yolun onu baştan çıkarmandan geçtiğine kanaat getirdim."

Fal taşı gibi açılmış gözlerimle ekrana bakakaldım. Benimle dalga mı geçiyordu? Luca ve Ares huzursuzca boğazlarını temizledi. "Haklı," diye mırıldandı Ares. "Vücudunu kazanırsan kalbi de peşinden gelir."

Luca onu başıyla onayladı. "Evet. Seni istediği müddetçe bir umut var demektir."

Yüzümü ellerimin arasına gömüp derin bir nefes aldım. Bu bir şaka olmalıydı. Kendimi bu eziyetten nasıl kurtarabilirdim? Zaten Faye'i baştan çıkarmaya niyetliydim ama bunu oturup kardeşlerimle konuşacak hâlim yoktu. Gözlerinin benim için boşaldığında da alev alev yanıp yanmayacağını çoktan merak etmeye başlamıştım ama bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Odamın kapısı tekrar çalındığında rahat bir nefes verip ayağa fırladım. Çaresizce bir kaçış yolu arıyordum. Acele eder-

sem sıvışıp kardeşlerimden kaçabilirdim. Lex ayıldığında muhtemelen bu... *planını* unutturdu.

Ne var ki kapıyı açmamla karşımda Sierra, Raven ve Val'i bulduğumda bütün hayallerim suya düştü. Kız kardeşim elindeki tekilayı havaya kaldırıp sırttı.

Ne güzel. Her şey on kat daha beter olmuştu. Otele damladıklarına göre Luca'yla Ares poker gecesinde sarhoş kafayla anlattığım her şeyi eşlerine yetiştirmiş, onlar da hemen Sierra'ya yumurtlamıştı. *Kahretsin.*

Sierra oturma odasına girerek, "Neden hepiniz buradasınız?" diye sordu. Raven'la Val kalkık kaşlarıyla kocalarına bakıyordu. Ne Ares'in ne de Luca'nın onlara bakacak yüzü vardı. Ne döndüğünü tam olarak kestiremesem de artık işkence çeken tek kişi olmamaktan memnundum.

Raven, Ares'e doğru ilerleyip kucağına ilişti ve sadece gözleriyle birbirlerine bir dünya şey anlattılar. Abim hiç vakit kaybetmeden elini karısının beline dolayıp yanağına minik bir öpücük kondurdu. Bu manzara karşısında içim kıskançlıkla doldu.

Val dizine oturduğunda Luca'nın dudakları öyle tatlı, hiç de onluk olmayan bir gülümsemeyle kıvrıldı ki gözlerime inanamadım. "Hani Zane'e gidecektin?" diye mırıldandı Val.

Luca sanki ona dokunmadan duramıyormuş gibi elini nazikçe saçlarında gezdirdi. "Öyleydi," dedi. "Ofisten çıkarken öyle sanıyordum."

Val kıkırdayarak ona pişmiş kelle gibi sırtan Lex'e manidar bir bakış attı. İstediğim buydu işte. Luca ona elle tutulur hiçbir şey söylememiş olsa da Val sırf onu ve ailemizi avucunun içi gibi bildiğinden her şeyi birkaç kelimeyle anlamıştı.

Sierra kanepenin kolçağına oturup Lex'in sunumunu inceleyerek, "Hepimiz aynı şeyi düşünmüşüz demek," dedi. "İyi ki gelmişiz," diye ekledi Val'e sırtarak. "Bu aptallar her zamanki gibi yine bacaklarının arasıyla düşünüyormuş." Ardından tekinsiz bir ifadeyle bana döndü. "Faye'in kalbini mi kazanmak

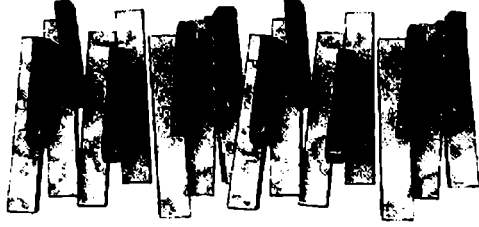
istiyorsun? Bunu nasıl yapacağını bir kadına, hatta yarınlar yokmuş gibi aşk romanları okuyan bir kadına sor.”

Ellerimi önümde kaldırıp başımı iki yana salladım. “Faye’in kalbini kazanmak falan istemiyorum,” diyerek gün gibi ortada olanı inkâr ettim. “Benim bununla hiçbir ilgim yok.”

Raven başını iki yana salladı. “Yalancı,” diye mırıldandı bütün ciddiyetiyle. Bana böyle baktığında kaçacak delik arıyordum. Sıkışığım yalanları hiç yutmazdı zaten.

Onu da tıpkı Sierra gibi kardeşim bilmiştim ve Hannah’yı yakaladığımızı öğrendiğinde ne düşüneceğini merak etmekten kendimi alamadım. İntikamının alınmış olmasına sevinecek miydi yoksa sapkın ve zalim herifin teki olduğumu mu düşünecekti? Beni gerçekten tanırsalar Faye’in yakınlarında olmamı yine isterler miydi?

Val kız kardeşimin getirdiği tekila şişesini kapıp, “İşe Faye’in ilgi alanlarıyla başlayalım,” dedi. Uzun ve acı dolu bir gece beni bekliyordu. Hiç değilse alkol yarınki yolculuğumu kolaylaştıracaktı.

FAYE

Uyuşmuş vaziyette Raven Windsor'ın gelinlik butiğindeki devasa aynalara yansıyan görüntüme baktım. Stilistimin seçtiği gelinliğin güzelliğini inkâr edemezdim ama karşımdaki kadın *ben* değildim. Özenli boncuk işi ve şaşaalı tüller göz alıcı görünüyordu. Tam da bir Windsor gelinine yaraşır türdendi.

Burada, bu gelinliğin içinde durduğuma minnettar olacağım yerde Raven'ın butiğine her gelişimde olduğu gibi gözüm yine köşede duran çok daha sade, uzun kollu ipek gelinlikteydi. Kolları ve derin V yakası Raven Windsor'ın imzası hâline gelmiş dantel ve boncuklarla bezeli olsa da kalanı sade, şimdiye dek gördüğüm en göz alıcı pilelerle yere dökülen pahalı ipek kumaştandı. O gelinliği sadece denemek için bile dünyaları verirdim. Buraya kendi başıma gelmiş olsam sadece birkaç dakikalığına normal bir gelinmişim gibi hissetmek için bunu görevliden rica ederdim.

Evleneceğim adam Eric olsaydı düşünmeden o gelinliği seçerdim. Gözlerimi kapatıp gerçeklerden koptuğumda mihraptaki yerinden sevgi ve şaşkınlık dolu gözlerle rüyalarımın elbisesiyle ona doğru yürümemi izlediğini görebiliyordum.

Fantezilerimin anılarıma karışmasıyla Eric'in yüzü ondan ayrıldığımda beliren şokla, ardından kalp kırıklığıyla, en so-

nunda da çaresizlikle dolduğunda göğsüm acıyla sızladı. Yüzüme sanki her şeyin kötü bir şaka olduğunu söylememi diliyormuş gibi bakmıştı. Keşke öyle olsaydı. Yaşananların hepsini geri alabilsem bunu yapardım.

Butik görevlisi Brianna mahcup bir ifadeyle yanıma geleerek, "Raven bugün burada olup sizinle bizzat ilgilenmeyi çok istiyordu," dedi. "Bütün provalarınızda yanınızda olmak niyetindeydi ama programı o kadar yoğun ki bir türlü denk getiremedik."

Aynı mahcup ifadeyle Abigail'e döndüğünde üvey annem bana fırsat vermeden araya girip bunun sorun olmadığını söyleyerek onu teselli etti.

Açıkçası burada olmamasına seviniyordum. Raven, Dion'un en büyük kardeşinin karısıydı ve ödümü koparıyordu. Bana her baktığında bütün güvensizliklerimi ve korkularımı görüyor gibiydi. Yanındayken sürekli yanlış bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden endişeleniyordum. Babamın beni Windsorlardan uzak tutmasına tuhaf bir şekilde minnettar olmamın nedenlerinden biri de buydu.

İstisnasız her hafta büyükannelerinin evindeki akşam yemeğine davet edilirdim fakat babam her akşamımı piyano, dans, görgü kuralları ya da hitabet dersleriyle hıncahınç dolduruyordu. Her seferinde davetlerini geri çevirmek için bir bahanem olsa da yakında bundan daha fazla kaçamayacaktım. Etraflarında olmamaya başladığımda hepsi Dion'un karısı sıfatını taşımaya ne denli layık olmadığını görecekti ve bunu nasıl önleyebileceğimden emin değildim.

Raven ünlü bir model ve tasarımcıydı, Luca'nın eşi Valentina ise Windsor Finans'ın COO'suydu. İkisi de son derece güçlü kadınlardı ve onlarla boy ölçüşmem mümkün değildi. Üçümüzü bir arada görmenin aramızdaki farkları daha da ortaya çıkaracağından endişeleniyor, Dion'un böyle bir utancı

nasıl karşılayacağını kestiremiyordum. Güçlü adamlar küçük düşmeyi hazmedemezdi.

“Çok güzel bir model,” dedi Abigail. “Masrafları karşılamayı kabul ettikleri için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? İnsanlar *Raven Windsor* imzalı bir gelinlik için iki yıl sıra bekliyor.”

Şanslı. Bir bakıma öyle sayılırdım. Ne var ki hiç öyle hissetmiyordum. Ailem düğün telaşı arasında bu evlilikte en ufak bir söz hakkım olmadığını unutuvermişti. Bu sahici bir birlik-telikmiş, ben sadece düğünü için sabırsızlanan bir kızmışım gibi davranmak onlar için daha kolaydı belki. Farklı bir geleceğe dair hayaller kurmak benden sorulurdu sonuçta. Belki onlar da aynı şeyi yapıyordu. Belki onlar da başa çıkmak için buna sığınyordu.

Chloe bir şaşkınlık nidası koyverip bana uzandı ve bileğimi kavradı. “Şunu gördün mü?” diye sorarak telefonunu bana verdi. Kaşlarımı çatarak cihazı elinden aldım ve *The Herald*’ın yayınladığı fotoğrafı görmemle midem kasıldı.

Dion, İspanya’da bir sahilde sekreterine gülücükler atarken yakalanmıştı. Mutlu ve huzurlu görünüyorlardı ve üzerlerindeki mayolara bakılırsa hiç de *çalışıyormuş* gibi değillerdi. Uygunsuz bir vaziyette yakalanmamış olsalar da bu bile medyanın, Dion’un abisinin izinden gidip sekreteriyle evleneceğini ve düğün çanlarını şimdiden duyabildiklerini yazmasına engel olamamıştı.

“Sana iş için Londra’ya gideceğini söylememiş miydi? Bak-sana, ne Londra’da ne de çalışıyor,” dedi Chloe. Gözleri büyük oyunu bozmuş gibi heyecanla parıldıyordu. “Seni şimdiye dek zerre kadar önemsemediği hâlde gideceğini yüz yüze söylemesini çok tuhaf bulmuştum zaten. Meğer başka dolaplar çeviriyormuş. Şüphelenmeni istememiş.”

Telefonunu geri uzatırken ellerim titredi. Babamın haberi görmesi an meselesiydi ve Dion’un yaptıkları için beni suçlayacağından adım gibi emindim. Bunca zamandır korkmakta

haklı olabileceği hiç aklımın ucundan geçmemişti. Dion'un bir sevdiği olabileceği, benim de *kendi* mutluluğuyla arasında duran engel olabileceğim ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Üzerime çöken yepyeni çaresizlik hissiyle göğsüm sıkıştı. Bana benim onun, onun da benim olacağını söylediğinde bir yanımda aptal gibi ona inandığının farkında bile değildim. Beni onun hakkında biraz olsun yanıltığıma ikna etmişti. Sözlerinin tam da sandığım gibi asılsız çıkması içime su serpmeliydi ama nedense canım yanıyordu.

Bir an için bir umut ışığı gördüğümü, geleceğimizin ihanet ve benim yaptığı her şeyi görmezden gelip durmamla geçmeyeceğini sanmıştım. Belki birbirimizi asla sevmeyecektik ama hiç değilse birbirimize dürüst olacağımızı ümit etmiştim. Ondan bu kadarını bile beklememem gerektiğini bilmek acı vericiydi.

Abigail gelinliğini düzeltmek için kolunu kaldırdığında sıyrılan bluzu bileğindeki mavi çürüğü gözler önüne serdi. Bunu görmemle neye uğradığımı şaşırdım ve korku dolu bakışlarıyla karşı karşıya geldim.

Düğün tarihi belirlendiğinden beri ona zarar vermeyi bıraktığını sanıyordum. Babam son günlerde normalden daha sakin gibiydi ama bunun tek nedeni bana olan hıncını Abigail'den çıkarması mıydı?

Şikâyet edecek en ufak bir şey bulmaması için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Parmaklarımı ve bileklerimi incitme pahasına gıkımı çıkarmadan son dakika ayarladığı ekstra konserlerde çalmıştım. Bana hiçbir konuda fikir belirtmememi tembihlediğinden Windsorlar herhangi bir konu hakkında bana danıştığında cevaplarımı özenle seçmiş, tıpkı talep ettiği gibi Büyükanne Anne'le aramda geçen konuşmaların hepsini ona iletmiştim.

Bunlar bile yeterli gelmediyse Dion ve Maria'nın haberini gördüğünde bize ne yapacaktı? "Paranın her şeyi değiştireceğinden emin misin?" diye sordum usulca.

Abigail başını kaldırıp gözlerimin içine baktı, hazırlıksız yakalanmış gibiydi. “Evet,” dedi ancak sesi bir zamanki kadar inançlı değildi. “Tabii ki değiştirecek.”

Evden gittiğimde gözüne kimi kestireceğini hiç düşünmemiştim. Öfkesinin yeni hedefi Chloe mi olacaktı? Linda’nın üniversiteye gitmesiyle evde yalnızca Abigail ve Chloe kalacaktı. Kardeşlerimi korumak için evleniyordum ama yokluğum onlara daha mı pahalıya patlayacaktı? Şimdiye dek kızlara el sürmemişti ama bu daha ne kadar devam edecekti?

Abigail gelinliğini boş boş düzeltmeye devam etti. “Bunu hatırım için yap. Her şeyin değişeceğini biliyorum. Sen unutmuş olabilirsin ama bir zamanlar nasıl bir adam olduğunu ben hatırlıyorum.” Geri çekilip bana baktı. “Borçlarımız kapandığında onu rehabilitasyona göndereceğim. İtiraz edeceğinden eminim ama beni sevdiğini biliyorum. Bu... gerçek Jimmy değil. Alkol yüzünden böyle davranıyor. Tanıdığım o iyi kalpli adam hâlâ orada. *Gerçekten*. Hem evliliğin Linda’yla Chloe’nin okul masraflarını karşılayacak, üçünüz için de pek çok fırsat kapısı açacak. Güven bana, Faye. Her şey yoluna girecek.”

Onu başımla onayladım. Sözlerine inanmak istesem de bunu yapamadım. Korkuyu iyi bilirdim ve şu an hiçbir şey beni gelecek kadar korkutmuyordu.

DION

Xavier'ın deposunun önüne yanaştım ve şimdiye dek hiç hissetmediğim bir dürtüyle telefonumu çıkardım. Bunca yıl Faye'i kafamdan kolayca atmama rağmen artık onu düşünmeden iki saniye bile geçiremiyordum. Nedeni kollarımın arasında paramparça olması mıydı yoksa başparmağımı ısırduğında gözlerinde beliren meydan okuma mıydı bilmiyordum. Belki her ikisiydi de. Faye bir noktada ruhuma sızmış, en beklemediğim anda büyük dikkatle hizada tuttuğum düşüncelerimi istila etmişti ve bunun farkında bile değildi.

İçimdeki dürtüye boyun eğip onu ararken sesini duyma ihtiyacım üzerine kafa yormayı reddediyordum. Faye telefonunu neredeyse anında açtı, kulağımı dolduran sesindeki kafa karışıklığı dikkatimden kaçmamıştı. "Alo? Ben Faye," dedi. Numaramı tanımadığı ortadaydı.

Sırıtarak arkama yaslanıp başımı koltuğa dayadım. "Ben nişanlın," dedim keyifle.

Keskin bir nefes aldığı anda kan aletime hücum etti. Bu minik, şaşkın nefesleri bile beni çılgına çevirmeye yetiyordu. Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındaydım. Onu henüz öpmemiştim bile. Beni neden bu denli büyülüyordu? *Yıllardır*

bu konuda hiçbir sorun yaşamamış olmama rağmen neden birden ondan uzak duramaz olmuştum?

“D-Dion,” diye kekeledi.

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. Yüzünü görebilmeyi dileddim. Onu görüntülü aramalıydım. Orada gece çökmüş olmalıydı ve onu yatağında uzanırken izleme fikri kulağa çok cazip geliyordu.

“Yeni numaramı vermediğimden şikâyet edince ben de hatamı telafi edeyim dedim. Artık istediğini aldığına göre onu kullanmanı bekliyorum.”

“Nasıl kullanacağım?” diye sordu temkinli bir sesle. Karşımda hep bu tonu takınırdı fakat dizginlerinden boşandığında sesinin nasıl çıktığını öğrendikten sonra bununla yetinmem mümkün değildi. Aramızda koca bir mesafe vardı ve bunu nasıl kapatacağımı bilmiyordum.

“Telefon numaraları ne işe yarar *biliyorsun*, değil mi? Telefonla yapılabileceklerle hâkim olduğunu varsayıyorum?”

Gülmeyi andıran belli belirsiz bir nefes sesi kulağıma çalındı. *İşte böyle*. “Seni *aramamı* mı istiyorsun?” diye iğneledi beni. *Kahretsin*. Keşke şu an yüzünü görebilseydim. Gözlerinin tıpkı soyunma odasındaki gibi hâkim olamadığı öfkesiyle dolup taşıdığına adım gibi emindim ve bu görülmeye değer bir manzara olurdu.

“İlla aramana gerek yok,” dedim. “Mesaj da olur.”

“Mesaj... *Mesaj da olur*,” diye tekrarladı kulaklarına inanmıyormuş gibi ağır ağır.

“Hı hı,” diyerek onu onayladım. Onunla uğraşmaktan büyük keyif alıyordum. Bu kulağa çılgınca gelse de Faye’e dair bir şey beni normal hayatta yapmayacağım şeyleri yapmaya itiyordu. Bütün dünyadan saklamaya çalıştığı, en derinlerine gömdüğü, sadece benim olmasını istediğim o kadının daha fazlasını görmek için yanıp tutuşuyordum.

Onu arzulamamam gerektiğini biliyordum ama... lanet olsun ki aciz herifin tekiydim. Düğünümüze birkaç ay kalmışken bütün düşüncelerini işgal etmek, Eric'e ufacık bir yer bile bırakmamak istiyordum. Faye'den uzak durmaktan bıkmıştım. Bu hatayı bir kez yapmıştım ve bir daha asla tekrarlamayacaktım. Sonuçta bu evlilikten kaçışımız yoktu.

"Peki," dedi bıkkınca. "Madem öyle istiyorsun sana mesaj atacağım. Dakikası dakikasına ne yaptığımı da bilmek ister misin?"

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. Neydi bu şimdi? Sırf mesaj atmasını söyledim diye bana hesap vermesini istediğimi mi varsayıyordu? Gerçi bunu hak etmiştim sanırım. Kısa zaman öncesine kadar aramızda geçen bütün sohbetler kısa ve özdü. Onunla nişanlı olmaktan hoşnut olmadığımı açıkça belli etmiştim ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Aptal kafam bir anlığına Lexington'ın sunumuna kaydı. Onu Eric'ten çalmam gerektiğini hiç düşünmemiştim ama ya haklıysa?

"Bu bana aldığın her düşün fotoğraflı kanıtlarını göndermeye niyetli olup olmadığına bağlı," diye mırıldandım onunla biraz daha uğraşmaya karar vererek. Faye'i kızdırmak Lexington'ın planının bir parçası değildi ama takındığı o maskeyi düşürmenin tek yolunun onu kışkırtmaktan geçtiğini anlamaya başlıyordum. "Önümüzdeki haftaki hayır gecemizde giymeyi düşündüğün kıyafetlerin videolarına da hayır demem. Hele ki kayda üzerini değiştirmeden başlayacaksan."

Faye hayret dolu bir nefes verdi, öfkeyle yanıp kavrulan gözlerini görür gibiydim. İçimden bir ses Faye'le yapacağım bir nefret seksinin hayatımın zirvesi olacağını söylüyordu. Günün birinde onu kışkırtıp kucağıma oturtacak, tırnaklarını tenime batırmasını sağlayacaktım.

Damarlarında akan bu zehri Eric'e gösterdiğinden şüpheliydim. Yanında en iyi tavırlarını takınmış, rol yapmayı bir

kenara bırakmanın getirdiği o özgürlüğü hiç tatmamış olmaydı. Sanırım bu yüzden ondan uzak durmakta zorlanıyordum. Lacara'daki o gün onda hiç beklemediğim bir şey görmüştüm. Karanlık, paramparça olmuş ve benim için mükemmel bir şey.

“Kafayı yemişsin sen,” diye çıkıştı Faye. “Bir daha benden böyle bir şey istersen büyükannenini arayıp neden bahsettiğini hiç anlamamış gibi davranıp hepsini ona anlatırım. O ettiğin lafları mazur göstermek için kırk takla atarken aptala yatarım.”

İşte benim kızım ve tatlı pençeleri. Kendime hâkim olamayıp bir kahkaha patlattım. Yıllardır beni kandırdığını anlamam neden bu kadar vakit almıştı? Beni bu illüzyonu bozmaya takıntılı hâle getirdiği için kendinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Üzerine çöken farkındalığın öfkesini ağır ağır dindirdiğini görür gibiydim. Biricik nişanlımın kafasından geçenleri söylemeye hiç alışkın olmadığı apaçık ortadaydı. Aldığı titrek nefesin sesini duydum.

“Ö-özür dilerim,” dedi telaşla. “Öyle demek—”

“Dileme,” diyerek sözünü kestim. “Sakın bana karşı dürüst olduğun, saçmalıklarımı yüzüme vurduğun için özür dileme. Yakında karım, öteki yarım olacaksın, Faye. Kendini buna kaptırmanı dinlemek büyük bir zevk. Benimle kavga et, bebeğim. Benim keyfime diyecek yok.”

Şaşkın kahkahası kulaklarımı doldurduğunda kendi kendime gülümsedim. “Cidden kafayı yemişsin,” diye mırıldandı hayretle.

Gözlerimi kapatıp onunla içinde bulunduğumuz bu anın tadını çıkardım. Bağımlı olduğum şey *buydu* sanırım – onunla yaşadığım gerçek anlar. Bize biçilen rolleri, ailelerimizin beklentilerini bir kenara bırakıp kendimiz olduğumuz anlar. Bunları, onun çok daha fazlasını istiyor, çok geç kalmadığımı umuyordum.

Gençken Faye’i asla istemeyeceğimden, onu her gördüğümde içimi dolduran suçluluk duygusunun üstesinden gelemeyeceğinden o kadar emindim ki. Bunca yıldır aramızda kurmaya çalıştığı köprüleri yıkmış ama dönüp dolaşıp yine ona kapılmışım.

“Dion,” dedi Faye alçak, temkinli bir sesle.

“Hımm?”

“Ben... Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette.”

Titrek bir nefes aldığı anda telefonumu daha sıkı kavradım. Gergindi. *Neden?* “O gün Lacara’da benim senin, senin de benim olduğunu söylemiştin... Böyle bir şeydi sanırım, değil mi? Ne demek istedin?”

Kaşlarım çatıldı, beklenmedik sorusu merakımı kabartmıştı. “Gayet açık olduğumu düşünüyorum, Faye. Yanlış anlaşılmalara yer bırakmadığımı sanmıştım. Karşılıklı sadakatten bahsettiğimi sen de biliyorsun.” Çarpık zihninde neler dönüyordu? Yine Eric’e dönmek için kendine bir açıklık mı bulmaya çalışıyordu?

“Peki,” dedi titrek bir sesle. Arabamın camından dışarı baktım, onu ne kadar zorlayabileceğimi, ondan ne kadar isteyebileceğimi kestiremiyordum. Her konuşmamız bir Tetris oyunundan farksızmış gibi geliyordu – tek bir hatalı hamle olmaması gereken yönde sarsak bir zemine davetiye çıkarırdı ve hatamı telafi etmenin hiçbir yolu olmadığından başıma büyük yük dertler açardım.

“Önümüzdeki hafta, geleneksel Windsor hayır gecesinde görüşürüz o hâlde,” dedim. “O zaman daha detaylı konuşuruz. Beni çok fazla özlememeye çalış, biricik nişanlım.”

Faye’i bunu sormaya iten şey neydi bilmesem de öğrenecektim. Yüz yüze gelip gözlerinin içine bakabildiğim ve her şeyiyle saklamaya çalıştığı duygularının hepsini okuyabildiğim zaman.

DION

"Nerede kaldın?" diye sordu Silas sinirle.

Kaşlarım çatıldı, Xavier'ı da Silas'ı da depoda görmeyi beklemiyordum.

"Ne?" dedi Xavier. "Onu bulalım diye o kadar uğraşıp dindikten sonra en güzel kısmı sana mı bırakacaktık? Yok ya. Bütün gün bu ânı bekledim ben."

Silas bir homurtuyla ona katıldığını belirterek beni geniş deponun derinliklerine götürdü. Bir köşede sandalyeye bağlanmış vaziyette duran Hannah'yı görmemle heyecanlandım. Dağılmış uzun saçları ve akmış makyajıyla berbat görünüyordu.

"Ağzına bir şey tıkmaya zahmet etmemişsiniz," dedim.

Xavier omuzlarını silkti. "Etrafta çığlıklarını duyacak kimse yok. Kendini boş yere paralamasını izlemek eğlenceliydi."

Yerlerinde olsam aynısını yapardım ama yine de başımı iki yana sallayarak onları kınadım. Yakınlardan boş bir sandalye kapıp ağır ağır önüne çektim, yere sürtünen ayaklar geniş, bomboş depoyu ürkütücü bir yankıyla doldurdu.

Hannah hışımla başını kaldırdı. Gözlerinden türlü türlü duygunun geçip gitmesini izlerken sııttım. Önce korku, ardından umut, son olarak da kafa karışıklığı. Eh, kimse benden böyle şeyler beklemezdi. Herkes ailenin delisini Sierra, en

tehlikelisini Zane olarak biliyordu. Kimse benim ikisinin mükemmel karışımı olduğumun farkında değildi. Biricik nişanlım bana kafayı yediğimi söylerken aslında ne kadar haklı olduğundan bihaberdi.

Sürüklediğim sandalyeyi tam karşısına koyarken, “Merhaba, Hannah,” dedim en nazik sesimle. Yerime oturduğumda Xavier ve Silas arkama geçti. “Beklettiğim için üzgünüm.” Bir toplantıya birkaç dakika geç kalmışım gibi saatime bir bakış attım. “Altı gün olmuş. Ne kabayım.”

Hannah ne yaptığımı çözmeye çalışıyormuş gibi öylece bana bakıyordu. Bir an için tüm kalbiyle onu kurtarmaya geldiğimi sandığının farkındaydım. Ahmak kız.

Elimi yanıma uzattığımda Silas en sevdiğim neşterimi avucuma bıraktı. Hannah irkildi ve yüzü dehşetle doldu. Usul usul inlemeye başladığında sıırıttım.

“Sence neden buradasın? Tahminleri alalım.” Neşteri parmağımın ucuna koyup döndürdüm. Bütün dikkatimi ona çevirip elimde dengede tuttum. En ufak bir titreme bile derin kesiklerle sonuçlanabilirdi ve bir an için sırf canımın yanıp yanmayacağını görmek amacıyla onu bilerek düşürmeyi düşündüm.

“Dion,” dedi Hannah kafesinden salınmış bir yırtıcıyla konuşuyormuşçasına temkinli bir sesle. “Kimseye zarar vermedim. Bunu sen de biliyorsun. Ben sadece... sadece...”

Bakışlarımı parmağımın üzerinde duran neşterden çekip iç geçirdim. “Sen sadece... senin olmayan bir şeyi kasten çalmaya kalktın ve bunu hak eden son insanın ruhunda yaralar açmaya devam ettin. Yıllar boyunca hem abimi manipüle ettin hem de kız kardeşinin ahlakından ve ailemize duyduğu sevgiden faydalanarak acı çekmesini izledin. Ares *sen* o düğünde olmayı reddettiğin için onunla evlendiğinde bile aralarını bozmaya çalıştın. Ciddi ciddi bunun bedelini ödemeyeceğini mi sanmıştın?”

Hannah'nın gözleri yaşlarla dolduğunda tekrar iç geçirdim. *Ne sinir bozucu.* Birden insanların gözyaşlarını zerre kadar umursamama rağmen Faye'in gözünden akan bir damlanın bile beni mahvolmanın eşiğine getirdiğini anımsayıp kaşlarımı çattım. *Tuhaf.*

"Ares zaten bana Ölüm Öpücüğü'nü verdi," dedi öfkeyle. "Yaptıklarımın bedelini zaten ödedim. Oyunculuk kariyerimi mahvetti. Üstelik sadece bununla da yetinmedi. Artık sektörde tek bir iş bulamıyorum. Aylar içinde unutulup gittim. En önemsedığım şeyi elimden aldı. Bu kadarı yetmez mi?"

Neşteri avucuma alıp öfkemi dizginlemek için gövdesini sımsıkı kavradım. "Seni lüks bir tatil köyünde enselediğimiz düşünülürse buna *hayır* demek zorundayım. Bu kadarı yetmez, Hannah. Aileme bulaşıp paçayı bu kadar kolay sıyıramazsın. İnsanların tasarımlarını sokaklarda yaktığını her görüşünde, başından beri doğru şeyi yaptığı hâlde birileri ona yuva yıkan kadın dediğini her duyuşunda Raven'in gözlerinde beliren o bakışı sende de görene kadar durmayacağım. Kalbin hâlâ atarken göğsünden sökölüyormuş gibi görünmeni, aldığın her nefesin acıyla dolu olmasını istiyorum."

Öne doğru eğilip neşterin ucunu yanağına yasladım. Hannah donakaldı ve neşterin ucunda kan damlası belirdiğinde sııttım. "Sırf Raven seni bir daha görmek zorunda kalmasın diye o güzel yüzünü delik deşik etmeyi ne kadar çok istiyorum hayal bile edemezsin," diye mırıldandım. "Ares kariyerini bitirmiş olabilir ama bu benim kitabımda yeterli değil. Mesele şu ki, Hannah, Ares kendi değerleri olan erdemli bir adam. Dürüst biri ve insanların saygın olarak gördüğü bir işi var. Benim aksime. Ben kardeşlerimin yapamadığı veya yapmadığı şeyleri yapar, bundan zerre kadar utanç ya da pişmanlık duymam."

"B-bu yanına kâr kalmaz," dedi, korkudan titriyordu. Bakışları ne kadar uğraşırsa uğraşsın bulamayacağını bildiği bir kaçış yolu arar gibi içeride gezindi.

“Kimse yardımına gelmeyecek,” dedim. “Şu şaşaalı hayatının masraflarını kilitlediğin yapımcı var ya? Ares’ten gizli yıllardır görüştüğün adam?” Gözleri fal taşı gibi açıldığında güldüm. “Sana selamlarını iletmemi istedi.”

“N-ne?” diye kekeledi.

Başımı hafifçe eğerek onu süzdüm. “Hâlâ kendini neye bulaştırdığının farkında değilsin, ha? Sadece Ares’le Raven’a değil, hepimize yanlış yaptın. Birimize bulaşırsan hepimizin gazabıyla yüzleşirsin. Ares yapacağını yaptı ama geri kalanımız sana onu mumla aratacak.”

Elimi saçlarımın arasından geçirip iç çektim. “Seninki baba olmaya çok hevesliymiş, biliyor muydun? Ona raporlarını gösterdiğimde ne kadar şaşırdığını tahmin edemezsin.” Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldığında alaycı bir tavırla *cık cık*ladım. “Kalkıp her şeyden çok istediği bebeğini aldır-mak... Ben bile sırf doğmamış çocuğunun hatırına hayatının geri kalanını huzur içinde geçirmene müsaade ederdim. Sanırım Ares de bu yüzden sana bu kadar yumuşak davrandı. Sonuçta o çocuk Raven’ın yeğeni olacaktı.”

Neşteri tekrar döndürmeye başladım. Zihnim de tıpkı onun gibi dört dönüyordu. “Küçük sevgilinin sana dair fikrini değiştirmesi riskini göze alamadım tabii. Onu etkisiz hâle getirmem gerekti. Elle tutulur bir gücü, arkasını kollayacak bağlantıları yoktu. Sadece etrafa saçtığı, onu nüfuzlu biriymiş gibi gösterecek bok gibi parası vardı. Yengem Valentina’ya bir telefon açmam yetti. Onu hatırlıyorsun, değil mi?”

Hannah bakışlarını kaçırdığında sııttım. Henüz yeni başlıyorduk. “Windsor Finans ve Windsor Bank’ın COO’su? Beni sorgulamadı bile, sadece istediğimi yaptı. Biricik yapımcın, Valentina’nın tavsiyelerine *rağmen* yanlış şirketlere yatırım yaptığından üç gün sonra iflas edecek. Görünüşe göre arkadaşların da yepyeni, heyecan verici duyumlar almış. Tesadüfün de böylesi. Acaba bu söylentileri kim çıkarmış?”

Silas'la Xavier'a bir bakış attım. "Onunla ne yapsak?" diye mırıldanarak neşterimi Silas'a verdim. "Ben düşünürken boş durma istersen. Raven'a yaptıkları yüzünden senin de ona kızgın olduğunu biliyorum."

Bir an teklifimi kabul edecek gibi görünse de başını iki yana salladı. "Hayır, kıyafetlerimi kirletemem. Üzerimdekileri sabah karım seçti ve eve üzerimde kan lekeleriyle dönersem nedenini ona açıklamak zorunda kalırım. Onu canımdan çok seviyorum ama bu yaptığımızı öğrenirse hemen Raven'a koşup her şeyi ballandıra ballandıra anlatır. Hiçbir şeyden haberi olmamasını istediğini biliyorum."

Xavier inledi. "Üzerini değiştir gitsin o zaman," diye homurdandı.

Silas kıkırdadı. "Eve farklı kıyafetle dönmektense o neşteri boğazıma saplarım daha iyi. Küçük psikopatım böyle aptalca bir şeye kalkışırsam benden bir açıklama isteyecektir."

Kaşlarımı kaldırarak Xavier'a döndüm. "İstediğim şeyi getirdin mi?" diye sordum.

Beni başıyla onaylayarak ceketinin iç cebinden küçük bir şişe çıkarıp uzattı. Bir süre içindeki sıvıyı inceledim. "Şöyle yapacağız, Hannah," dedim. "Şişedeki zehri içip her şeye bir son verebilirsin." Ağlamaya başladığında dişlerimi sıktım. İnsanların önümde zırlamasından nefret ediyordum. "Ama o kadar da kalpsiz değilim. Bu yüzden de Raven'la arandaki kan bağı hatırına sana bir şans vereceğim. Başına bir şey gelirse kendini suçlayacağından endişeleniyorum ve ona bir darbe de ben vurayım istemiyorum. Sen sikimde değilsin ama Raven'ı daha fazla incitme riskini göze alamam."

Tekrar Xavier'a döndüğümde yüzü düştü. "Hayır," dedi. "Ne yaparsan yap ama sakın—"

Sırıtip sözünü kestim. "Kingstonlar kendilerine yeni hizmetçi arıyor," diye yalan söyledim. "Beş yıl onlar için çalışıp kendini üstün gördüğün insanların her birine hizmet et." Neden

beş yıl dediğimi sormasına gerek yoktu. Raven'in mutluluğunu tam da bu kadar çaldığını biliyordu.

"Sana güzel mi güzel bir kostüm giydireceğiz ve bütün tanıdıklarının katılacağı büyük bir etkinlikte servis yapacaksın. Tabakları toplayıp paltoları asacaksın. Sana cüzi bir maaş bile ödeyeceğiz. Öyle şaşıaalı kaçamaklar, film sektöründen elini eteğini çekmiş gibi davranmacalar buraya kadar. Peşinden koştuğun her ilgiyi doyasıya gördüğünden emin olacağım."

Hannah dehşete düşmüş görünüyordu. Bakışlarının elimdeki zehre kaydığı dikkatimden kaçmadı. Ciddi miydi? Birkaç yıl hizmetçilik yapmaktansa ölmeyi mi tercih edecekti? Aşağılanma fikrini o kadar dayanılmaz buluyordu herhâlde. Ona bu cezayı seçmemin nedeni de bu değil miydi gerçi? Paçasını ne kadar ucuza kurtarmasına izin verdiğimin farkında olduğundan şüpheliydim. Ona bir şans veriyordum. Yaptıklarının bedelini ödemeyi kabul edip onu maruz bırakacağım aşağılanmaya katlanırsa beş yıl sonra onu özgür bırakacaktım. Kabul etmezse de... eh, son derece talihsiz bir kaza onu bekliyordu. Ciddi şekilde yaralanmasına neden olacak ama onu öldürmeyecek bir kaza. Hayatına son verme seçeneğini bile elinden alıp ona ölmüş olmayı diletcektim.

"K-kabul," dedi yenilgiyle. "Kingstonlar için çalışacağım."

Gözlerinde sanki hâlâ kaderinden kaçabileceğini düşünüyormuş gibi küçük bir umut parıltısı vardı. Bu, en dibe olan yolculuğunu daha da acı verici kılacaktı. "Başka seçeneğin olduğunu düşünmen ne komik," diye fısıldadım.

DION

"Kara kara ne düşünüyorsun böyle, canım?" diye sordu annem, başparmağıyla çatık kaşlarımı düzelterek.

Onu görmemle kalbim özlemle dolup taştı ve keskin bir nefes aldım. Parmaklarım yüzüne değdiği an kaybolup gideceğinden korksam da ona uzandım ama korktuğum başıma gelmedi. Gerçekten de yanımdaydı.

Başını elime doğru eğip yanağını avucuma bastırduğunda yavaşça bir nefes verdim. "Anne," diye mırıldandım çatallı sesimle. "Seni düşünmediğim tek bir günüm bile yok. Hepimiz seni çok özledik." Elime bir daha bunları söyleme şansı geçmeyeceğinden korktuğum için sözcükler dudaklarımdan peş peşe döküldü.

"Hepiniz kocaman olmuşsunuz," dedi hüznle. "Ares'le Luca evlenmiş. Yakında sen de dünyaevine giriyorsun. Keşke yanınızda olup "evet" dediğiniz ânı görebilseydim."

"Keşke," diye fısıldadım. "Raven'la Val'i çok severdin. Ailemizin bir parçası oluverdiler. Onlara kendi öz kızlarınmış gibi kucak açacağından eminim."

Annem elini benimkinin üzerine koydu. "Hepsi senin suçun, biliyorsun, değil mi? Senin yüzünden büyüdüğünüzü göremedim. Senin yüzünden benimle sadece rüyalarda buluşuyorsunuz."

Kalbim acıyla sızladı, boğazım düğümlendi. "Affet beni," diye fısıldadım. "Özür dilerim, anne. Ne kadar pişman olduğumu tahmin bile edemezsin."

Başını iki yana salladı, yüzü nefretle doldu. "Sen bir canavarı," diye tısladı. "Gerçi bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden Hannah'nın karşısında kendini tuttu. Raven'in her şeyi öğreneceğinden, seni artık kardeşi gibi görmeyeceğinden korkuyorsun. Hannah'ya ona acıdığından merhamet etmedin. Sen öyle şeyler bilmezsin. Sadece nafile bir çabayla kendine taş kalpli adamın teki olmadığını kanıtlamaya çalıştın. Ne gülünç ama."

"Anne," diye fısıldadım çatallı sesimle. Sözlerini yalanlamayı her şeyden çok istesem de yapamazdım. Haklıydı. "Ö-özür dilerim. B-ben—"

Sözümü kesip, "Faye gerçek yüzünü gördüğünde ne düşünecek?" dedi acımasız bir gülümsemeyle. "Ona kendini açarsan karşısında bulacağı şeyden tıpkı benim gibi nefret edeceğinden korktuğun için ondan uzak durmaya çalıştın. Vaktin doldu, Dion."

Yanağımlı okşadı, nazik dokunuşu sözleriyle taban tabana zıttı. "Daha iyi bir insan olsaydın günün birinde annesine, babasına ve bana yaptıkların için seni affedebilirdi belki. Ama biraz bile pişman değilsin. O zamanki hâlimden daha beter olmuşsun. Yakında o da bunu fark edecek ve o sahte gülücüklerini bile senden esirgeyecek. Umarım o zavallı kızın gözyaşlarında boğulursun."

Şiddetle irkilip derin bir nefes alarak uyandım. İnleyerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm, nefes nefese kalmıştım. Göğsümde bir yarık var gibiydi, kabuk bağlamış yaraların hepsi yeniden açılmıştı.

Onca yıllık terapiye rağmen tek bir kâbus beni yine her şeyi sorgulamaya itmişti. Bakışlarımı tavana diktim, zihnimde düşünceler dört dönüyordu.

Kayıtları defalarca kez incelemiş, soruşturmaya dâhil olan herkesle konuşmuştum. Ailemin uçağında herhangi bir sorun yoktu, kimse kazaya dair bir açıklama yapamamıştı. Mantıklı yanımla bütün suçun bende olmadığını biliyordu. Ya da en azından terapistim beni buna inandırmaya çalışıyordu.

Ona göre ailemin eve dönmesini hevesle bekleyen bir çocuktum sadece. Erken gelmelerini istememin uçaklarının düşmesiyle hiçbir ilgisi olmadığına beni ikna etmeye çalışsa da bazı günler buna inanmak daha zor oluyordu. Bilhassa Faye'in hayatıma tekrar girmesiyle vicdan azabım iyice şiddetlenmiş, en beklenmedik anlarda yakama yapışır olmuştu. Sonuçta onun annesi de o uçakta, ebeveynlerimin yanındaydı. Kim ne derse desin, erken gelmelerini istememiş olsam bunların hiçbirini yaşamayacaktı.

İç geçirerek doğruldum, tekrar uyumaya yeltenmeyecektim. Bu kâbusları eskisi kadar sık görmesem de her seferinde geçmişe dönüyordum. Olay dosyasını yıllarca saplantılı bir şekilde incelemiştim ve bu işin peşini bırakmayı yeni yeni öğreniyordum. Ne var ki bu gece, tam da olabilecek en kötü zamanda, koca bir adım gerilemiş gibi hissediyordum. Şirketin taşınma işleri ve Faye'le meşgulken düzeltemeyeceğim şeylere kafa yoracak vaktim yoktu. Yine başladığım yere dönüp suçluluk hissinde boğulamazdım.

Kâbuslarımın neden birden geri dönmeye karar verdiğini tahmin edebiliyordum. Faye'i ne zaman görsem böyle olurdu. Bu seferki geç bile kalmıştı. Sanki onu hak etmediğimi, ne kadar küçük olursa olsun annesini kaybetmesinde benim de parmağım olduğunu unutmama izin verilmiyordu.

Otel odamda bacaklarının arasında diz çöktüğüm günü, belime dayanmış bacaklarını bir türlü kafamdan atamıyordum. Aynı pozisyonda içine girdiğimde nasıl görüneceğini, adımı nasıl inleyeceğini hayal edip duruyordum.

Onu her görüşümde bana fark ettirmeden duvarlarımın arasına biraz daha sızmış ve birkaç hafta önce otel odamda hepsini yerle bir etmişti. Bunu daha fazla inkâr etmek anlamsızdı – Faye’i istiyor, bedeninden fazlasını arzuluyordum. İki kardeşimi eşleriyle mutlu mesut görmek hak etmediğimi –en azından Faye’le– bildiğim şeyleri dilememe neden olmuştu.

Elimi saçlarımın arasından geçirip tutamları çekiştirerek bu kötü düşünceleri zihnimden kovmaya çalıştım. Faye’i istemek utanç verici geliyordu. Kim oluyordum da onu arzuluyordum ki? Ona layık olmadığımın, onu sevdiği adamdan zorla ayırdığımın farkındaydım. Mutluluğu benden de Eric’ten de daha çok hak ediyordu. Bunu bilmeme rağmen yüzündeki gülümsemeyi soldurmaktan geri durmamıştım. Önümüzdeki birkaç yıl içinde ondan daha ne kadar şey çalacaktım?

Derin bir nefes alıp kafamdaki kaosu dindirmeyi diledim. Bu nöbetlerin sıklığı nispeten azalmış olsa da üstesinden gelmek hâlâ zordu. Faye’in yakınlarında olmanın beni tetikleyeceğini tahmin etmiştim ama bu kadar perişan olacağım aklıma gelmemişti.

Kendimi tutamayıp dizüstü bilgisayarımı aldım. Son bir kez daha. Kaza raporlarını bir kez daha okursam belki gözden kaçırdığım bir şey bulabilirdim. Detaylı testlerden geçirilmiş, son derece gelişmiş bir özel uçağın sayısız kez aştığı rotada düşmesinin mantıklı bir nedeni olmalıydı. Bariz bir detayı, bütün düğümü çözecek o ipucunu gözden kaçırdığım hissini üzerimden atamıyordum. Paranoyaklık ettiğimin bilincinde olsam da bu içgüdüyü yok sayamazdım.

O minik detayı bulma umuduyla artık ezberlediğim sözcükleri sil baştan okuyup hiçbir şey bulamadığımda iç geçirerek başımı yastığıma koydum. Neden uğraşıp didindiğimi bile bilmiyordum. Bir cevap bulamadığım müddetçe kendimi affedemeyeceğimi düşünmem miydi? Bir yanımdan gerçekten suçsuz olduğumu kanıtlayacak bir şey arıyordu belki de.

Titreyen ellerimle telefonuma uzandım. Niyetim annemle babamın bir fotoğrafını açmaktı ama kendimi internet taramamda açık kalmış makaleye bakarken buldum. Faye'in bir müzik dergisine verdiği röportajıydı bu. Makaleye kuyruklu piyanosunun arkasında dururken çekilmiş bir fotoğrafını da eklemişlerdi. Kısa bir tereddüdün ardından resmi galerime kaydettiğimde suçluluk hissi tekrar gün yüzüne çıktı.

Kariyerinde yükselişini, bir bakıma *onu*, yıllardır takip ettiğimi bilse ne düşünürdü? Hakkında yazılmış her haberi okumuş, verdiği her röportajı izlemiştim.

Galerimi kaydırıp konserinde çektiğim videoyu buldum. Parmağım birkaç saniye öylece havada asılı kalsa da en sonunda oynata bastım ve *Gaspard de la nuit*'nin ruhuma musallat olmuş melodisi yatak odamı doldurdu. Bunun bir zamanlar en sevdiğim parçalardan biri olduğundan haberi var mıydı?

O koltukta oturup eseri çalışını dinlemek eziyetten farksızdı ama yine kendime aynı şeyi yapıyor, gözlerimi Faye'den alamıyordum. Bunu henüz bilmiyordu ama sonum olacaktı. Tek dileğim onu da peşimden sürüklememektir.

Düzenleme
Ny.ozlem

FAYE

“Bu elbise şaka mı?” dedi gözlerini ışıltılı mavi kumaştan alamayan Chloe. “*Raven Windsor* imzalı özel tasarım bir elbise giydiğine inanamıyorum. *Kafayı yiyeceğim.*”

Kız kardeşimin tepkisine gülümsedim, gözlerindeki parıltıyı tekrar gördüğüme seviniyordum. Babamın Maria’yla Dion’un basında çıkan fotoğraflarına köpürdüğünü söylemek hafif kardı. Bunun her daim beraberinde getirdiği sonuçlara kendimi hazırlamıştım ama acı beklediğim şekilde gelmemişi. Haftanın başından beri Abigail’i ya da Chloe’yi önüme sürükleyip Dion’u elimde tutamamamın bedelini ödemelerini izletmişti. Bunca yıl sonra Chloe’ye ilk kez el sürmesinin nedeni olmak kalbimi paramparça etmişti.

İnsanın elinin kolunun bağlı olması mide bulandırıcı bir histi. Onları cezalandırmasını izlemektense vücudumdaki her kemiği tek tek kırmasını yeğlerdim. Bunca zaman beni Windsorlardan uzak tutan o değilmiş gibi onlarla yeterince sıkı fıkı olmadığım için bana kızıyordu. Nişanın bozulmasına neden olacak bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden ödü kopmuştu ama şimdi Dion’u, bana olan ilgisini taze tutacak kadar iyi tanımamı bekliyordu. Ne yaparsam yapayım ona yaranamı-

yordum. Yorulmuştum. Ailemi güvende tutmak için didinmeme rağmen her seferinde başarısız olmaktan bıkmıştım.

Derin bir nefes alıp aynadaki bana hiç benzemeyen kadını incelemeye koyuldum. Elbise neredeyse gözlerimin mavisiiyle aynı tondaydı ve ben bile bunun gerçek bir sanat eseri olduğunu inkâr edemezdim. Kumaş kıvrımlarımı sımsıkı sarmalıyordu ve etekteki derin yırtmaç her hareketimle sol bacağımı boylu boyunca gözler önüne seriyordu. Hiç böyle açık kıyafetler giymezdim ve Windsorların böyle bir şey seçmesine biraz şaşır-mıştım. Bu elbiseyle bir skandala imza atmak işten bile değildi.

Babamın istediğini yapıp Dion'un ilgisini çekmeye çalışsam biraz olsun rahat bir nefes alabilir miydim? Üzerimdeki kıyafetle bunu başarabilirdim sanırım. Dion'un vücudumda gezinen ellerini ve bana uslu bir kız olmamı söyleyişini hatırladığımda dudağımı ısırdım. Bunu itiraf etmekten her ne kadar nefret etsem de onunla birlikte olma düşüncesinden artık o kadar da nefret etmiyordum. Etmeliydim ama etmiyordum işte.

"Windsorlar gibi senin de boy boy fotoğraflarını çekecekler mi sence? Belki dedikodu dergilerine bile çıkarsın!" dedi Chloe heyecanla. Babamın onu dövmesinin ardından benden nefret edeceğinden korkmuştum ama neyse ki aramız hâlâ eskisi gibiydi.

"Sanmıyorum," dedim temkinli bir tavırla. "Geleneksel hayır gecelerine belli sayıda fotoğrafçı kabul ediyorlar ve hepsinin kameralarını çıkışta kontrol ediyorlar. Fotoğraflarım çekilse bile sildireceklerdir. Windsor Medya bunun basına sızmasına müsaade etmez."

Windsorlar Dion'la nişanlılığımızı gizli tutmuş, bu beni rahatlatırken babamı kızdırmıştı. Birden tutumlarını değiştireceklerini sanmıyordum. Anladığım kadarıyla basının üzerimize üşüşmemesi için resmî açıklamayı düğünden sonraya saklıyorlardı.

Chloe beni başıyla onaylayıp ellerini elbisemin askılarında gezdirdi. “Elbiseye cidden bayıldım. Mezuniyetimde giymeyi çok isterdim,” diye mırıldandı. “Harika görünürdüm. Gerçi üzerime uyması için daraltmamız gerekirdi. Belki evlendikten sonra bana da bir tane alırsın.”

Huzursuzluk içimi kemirmeye başladığında sakinleştirici bir nefes aldım. Kardeşim hâlâ çok küçüktü, hâliyle Windsor soyadının beraberinde getirdiği şaşaanın gözünü bu denli kolay kamaştırmasını anlıyordum. Yine de sözleri rahatsız ediciydi.

Kızlara endişelerimi ve korkularımı göstermemeye hep dikkat ederdim ama Chloe bunun gerçek bir evlilik olmaya-
cağını bal gibi biliyordu. Ona istediğini veremezdim ve ısrar etmeyeceğini umuyordum. Windsor soyadını almam Dion’un bana ailesinden biriymişim gibi davranacağı anlamına gelmezdi. Kardeşimi daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Onu sandığımın aksine koruyamamış olmam yeterince kötüydü zaten.

Ben rujumu tazelerken kız kardeşim eğilip elbisemi düzeltti. “Senin birbirinden güzel kıyafetler alıp bizim eskilerinle idare etmemiz hiç adil değil,” dedi yüzünü buruşturarak. Gerildim, çaresizlik kara bir bulut gibi üzerime çöktü. “Sen çoğu ünlünün bile davet edilmeye layık görülmediği bir etkinlikte eğlenirken ben kös kös evde oturacağım. Yetmiyormuş gibi artık bir de senin hatalarının bedelini ödüyorum. Hiç değilse sen Windsorlardan bir sürü hediye alıyorsun. Ben anca üçün birini.”

Suçluluk ve şaşkınlıktan dilim tutuldu. Bakışlarımı kaçır-
dım. “Üzgünüm, Chloe. Böyle olsun istememiştim. Babam... sana hiç el kaldırmamıştı ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırsam böyle devam edeceğini düşündüm. Söz veriyorum daha dikkatli olacağım. Bize kızmak için tek neden bulamadığından emin olacağım.” Keşke onu bir daha incitmesine izin vermeyeceğimi söyleyebilseydim ancak bu, tutamayacağım sözler

vermek olurdu. Babam son zamanlarda iyice dengesiz, öngörülemez bir adam olmuştu.

Beni başıyla onaylasa da ikna olmuşa benzemiyordu. “Madem o kadar üzgünsün o zaman seninle hayır gecesine gelmeme izin ver. Gitmeyi çok istiyorum, Faye. Neden güzel şeyler hep senin oluyor?”

Sözleri karşısında göğsüm sızlasa da başımı iki yana salladım. “Yapabilsem seni de götürürdüm, biliyorsun,” diye mırıldandım. “Windsorlardan... böyle bir şey isteyecek yüzüm yok. Davetli listesi özenle hazırlanıyor ve benim için bir istisna yapmalarını istemek onları kızdırabilir ya da nezaketlerini sustimal ettiğimi düşündürtebilir. Hem böyle bir şey istediğim babamın kulağına giderse ne olur?”

Kendimi bildim bileli başımı öne eğmem ve olabildiğince az konuşmam tembihlenmişti. Dion’dan bir şey istemeye cesaret edemezdim. Bana kalsa ben bile evde oturmayı seçerdim. Böyle etkinliklerde hep kendimi yetersiz hissederdim ve Dion her seferinde beni yanında istemediğini açıkça belli ederdi. Her şey dışarıdan büyüleyici görünse de sürekli yanlış bir şey yapacağımdan, saçma bir laf edeceğimden endişelenirdim. Sanki sahneye çıkmışım da kendimi rezil etmemi bekleyen seyircilerin önünde hiç çalmadığım parçaları çalmak zorundaymışım gibi gelirdi.

Kapı sertçe çalındığında gerildim. İkimiz de sessizliğe gömüldük ve babamın içeri girmesinden önceki birkaç saniye içinde sırtımızı dikleştirdik.

Yüzünden okunan öfkesi midemin kasılmasına neden oldu ve doğruca bana doğru yürüyüp tepeme dikildiğinde kesik bir nefes aldım. Babam Dion’un anlaşmalı evliliğimizden kaçmaya çalıştığına ikna olmuş gibiydi ve korktuğu başına gelirse bize ne yapacağını kestiremiyordum.

Fıldır fıldır gözleri üzerimde gezindi. “Faye,” dedi usulca. “Anladığım kadarıyla Dion daha bu sabah dönmüş. Son âna

kadar Londra'da kalmış.” Sesi bunda bir payım varmış gibi suçlayıcıydı. “Yalnız değilmiş,” diye ekledi, ifadesi iyice çirkinleşmişti. “Sekreteri Maria da buraya taşınıyormuş.”

The Herald'ın yayınladığı fotoğraflar aklıma gelince göğsüm daraldı ve bakışlarımı kaçırdım. Babam dişlerini sıkarak yanımdan geçip gitti. Etrafına saçtığı kötülük Chloe'nin dudaklarından bir inilti kaçmasına neden olduğunda tepesi daha da attı.

Elini kardeşimin saçlarına geçirip öyle sertçe çekti ki kızcağız ayaklarının dibine kapaklandı. Chloe ağlamaya başlarken kendimi nefes alıp sakin kalmaya zorladım.

“Gözünü şu Maria denen kadının üzerinden ayırmayacaksın. Yıllardır günün her saatini birlikte geçiriyorlar,” diyerek ayakkabısının tabanını Chloe'nin yüzünün yan kısmına koyup kafasını ahşap zemine bastırdı.

Kız kardeşimin hıçkırıkları yatak odamda çınlarken kalbimi tek parça hâlinde tutmak için elimden geleni yaptım. Onu koruyamamak canımı yakıyordu. Ona ilk vurduğunda araya girmeye çalışmışım ancak babam buna bir daha kalkışırsam cezasını iki katına çıkaracağı konusunda beni uyarmıştı. Dion'un dönmesiyle vücudumda herhangi bir morluk bırakma riskini göze alamadığından bana el süremiyordu fakat bu çok daha beterdı. Chloe benim beceriksizliklerimin bedelini ödemeyi hak etmiyordu ama elim kolum bağlıydı.

“Dion'un ilgisini kendi üzerine çekip onu mutlu edeceksin. O güzel elbiseyle sen bile onu baştan çıkarabilirsin,” dedi sıkıttığı dişlerinin arasından. “Her yıl galada bir saat geçirip seni eve bıraktırıyor. Bu kez geceyi birlikte sonlandırdığınızdan emin olacaksınız. Erkenden damlayacak olursan sokaklarda uyursun, anlaşıldı mı? Eve erken geldiğin her dakika için Chloe ve Abigail'in bir yerini morartacağım.”

İfadesi sertleşti ve yerde dertop olmuş Chloe'nin omzuna bir tekme indirdi. “Başarısızlığının bize neye mal olacağını tekrar hatırlatmama gerek var mı?” diye sordu yumuşacık bir sesle.

Korkuyla ürperip başımı iki yana salladım. “Hayır, baba,” dedim bir çırpıda. Bu nişan bozulursa yıllardır yaptığım fedakârlıkların hepsi bir hiç uğruna olacaktı. Evliliğime, alacağımız paraya ihtiyacımız vardı. Yoksa babamın borçları yüzünden evimizi kaybedecektik ve bu, muhtemelen dertlerimizin en önemsizi olacaktı. Chloe hâlâ reşit değildi ve Abigail kocasını terk etmeyi reddediyordu. Babam son umudunu da kaybederse hıncını hepimizden çıkaracaktı, buna nasıl engel olurdum bilmiyordum.

“Dion’u baştan çıkaramazsan onun etrafındakilerin gözüne gireceksin. Düğün günü gelip çattığında hayatına öyle bir sızmış olacaksın ki ailesini hayal kırıklığına uğratmadığı bir çıkış yolu göremeyecek.”

Dion’u ve Windsorları böyle manipüle etme düşüncesi midemi bulandırır da başımla onayladım. Hayatımın geri kalanı böyle mi geçecekti? Sonu gelmez oyunlar ve sahteliklerle mi dolu olacaktı?

DION

A arabama yaslanıp Faye'in evine bakarak kafamı toplamaya çalıştım. Son üç yıldır hayır gecemize birlikte katılıyorduk ama onu bir kez bile bizzat almaya gelmemiştim. Aramızdaki mesafeyi koruyarak ikimize de iyilik yaptığıma inandığımdan hep şoförümü göndermiştim.

İnsan içinde karşılaştığımızda iki kelam edip zorla dans ettikten sonra ona eve dönmek isteyip istemediğini sorar ve kapıya kadar geçirirdim. Son birkaç yıldır aynı rutini tekrarlayıp durmuştuk ancak bu gece farklı olacaktı. Bundan böyle her şey farklı olacaktı.

Londra'dayken sürekli ona daha fazla ilgi gösterseydim ne olurdu diye düşünüp durmuştum. Yine de Eric'le yakınlaşırmıydı? Yoksa düğünümüze kalan son birkaç ayımız çok farklı, endişe yerine beklentiyle dolu mu olurdu? Geçmişini değiştiremem de gelecekte ona daha özenli davranabilirdim. Bunun asla yeterli olmayacağını biliyordum ancak Faye ona sunabileceğim her şeyin en iyisini hak ediyordu.

Ön kapının önünde duraksadım, tuhaf bir tereddüde düş-tüm. On altı yıldır onunla nişanlı olmama rağmen evine adım atmamıştım. Kapının ardında beni neyin beklediğine dair en ufak bir fikrim yoktu ve bunu hiç merak etmemiştim. Me-

rakımı bastırmış, mecbur kalana dek kendime ondan olması gerekenden fazlasını isteme izni vermemiştim.

Zili çalmamla kapının açılması bir oldu ve Faye görüş alanıma girdi. Gözlerimi üzerinde gezdirip, “Siktir,” diye mırıldandım. Göz alıcı görünüyordu. Üzerindeki mavi elbise onun için yaratılmış gibiydi ve vücudunu sımsıkı saran kumaş insanı pekâlâ günaha sokabilirdi. Etrafta *böyle* gezinirken bütün gece akıl sağlımı nasıl koruyacaktım?

Gözleri bir an için şokla açılrsa da şaşkınlığı yerini çok geçmeden artık aşına olduğum umutsuzluğa bıraktı. “Dion,” dedi. Daha fazla tepki göstereyim, güzel gözleri daha fazla parılsın, o güzel dudaklarından daha fazla sözcük dökülsün istiyordum. Onun daha fazlasını istiyordum. En derinlerine gömdüğü ateşi bir kez gördükten sonra daha azıyla yetinmem mümkün değildi. Bu gece sona ermeden o masmavi gözlerinin cayır cayır yandığından emin olacaktım.

“Hazır mısın?” diye sordum ona kolumu uzatarak. Faye beni başıyla onayladı ve bakışlarını yere indirip koluma girdi. Attığı her adımla tıkırdayan topuklularına rağmen yanımda küçücük kalıyordu. Onu koluma takmak içimde daha önce hiç tatmadığım şeyler uyandırmıştı. Şefkat ve koruma hissi.

Kapısını açtığımda teşekkür maiyetinde başını salladı, tavırları her zaman olduğu gibi mesafeliydi. Şu âna dek bundan hiç rahatsız olmamıştım. Fark ettiğimi bile sanmıyordum. On- dan kaçmaya o kadar dalmıştım ki bana doğru tek adım bile atmadığını görememişim.

Şoför tarafına dolanıp arabaya bindiğimde sessizdi, diken üstünde gibiydi. Onu almaya neden bizzat geldiğimi ya da hiç değilse yolculuğumun nasıl geçtiğini sormasını beklemiştim. Ama belli ki yanılmıştım. Şimdiye dek bir kez bile sohbeti başlatan taraf olmaması nasıl olmuştu da hiç dikkatimi çekmemişti?

Ona dönüp bakışlarımı üzerinde gezdirdim. “Faye,” diye mırıldandım. Başını kaldırdı, temkinli davrandığını görebiliyordum. “Beni özledin mi?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve soruma nasıl cevap vereceğini kararlaştırmaya çalışırken panikle doldu. Yüzü ifadesizdi ama gözleri... Ah, o gözleri.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum,” diyerek kıkırdadım.

Rahatlamış gibi bir nefes verdi. Son derece basit bir şey sormama rağmen yanlış cevap verecek diye ödü kopmuştu sanki. Onu gerçekten bu denli korkutuyor muydum? Bunu biraz ona takılmak biraz da onu sinirlendirmek için söylemiştim ama hata mı etmiştim?

“Peki,” dedim. “O zaman yokluğumda benim için uslu bir kız olduğunu söyle.” Bu kez şaka yapmıyordum. O herifle konuşmadığını bilmem gerekiyordu. Bunu bu kadar önemsemeliydim ama arkamdan iş geçirip bütün gecesini onunla telefonda geçirdiği düşüncesine bile katlanamıyordum.

“Evet,” dedi bıkkınlıkla, maskesi düşmeye başlıyordu. “Senin için uslu bir kız oldum, Dion.”

Kahretsin. Neyi kastettiğini bilsem de sözleri gözlerimin önüne bambaşka bir görüntü getirmişti. Boğazımı temizleyip kendimi önüme dönmeye zorlasam da bakışlarımın dudaklarına kaymasına engel olamadım. Benim uslu kızım. Müstakbel karım. Onu benim yapmak için sabırsızlanıyordum. O kadar ufak tefekti ki... Beni içine alabilecek miydi?

“Dion?”

Faye’in sesiyle daldığım hayallerden sıyrıldım. Üzerime dar gelen lanet smokinin sertleşmiş aletimi belli etmediğini umdum. Henüz onu bir kez bile öpmemiş olmama rağmen kafamı allak bullak ediyordu. Ne değişmişti? Kısa zaman öncesine kadar aklıma bile gelmeyen kadını nasıl bu denli arzular olmuştum?

“Paparazilere yakalanmamak için mekâna farklı bir kapıdan gireceğiz,” diyerek arabayı çalıştırdım. “Kardeşlerimle benim tek bir karemizi çekebilmek için birbirlerini yiyeceklerdir.”

Bakışlarım yine ona kaydığında yüzünde anlamlandıramadığım bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. O güzel kafasının içinde ne döndüğünü hiç merak etmemiş olsam da artık ediyordum. Beni başıyla onaylayıp cama dönmesiyle ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Normalde buna minnettar olurdum ama bu gece sessizlik bile sinirime dokunuyordu. Ne edecek iki çift lafımız vardı ne de birbirimizi elle tutulur bir sohbet başlatacak kadar iyi tanıyorduk. Faye yakında soyadımı alacak bir yabancından farksızdı ve bunun tek suçlusu bendim.

İçeri girdiğimizde gece çoktan başlamıştı. Birkaç adam sohbetlerini yarım bırakıp nişanlımı süzdüğünde dişlerimi sıkıp Faye’in elini tutarak parmaklarımızı birbirine kenetledim. Faye bana şaşkın bir bakış attığında birden ilk kez böyle bir şey yaptığım kafama dank etti. Avucumun içinde kaybolan minik elini tutmak o kadar doğru hissettiriyordu ki.

“Unuttun mu?” diyerek ona sokuldum. Vücutlarımız hafifçe birbirine sürtündü.

“Ne?” dedi tatlı tatlı kaşlarını çatarak. “Neyi unuttum mu?”

“Senin olduğumu.” Elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. “Elimi tutmazsan kalabalıkta kaybolabilirsin. Bunu istemeyiz.”

Dudaklarının kenarları sanki gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi hafifçe yukarı kıvrıldı. “Dev gibisin, Dion. En az bir doksansın. İçerideki herkesten daha uzun olduğuna eminim. Beni bir bakışta bulursun.”

Başımı iki yana sallayarak onu dans pistine sürükledim. “Belki ama senden bir saniye bile ayrı kalmak istemiyorum.”

Faye'in kaşları kalktı ve bakışları ilgiye çok benzer bir şeyle doldu. Nişanlığının bana hiç diğer kadınlar gibi bakmadığını yeni fark ediyordum. Bu bir ilkti.

"Dans et benimle," diye mırıldanarak onu kendime çektim. Faye'in kolları her zamanki gibi otomatikman boynuma dolandı ama bu sefer bununla yetinemezdim. Onu daha da yakınımaya çekip sahiplenici bir tavırla avuçlarımı belinde gezdirdiğimde dudaklarından şaşkınlık dolu bir nida döküldü ve bakışları benimkileri buldu.

Karşımdaki manzara nefesimi kesti. Gözleri arzuya benzer bir şeyle doluydu, öleceğimi bilsem başka tarafa bakamazdım. Bütün ağgözlülüğümle onu kendime daha da bastırıp vücutlarımızı birbirine yasladığımda Faye başını kaldırıp bana şaşkın bir bakış attı. "Bu gece tek kelimeyle büyüleyici görünüyorsun," dedim düşünmeden.

Faye gözlerini şaşkın şaşkın kırıştıtırıp gülümsedi. *Hasiktir*. Dans pistinin ortasında öylece donakaldım. Kafamdaki bütün düşünceler uçup gitmiş, zihnim pürdikkat bana bahsettiği manzaraya odaklanmıştı. "Dion?" dedi usulca.

"Sanırım bana ilk kez gülümsüyorsun. Samimi bir gülümseme diyorum, yanımdayken yüzüne kondurduklarını değil."

Hızla kızaran yanakları onu çok daha çekici hâle getirdi. Öylece yüzüne bakıp bu yeni hâlinin tadını çıkardım. O kursuz maskesi olmadan böyle görünüyordu demek? *Büyüleyici*. "Bunu tekrarlamam için ne yapabilirim?"

Bu kez dudaklarından bir kahkaha döküldü. Hangisi beni daha çok şaşkına çevirmişti bilmiyordum. Birden daha da göz alıcı olması mı yoksa buz kesmiş kalbimi ısıtan sesi mi? "Beni... *gülümsetmek* mi istiyorsun?"

Dansımıza devam ederken kendimi ona sırtıtırken buldum. Bu akşam hiç beklemediğim şekilde ilerliyordu. "Demek istediğim buydu, evet ama az önce bana daha zorlu bir görev verdin. O güzel kahkahayı tekrar duymam gerek sanırım. Hatta

bunu bir adım daha ileriye taşıyıp bu akşamki keyfimin büyük ölçüde buna bağlı olduğunu söylesem?”

Faye bir kahkaha daha koyverdi, bu kez başı hafifçe geriye düştü. Her hareketiyle aklımı başımdan alıyordu. Onun hakkında ne kadar yanılmıştım. Şu anda hiç de bir porselen bebeği andırmıyordu. Hayır, her şeyiyle sahici ve benimdi.

Şarkı sona erse de pistten inmek yerine onu kollarımın arasında tutmaya devam ettim. Henüz onu bırakmaya hazır değildim. Faye’le birlikte olmaktan zevk almamam gerekiyordu –bunu hak etmiyordum– ama istesem bile buna bir son vermezdim. Şimdi olmazdı. Bir kez olsun bana varlığımın her bir zerresinden nefret ediyormuş gibi bakmıyorken olmazdı.

“Bir dans daha mı?” diye sordu merakla. “Bu kez kaçmaya niyetin yok mu?”

Dudaklarım seğirdi, şaşkınlığımı gizlemeyi güç bela başardım. Geçmişteki tavırlarımı yüzüme vurmasını beklemiyordum ama bu hoşuma gitmişti. “Yok,” diye itiraf ettim. “Bahaneleirim de vaktimiz de tükendi. Yıl sonuna kadar karım olacaksın. Artık bunun kaçıışı yok.”

Faye’in gülümsemesi solup gitti ve bakışlarını kaçırdı. “Biliyorum,” diye mırıldandığında kulağa hiç de hevesli gelmeyen sesi göğsümü sızlattı. Hayalini bile kurmayacağıma yeminler ettiğim, hak etmeyeceğim her şeyi istememi sağladığı düşünülürse belki de beni gerçekten büyülemişti.

Yavaş tempolu bir şarkı kulaklarımızı doldurduğunda elimi belinde gezdirdim ve Faye bana sokuldu. “Telefonda bana bir soru sormuştun,” dedim, parmak uçlarımı usul usul sırtında gezdirip ensesine yaslayarak. “Bunun nedeni neydi?”

Faye’in üzerine çöken rahatlık kayboldu ve yüzü düştü. Bakışlarını kaçırsa da onu kendime doğru çekip vücuduma sımsıkı bastırdım. Dans pistinin ortasında öylece hareketsiz durduk. “Cevap ver bana.” Sesim sert çıksa da altında ufak bir yalvarış saklıydı, içimdeki çaresizlik sözlerime karışıyordu.

“Bana bir söz verir misin?” dedi usulca. Güzel mavi gözleri sanki bana güvenmek istiyor da buna cesaret edemiyormuş gibi umut ve korkuyla doluydu. Bana bir şans veriyordu ama ne içindi bilmiyordum.

“Ne istersen,” diye fısıldadım bütün samimiyetimle.

Kollarımın arasındaki vücudu tekrar gevşedi ve titrek bir nefes aldı. “Sana cevabımı verdiğimde bana kızmayacağına, özel hayatına burnumu soktuğun için beni cezalandırmayacağına söz ver. Gerçekten birlikte olmadığımızın farkındayım ve—”

“Söyle gitsin, Faye,” dedim. “Sana kızmayacağım, bebeğim. Sadece o soruyu neden sorduğunu bilmek istiyorum.”

Kısa bir tereddüdün ardından kollarını boynuma doladı. “Maria’yla sahilde çekilmiş fotoğraflarınızdan dolayı sordum. *The Herald*’ın yayınladığı fotoğraflar. Bana Londra’ya iş için döneceğini söylemiştin ama sonra İspanya’da sekreterinle yarı çıplak fotoğraflarınızı görünce ne düşüneceğimi bilemedim.” Çaresizliği ve bıkkınlığı yüzünden okunuyordu ve kollarımın arasında olmasına rağmen benden saklanabilecekmiş gibi başını çevirdi. “Affedersin,” diye mırıldandı. “Bunu... hiç sormamalıydım. Bilmemi istemediğin bir şey olduğu ortada. Yaptıklarını görmezden gelebilirim, Dion. Buna alışkınım. Zaten hep öyle yapmam gerekeceğini düşünmüştüm.”

“Yüzüme bak lütfen,” dedim.

Söylediğimi yaparken vücudu tepeden tırnağa gerildi. Onu böyle çaresiz görmek midemin kasılmasına neden oldu. O kadar mutsuz, o kadar incinmiş görünüyordu ki. Hepsi benim yüzümdendi. Biriyle ne zaman fotoğraflarım çıksa böyle mi hissetmişti?

Titrek bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. “Faye, belki bana inanmayacaksın ama Sierra ve Zane’in kalkıştığı ortak satın alma işine yardımcı olmak için oradaydım. Sierra ziyaret ettiğim otelin arazisini, Zane ise oteli alıyor. Üzerimdeki mayonun tek nedeni CEO’nun toplantımızı sahilde bir öğle

yemeği eşliğinde yapmamız ve tesisin bütün olanaklarından faydalanmamız konusunda ısrarcı olmasıydı. Fotoğrafları görmedim ama seni temin ederim ki ortada görüldüğü gibi bir şey yoktu. Sana senin olduğumu söylerken ciddiydim. Bundan sonra da öyle olacağım.”

Bana inanmak istiyormuş da yapamıyormuş gibiydi ve bu acınm nedeni olduğumu bilmek beni öldürüyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım konu o olduğunda asla doğru şeyi yapamıyordum sanki. Sanki ikimiz de talihsizliğe mahkûmduk ve Faye’e doğru attığım her adım sadece onu incitmeme neden oluyordu. Sierra çocukluk evimizde Faye’i mutlu etmenin kendimi affetmeme yardımcı olabileceğini söylemişti. İyi de bunu nasıl yapacaktım?

Sakladığı yönlerini gün yüzüne çıkarmak için onu nasıl kışkırtacağımı öğrenmiştim ve üzerine daha çok düşmeye başlamamla şu an hiç olmadığımız kadar yakındık ama bu yeterli değildi. Onu Eric’ten uzak tutmak, onu gerçekten benim yapmakla aynı şey değildi. Gerçek mutluluğun ne olduğunu ben bile bilmezken kollarımın arasındaki bu kadını nasıl mutlu edebilirdim ki?

FAYE

Piyanomun üzerinde duran telefonumun çalmasını izledim, şeytana uyma fikri suçluluk hissinin gölgesinde kaldığında Eric'in aramasını reddedip Dion'u düşünmeye döndüm. Galada benimle flört edişinin ardından nişanlılığımız gözüme hiç olmadığı kadar gerçek görünmeye başlamıştı.

Belime koyduğu eli, birbirine yaslanmış vücutlarımızla dans pistinde salınmak... içimde şimdiye dek hiç –Eric'le bile– tatmadığım hisler uyandırmıştı. Güvende olduğumu, sadece birkaç saniyeliğine bile olsa beni istediğini düşünmüştüm. Onunla dans etmek o kadar *doğru* gelmişti ki.

Hiç böyle kararsız olmamıştım. Eric'i düşünmek kalbimi sızlatmaya devam etse de Dion'u düşünmek artık içimi endişe ve korkuyla doldurmuyordu. Uslu bir kız olup olmadığımı sorduğunda içim kıpır kıpır olmuş, nabzım hızlanmıştı.

Bana artık benim olduğunu ve ilişkimizi ciddiye almaya başlayacağını söylediğinde benimle alay ettiğini sanmıştım. Aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünmüştüm ve kâğıt üzerinde hiçbir şey değişmemişti de. O hâlde neden her şey çok farklı hissettiriyordu?

"Faye." Babamın sesini duymamla başımı kaldırdığımda onu ses yalıtımlı müzik odamızın kapısında dikilirken bul-

dum. “Anne Windsor on dakika içinde seni almaya geliyor. Hazırlan.”

Sesi telaşlı ve endişeliydi. Oyalanmadan ayağa fırladım. Dion’un büyükannesi beni hep ürkütürdü. Onu babamın daha yumuşak başlı, şiddete eğilimli olmayan versiyonuymuş gibi görürdüm. Despotluğu herkesçe bilinirdi, sadece yöntemleri farklıydı. Son birkaç yıldır onunla konuştuğum sözcüklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve düğüne kadar böyle gideceğini ummuştum. Yanlış bir şey yapacağımdan, uygunsuz bir laf edeceğimden ya da neyin peşinde olduğumu öğrenip benimle yüzleşmeye geldiğinden korkuyordum.

Bakışlarım üzerimdeki kıyafetlere kaydı. Beyaz ipek bluzumu, krem rengi kalem eteğimi ve topuklu ayakkabılarımı inceledim. Fena sayılmazdı, değil mi? Gardırobumdakilerin çoğu babamın deyimiyle *Windsorlara Yaranmalık*’tı. On iki yaşımdan beri giyeceğim her şeyi en ince detayına kadar hazırlayan bir stilistim vardı. Birkaç ayda bir eve neyi neyle giymem gerektiğine dair talimatlarla birlikte bir yığın yeni kıyafet geliyordu. Bu sezon her şeyim spor şıktı. İçimden bir ses babamın bu masrafı da Windsorlara kilitlediğini söylüyordu ama ona bunu sormaya hiç cesaret edememiştim. Bunun onu kızdıracağından emindim. “Beni neden görmek istedi acaba?” diye sesli düşündüm.

Babam hışımla başını kaldırdı, öfkesi kabardıkça omuzları gerim gerim gerildi. Tepkisini fark etmemle ağzımı hiç açmamış olmayı dileyerek bakışlarımı yere indirdim. “Seni görmek istediğine bile minnettar olmalısın,” dedi tehditkâr bir sesle. “En nazik tavırlarını takınsan iyi edersin. Kulağıma görüşmenizin kötü gittiğine dair tek bir söylenti gelirse Chole’yi en az bir hafta boyunca evden çıkamayacak hâle getiririm.”

Omurgamdan bir ürperti geçti, midem kasıldı. İlk başta ona benim hatalarım yüzünden kardeşimi cezalandıramaya-

cağını söylemek istesem de bu, ateşe körükle gitmek olurdu. “Tabii, baba,” dedim bunun yerine.

Makyajımı ve kıyafetlerimi bir kez daha kontrol etmek için yatak odama dönerken bacaklarım titriyordu. Bir kez olsun iki dirhem bir çekirdek görünmemenin bedelini uzun zaman önce öğrenmişim. Babam oynamam gereken rolü bir saniye bile unutmama izin vermiyordu. *Müstakbel Windsor*. Bıkkın bir nefes verdim, kendimi tanıyamaz olmuşum. Rol yapmaktan, sürekli korkmaktan çok yorulmuşum ama hayatımın geri kalanı da böyle geçip gidecekti. Bugünün tek farkı korktuğum kişinin babam değil, Dion’un büyükannesi olmasıydı.

Alt kata inerken uyuşmuş gibiydim, Büyükanne Anne’in benden ne istediğini bir türlü kestiremiyordum. Ayda en az bir kere beni evlerine davet ederdi ama babamın hep hazırda bir bahanesi olurdu. Bu kez ne değişmişti?

Evin önüne yanaşmış siyah limuzini gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı, omurgamdan bir ürperti geçti. Niyetim onu bekletmek değildi. İsteyeceğim son şey ona bir merhaba bile demeden bana kızmasıydı.

Evden çıkıp arabaya ilerledim. Bütün kibarlığımla, “Tünaydın, Büyükanne Anne,” diyerek yanına iliştim.

Bana gülümsedi. Yeşil gözleri Dion’unkilere o kadar çok benziyordu ki bir an öyle dalıp gittim. “Gelebilmene çok sevindim,” diyerek bir kolunu etrafıma dolayıp bana sarıldı. Bu beklenmedik jesti karşısında gerildiğimde yüzünde güven verici bir gülümseme belirdi. “Ne zaman seni davet etsem bir şeyler çıkıyor. Benden kaçtığını düşünmeye başlayacaktım.”

Sözlerini çözmeye çalışırken kalbim tekledi. Babamın beni ondan bilerek uzak tuttuğunu biliyor muydu? Bunun için beni mi suçluyordu? “Ben de sizi gördüğüme çok sevindim,” diye mırıldandım sözcüklerimi özenle seçerek.

Şoförle aramızdaki panelin inmesiyle Maria'yla göz göze geldiğimde şaşkına döndüm. "Merhaba, Faye," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Umarım size katılmamda bir sakınca yoktur."

Bir süre öylece suratına baktım, babamın sözleri zihnimde çınliyordu. *Gözünü şu Maria denen kadının üzerinden ayırmayacaksın. Yıllardır günün her saatini birlikte geçiriyorlar.*

Dion aralarında bir şey olduğunu inkâr etmişti ama babamın sözlerinde haklılık payı olabilir miydi? Bu düşünce içimi daha önce hiç tatmadığım rahatsız edici bir hisle doldurdu. Omuz hizasında kesilmiş düz, sarı saçları ve kusursuz makyajıyla Maria'nın güzel bir kadın olduğunu inkâr edemezdim.

Maria'nın gülümsemesi solduğunda kendime geldim. Yüzüme nazik bir gülümseme kondurup düz bir sesle, "Merhaba, Maria," dedim. Endişe usul usul içimi kemirirken bile her şey yolundaymış gibi davranmakta üzerime tanımazdım.

Maria başka bir şey söyleyecekmiş gibi dursa da beni başıyla onaylayıp önüne döndü. Tekrar Büyükanne Anne'e baktığımda onu pürdikkat beni izlerken buldum. Dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrılrsa da bir işler çevirdiğini düşünmekten kendimi alamadım.

"Dion'un Windsor Malikânesi'ndeki evine gidiyoruz," dedi. "Dion her şeyi yeniliyor ve dekorasyon işiyle ilgilenmek isteyeceğini düşündüm. Maria sipariş vermek istediğin şeylerde sana yardımcı olmak için burada. Dion henüz burada ona yardımcı olması için yeni bir kişisel asistan tutmadığından geçici süreliğine idare ediyor," diye açıkladı Büyükanne Anne. "Normalde Dion'un şahsi meseleleriyle ilgilenmez."

Düşünceli bir tavırla onu onayladım. Kendimi düğünden sonrasını düşünmemeye o kadar zorlamıştım ki Dion'la birlikte yaşamının nasıl bir şey olacağını hiç merak etmemiştim. Evimizin neye benzeyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Büyükanne Anne bana fikrimi sormasının ne kadar değerli olduğunun farkında mıydı?

Devasa kapılar görüş alanıma girdiğinde pencereden dışarı baktım. Windsor Malikânesi her seferinde ağzımı açık bırakıyor, dünyanın en yetersiz insanı gibi hissetmeme neden oluyordu. Günün birinde kendimi buraya ait hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum.

FAYE

*M*aria başparmağını Dion'un evinin girişindeki tarayıcıya okuturken Büyükanne Anne'in arkasında duruyordum. Kapı birkaç saniye sonra açıldığında içim kıskançlığa benzer bir şeyle doldu. Ben bir kez bile buraya gelmemişken Maria güvenlik sistemine kaydedildiğine göre Dion ona çok güveniyor olmalıydı.

"Dion'la bu odayı bir sürü açık alan bırakacak şekilde tasarladık," dedi oturma odası olduğunu tahmin ettiğim yeri işaret ederek. "Camlar içeriye bolca gün ışığıyla dolduruyor, özellikle de sabahları."

Ses tonuna dair bir şey beni rahatsız etse de adını koyamıyordum. Bana son derece kibar davransa da ağzından çıkan her sözcük şüphelerimi biraz daha körüklüyordu. Dion, İspanya'ya iş için gittiği konusunda ısrarcı olmuş ama çıkan haberleri açık açık yalanlamamıştı. Kısa süre öncesine kadar çıkıyorlar mıydı?

Dudağımı ısırıp dışarıdaki havuza bakan geniş cam duvara dönerek bu düşüncemi zihnimden kovmaya çalıştım. Nereye baktığımı gören Maria'nın dudakları manidar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de en çok havuzu seviyorum," dedi. "Değiştirmediğimiz tek şey o."

Sanki Dion'la orada yaşadıkları anıları hatırlamış gibi hülyalı hülyalı iç geçirdiğinde sinirim bozuldu. Kafasından ne geçtiğini merak ediyordum. Yarı çıplak bir Dion'u içerdiğinden adım gibi emindim. Takım elbiseyle bile fena çekici olduğu düşünüldüğünde üzerinde hiçbir şey yokken ne kadar karşı konulmaz görüldüğünü hayal bile edemiyordum.

Aşına olmadığım tuhaf hisler gün yüzüne çıkıyordu. Bunun sahiplenicilik olduğunu anlamamla gözlerim hafifçe açıldı. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Eric'e karşı bile.

Maria iç geçirdiğinde bu tuhaf sahiplenicilik yerini vicdan azabına bıraktı. Belki de bu evlilik yüzünden kalbi kırılan tek kişi Eric'le ben olmayacaktık. Ben olmasaydım Dion, Maria'yla evlenir miydi? Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Yaşları birbirlerine daha yakındı ve yıllardır birlikte çalışıyorlardı. Uzun boyuyla fiziksel açıdan bile Dion'un yanına daha çok yakışırdı. Onları birlikte hayal etmemle kalbim sızladığında neye uğradığımı şaşırdım.

"Şuraya büyük, yuvarlak bir kanepi koymayı düşündüm," dedi Maria. "Muhtemelen gri olacak. Yemek masası için de tercihim koyu renkli mermerden yana kullanacağım sanırım."

Dekorasyona dair fikirlerini birbiri ardına sıraladıkça gerildim. Sık sık burada olacakmış gibi konuşması karşısında şaşkına döndüm, üzerime bir huzursuzluk çöktü. Bu hiç aklıma gelmemiş olsa da sanırım Maria'nın varlığına alışmam gerekecekti. Dion'un şiddete meyilli birine benzememesi beni farklı şekillerde –başka kadınları önceliği yaparak– incitmeyeceği anlamına gelmezdi.

"*Maria*," dedi Büyükanne Anne sertçe. "Faye'in istediklerini yapmak için buradasın. Fikirlerini kendine sakla." Bana hep nezaketle yaklaştığından bu sivri çıkışına şaşırmadan edemedim.

Ardından sinirini güç bela saklayan hoş bir gülümsemeyle bana döndü. "Ee, Faye?" dedi yumuşak, cesaret verici bir sesle.

“Evinin nasıl dekore etmek istersin? Kafandan geçen her şeyi çekinmeden söyle, canım. İstedğin her şeyi halledebiliriz.”

Öylece suratına baktım, şok üstüne şok yaşıyordum. Daha önce kimse fikrimi böyle alenen sormamıştı, buna alışkın değildim. Maria’ya bakmaya cesaret edemiyordum. İki kadının arasına sıkışıp kalmış gibi hissediyor, bundan nefret ediyordum. Hiç değilse evimde kimseyi kızdırmamak için ne yapmam gerektiğini biliyordum ama burada sudan çıkmış balığa dönmüştüm.

“Maria’nın fikirleri kulağa hoş geliyor bence,” diye yalan söyledim bütün çabalarımın rağmen belli belirsiz titreyen sesimle. Bahsettiği kanep ve masa bu alana uygun değildi. Şimdiden bayıldığım doğal ışığın çoğunu engelleyecekti ama bunu dillendirecek cesaretim yoktu. Onu üzersem Dion daha sonra hıncını benden çıkarabilirdi. Risk almamak en iyisiydi.

“Katılmıyorum.”

Dion’un sesini duymamla donakaldım ve arkamı döndüğümde onu arkamdaki duvara yaslanmış vaziyette buldum. Ne zamandır buradaydı? İçeri girdiğini hiç fark etmemiştim.

Sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezinen bakışları huzursuz ediciydi. Dikkatini böyle bir nedenden çekmiş olmak iyi miydi kötü müydü kestiremiyordum ve varlığının nabzımı hızlandırması kafamı iyice allak bullak ediyordu.

Dion doğrulup bana doğru yürümeye başladı, tam önüme dikildi. Vücutlarımız birbirine o kadar yakındı ki kıyafetlerim neredeyse onunkine değiyordu.

“Yorgun görünüyorsun,” diye mırıldanarak yüzüme uzandı. İşaret parmağını gözlerimin altındaki morluklarda gezdirdiğinde beklenmedik şefkati karşısında keskin bir nefes aldım. Beni sürekli gafil avlıyordu ve hareketlerinden ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemiyordum. Benim için endişelenmesi ondan beklediğim son şeydi.

“Dion, bir tanem,” dedi Büyükanne Anne. “Meşgulsün sanıyordum?”

Büyükannesine dönüp onu başıyla onayladı. “Öyleydim ama bunun daha önemli olduğuna karar verdim.”

Neydi bu şimdi? Büyükannesinin gözünü boyamaya mı çalışıyordu?

Büyükanne Anne’in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri arabada beni Maria’ya bakarken yakaladığı zamanki gibi parıldadı. “Sizi baş başa bırakalım o hâlde,” dedi. “Maria’yla benim gibi bu evde yaşamayacak insanların fikrine ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum.”

Maria’ya dönüp kapıyı işaret ederek sözsüz bir emirle ona çıkmasını işaret etti. Ne var ki Maria bunun farkında bile değil gibiydi. Pürdikkat Dion’u izlemekle meşguldü fakat patronu bakışlarını bir saniye bile benim üzerimden ayırmamıştı.

Ne için olduğundan tam olarak emin olamasam da kendimi hazırladım, yüreğim ağzımdaydı. Öte yandan Dion çatık kaşlarıyla beni incelemeye devam ediyordu. Aklından ne geçtiğini tahmin edemiyor, kafamda dört dönen düşünceleri ve endişeleri sakinleştirmekle boğuşuyordum. Birkaç saniye sonra kapanan kapının sesiyle irkildim. “Bu hiç hoşuna gitmeyecek,” diye mırıldandım boş bulunup.

“Ne kimin hoşuna gitmeyecek?” diye sordu Dion usulca.

Bir adım daha yakınıma girdiğinde geriledim ve bu dansımız beni arkamdaki duvarla arasına sıkıştırıncaya kadar devam etti.

Vücudu benimkine yaslanmıştı, başım omzuna güç bela geliyordu. Dion sanki bunu çok sevimli bulmuş gibi sırtarak elini saçlarımın arasına geçirdi.

Başımı geriye eğdiğinde dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı. “Dökül,” dedi. Yumuşak sesi, sert tutuşuna taban tabana zıttı.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Onunla nasıl bir hayat sürdüreceğimi kes-

tiremiyordum. Sivri köşelerine rağmen yanında kendimi hep çok güvende hissediyordum. Ona dair bir şey beni oynamam gereken rolden sapmaya, kafamdan geçen her şeyi söylemeye itiyordu.

“Maria,” diye fısıldadım. “Burada çok fazla zaman geçirmeye niyetliymiş gibi konuşuyordu. Dekorasyon konusundaki söz hakkının elinden alınmasından hiç hoşlanmayacak.”

Nedenini anlayamasam da korkumun ardında bir parça umut saklıydı. Sanki bir yanımda bütün endişelerimi dindirmesini diliyor, hatta bekliyordu. *The Herald*’daki haberin konusunu açtığımda aralarında bir şey yokmuş gibi konuşmuştu ama Maria’nın davranışları beni dürüstlüğüne sorgulamaya itmişti.

Dion’un çenesi gerildi ve saçlarımı daha sıkı kavradı. Bütün vücudu kaskatı kesildi. “Daha kaç kere senin olduğumu söylemem gerek?” dedi, sesi alçak bir hırıltıdan farksızdı. “Paylaşmayı da paylaşılmayı sevmem, Faye. Bunu açıkça belirttim sanıyordum.”

“Öyle mi?” dedim kırılmalı bir umutla. Bir dünya metresi olacağından, gözünde bir kukladan, insanlara gösteriş yapacağı bir oyuncak bebekten ibaret olacağımdan endişelenmişim. Tam korkularım dinmeye başladığında Maria hepsini tekrar körüklemişti.

“Öyle,” diye tekrarladı. Gözlerinden bir parıltı geçti ve bir an için tereddüt etti. “Bundan böyle senden başka kimseyle birlikte olmaya niyetim yok. Maria ne söyledi bilmiyorum ama onunla konuşup karım olacak kadının sen olduğunu hatırlatacağım. Sadece ve *sadece* senin olduğumu ona da söyleyeceğim. Bu endişelerini dindirir mi?”

Temkinli bir tavırla onu onayladım. Yanaklarım alev alev yanıyor, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Dion’un vücudu benimkine yaslanmış olmasa içimi dolduran rahatlama hissi dizlerimin bağını çözebilirdi. Yokluğu, aramıza koyduğu mesafeler kafamda şu an yaratmaya çalıştığından çok daha

farklı bir tablo çizmişti ve bu beni korkutacağı yerde tam tersini yapıyordu.

Dion gülümseyerek boştaki elini çeneme koydu, başparmağını dudaklarımın kenarında gezdirdi. “Kıskançlık sana çok yakışıyor, Faye.” Buna karşı çıkmak üzere ağzımı açtım ama bana böyle bakarken sözcükler dudaklarımdan dökülmedi. “Uslu bir kız olmaya devam et, bebeğim. Ben de senin için uslu olacağım.”

Başparmağı tekrar dudağımın kenarında gezindi ve sertleştiğini hissettiğimde gerildim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bunu onun da duyduğundan emindim. Dion’un bakışları dudaklarıma kaydı ve sanki günaha teslim olmamak için bütün iradesini kullanıyormuş gibi titrek bir nefes aldı.

Gözlerimi onunkilere kenetledim. Bekliyor, istiyor, ondan asla beklemeyeceğime yeminler ettiğim şeyi yapmasını umuyordum. Dion gülümseyerek dudağını dişledi. Bu karşı konulmaz manzara kadınlığımın kasılmasına neden oldu.

Dion iç geçirerek geri çekildi ve benden uzaklaşıp elini güre, siyah saçlarının arasından geçirdi.

Bana arkasını dönüp bir süre tavana baktı. Tekrar bana baktığında yüzünde her zamanki sakin ifadesi vardı. “Faye,” dedi usulca. “Ailemin kardeşlerime, bana evlilik hakkında öğrettiği bir şey varsa o da iletişimin her şeyin temeli olduğudur. Bu alışkın olduğum bir şey değil ama haklı olduklarına inanıyorum. Bizimkisi alışlageldik bir evlilik olmayacak. Zaten her şeyiyle berbat bir başlangıç yaptık ve yanlış anlaşılmalara bunu daha beter etmeye niyetim yok.” Dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. “Sana yıllardır nişanlım gibi davranmadım. Böyle yaparak seni başka bir adamın kollarına ittim. Aynı hataya bir daha asla düşmeyeceğim, anladın mı? Artık sadece *benimsin*. Ben de sadece seninim. Kafanda buna dair en ufak bir şüphe kalmasın.”

Gözlerindeki samimiyet karşısında dilim tutuldu. Onunla ne zaman baş başa kalsam beni şaşırtıyor, ilgimi çekecek bir şey yapıyordu ve bu, gözüme sadece bir oyundan ibaretmiş gibi görünmüyordu.

Tavırlarından ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemiyordum. Dion'u yıllardır tanıdığımı sansam da aslında onu hiç tanımadığımı fark etmeye başlıyordum.

DION

Faye'in parmaklarının etkileyici bir hızla tuşların üzerinde gezinmesini izledim, aşına olmadığım bir melodi içeriği dolduruyordu. Piyano odasına girdiğimi henüz fark etmemiş olmasından faydalanıp onu izlemeye daldım.

Kendini müziğe kaptırdığında çok güzel görünüyordu. Bakışlarımı dik sırtında, kollarımı sarmaya bayıldığım ince belinde ve kuğu gibi boynunda gezdirdim.

Şimdiye dek bir kadının boynunu fark ettiğimi bile sanmıyordum ama Faye'in her bir zerresi büyüleyici ve nefes kesiciydi. Güzelliği bütün gözleri üzerine çekecek, insanın cesaretini kırarak türdendi. Kim onun gibi bir kadına layık olabilirdi ki?

Gözleri kapandı ve melodinin değişip notaların daha yumuşak ve sakin hâle gelmesiyle yüzüne bir tebessüm yayıldı. Birden gülümseyen tek kişinin o olmadığının farkına vardım.

Bana annemi hatırlattığından ve beraberinde henüz üstesinden gelemediğim bir vicdan azabı getirdiğinden yıllarca piyano sesi duymaya bile katlanamamıştım. Ne ara bu sesi annemle değil de Faye'le özdeşleştirmeye başlamıştım? Ne ara bundan tekrar hoşlanır olmuşum?

Faye iç geçirerek parmaklarını tuşlardan çekti, bastığı son notalar hâlâ içeride çınılıyordu. Yüzündeki memnuniyet... kahretsın. Ne kadar çekici görüldüğünün farkında mıydı?

Ansızın içimde alevlenen arzuyu alt dudağımı ısırarak bastırmaya çalışsam da nafileydi. Yorgun düşmüş bedeni ve yüzünde aynı memnun gülümsemeyle yatağında uzandığını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Nihayet beni fark ettiğinde irkildi, gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Dion? Burada ne işin var?”

Daha önce hiç ziyaretine gelmemiştim ve bunun onu telaşlandırdığını görebiliyordum. Al al olmuş yanakları güzelliğine güzellik katıyordu. “Seni almaya geldim.”

Her zamanki maskesini takınarak tabureden ağır ağır kalktı. Evinde olmasına rağmen üzerinde kız kardeşimin işe giderken giyeceği türden şık bir kıyafet vardı. Bir planı vardı da bunu bozmuş muydum? Aramızdaki uçurumları kendi ellerimle açmıştım ama artık ona dair her şeyi merak eder olmuştum. Günleri nasıl geçiyordu? Vaktinin büyük bir kısmını provalara ayırdığından emindim ama başka neler yapıyordu? Zor bir günün ardından onu ne gülümsetirdi?

Bana doğru yürümeye başladığında onu yarı yolda karşıladım. Kalbim sıcacık oldu. Onu yıllardır topuklu ayakkabıları olmadan görmemiştim. Böyle daha da minik görünüyordu. O kadar sevimliydi ki.

Bir an bacaklarını belime dolamasının, onu duvara yaslayıp içine girmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Minyon vücudu bundan sağ çıkabilir miydi?

“Beni almaya mı geldin?” diye tekrarladı şaşkınlıkla. “Nereye gidiyoruz? Affedersin, kimse bana bir şey söylemedi. Hemen hazırlanırım. Seni fazla bekletmem.”

“Hawaii’ye,” dedim özür dilercesine omuzlarımı silkerek. “Büyükanнем aile tatilimize katılmanı istedi. Açıkçası ben de senin kadar şaşırdım. Görünüşe göre büyükanнем Luca’yla Val’e fena kazık atmış ve şimdi kendini affettirmek için hepimizi bu geziye katılmaya zorluyor.” Başımı iki yana sallayarak derin

bir nefes aldım. “Kafasından geçenleri sorgulamadan dediğini yapmak en iyisi. O yüzden de seni almaya geldim.”

Gözleri sanki onunla bir sırrımı paylaşmışım gibi neşeyle parıldadı ve bana gülümsedi. *Siktir*. Bu gülümsemenin bana ne yaptığını biliyor muydu? “Sorgulamadan dediklerini yapmak, ha?” diye mırıldandı. “Buna alışkınım.”

Arkasını dönüp odadan çıkarken peşinden gelip gelmediğimi kontrol etmek için omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Yanımda biraz daha rahat görünse de aramızdaki mesafe hâlâ azımsanamayacak kadar büyüktü.

Sessizce merdivenden çıkmaya başladığında bakışlarım kışına kaydı. Şu lanet kıvrımları... kahretsin. Hep bu kadar çekici bir kadın mıydı?

“Ne kadar kalacağız?” diye sordu tekrar omzunun üzerinden bana dönerek.

Huzursuzca boğazımı temizledim, kışını keserken enselendiğimden endişelendim. Onu istediğimi sakladığımı yoktu ama sapığın teki gibi ona bakarken yakalanmak da istemiyordum. “Büyükannem üç gün dedi ama bir haftaymış gibi hazırlanmaktan zarar gelmez. Luca’yla Val onu affedene kadar şuradan şuraya gitmemize izin vermeyeceğinden eminim.”

Beni başıyla onaylayıp yatak odasına girdiğinde merakıma yenik düşüp onu takip ettim. Odası hoş görünse de kişilikten yoksundu. Etrafta bana ona dair bir ipucu verebilecek tek bir fotoğraf ya da ıvır zıvır olmaması tuhaftı. Bir otel odasına girmiş gibiydim. En minimalist insanların bile yaşam alanlarında birkaç kişisel eşyaları olurdu. Hiç değilse annesinin bir fotoğrafı olması gerekmez miydi?

Eşyalarını toplamasını dikkatle izledim. Bana Luca ve Val ya da gideceğimiz tatil köyü hakkında sorular sormasını beklessem de Faye sessizce içeride gezinmeye devam ediyordu. Onu bir türlü çözemişiyordum. Şimdiye dek tanıdığım hiçbir kadına benzemişiyordu. Bana bu kadar kayıtsız kalması sinirimi bozu-

yor, beni onu kışkırtmaya itiyordu. Faye'e böyle ilgi duymamam gerekiyordu ve en beteri de bile isteye ilgimi çekmeye çalışmamasıydı. Son günlerde kafamı ne kadar meşgul ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Başından beri istenmeyen bir eşten, bana zorla dayatılmış kadından, umurumda bile olmayan birinden ibaret olmalıydı. Buna rağmen ondan bir tepki koparmak için kırk takla atıyordum.

"Babamın bu geziden haberi var mı?" diye sordu birden titrek bir sesle.

Tonunda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Babasının yanında hep süklüm püklüm olurdu ama yokluğunda bambaşka birine dönüştüğünü yeni yeni fark ediyordum. Bu sadece katı bir adam olmasından mıydı yoksa altında başka sebepler de yatıyor muydu? "Evet, büyükannem onunla konuştu," dedim bavulunu alırken. "Programınla ilgileneceğini söyledi."

Sürekli diken üstünde ve korkmuş görünmesine rağmen yalnız kaldığımızda nasıl canlandığını düşündüğümde üzerime bir tedirginlik çöktü. Bu işte bir terslik vardı. Ailesinin yanında böyleyken benim yanımda rahat ve açık sözlü olmaması gerekirdi. Hele de aramızdaki sorunlu ilişki düşünüldüğünde.

Arabama yürürken ikimiz de sessizdik. Kapısını açtığımda Faye bir an tereddüt etti. Bu yolculukta onu neyin beklediğini fark etmiş olduğundan şüphelendim. Ona aynı odayı paylaşacağımızı söylemeliyim ama sırf bunu öğrendiğinde gözlerinde yanacak ateşi görmek için beklemeyi seçtim. Onu kızdırmak nedense en büyük zevkim hâline gelmişti. Bunun çarpık ve berbat bir şey olduğunun farkındayım ama kendime hâkim olamıyordum.

Beni en çok endişelendiren şey de buydu zaten. Onun etrafında kendimi bir türlü kontrol edemiyordum. Ondakı hak ettiğimden daha fazlasını istemeden edemiyordum.

DION

Özel jete adım atmalarıyla bizi karşılarında görüp şoka giren Luca ve Val'in belli belirsiz farkındaydım. Büyükanнем onlara sürpriz yapmak istemişti ama içimden bir ses bunu nedenli hoş karşılayacaklarını öngöremediğini söylüyordu.

Yaptığı onca şeyin ardından ikisinin de onu görmek istemediğini bilmesine rağmen hepimizi bu lanet uçağa doldurmaktan geri durmamıştı.

Jet kapıdan uzaklaşmaya başladığında nefes alıp verişlerim hızlandı ve gözlerimi kapattım. İlacımın yanımda olmasını dilesem de onu kullanmayı yıllar önce bırakmıştım. Kafamı allak bullak ediyor, kısa süreli hafızamı etkiliyordu ama elimin altında olsa düşünmeden bir tane alırdım. Ailemin hiçbir ferdi uçaklara katlanamadığını bilmiyordu. En ufak bir şüpheleri bile yoktu? Neden olacaktı ki? Sonuçta ayda en az bir kez kendi irademle yanlarına uçuyordum.

Piste vardığımızda vücudum hafifçe titremeye, midem bulanmaya başladı. Kendimi nefes almaya zorladım. Paniklediğime dair en ufak bir belirti göstermem kardeşlerimi endişelendirmekten başka işe yaramazdı. Kendime uçakların en güvenli ulaşım araçlarından biri olduğunu, hem pilotun hem de pilot yardımcısının şahsi onayından geçtiğini hatırlatarak

sakin kalmak için elimden geleni yaptım. Yola çıkmadan önce bütün kontrolleri denetlemiş, hatta birkaç şeyin üzerinden üç kez geçmelerini sağlamıştım. Dahası, Lex yanıımızdaydı ve gerekirse dümeni devralabilirdi.

“Dion.”

Gözlerimi açıp başımı çevirdiğimde Faye’in endişeli gözlerle beni izlediğini fark ettim. Yavaşça, tereddütle, elime uzandı. Teni tenime değdiği an içgüdüsel bir hareketle parmaklarımızı birbirine sımsıkı kenetledim. Anlayış ve şefkat dolu bakışlarla beni izlemeye devam etti. Bir şey sormadı. Hiç sormazdı zaten. Sadece elimi sıktı ve deri koltuğumda kıpırdanarak vücudumu ona döndürdüm.

“Faye,” diye mırıldandım. Sesim yalvarır gibi çıkmıştı ama ne için yalvardığımı ben de bilmiyordum. Belki de bir kez olsun korkularıyla tek başıma yüzleşmek istemiyordum. Yorulmuştum ve bana farkında bile olmadan sunduğu teselliği istiyordum. İç geçirerek alnımı omzuna dayadığımda neredeyse cüssem altında kayboldu. Faye bir an için donakaldı ve tam geri çekilmeye yeltendiğim sırada kollarını etrafıma sarıp beni kendine bastırdı.

İnleyerek yüzümü boynuna gömdüm, dudaklarım yumuşak tenine sürtündü. Harika kokusunu ciğerlerime çektiğimde Faye ürperdi. Hindistan cevizi gibiydi. Tek kelimeyle enfesti. Dudaklarımı nabız noktasına bastırıp kalbinin düzenli atışına odaklanırken delirecek gibiydim. Geriye bir tek o kalana dek her şey yavaş yavaş kaybolup gitti.

“Daha iyi misin?” diye fısıldadı Faye kulağıma.

Uçak türbülansın etkisiyle sarsılırken belli belirsiz bir mırıltıyla onu onayladım. Faye elini saçlarıımın arasına geçirip bana daha sıkı sarıldı. Bana hiçbir şey borçlu olmamasına rağmen hiç tereddüt etmeden desteğini sunuyor, sırrımı saklıyordu. Beni vicdan azabımı şiddetlendirmekten başka hiçbir işe yaramayacak bir evliliğe sürüklediği için ondan nefret edeceğime

her şeyimle inanmıştım fakat o bunu yapmamı imkânsız hâle getiriyordu. Beni nasıl hiçbir kadının yapamadığı kadar etkilediğine akıl sır erdiremiyordum. Zihnimdeki kaosu nasıl bir çırpıda sakinleştirebiliyordu?

Saç diplerime nazikçe masaj yapmaya başladığında zevkten neredeyse inleyecektim. Bu son derece basit bir hareket olsa da daha önce hiçbir kadın benim için böyle bir şey yapmamıştı. İçim hiç tatmadığım bir özlemle doldu. Bu sadece şehvet değildi. Bundan daha fazlasıydı ve beni dehşete düşürüyordu.

Bir elimi bacağına koyup eteğinin hemen altına kaydurdım. Çıplak tenini hissettiğimde bütün kan aletime hücum etti. *Siktir*. Faye gerilse de başıma masaj yapmayı bırakmadı ya da elimi itmedi. Bunu başkalarına da yapmış mıydı? Pek sahiplenici biri sayılmazdım ama Eric'le de böyle samimi bir ânı paylaşmış olma ihtimallerini düşünmek bile sinirimi tepeme çıkarıyordu. O herif de Faye'in parmaklarının kafa derisinde gezinmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor muydu?

Ayrılmalarının üzerinden birkaç hafta geçmişti ve birden o günden beri onunla konuşup konuşmadığını bilme ihtiyacıyla dolup taşıtım. Faye iki kez konuşmadıklarını söylemişti ama sözünü tutmaya devam edecek miydi?

Başta sadece gururum incinmişti ama artık mesele bundan daha fazlasıydı. Artık *benim* olmuş gibi hissediyordum ve değil bir parçasının, düşüncelerinin bile sadece bana ait olmasını istiyordum.

Uçak tekrar sarsılmaya başladığında bacağına daha sıkı kavrayıp sadece Faye'e odaklanmaya çalıştım. Dudaklarım hafifçe ayrıldı ve dişlerimin hafifçe tenine sürtünmesine izin verdim. Tadının da kokusu kadar enfes olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Dilimin ucu boynuna değdiğinde Faye'in nefesi kesildi ve yerinde kıpırdandı.

Bacaklarını birbirine bastırarak elimi aralarına hapsettiğinde boynuna doğru gülümsedim. Bundan hoşlanmıştı, ha? Bu kadar hassas olması hoşuma gitmişti.

Kulağının hemen altını usulca öptüğümde titrek bir nefes aldı ve saçlarımı sımsıkı kavradı. “*Dion,*” diye fısıldadı. Bu bir yakarış mıydı yoksa uyarı mıydı ayırt edemedim. Bana kalırsa o da bilmiyordu. Bir öpücük daha kondurduğumda ellerini üzerimden çekip omuzlarımı hafifçe itti.

Ona bakabilmek için hafifçe geri çekildim, yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. Al al olmuş güzel yanaklarını, gözlerindeki vahşi bakışı inceledim. Kahretsin. Bir zamanlar onu porselen bir bebeğe benzettiğime inanamıyordum. Ne kadar yanılmıştım.

Sırıttığımda bakışlarını kaçırdı, utançtan ölecekmiş gibi görünüyordu. Sanırım az önce yepyeni bir hobi edinmiştim. Onu gülümsetmek başımı döndürüyordu ama yanaklarını kızartmak? Bunu tekrarlamak için şimdiden sabırsızlanıyordum. Tek kelimeyle mükemmeldi.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda bir an için maskesi kaybolup gitti. “Ben... şey...” diye geveledi.

“Dikkatimi dağıttığın için,” diye açıkladım. Sırıtmayı bir türlü bırakamıyordum. En son ne zaman böyle gülmüştüm? Hatırlamıyordum bile. “Çok yardımcı oldun, Faye.”

Beni başıyla onayladı, bakışlarında hâlâ ufak bir utangaçlık saklıydı. Faye gerçek bir sanat eseriymiş. Bunu nasıl şimdiye dek görememiştim? Yaşı küçük olduğundan mıydı yoksa suçluluk gözümü bu kadar kör mü etmişti?

“*Dion,*” diye fısıldadığında aletim tekrar seğirdi. Dudaklarından dökülen adımı duymaya doyamıyordum. “Uçakla yolculuk etmekte gerçekten zorlanıyor gibisin. Sürekli... uçmuyor musun?”

Yüzümdeki sırıtış solup gitti ve önüme dönüp başımı pencereye çevirdim. Fakat elimi bacağından çekmedim. “Evet,” dedim. “Uçuyorum.”

“Neden?”

Çünkü acı çekmeyi hak ediyorum. Çünkü anneni tanımaya bile fırsat bulamadan kaybetmenin nedeni benim. Çünkü kız kardeşimin mihriba babamın kolunda yürüyemeyecek olmasının sebebi benim.

“İşim öyle gerektiriyor,” diyerek ona şimdilik elimden gelen en dürüst cevabı verdim.

Faye elini benimkinin üzerine koyduğunda bir an için bacağını bırakmamı isteyeceğini sandım ama parmaklarını benimkilere kenetledi. Hayatımdaki diğer kadınların aksine ona verdiğim cevapla yetiniyordu.

Her geçen saniye hiç de beklediğim gibi biri olmadığını keşfediyordum ve bununla ne yapacağımı bilemiyordum. Anlayamadığım ya da öngöremediğim şeylerden hoşlanmazdım. Sürprizleri ya da hayatımın rayından çıkmasını sevmezdim ve Faye bunların hepsinin vücut bulmuş hâliydi.

On Sekiz

DION

Faye'le kalacağımız odaya girerken gergindim, vücudum beklentiyle dolup taşıyordu. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle her hareketini dikkatle izliyordum.

Etrafına bakınıp boğazını temizledi. O havuzumuzu, jakuzimizi ve bahçemizi incelerken ben *onu* inceledim. İçeriye turlayıp yatağımızın yanında durduğunda büyülenmiş gibiydim. Hiçbir kadından böyle etkilenmemiştim ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilemiyordum.

Bana döndüğünde yanakları kıpkırmızıydı ve gözlerinde tam olarak anlamlandıramadığım ama çözmek istediğim bir şey titreşiyordu. Utanç mıydı bu? Benden çekiniyor muydu? Yoksa sadece merakı mı kabarmıştı?

“Bu sence de biraz... uygunsuz değil mi?” diye mırıldandı normalden daha tiz bir sesle.

Utançtı demek. Aynı odada kalacak olmamız onu utandırmıştı ve bu hâline bayılıyordum. “Öyle mi?” dedim. “Eh, bunu büyükanneme anlat. Odalarımızı o ayarladı. Benimle kalmayacağını söylersen eminim sana başka bir yer ayarlayacaktır.”

Faye'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Çatlamaya başlayan porselen maskesi sözlerime hissettiği siniri gün yüzüne çıkardı. Bir an için hışımla dışarı çıkıp gerçekten kendine başka bir oda

bulup bulmayacağını merak ettim. Bunu yaparsa büyükannem ne tepki verirdi? Aralarında geçecek konuşmayı dinlemek için iyi para verirdim.

Çenesi gerildi ve bana sert bir bakış attı. Bana ne zaman böyle bakıp gerçek duygularını gösterse aletimin nasıl sertleştiğinden bihaberdi. Onu ilmek ilmek çözmeyi kafaya koymuştum.

Maskesini tekrar kuşanmasını, öfkesinin giderek azalıp yerini nefret etmeye başladığım o donuk ifadeye bırakmasını izledim. Gerçek Faye'i görmeyi elimin ayağımın titremesine neden olacak şiddetle arzuluyordum. Onu kışkırtmak, nefes almanın işkence gibi geldiği günlerde bile bana yaşadığımı hissettiriyordu. Nedeni belki boş bakışlarının ardındaki acıyı tanıyor olmam, belki de kurtuluşu beni mahvedebilecek tek kadında arayan bencil pisliğin teki olmamdı.

Faye tekrar bana döndüğünde kafasından geçenleri okuyamadım. Uçakta kurduğumuz samimiyet buhar olup uçmuş, yerini korkuya bırakmıştı. "Yakında evleneceğimizi biliyorum ve zamanı geldiğinde seni hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağım. Ama o vakte kadar bana dokunmamamı rica etsem sorun olur mu? Uçakta bunu pek sorun etmedim çünkü buna ihtiyacın var gibiydi ama ben..."

Ona dokunmamı istemiyordu. *Beni* istemiyordu.

Reddedilmek canımı beklediğimden daha fazla yaksa da gülümseyerek ona doğru yürümeye başladım. Yüzüne uzanıp, "Düğün gecemizde o güzel bacaklarını bana açacağını mı söylüyorsun yani?" diye mırıldandım. Bir tutam saçını parmağıma dolarken bundan daha fazlasını yapabilmeyi diliyordum.

Utangaç bakışları benimkileri bulduğunda dizlerimin bağı çözülecek sandım. "Ben... sanmıştım ki..."

Ona sırtarak saçını bıraktım. "En büyük isteğim bu," diye fısıldadım. "Gün içinde kaç kez seni yatağında hayal ediyorum, biliyor musun? Ne yaptığının hiçbir önemi yok. Birkaç endüstri

lideriyle toplantındayken bile aklım fikrim sende. *Sende*, Faye. Seni ilk kez öptüğümde ağzımda bırakacağın tat ya da benim için boşalırken çıkaracağın sesler. Bazen dalıp gittiğimde kendimi hayır gecesinde bana nasıl güldüğünü ve bunu sana nasıl tekrarlabileceğimin yollarını düşünürken buluyorum. Sen, biricik nişanlım, sürekli aklımı meşgul ediyorsun ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı ben de bilmiyorum.”

Bu ne ara olmuştu? Ne zaman aksini istememe rağmen düşüncelerime hükmetmeye başlamıştı? Kendimi kandırıp bütün suçu Lacara’daki bacaklarını belime yasladığım ve ellerimi vücudunda gezdirdiğim o güne atabilirdim. Ya da aşağı yukarı iki yıl önce, Ares’in düğününde onu dansa kaldırdığım andan beri onu düşünüp durduğumu nihayet kendime itiraf edebilirdim. Gördüğümde onu tanıyamamıştım, sanki yokluğumda bambaşka bir kadına dönüşmüştü. Değişmeyen tek şey o aşıl-maz maskesiydi. Onu kollarımın arasına alır almaz tek dokunuşuyla duvarlarımın ilk katmanlarını yıkıp geçmişti. Beni bu denli etkilemesine şaşırıp hepsini tekrar, daha dayanıklı olacak şekilde örerek onu tamamen görmezden gelmiştim ama tek bir gözyaşıyla beni yine mahvetmişti.

Faye şaşırmış görünüyordu, güzel dudakları sanki onu düşünmemi hiç beklemiyormuş gibi hafifçe aralanmıştı. Beni nasıl gördüğünü merak ettim. Ondan kaçtığım, onu umursamadığım onca yıllar boyunca gözünde nasıl bir imaj çizmiştim?

Bakışları yatağımıza kaydığında benimkiler de onu takip etti. En son ne zaman biriyle aynı yatağı paylaştığımı bile hatırlayamıyordum. Bir kadınla uyumak bana hep arzuya teslim olmaktan daha samimi gelmişti. Dahası, son zamanlarda kâbuslarım yakamı bırakmaz olmuştu. Uçağa binmenin beni ne hâle getirdiğine şahit olması zaten canımı sıkıyordu. İste-yeceğim son şey diğer zayıflıklarımı da görmesiydi. Elimden

sıçrayarak uyanmamak için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu. Durumu Faye'e nasıl açıklardım bilmiyordum.

Otel personelinin masaya bıraktığı hoş geldin sepetine döndüm ve Faye'in dikkatini dağıtmak için şampanya şişesini çıkardım. "Şunu açsak mı? Akşam için bir planımız yok ve şu lanet uçuşun stresini üzerimden atmaya ihtiyacım var."

Jetten inerken büyükannem hepimizi yarın sabah kahvaltıya beklediğini söylemiş ama neyse ki akşam yemeğini birlikte yeme konusunda ısrarcı olmamıştı. Luca'yla Val'in öğrendikleri her şeye sindirmek için biraz zamana ihtiyaçları olduğundan emindim. Büyükannemiz yıllardır onları kukla gibi oynattığını açık açık itiraf etmişti. Her şeyi onların iyiliği için yapmıştı belki ama Luca gibi biri böyle düşünmeyecekti. Faye ve benimle ilgili ne tür dolaplar çevirdiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Faye'in tereddüdü yüzünden okunuyordu. "Olur mu?" diye sordu bakışlarını elimdeki şişeye indirerek.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, sorusu kafamı karıştırmıştı. "Neden olmasın?"

Başını iki yana salladı, yanakları biraz daha pembeleşti. "Çok isterim demek istedim," diye açıkladı usulca. Ardından duraksayıp kollarını vücuduna sardı. "Duşa önce ben girebilir miyim, Dion? Uçuş beklediğimden uzun sürdü ve sorun değilse yıkanıp kendime gelmek istiyorum."

Kaşlarım çatıldı. Neden böyle bir şey için benden izin istiyordu? "Elbette," diye mırıldandım başka ne diyeceğimi bilemediğimden.

Faye başıyla onaylayıp giyinme odasına girerek beni huzursuzluğumla baş başa bıraktı. Belki de ona ayrı bir oda tutup tutamayacağımızı sorsam iyi olurdu. Kaçınılmazı ertelemenin manasız olduğunu düşünmüştüm ama belki de bu tuhaf duruma alışmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Neredeyse

kendimizi bildik bileli bizim için kararlaştırılmış bu evliliği kabullenmeye çalışmıştık ama gerçek şimdi, törene sadece birkaç ay kalmışken, yüzüme çarpıyordu. Aynı şey onun için de geçerli olmalıydı. Tek fark onun korktuğu her şeyi benim dört gözle bekliyor olmamdı.

DION

Islak saçlarımı kurulayarak banyodan çıkıp şüphe uyandıracak kadar sessiz yatak odamıza girdim. Bir an Faye'in kendine bir oda tutmaya karar verip vermediğini merak ettim ama çok geçmeden büyük, sürgülü kapıların ardında bir hareketlilik fark ettim.

Bir an duraksayıp görüş alanının dışında olmamdan faydalanarak onu izledim. Üzerine her hareketiyle vücuduna dolan siyah, kısa ipek bir gecelik giymişti ve yanında olmamama rağmen gerginliğinden hiçbir şey kaybetmediğini görebiliyordum. Şampanya onu yatıştıracak mıydı yoksa daha beter mi edecekti emin değildim.

Sürgülü kapılardan çıkıp ona katıldığımda Faye başını kaldırdı ve yarı çıplak vücuduma kilitlenen gözleri fal taşı gibi açıldı. Üzerime sadece bir baksır geçirmiştin, yüzündeki ifade de egomu fena şişirmişti.

Kendime bir bakış atıp enseme ovuşturdum. "Yatarken pijama giymem ve valizimi o kadar alelacele hazırladım ki yanına yatarken giyebileceğim bir şey almayı unuttum. Senin gibi benim de gideceğimizden son dakika haberim oldu. Rahatsız olacaksan takım elbisemi giyebilirim."

“H-hayır,” dedi bakışlarını kaçırarak. Yüzü kıpkırmızı ke-silmişti. “Öyle bakmak istememiştim. Özür dilerim.”

Muzır bir sırtışıla başımı iki yana salladım. “İstediğin ka-dar bakabileceğinin farkındasın, değil mi? Beni gözleriyle yeme hakkına sahip tek kadın sensin. Ne de olsa seninim.”

Gözleri hafifçe açılırken gülümsememi bastırıp dışarı çı-karken yanına aldığı şampanya şişesini kaptım. Mantarı patla-tırken bile her hareketinin farkındaydım. Şaşkınlıkla yerinden sıçramıştı. Kadehlerden birini ona uzatıp diğerini kaldırdım. “Kadeh kaldırmak âdettendir ama neye kaldıracağız?”

Faye başını hafifçe yana eğip düşündü. Meme uçlarını belli eden siyah ipek geceliği, koyu renkli bir hare gibi vücuduna dökülen dalgalı saçlarıyla öylece dururken bile göz alıcı görü-nüyordu. Kendimi kafamı çevirmeye zorladım.

“Yaz meltemlerine, yeni deneyimlere ve *bize*,” diye fısıldadı en sonunda. “Bizi bekleyen şey her neyse ona.”

Dudaklarımdan alaycı bir nefes kaçtı. Kadehimi onun-kine tokuşturdum, gözlerimiz birbirine kilitlendi. “Bize, Faye.”

Şampanyamızdan ilk yudumlarımızı alırken onu izlemeye devam ettim ve bardağına attığı kaçamak gülüş nabzımın hız-lanmasına neden oldu.

Faye köşedeki büyük, yuvarlak koltuğa oturdu. Ona ka-tıldığım da kalçası benimkine sürtündü. Aramıza huzurlu bir sessizlik çöktü. Şampanyalarımızı yudumlamaya devam eder-ken kıyıyı döven dalgaların sesi kulaklarımızı dolduruyor, usul usul esen rüzgâr Faye’in saçlarını uçuşturuyordu.

Arada bir bakışları karın kaslarıma ve bacaklarıma kayıyor, nefesi hızlanıyordu. Kahretsin, birinin beni kestiğine hiç bu ka-dar memnun olmamıştım. Bunu bilinçli yaptığını sanmıyordum. Tuhaf olsa da kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. İçinde bulunduğum ânı Faye’le geçirmek bile bana yetiyordu.

Düşüncelerim geleceğimize kaydığında, “Faye,” diye mırıl-dandım. “Yaklaşan düğünümüz hakkında ne hissediyorsun?”

Bunu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Bildiğim tek şey bir cevaba ihtiyacım olduğuydu.

Onu Eric'le gördüğüm andan beri evliliğimizin nefretle dolu olacağından endişelenmiştim ama şimdilik iyi gidiyor gibiydik. Benim gibi o da bize dayatılan bu durumdan memnun değilmiş gibi görünüyordu ancak sandığımın aksine beni suçlamıyordu. Asıl sormak istediğim şey *benim* hakkımda ne hissettiğiydi sanırım. Belki o bunun farkında değildi ama son birkaç haftadır daha iyi bir adam olmaya çalışıyordum. İyi bir adam olmayı denemeye kalkışmam bile saçmalıkmiş gibi geliyordu ancak Faye bunu istememe neden oluyordu.

Gözlerini boş kadehine dikti. Huzursuzca kıpırdattığım ellerimi meşgul etmek için şampanyasını tazelediğimde yarısını kafaya dikip bana döndü. "Korkuyorum," diye itiraf etti titrek sesi ve tereddüt dolu bakışlarıyla. "Korkuyorum, Dion."

Kalbim sızladı. Sözlerini ölçüp biçerek kendi kadehimi fondiledim. "Seni *ben* mi korkutuyorum?" diye sordum usulca.

"Evet," diye fısıldadı. "Ama sandığın şekilde değil."

Kadehimi bir kenara bırakıp yüzlerimizin aynı hizada kalmasına özen göstererek arkama uzandım. Kirpiklerimin ardından onu izlemeye koyuldum. Sözlerine ne cevap vereceğimi, korkularını nasıl yatıştıracağımı bilmiyordum. Benden korkması şaşırtıcı değildi. Bunun nedeni sadece boyum ve cüsem değil, herkesten sakladığım yanlarımı istemeden de olsa ona gösteriyor olmamdı. Her zamanki kibar, dost canlısı tavırlarım öngöremediğim bir şey yaptığında kaybolup gidiyor ve bu giderek daha sık yaşanıyordu.

Temkinli hareketlerle ona uzandım ve parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. "Söyle bana," diye mırıldandım yumuşak, cesaret verici bir sesle. "Seni neden korkutuyorum. Bileyim ki değişmeye çalışayım."

Faye'in bakışları vücudumda gezindi ve yüzümde duraksadı. "Yanımdayken kendimi... diken üstünde hissediyorum.

Sanki her an bir şey olacakmış gibi. Seni çözemiyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Mirasını alabilmek için benimle evlenmen gerektiğini biliyorum ama benimle işin bittiğinde ne olacağımdan korkuyorum. Sahte bir güvenlik hissine kapılmaktansa zalim yüzünü şimdiden görmeyi yeğlerim. Düğünümüze kadar mutlu olayım diye bana bir oyun oynadığından, karın olduktan sonra da yaptığım her şey için beni cezalandıracağından korkuyorum. Canımı yakacaksan bunu şimdi yap. Kaçıp gidecek değilim ya. Ben de senin gibi kapana kısılmış vaziyetteyim.”

Şaşkınlıkla eline uzandım. Kulaklarıma inanamıyordum. Parmaklarımızı birbirine kenetlerken dokunuşum nazikti. “Korkularının hiçbirisi gerçek olmayacak, Faye. Sana yemin ederim. Tıpkı benim gibi evliliğimizden önce hayatını yaşadın diye seni cezalandırmayacağım. Bunu yapmaya ne hakkım var?”

Güzel mavi gözlerinde bir umut kıvılcımlandı. Bana hep böyle, sanki bana bir şans veriyor, bana güvenmeyi seçiyormuş gibi bakmasını istiyordum.

“Hem bil diye söylüyorum,” diye fısıldadım. “Sen de beni korkutuyorsun.”

Dudakları hafifçe aralandı ve boğazından şaşkın bir ses döküldü. “Öyle mi?”

Başımınla onayladım. “Meğer hiç sandığım gibi değilmişsin. Seni tanıdığımı düşünüyordum ama birlikte geçirdiğimiz her saniye ne kadar yanıldığımdan biraz daha emin oluyorum. Beni korkutuyorsun çünkü şimdiye dek keşfettiğim her şey hoşuma gidiyor. Daha da kötüsü... daha fazlasını bilmek istiyorum. Etrafa saçtığın sahte gülücüklerin her birinin ardında ne sakladığını, seni neyin kızdırdığını, neyin güldürdüğünü. Neyin inlettiğini, altımda nasıl hissettireceğini. Uçakta boyununu öptüğümde olduğu gibi nefesini kesip kesemeyeceğimi, vücudunun başka nerelerinin bu kadar hassas olduğunu. Hepsinin bilmem gerek, Faye. Seni isteyeceğimi hiç düşünmemiştim

ve istediğim gerçeği... vücudundan daha fazlasını arzuladığım gerçeği ödümü koparıyor.”

Bakışlarını kaçırsa da kulaklarının ucuna kadar kızardığını görmüştüm. Çok tatlıydı. Şampanya şişesine uzanıp titreyen elleriyle kadehini doldurduğunda sııttım.

“*The Herald*’ın yayınladığı yalanlama haberini gördün mü?” diye sordum temkinli bir sesle. “Maria’yla hakkımda çıkardıkları dedikodulara açıklık getirmelerini talep ettim. Yayınlamaları için baş başa bir tatilde günümüzü gün etmediğimizi kanıtlayan bir avuç fotoğraf bile sundum. Canını bile bile asla yakmam, Faye. Dolaylı yoldan olsa bile. Seni öyle el üstünde tutacağım ki o piç kurusu aklına bile gelmeyecek. Sana hissettirdiği, yaşattığı her şey benim sana sunacaklarımın yanında devede kulak kalacak.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve elinden kayan kadehin içindeki şampanyanın bir kısmı göğsüme döküldü. Soğuk sıvı tenime çarptığımda keskin bir nefes verdim. Faye hemen bana dönüp dizlerinin üzerinde doğruldu. “Çok üzgünüm!” diyerek elleriyle göğsümü silmeye koyuldu. Öyle telaşlanmış, kendini özür dilemeye o kadar kaptırmıştı ki bana şahane bir manzara sunduğunun farkında bile değildi. Al al olmuş yanakları ve dağınık saçları yetmezmiş gibi bir de üzerime eğilmesiyle yakası sarkan geceliği koyu renkli meme uçlarını gözler önüne seriyordu. *Siktir*.

Bileğini kavrayıp onu durdurdum, kalbim son sürat atıyordu. “*Bu*,” diye fısıldadım. “İşte bu yüzden ödümü koparıyorsun, biricik nişanlım.”

Suratıma bön bön baktığında dişlerimi sıkıp avucunu göğsümden aşağıya kaydırarak karın kaslarımın çıkıntılarını hissetmesine izin verdim. Şampanya tenime yayılmaya devam ederken Faye’in gözleri ellerimize kenetlendi ve kesik nefesler almaya başladı.

Avucunu baksırımın, sertleşmeye başlayan aletimin üzerine koyduğumda keskin bir nefes aldı. Elini yanmış gibi hışımla geri çekmesini beklemiştim ama şaşkın şaşkın suratına bakıyordu.

“Üzerimde nasıl bir etki yarattığına dair en ufak bir fikrin olmadığı için ödümü koparıyorsun. Bana şu hayatta en değer verdiğim şeyi, kontrolümü kaybettiriyorsun. Senin yanımdayken doğru düzgün düşünemiyorum bile, Faye. Aklımı başımdan alıyorsun. Keşke sana duyduğum bu ihtiyaç sadece fiziksel bir şeyden ibaret olsaydı. Seni becermenin her şeyi geçireceğini bilsem bir an bile durmazdım.” Elini hafifçe kıpırdatarak parmaklarının aletimi sarmalamasını sağlayıp sıktım. Sanki o da benim onda kaybolduğum gibi bende kaybolmuşçasına beni izliyor, daha ileri gidip gitmeyeceğimi görmeyi bekliyordu. Sanki bunu *yapmamı* istiyordu.

Elini bıraktım ama geri çekilmedi. Aletimi sımsıkı kavramaya devam etti. Gözleri arzuyla titreşirken dudakları hafifçe aralandı. Bana ilk kez güldüğü anda olduğundan daha güzel olamayacağını düşünmüştüm ama belli ki yanılmıştım. Bu... Buna doyabileceğimi hiç sanmıyordum.

Kollarımı beline doladığımda gerildi, şaşkınlığını çabuk atlatmış gibiydi. Sırtarak onu kucağıma oturttum, aletim bacaklarının arasına yerleşti.

Keskin bir nefes verip kalçalarını kıpırdattığında oracıkta öleceğimi sandım. “D-Dion,” diye kekelediğinde kulaklarım boğuk sesi karşısında bayram etti.

“Üstümü başımı mahvettin,” diye mırıldandım. “Şimdi yarattığın pisliği temizlemen gerekmiyor mu?”

Sertçe yutkunarak titreyen elini göğsüme dayadı. Karın kaslarımda gezinen parmakları tenimi okşar gibiydi. Şampanyayı kolayca temizleyebilirdi ama Faye hiç acele etmeden vücudumu keşfe çıkmaya karar verdi.

Elimi kalçasına koyduğumda gerilse de parmaklarımı geceliğinin altına kaydırmama engel olmadım. Parmak uçlarım

dantel külotuna sürtündüğünde kucağımda kıpırdandı. Hareketleri arzusunu ele veriyordu. Masum, küçük dokunuşları beni çılgına çeviriyordu. Kalçasını daha sıkı kavrayarak, “Yapamam,” diye fısıldadım. Doğrulup vücudumu onunkine bastırdığımda nefesi kesildi. “Sana bir saniye daha karşı koyamam.”

Bakışları dudaklarıma kaydı ve kalçasını kıpırdatarak beni iyice delirtti. Elimi sahiplenici dokunuşlarla beline kaydırduğımda geceliğinin eteği yukarı sıyrıldı.

Hafifçe üzerine eğilip burnumu onunkine sürttüğümde Faye’in dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. “Bana dur de, Faye,” dedim yalvarırcasına. “Seni öpmemi istemiyorsan bana hemen dur de.”

Titrek bir nefes alsa da sessiz kaldı. Bir süre bekledim ama hâlâ geri çekilmeye yeltenmiyordu. Bunun yerine, benim güzeller güzeli nişanlım, sanki bunu benim kadar istiyormuş gibi pürdikkat dudaklarıma bakıyordu. Kahretsin. Onun kadar şahane bir kadının karşısında aciz herifin teki olup çıktığımı o da biliyor olmalıydı.

Biraz daha eğilerek nihayet o dolgun, çekici dudaklarına yapıştım. Tadı tıpkı hayallerimdeki gibiydi – tatlı, masum ve tek kelimeyle enfes. İnleyerek dilimi dudaklarında gezdirdiğimde Faye ağzını benim için araladı. Kollarını boynuma doladığında kendimden geçtim. Hiç kimseyi onun kadar çok istememiştim.

Dilim onunkine sürtündü. Temkinli dokunuşları, her hareketime karşılık verme çabası içimdeki arzuyu daha da körüklüyordu. *Siktir*. Beni böyle öpen dudakları aletimin yanına yaklaşırsa bundan sağ çıkamazdım.

Faye ağzıma doğru inlediğinde dudaklarını dişledim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Elimi kalçasının üzerinden bacaklarının arasına kaydırdım ve parmaklarımı dantel külotuna sürttüm. Kumaşı sırlıslıklaştırdığını fark ettiğimde sırtıttım. “Dion,” diye inledi. “Dur lütfen, ben–”

Bir çırpıda geri çekilip alnımı omzuna yasladım, nefes nefese kalmıştım. “Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Acele etmemeliydim.”

Faye başını hafifçe iki yana salladığında beni tamamen reddetmemiş olduğunu bilmek içime su serpti.

Kollarımı beline dolayıp ona sımsıkı sarıldım, dudaklarımı boynuna bastırdım. Henüz onu bırakamazdım. Bu ânın biraz daha devam etmesine ihtiyacım vardı. Sadece birkaç saniye daha. “Mükemmelsin,” diye fısıldadım. “Enfessin.”

Uzulca inledi, sesi sanki tam da bunları söylememe ihtiyacı varmış gibi muhtaç ve keyifliydi. Kollarımın arasındaki vücudu gevşediğinde farkındalık suratıma bir tokat gibi çarptı. Bana bu kadar güvenmesi az önceki aklımı başımdan alan öpücükten çok daha kıymetliydi ve üzerimdeki etkisi tam da bu yüzden beni dehşete düşürüyordu.

Kollarımı gevşetip, “İçeri geç,” diye fısıldadım kulağına. “Dinlen biraz, bebeğim. Ben biraz daha oturacağım.”

Kendimi toplamak için birkaç dakikaya –ya da saate– ihtiyacım vardı. İç çamaşırlarımı zorlayan aletimle tekrar yakınına gidecek olursam bir öpücük daha isteyecektim ve her bir zerre bana işleri ağırdan almam için yalvarıyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki aramızda bir nefeslik mesafe olmasa onu duyamazdım. Faye hafifçe geri çekildiğinde bakışlarım onunkileri buldu. Kahretsin. Bu gece her şeyiyle aklımı başımdan alıyordu ve yüzündeki bu ifadenin nedeni olmak beni keyiften dört köşe ediyordu. “Beni... zorlamadığın için.”

Donakaldım, içimi kavuran arzu kaybolup gitti. “Seni zorlayacağımı mı sandın?” diye sordum acıyla.

Başını hışımla iki yana sallasa da gözlerindeki şüphe onu ele veriyordu. “Sadece... emin değildim.”

Avucumu nazikçe yüzüne koyup iç geçirdim. “Seni becerdiğim gün geldiğinde bana bunun için yalvarıyor olacaksın,

Faye. Benim olmanı ne kadar çok istesem de sen hazır olana dek bekleyeceğim.”

Titrek bir nefes alıp yapabileceği en harika şeyi yaptı. Bana gülümseyip utangaç bir tavırla üzerime eğilerek yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu. En son ne zaman yüzüm kızarmıştı bilmiyordum ama üzerimden kalkıp yatak odamıza dönerken olan şey tam da buydu.

Sürgülü kapıyı arkasından kapattığında aptal aptal sırtarak kendimi kanepeye bıraktım. Çok fena boku yemiştim.

FAYE

Uykumda kıpırdandığımda dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Bacaklarımda arasındaki zonklamanın belli belirsiz farkındaydım. Kıvrınarak sızıyı geçirmeye çalıştım ama kulaklarımı dolduran alçak sesli iniltiyle uykumdan eser kalmadı.

“Faye,” diye inledi Dion. Kolları sımsıkı etrafıma dolanmıştı. Neredeyse üzerinde yatıyordum, dudaklarım göğsüne sürtünüyordu. Sanki uykumda üzerine tırmanmaya yeltenmişim gibi bir bacağıma kalçasına atmıştım. İçim utançla dolarken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

Dion’un ereksiyonu kıpırdanıp durmam yüzünden tam bacaklarımda arasına yerleşmişti. Dün beni öperken yaptığı gibi kasıklarını benimkilere sürtüyordu. Ben de yine o zamanki gibi sıırılsıklamdım. Dion’u arzulamayı hiç beklemiyordum ve bu kafamı allak bullak ediyordu. Kendimi bildim bileli nefret ettiğim birini nasıl isteyebilirdim?

Dion bir elini saçlarımda arasına geçirip diğerini belime koyarak, “Sakın kıpırdama, bebeğim,” diye mırıldandı. Kıcımlı kavrayıp inleyerek kasıklarını nazikçe benimkine sürttü. “Harikasın.”

Ağızdan çıkan her sözle içimdeki ateş körükleniyor, bacaklarımda arasındaki zonklama şiddetleniyordu. Sesi kulağa

mest olmuş gibi geliyordu. Hafifçe kıcımı sıkmaya başladığında ona sokulup dudaklarımı boynundan yukarı kaydırarak kulağının hemen altına bastırdım. Niyetim ona karşılık vermek değildi... Düşünmeden yapıvermişim işte.

“Faye,” dedi Dion beni uyarırcasına. Uyku mahmuru sesi bütün vücudumu ürpertti. Kollarının arasında gevşediğimde mutlu mutlu iç geçirdi, nefesleri yavaşça sakinleşti.

Dün gece yatağa geldiğinde fazla yakınma girmemeye özen göstermişti ama bir şekilde kendimizi yatağın ortasında, birbirimize dolanmış vaziyette bulmuştuk. Evlendiğimizde her sabaha böyle mi uyanacaktık? Bundan nefret edeceğimi, her şeyin hâlihazırda olduğundan daha da tuhaflaşacağını düşünmüştüm.

Dün gece Dion bana hiç de sandığı gibi biri olmadığını söylemişti ama aynısı benim için de geçerliydi. Bütün güçlü adamların babam gibi kontrol manyağı, agresif ve bencil olduğunu düşünürdüm. Fakat Dion’la vakit geçirdikçe yanılıyor olabilir miyim diye sorgular olmuşum. Ona beni korkuttuğunu söylediğimde bunun bahsettiklerim dışındaki nedenlerini kendime saklamışım. Bana umut verdiğini ve bunun hiç beklemediğim bir şey olduğunu onunla paylaşmak istememişim.

Dion tekrar sızdığında onu uyandırmamaya özen göstererek kollarının arasından çıktım. Belinde toplanan örtü çıplak gövdesinin tamamını açıkta bırakıyordu. Dün gece ona doya doya bakmaya cesaret edememişim ama kasları gerçekten de göz dolduruyordu. Dion’un yakışıklı olduğunun hep farkındaydım ama öfkem yüzünden bunu kendime hiç itiraf etmemiştim. Bakışlarımı üzerinden çekip yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle parmak uçlarımda yürüyerek banyoya yöneldim.

Duşun sesinin onu uyandıracığından endişelenmişim ama işimi bitirip yatak odasına döndüğümde Dion bir kolunu yüzüne siper etmiş vaziyette hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Üç ay içinde onunla evli olacağımı düşünmek tuhaftı. Ona dair her

şeyden nefret etmeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki bir an durup onu tanımaya çalışmamıştım bile.

Tam saate bakmak için telefonuma uzanmıştım ki cihaz titremeye başladı. Yanıp sönen ekranda Eric'in adını gördüğümde midem kasıldı. Gözlerim doğruca Dion'a kaydı ama hâlâ ölü gibi yatmaya devam ediyordu.

Eric'in bana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçtiğini sanmıştım ve artık cevapsız aramalarda adını görmeyeceğim düşüncesi içimi biraz rahatlatmıştı. Neden arıyordu? Neden *şimdi* arıyordu?

Dion'a son bir bakış atıp sessizce sahile açılan sürgülü cam kapılardan dışarı çıktım, kalbim birkaç saniye öncesine kıyasla çok daha hızlı atıyordu. Arama meşgule düştüğünde rahat bir nefes verdim, vicdan azabı beni geriye itiyordu.

Dün gece Dion'la vakit geçirmek hoşuma gitmişti. Birkaç saat boyunca Eric aklıma bile gelmemişti. Âna kapılıp gitmişim ve bunun hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Telefonum tekrar titrediğinde daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Farkındalık yüzüme tokat gibi çarptı. Dion'u düşünüyordum. *Yine.*

ERIC

Doğru mu bu?

Gönderdiği linke tıkladım ve *The Herald*'ın attığı manşeti okumamla yüreğim ağzıma geldi. Dion'un evimin önünde arabasının kapısını benim için açarken çekilmiş bir fotoğrafını yayınlamışlardı. Etrafta tek bir paparazi görmemişim. Bu nasıl olmuştu?

DION WINDSOR ÜNLÜ PİYANİST FAYE MATTHEWS İLE NİŞANLANDI

Dion Windsor'ın son aylarda sık sık Amerika'da görülmesinin ardındaki sır perdesi aralandı. Windsorlara yakın bir kaynak Dion'un eski aile dostlarının kızı Faye Matthers ile nişanlandığını doğruladı. Bay Windsor'ın sekreteriyle arasında çıkan söylentilere dair bir yalanlama yayınlamamız konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğu şimdi anlaşıldı. Meğer düğün çanlarının çaldığı konusunda haklıymışız, sadece kimin için çaldıkları konusunda yanılmışız.

Kameralarımızdan köşe bucak kaçan milyarder Londra'da yaşıyor ancak güvenilir bir kaynaktan yakın gelecekte ülkesine geri döneceği konusunda duyumlar aldık. Bize kalırsa Windsor ailesi, Dion'u yuvasına döndürdüğü için Faye'e bir teşekkür borçlu. Faye Matthews dünyanın en genç konser piyanistlerinden biri. Windsorlara yaraşır bir gelin olduğunu kimse inkâr edemez.

Muhabirlerimiz Dion ve Faye'in ilişkisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için ellerinden geleni yapıyor ancak şimdilik elle tutulur hiçbir şey bulamadık. Bu aşkın ardında büyük bir hikâye yattığı kesin. Sonuçta 22 yaşındaki Faye, Dion'dan on yaş küçük. Piyanistimizin parmağında henüz bir yüzük göremememiz de dikkatimizden kaçmadı. Bu konu sorulduğunda Faye'in menajeri yorum yapmayı reddetti. Ne skandal ama. Bu gelişmenin peşini bırakmamaya kararlıyız ve öğrendiğimiz her şeyden ilk sizler haberdar olacaksınız, sevgili okurlarımız.

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü, zihnimde düşünceler dört dönüyordu. Yaşım gereği nişanlılığımızı bir sır gibi

saklamıştık. Babam bu durumdan hiçbir zaman memnun olmamıştı elbette. Windsorların beni Dion'un nişanlısı olarak kabul etmediklerine, yanlış bir şey yapacak olursam kararlarını değiştirip anlaşılmayı bir kenara atacaklarına ikna olmuştu. Belki de haklıydı ama ben bunu daha çok özel hayatlarını gizli tutmak için yaptıklarını düşünüyordum. Medyanın ilgisi sürekli Windsorların üzerindeydi ve beni bundan korumak için ellerinden geleni yapmışlardı. Bunun sonsuza dek böyle gitmeyeceğini biliyordum ama nişanlılığımızın böyle aniden duyurulmasını beklememiştim.

Telefonum tekrar çaldığında gerildim. Ona ayrılmak istediğimi söylediğimde Eric, bana başka bir şey söyleme fırsatı vermeden çekip gitmişti. Ben hıçkırıklarımı bastırmaya çalışmıştım, o da paramparça olmuş kalbini bir arada tutmaya. Ona bir açıklama borçlu olduğumu biliyordum ama ağzımdan çıkacak hiçbir söz yarasına merhem olmayacaktı.

"Alo?"

"Faye," dedi. Sesini duymamla kalbim sızladı. Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki onu tahmin ettiğimden daha fazla özlemiştim. "Doğru mu?"

Titrek bir nefes alıp bakışlarımı okyanusa diktim, kıyıyı döven dalgaların sesi kulaklarımı dolduruyordu. "Evet," dedim çatallı bir sesle. "Ama sandığın gibi değil."

Eric kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı. "İlişkimizin başından beri Dion'la mı nişanlıydın? Hayatında biri olduğunu biliyorum. O kadın sen miydin?"

Gözyaşlarımı bastırıp derin bir nefes aldım. "Bu ailelerimizin kararlaştırdığı bir şeydi, Eric. Annelerimiz... çok yakın arkadaştı ve henüz ikimiz de çocukken bir anlaşma yapmışlardı. Dion onunla evlenmek istemediğimi biliyor, o da buna karşı. İkimiz de buna zorlanıyoruz. Eğer... her şey sandığın gibi olsaydı otelde bizi gördüğünde öyle tepki vermezdi. O kadar sakın, soğukkanlı davranmazdı."

“Faye,” diye mırıldandı, onun sesi de özlem doluydu. “*Sakin* falan değildi. Dion’u yıllardır tanırım. Ondan birkaç yaş küçük olsam da babalarımız arkadaştı, nasıl biri olduğunu iyi bilirim. Onu... hiç o günkü kadar öfkeli görmemiştim. Normalde hiçbir şey umurunda olmaz ama bize attığı bakışlar... Tahmin etmeliydim. Güç bela sakladığı öfkesi her şeyin kanıtıydı ama sanırım kendimi kandırmak istedim.”

Sertçe yutkundum, yaşlar yanaklarıma süzülüyordu. “S-seni kandırmak istememiştim,” dedim yalvarırcasına. “Buna inanmakta zorlanacaksın belki ama aramızdaki her şey gerçektir. Zamanı geriye alabilsem yine aynı şeyleri yapardım. Anılarımızı hiçbir şeye değişmezdim.”

“Ben de, Faye,” dedi. “Ama—”

Telefonum elimden çekilip alındığında şaşkın bir nefes verdim ve arkamı döndüğümde öfkeli gözlerini üzerime dikmiş Dion’la karşılaştım. “Bir şans,” diye mırıldandı, bakışlarını yüzümde gezdirerek. “Sana bir şans verdim ve bunu mahvettin.”

“Dion,” diye fısıldadım şokla.

Aramayı sonlandırıp öylece ekrana baktı. “Zamanı geriye alabilsen yine aynı şeyleri yapardın, ha?” dedi alçak, hüzünlü bir sesle.

“Ben... Dion...” diye geveledim. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Benden Eric’le bir daha konuşmamı istemişti ve onu yüzüstü bırakmıştı. “Sadece ona bir açıklama yapmak istedim.”

Dion çenemi tutup başımı kaldırdı, nazik dokunuşu gözlerindeki öfkeyle taban tabana zıttı. “Öyle mi?” diye mırıldandı. “Altı üstü ona benimle zorla evlendirildiğini mi açıklamak istedin? Beni istemediğini açıkça belirtmek mi istedin?”

Elini saçlarıma arasına geçirdi, dokunuşu sahipleniciydi. “Dün gece dudaklarıma doğru inleyip içine girmem için yalvarırcasına kucığımda kıvranırken hiç de beni istemiyormuş gibi görünmüyordun. Bu sabah uyandığımda da minik, tatlı

bedenin benimkine dolanmıştı. Benim için sıırsıklam oldu-
ğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? Sanki tek istediğın seni
oracıkta becermemmiş gibi kasıklarını benimkilere bastırman...
Evet, gerçekten de beni hiç istemiyor gibiydin.”

Utançtan yerin dibine girecektim. Bir an için mantığım
duygularımın gölgesinde kaldı. “Belki sadece kiminle yattığımı
unutmuşumdur.”

Dion’un yüzü bir an için acıyla buruşsa da saniyeler içinde
kendini topladı. Beni kendine çekip vücudumu kendine bas-
tırdı. Bakışlarını dudaklarıma indirerek, “Sabrımı sınıyorsun,”
dedi beni uyarırcasına. “Üç ay sonra karım olacaksın, Faye. O
herifi unutmak için o zamana kadar vaktin var. Unutmazsan
da benden başka kimseyi düşünemeyecek hâle gelene kadar ona
dair her anını sike sike kafandan sileceğim. Sana tekrar tekrar
adımı haykırtacağım ve seni daha fazlası için yalvartacağım.”

Sözleri karşısında dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası dö-
külünce sıırttı ama gözlerinde en ufak bir neşe kırıntısı yoktu.
Yüzümü nazikçe avuçlarının arasına alıp başparmağını alt du-
dağımda gezdirdi. Karnıma yaslanmış aletin sertleşmeye baş-
ladığını fark ettiğimde bütün kan yanaklarıma hücum etti.
“Evet,” diye fısıldadı. “Seni öyle bir becereceğim ki benden
başka hiçbir adamın suratına bakmayacaksın. Bu evliliği iste-
miyor olmamız, bunun avantajlarından faydalanmayacağımız
anlamına gelmez. Tadını sonuna kadar çıkarmaya niyetliyim.”

Dion biraz geri çekildi ve bakışları hâlâ elinde tuttuğu te-
lefonuma kaydı. Dişlerini sıkıp bana sert bir bakış atarak cihazı
okyanusa fırlattı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, gözlerim
fal taşı gibi açıldı.

“Üç ay beklemeye razıyım. Ama hepsi bu. Soyadımı al-
dığın an benim olacaksın, Faye. Her şeyinle benim olacaksın.
Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar iyi.”

Nihayet kendime gelip, “Deli misin sen?” diye çıkıştım.
“B-bunu nasıl yaparsın?”

Sert bakışlarını benimkilere dikip gülümsedi. “Deli mi? Daha hiçbir şey görmedin, bebeğim.”

Ardından yanımdan geçip gittiğinde yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim ve arzuyla yanan bedenimle arkasından öylece bakakaldım.

/

Yirmi Bir

DION

“Faye’le aranızda ne dönüyor?” diye sordu Zane, Lexington bana bir kadeh viski koyarken. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda iki kardeşimin de manidar gülümsemelerle beni izlediğini gördüm.

Üçümüz de Sierra’dan kaçmak için Lex’in odasına saklanmıştık. Luca ve Val’in herkesten gizli evlenip gerçek bir düğünden mahrum kalmalarına içerleyen kız kardeşimiz Val’e tıpkı hayallerindeki gibi bir tören hazırlamayı kendine görev edinmişti. Yüklendiği bu sorumluluk yüzünden her zamankinden daha eli maşalıydı.

“Hiçbir şey,” diye yalan söyledim. Tek derdim Sierra’dan kaçmak değildi. Faye’den de saklanıyordum. Telefon konuşmasına kulak misafiri olmak beni mahvetmişti ve o sabah aklında Eric’in olup olmadığını merak edip duruyordum. Yerimde onun olduğunu mu hayal etmişti? Bu yüzden mi bana öyle dolanmıştı?

Faye o günden beri yatağın kendine düşen kısmını aşmamış ve başladığımız yere, kibar ve mesafeli ilişkimize geri dönmüştük. Onu doğru düzgün tanımamama rağmen özlemem ne tuhaftı. Gözlerindeki o boş bakıştan, her şeyi sırf yapmış olmak için yapmasından nefret eder olmuştum. Benden çekiniyordu sanki. Bu kez kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Ona

öyle çıkışmamalıydım ama bir gece önce kucağımdayken o sabah Eric'e benimle evlenmeye zorlandığını söylediğini duymak... Beni perişan etmişti.

"Bunun ardında bir hikâye yok mu yani?" diye sordu Lex, içinde şirketinin en yeni telefonunun bulunduğu kutuyu önüne kaldırarak. Cihazın resmî olarak satışa sunulmasına daha birkaç ay vardı ve Faye'in öfkesini birazcık olsun yatıştıracığını umuyordum.

Kutuyu önüme ittiğinde viskimi bardağımda döndürdüm. "Telefonunu okyanusa attım."

Zane'in gözleri fal taşı gibi açılırken Lex bir kahkaha patlattı. "Planımıza ne oldu?" diye sordu. "Hani ona iyi davranıp kalbini kazanacaktın? Cennetten bir köşede olmamızdan faydalanıp onu baştan çıkaracağına kalkıp telefonunu okyanusa mı attın?"

Omuzlarımı silktim. "Bir dalgıç tutup çıkarttırdım. Çevreyi kirletmedim."

Zane başını iki yana salladı. "Baştan söyleseydin ya şunu," dedi iğneleyici bir sesle.

"Keşke Lex-Tahta'yı da getirseydim," diye mırıldandı Lex.

"Vazgeç şu sevdadan. Ona öyle demeyeceğiz," diye çıkıştı Zane gözlerini devirerek.

Telefon kutusunu elime alıp bir süre ona öylece bakarak iç geçirdim. Luca ve Val'in düğün telaşı sayesinde aynı ortamda olsak bile Faye'le birbirimizi görmezden gelebiliyorduk. Sadece geceleri yalnız kalıyorduk ve onunla ne zaman konuşmaya yeltensem doğruca yatağa gidip uyuyormuş gibi yapıyordu.

Ona bu kadar kızmamalıydım. Niyetim onu korkutmak değildi ama benimle oyun oynamaması gerektiğini bilmesini istemiştim. Onu Eric'le hayal etmek bile tepemin tasını attırmaya yetiyordu. Ona o herifi unutturacağımı söylerken şaka yapmıyordum.

Faye'le evlenme fikrinden kendimi bildim bileli nefret etmiştim ama her nasılsa artık kendimi düğünümüze kalan günleri sayarken buluyordum. Resmen benim olmasına yetmiş dört

gün kalmıştı. Ona o dallamayı unutmaması için verdiğim süre de bu kadardı.

Bardağımı fondipleyip kutuyu da alarak ayağa kalktım. Faye'e bir özür ve yeni bir telefon borçluydum.

"Dion," diye seslendi Zane kapıya vardığımda. Omzumun üzerinden onlara bir bakış attığımda ikisinin de aleni bir endişeyle beni izlediğini gördüm. "Lütfen daha fazla sıçıp batırma, olur mu? Faye iyi bir kız ve seninle evlenmeye zorlanmak onun için de kolay olmasa gerek. Sen yirmilerini içip sıçarak geçirirken o bütün hayatını sana göre yaşadı. Sadece... bunu aklından çıkarma, tamam mı?"

Onu başımla onaylayıp odadan çıktım, kafam iyice karışmıştı. Bunu ben de biliyordum elbette. Bu evliliğin ona benden daha pahalıya mal olacağını hep farkındaydım. Onu hak edecek son adam olduğumu biliyordum, bunca yıl konu o olduğunda bencillik etmememin nedeni de buydu ama o gece çarpıcı mavi elbisesinin içinde bana gülümsediği an tüm planlarım suya düşmüştü. Faye'i her şeyiyle istiyordum. Bütün bencilliğimle onu benim yapmak istiyordum.

Odamıza girdiğimde duşun sesi kulaklarımı doldurdu. Duvara yaslanıp bakışlarımı dışarıdaki yuvarlak bahçe mobilyasına diktim. Buradaki ilk gecemiz nasıl da mükemmeldi. Buna nasıl geri dönebilirdik?

Faye pofuduk bir havluya sarınmış vaziyette banyodan çıktı ve beni görmesiyle o güzel dudaklarından bir şaşkınlık nidası kaçtı. "Geç döneceğini sanmıştım," dedi havlusuna sarılarak. Al al olmuş yanakları dikkatimden kaçmadı.

"Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?" diye mırıldandım dalgın dalgın.

Faye'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanakları biraz daha kızardı. Bakışlarını kaçırsa da dudaklarının kenarları minik bir tebessümle kıvrıldı. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de onu gülümsetmek gerçekten de en büyük hobim oluvermişti.

“B-ben... bana o gözle baktığını bile hiç düşünmemiştim,” dedi, kafa karışıklığı sesine yansiyordu. Eh, ona karmaşık sinyaller gönderdiğimi inkâr edemezdim ya. Yıllarca onu görmezden gelmemin ardından onu gerçekten istediğime inanmakta zorlanıyor olmalıydı.

Yaslandığım duvardan doğrulup ona doğru yürümeye başladığımda Faye geriledi. Sırtı çıkarken kapattığı banyo kapısına yaslandığında gözlerinden aletimi taş gibi yapan bir şey geçip gitti. *Yetmiş dört gün.* Bu süreçten sağ çıkabilirdim umarım.

“Seni becerdiğimde başka erkeklerin suratına bile bakmayacağını söylediğimde beni duymadın mı?” Üzerine eğilip kollarımı başının kenarına koyarak onu kapıyla arama hapsettim.

Faye’in nefesi hızlandı ve avuçlarını göğsüme bastırdı. Bir an için beni ittireceğini sansam da bunu yapmadı. Her zaman-kindenden daha parlak görünen masmavi gözleriyle öylece bana bakmaya devam etti.

Yüzümü onunkine biraz daha yaklaştırıp, “Ya da çok daha fazlası için bana yalvaracağını?” diye ekledim mırıldanarak. Faye’in nefesi kesildi ve dudakları hafifçe aralandı. “Düğünümüze kalan günleri sayıyorum, bebeğim. Benim olmana yetmiş dört gün kaldı. Seni aletimle boşaltmak için sabırsızlanıyorum, Faye. Uylukların sıırılsıklam olana, o güzel gözlerin çaresizlikle dolup taşana dek seni çıldırtacağım.”

Elimi beline kaydurdım ve ayaklarını yerden kestiğimde bacakları içgüdüsel bir hareketle kalçama dolandı. Yine bana karşı koymamıştı. Hâlâ büyülenmiş gibi gözlerime kilitlenmiş vaziyetteydi, kesik nefesler alıp veriyordu.

“Ufacık bir şeysin. Sence aletimi içine alabilecek misin?”

Pantolonumu zorlayan aletimi bacaklarının arasına yerleştirip kasıklarımı onunkine bastırdım. Faye keskin bir nefes verip dudaklarını yaladı. Siktir. Önümüzdeki birkaç ayı nasıl geçirecektim?

Ellerini göğsümden yukarı kaydırıp kollarını boynuma doladı. Havlusunun çözülmesiyle memelerinin üst kısımları gözler önüne serildi. Ne yazık ki aramızda sıkışıp kalan kumaş onları tüm ihtişamıyla görmeme engel oluyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve onun da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordum.

“Faye,” diye fısıldadım muhtaç bir sesle. Neden karşısında bütün kontrolümü kaybediyordum? Beni çıldırtıyordu. “Seni ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin,” diye mırıldanarak başımı eğip dudaklarımı onunkilere sürttüm.

Faye hızla başını çevirerek onu öpmeme engel oldu. Kahretsin. İç geçirerek kulağının hemen altına, hassas olduğunu bildiğim noktaya bir öpücük kondurdum. “Yetmiş dört gün,” diye fısıldadım. Parmak uçlarını ensemden gezdirerek beni başıyla onayladı. “Sadece bu kadar vaktin kaldı, bebeğim.”

Ona bakabilmek için hafifçe geri çekildim, ikimiz de nefes nefeseydik. “Buraya bunun için gelmemiştim,” dedim. “Ama seni görür görmez aklım başımdan uçtu gitti.”

“N-neden gelmiştin?” diye sordu boğuk bir sesle. Bu kadar çekici olması çok saçmaydı.

“Özür dilemek için,” diyerek alnımı onunkine yasladım. Duş jelinin kokusunu içime çektim. “Sana kızmamalıydım ve telefonunu okyanusa atmamalıydım. Özür dilerim, Faye.”

Boynumu daha sıkı sarmalayıp titrek bir nefes aldı. “Ben de özür dilerim,” diye fısıldadı. “Sözümden döndüm ve bunun hiçbir mazereti olamaz. Ama telefonuna cevap vermemin tek nedeni *The Herald*’ın yayınladığı makaleden sonra ona bir açıklama borçlu olduğumu hissetmemdi. Yine de bunu yapmamalıydım. S-seni... yüzüstü bıraktığım için özür dilerim. Henüz vaktimiz olabilir ama yakında evleneceğiz. Geçmişin geçmişte kalması gerektiğinin farkındayım. Aynı hataya bir kez daha düşmeyeceğim.”

Gözlerindeki samimiyeti inceledim. “Düşmesen iyi olur,” dedim onu uyarırcasına. “Güvenime tekrar ihanet edersen sonuçları hiç hoşuna gitmez. Aldatılmaktansa mirası siktir edip çeker giderim. Seni kimseyle paylaşmayacağım.”

Beni başıyla onayladı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Onu gerçekten istediğime, sadece ama sadece benim olmasını önemsemişliğime bir türlü inanamıyordu sanki. “Söz veriyorum,” dedi.

Onu dikkatlice kucağımdan indirdim. Faye havlusunu kavrayıp ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi duvara yaslandığında sırtımdan kendimi alamadım. Onu öpmeme izin vermese de bunu istediğini biliyordum. Şimdilik bu kadarı bile yeterliydi.

Yatağıma doğru yürürken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kısa bir tereddüdün ardından bir uçakla buraya getirttiğim telefonu aldım. “Al bakalım,” dedim. “Okyanusa attığım telefonunun yerine.”

Titreyen elleriyle kutuyu elimden alırken kaşları havaya kalktı. “Bu model daha satışa çıkmadı,” diye mırıldandı. “Tasarımı bile resmen duyurulmadı.”

“Evet, şimdilik gözlerden uzak tutsan iyi olur. Kurulumu çoktan yaptım.” Eric’in numarasını engellediğimi ve kendimi rehberine *Kocam* olarak kaydettiğimi söylemedim tabii ki. Eninde sonunda bunu öğrenecekti zaten.

Ekranı benden gelen bir aramayla yanıp sönmeye başladığında yüzünde belirecek ifadeyi hayal edip gülümsedim. Dehşete mi düşecekti? Utanacak mıydı? Yoksa heyecanlanacak mıydı? Her şekilde o ateş gözlerini ele geçirecekti ve buna şahit olmayacağım için şimdiden üzüliyordum.

“Teşekkür ederim,” dedi yeni telefonunu göğsüne bastırarak.

Başımınla onaylayıp yatmaya hazırlanmak için banyoya yöneldim. Bu ereksiyonla uyumam mümkün değildi. Görünüşe göre önümüzdeki yetmiş dört gün boyunca elim hayatı boyunca görmediği aksiyonu görecekti.

FAYE

Chloe komodininin üzerinde duran telefonumu alıp, “Yeni modeli sana hediye ettiğine inanamıyorum,” dedi kıskançlıkla. “Bana verir misin?”

Normalde isteğini hemen kabul ederdim. Şimdiye dek ona zorunda olmadıkça hayır dediğimi hatırlamıyordum fakat bu bir istisna olacaktı. Bu umurumda olmamalıydı ama elindeki telefon Dion’un bana verdiği ilk hediye idi.

“Veremem. Üzgünüm.”

Kaşları çatıldı, çenesi gerildi. “Ne?” dedi şaşkınlıkla. “Nedenmiş? Dion sana yenisini alır zaten.”

Bir an tereddüt ettim. “Karşısına geçip ondan yeni bir telefon isteyemem, Chloe,” diye mırıldandım özür dilercesine.

Kardeşim bana sert bir bakış attı. “Hayat sana güzel,” diye homurdandı. “Yakında bir Windsor olacaksın. İstedtiğin her şey senin olacak. İmkânım olsa hiç düşünmeden yerine geçerdim. Hiç değilse canımın yandığına değerdi.”

Sesindeki kin karşısında şaşkına döndüm. Babam onu her incittiğinde onu o yapan her şeyin biraz daha kaybolmasını izlemek beni kahrediyordu. Tatlı, küçük kardeşim her geçen gün bezgin, acımasız birine dönüşüyordu ve bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu koruyamıyordum.

Elimden gelen tek şey Abigail'in haklı çıkması ve babam Windsorların söz verdiği parayı aldığı anda her şeyin yoluna girmesi için dua etmekte.

Vicdan azabıyla telefonuma bir bakış attım. Bunu ona verip kendime ucuz bir şey almalıydim. Hiç değilse bunu yapabiliirdim. Dion hayatta fark etmezdi, fark etse de muhtemelen umursamazdı.

Hâlâ elinde tuttuğu telefon çalmaya başladığında kardeşimin yüzü biraz daha düştü. Ekranda yanıp sönen ismi gördüğümde betim benzim attı.

Kocam.

Cihazı kardeşimin elinden kaparken suratımın kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordum. Chloe bana şaşkın bir bakış attı, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Güzel ya da pahalı eşyalarım duyduğu ufak kıskacılığın ötesinde bir şeydi bu.

"Alo?" dedim temkinli bir sesle. Arayanın Dion'dan başkası olamayacağını farkındaydım ama bir yanım hattın öteki ucunda başka birini duyacağımdan, bunun tuhaf bir şaka olduğundan endişeleniyordu.

"Faye." Dion'un sesi kulağımda yankılandığında kalbim tekledi. Adımı her zamankinden farklı, sahiplenici bir tınıyla söylemişti. "Uyandırmadım, değil mi?"

Yatağıma iliştim ve tam olarak anlamlandıramadığım bir ifadeyle beni izleyen Chloe'ye bir bakış attım. "Hayır," diye mırıldandım. "Uyanıktım. Ama yatmak üzereyim."

Chloe bakışlarını kaçırıp odamdan çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapatmayı da ihmal etmedi. Çıkan ses karşısında irkildim, bütün keyfim kaçıp gitmişti. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Babamın hıncını ondan çıkarmaya başlaması ve Linda'nın gidişi onu kötü etkiliyordu. Ne yaparsam yapayım onu güvende tutamıyordum.

"Yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim."

Uzanıp yorganın altına girerken kaşlarımı çattım. “Anladım,” dedim usulca.

“Bütün gün... ekranda yanıp sönen *Kocam* yazısını gördüğünde ne tepki vereceğini hayal edip durdum.”

Kan doğruca yanaklarıma hücum etse de boğazımı temizleyip kendimi topladım. “Aradığında telefonum kardeşimin elindeydi,” dedim. “Şimdiye dek elindeki hiçbir şeyi bu kadar hızlı kapmamışımdır herhâlde.”

Dion’un kıkırtısı nabzımı hızlandırdı. Seyahatimizden bu yana geçen birkaç haftada birbirimizle konuşmamıştık ama ilişkimiz hiç de eskisi gibi değildi. Aramızdaki mesafe azalmıştı ve onunla evlenme düşüncesi artık işkence gibi gelmiyordu. Bu değişim ne ara yaşanmıştı emin değildim ama bugün günümü dehşetle beklemiyordum. Dört gözle beklediğim de söylenemezdi ancak onun babam gibi beni inciteceğinden korkmuyordum artık.

Karşımda öfkelendiğinde bile kendimi güvende hissediyordum. Zaman zaman canımı yakacak sözler etse de elinden hiçbir kaza çıkmamıştı. Bana zarar vermeye niyeti olsaydı bunu beni Eric’le konuşurken bastığında yapardı. Kulağa saçma gelse de enselendiğime biraz minnettardım. Bunu Dion’a hayatta açıklamazdım ama küplere binmesine rağmen bana el kaldırmadığına şahit olmak içimi rahatlatmıştı.

“Kardeşin hâlâ orada mı?” diye sordu.

“Hayır. Yatağa girdim.” Dion inlediğinde dudağımı ısır-dım. “Y-yani...”

“Kırk sekiz gün,” diye mırıldandı. “Aynı yatağı paylaşıp da sana dokunamamak ne kadar zordu, biliyor musun?”

Gülümseyerek gözlerimi kapattım. “Ciddi ciddi düğünümüze gün mü sayıyorsun? Sen de benimle evlenmek istemiyorsun sanıyordum.”

Dion bir süre sessiz kaldı. “İstemiyordum,” dedi en sonunda. “Ama karım sen olacağın için mutluyum.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığında telefonumu daha sıkı kavradım. Dion yıllarca zerre umurunda değilmişim, başından savmak istediği büyük bir aksilikmişim gibi bana buz gibi davranmıştı. Sürekli yanında olmama tahammül etmek zorunda kaldığında olacaklardan korkmuştum. Etrafında olmamdan nefret ediyor gibiydi ve tıpkı babam gibi zalim yüzünü insanlardan sakladığını varsaymıştım. Biri hakkında yanıldığıma hiç bu kadar sevinmemiştim.

“Aslında seni birkaç hafta ülke dışına çıkacağımı haber vermek için aramıştım. Şirketin taşınma işlerinin son detaylarını halletmem gerek. Düğüne iki hafta kala dönmüş olurum.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bunu senin ağzından duymak beni mutlu ediyor.” Kendimi bildim bileli Dion’un nerede olduğunu ya da ne yaptığını dedikodu dergilerinden öğrenmiştim. Bilhassa *The Herald* Windsorların her hareketini haber yapmaya bayılıyordu. Dion ne zaman bir kadınla görüntülense babam her zamankinden daha sinirli olurdu ve nerede olacağını önceden bilmek onu yatıştırmama yardımcı olabilirdi. Linda’yla Chloe’yi korumak ve ayağının altında dolaşmamaları konusunda uyarmak için hakkında çıkan her makaleden herkesten önce haberdar olmaya çalışırdım.

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette, Faye. Bana istediğin her şeyi istediğin her an sorabilirsin. Yıllardır düşüncesiz herifin teki olduğumun farkındayım ama artık her şey değişecek. Bana dair *her şeyi* bilmek en doğal hakkın.”

Cevabı karşısında şaşkınlıktan nutkum tutuldu. “Benden seninle Londra’ya taşınmamı istemek yerine neden şirketi buraya taşımakla uğraştığını merak ediyordum,” dedim en sonunda.

Dion bir an duraksayıp iç geçirdi. “Büyükanнемle bir anlaşma yapmıştık,” dedi. “Evlendiğimde geri döneceğime söz vermem karşılığında yurt dışında okumama ve çalışmama izin verdi. Vaktim doldu, bu yüzden de ona verdiğim sözü tutuyorum.”

Beni göremese de onu başımla onayladım. “Anlıyorum. Oraları özleyecek misin?” Arkasında bıraktığı hayatı merak etmekten kendimi alamıyordum. Londra’da arkadaşları var mıydı? Düşüncelerim başka yerlere kaydığında midem kasıldı. Bana sadık kalacağına söz vermiş olması, tıpkı benim Eric’e yaptığım gibi ardında bir sevgili bırakmadığı anlamına gelmezdi.

“Evet,” dedi tereddüt etmeden. “Özleyeceğim ama muhtemelen birkaç ayda bir gidip geleceğiz zaten. Yurt dışındaki tüm varlıklarımız benim sorumluluğumda olduğundan Birleşik Krallık, Avusturalya ve Kanada arasında mekik dokuyorum. Diğerleri kadar sık olmasa da arada bir Asya’ya da seyahat etmemiz gerekebilir.”

“Ben de mi seninle geleceğim?” diye sormamla büyükanesinin kuralını anımsadım. Evlendiğimizde üst üste üç günden fazla ayrı kalmamız yasaktı. Yoksa Dion mirasından olur, babamın alacağı ödemeler suya düşerdi.

“Öyle umuyorum,” dedi temkinli bir sesle. “Senin adına karar vermek istemiyorum, Faye.”

“Affedersin. Bir an için uymamız gereken kuralları unuttum.” Kısa bir tereddüdün ardından, “Peki... uçmak sorun olmayacak mı?”

Hattın öteki ucuna bir sessizlik çöktü. “Olmayacak,” dedi en sonunda. “İyi olacağım ama yanımda olman beni mutlu edecek. Bir bakıma seyahatler için heyecanlanacak bir nedenecek sanırım.”

Yatakta öteki tarafıma dönüp geleceğimizi düşünmeye daldım. Artık gözüme o kadar kasvetli, o kadar korkutucu görünmüyordu. Mutluluğu birbirimizde bulup bulamayacağımızdan emin olmasam da en azından acı çekmeyeceğimi bilmek içime su serpiyordu.

“Yani dekorasyon işini tek başına halledeceksin, bebeğim.”

Heyecandan gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Öyle mi? Sorun olmaz mı yani?”

Dion kıkırdadığında telefonumu biraz daha sıkı kavradım. “Elbette olmaz, Faye. Evimizin son hâlini görmek için sabırsızlanıyorum. Geçen sefer dekorasyon konusunda aynı fikirdeydik zaten. Neden sorun olsun? Büyükanne çalışacağımız tüm firmaların bir listesini bıraktım. Hepsi onlarla iletişime geçeceğimizden haberdar, dilediğin her şeyi istemekten çekinme. Bu tür işlerde sık sık birlikte çalıştığımız bir şirket de var ama dekorasyonla ilgilenmek seni çok heyecanlandırıyor gibi, o yüzden bu görevi sana emanet edebileceğimi düşündüm.”

“Teşekkür ederim,” dedim tek nefeste. “Bana güvendiğin için yani. Bunun benim için ne kadar kıymetli olduğunu tahmin bile edemezsin, Dion. Söz veriyorum yüzünü kara çıkarmayacağım.”

Güldü. “Çok sevimlisin,” diye mırıldandı. “Kırk sekiz gün... belki bir dünya işle uğraşacak olmam zamanın biraz daha hızlı geçmesini sağlar.”

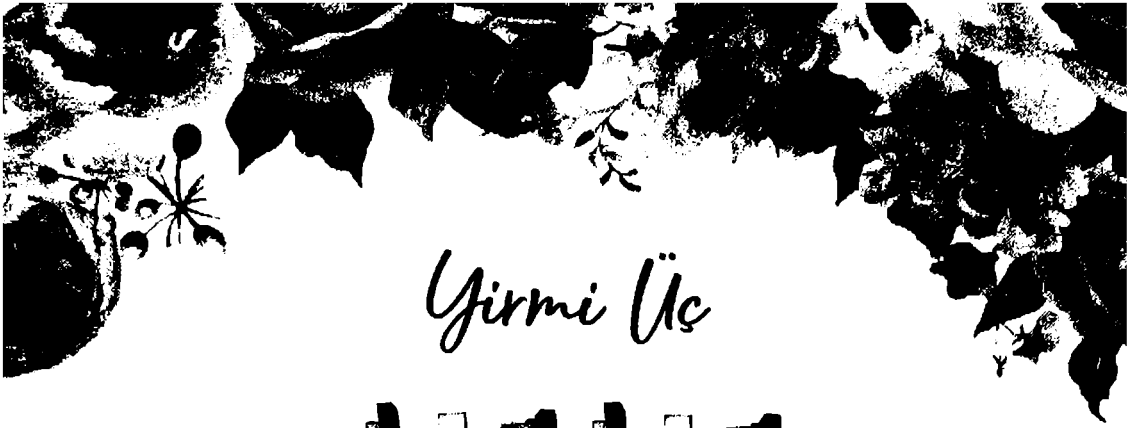
Yüzüm ısındığında gözlerimi yumdum. Onunla aynı yatağı paylaşma fikri hep ödümü koparmıştı. Beni kullanacağından, bana kaba davranıp canımı yakacağından, beni kendi ihtiyaçlarını karşılamaya zorlayacağından endişelenmişim. Hep bir cehennemden çıkıp ötekine gittiğimi varsaymışım. Belki bazı açılardan hâlâ öyle olacaktı ama hiç değilse artık eskisi kadar korkmuyordum.

“Kapatmam gerek. Seni ihmal etmeyip aramaya çalışacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Zaman farkı biraz başımızı ağrıtabilir ama sana mutlaka geri döneceğim.”

“Peki,” diye mırıldandım. “İyi yolculuklar, Dion.” Bir an ona indiğinde bana mesaj atmasını söylemeyi düşünsem de vazgeçtim. Bir yanımda hâlâ onu rahatsız edeceğimden endişeleniyordu. Birinden bir şey isteyip gözüne batmak uzun vadede hep canının yanmasına yol açmıştı ve bu riske girmek istemiyordum.

Dion bir an bir şey söyleyecekmiş gibi olsa da duraksayıp iç geçirdi. “İyi geceler, Faye. Yakında görüşürüz.”

Aramayı sonlandırdığında bir süre öylece ekrana baktım. Göğsüme tuhaf bir ağırlık çökmüştü. Onunla konuşmaya devam etmek istiyordum ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini kestiremiyordum.

Yirmi Üç

FAYE

Odaları bir bir gezip nihai sonucu hayranlıkla izlerken Dion'un evinden çıt çıkmıyordu. Her yanı kendi ellerimle dekore etmiş olmam bunu daha özel kılıyordu. Bir evin böyle sıcacık hissettireceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Buraya ne zaman adım atsam içim huzurla doluyordu. Duvarların özel güçlerle donatılmadıklarının farkında olsam da her nasılsa kendimi güvende hissediyordum. Babam kaybolup gidiyor, omuzlarımdaki yük hafifliyordu sanki. Son zamanlarda burası sığınağım hâline gelmişti. Babama Dion dönmeden bütün işleri halletmem gerektiğini söylemiştim ve bu küçük, paha biçilmez rahatlığın tadını çıkarıyordum.

Kendi irademle yaptığım seçimlerin bir araya gelmesiyle ortaya çıkmış odaların hepsi bana müthiş keyif veriyordu. Babamın evinde masamla sandalyemin rengini seçmeme bile müsaade edilmemişken buranın kapı kollarına kadar her ayrıntısını kendi ellerimle seçmiştim. Haftalarca her şeyin mükemmel olması için didinmiş, sanki olmam gereken yerdeymişim gibi hissetmiştim.

Hiçbir şeyin piyano çalmanın getirdiği huzurun yakınından geçemeyeceğini sanmışım ama ev dekorasyonunun detaylarında kendimi kaybedivermişim. Belki nedeni sadece yeni

yaşam alanımı kontrol edebilmenin ve bunun beraberinde getirdiği umuttu ama altında *daha fazlasının* yattığı hissini üzerimden atamıyordum.

Oturma odasının girişinde duraksadım, bakışlarım pencerenin yanındaki kuyruklu piyanoya takıldı. Büyükanne Anne bunu geçen hafta getirtmişti ve enstrümanın hâli gerçekten içler acısıydı. Bana bunun Dion'un en kıymetli eşyası olduğunu söylemişti ama akordu öyle bozuktu ki neredeyse kullanılamaz hâldeydi. Her yanını elimden geldiğince onartmaya çalışmıştım ve bu görkemli piyano kısa süre içinde evin en sevdiğim parçası hâline gelmişti. Dion'un onu neden bu kadar boşladığını merak ediyordum.

Sık sık eve uğramadığı için olduğundan şüphelensem de içimden bir ses başka bir nedeni olduğunu söylüyordu. Özel yapım olduğu her hâlinden belli bu piyano muhtemelen babamın evinden katbekat daha pahalıydı.

Tabureye oturup parmaklarımı göz alıcı ve paha biçilmez Steinway'in tuşlarının üzerinde nazikçe gezdirdim. Liszt'in *La Campanella*'sını çalmaya başlamamla içimi bir heyecan sardı. Böyle bir piyano doyasıya çalınmayı hak ediyordu.

Notalar oturma odasını doldururken kendi kendime gülmüsedim. İçerinin akustığı bir evin akustığı ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiydi. Çalabilmek için yıllarca pratik yaptığım bu eser en sevdiğim parçaydı. Hayat zorlaştığında ve ailemin beklentilerinin yükü üzerime ağır geldiğinde bunun gibi şarkılara sığınırdım. *La Campanella*'yı çalmak hatırı sayılır miktarda kontrol gerektirirdi ve bunun altından kalkabildiğim için kendimi çok güçlü hissedirdim. Son notayı da çalarken iç geçirip gözlerimi kapattım. Keşke her ânım böyle huzurlu olsaydı.

“Şahane.”

Dion'un sesini duymamla gerildim, omurgam kaskatı keşildi. Değil onunla karşılaşmak, bu kadar çabuk döneceğini bile tahmin etmemiştim.

Keskin bir nefes alıp döndüğümde onu arkamdaki duvara yaslanmış vaziyette buldum. “Ö-özür dilerim,” diye mırıldandım. Ayağa kalkıp ondan düzgünce özür dilemem gerektiğinin farkındaydım ama nedense donakalmış gibiydim, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Her zamanki gibi iki dirhem bir çekirdekti ve yanaklarına gölge düşüren hafif kirli sakalı sivri çenesini ortaya çıkarıyordu. “P-piyanona dokunmak istememiştim. O kadar güzeldi ki kendime hâkim olamadım,” dedim yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle.

Dion’un gözleri üzerimde gezindi ama yoğun bakışlarını neye yoracağımı bilemedim. Hem dehşete düşmüş hem de büyülenmişti sanki. Konserime geldiğinde de bana aynı böyle bakmış, içimi bir hoş etmişti. Daha önce kimse bana onun gibi bakmamıştı. Eric bile.

“O duyguyu iyi bilirim,” diye fısıldadı sanki hem onu duymamı istemiyor hem de bunu içinde tutamıyormuş gibi.

“Her şeyim senindir, Faye,” dedi bu kez daha yüksek sesle. “Her şeyim.”

Yaslandığı duvardan doğrulup ağır adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Oturduğum piyano taburesinin yanında duraksadı ve gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan yanımda diz çöktü. “Tekrar çal,” diye mırıldandı elini belime koyarak. “Bu kez benim için.” İç geçirip yüzünü boynuma gömerek nefesimi kesti. “Lütfen, Faye.” Fısıltıdan ibaret sesi bir yakarıştan farksızdı. Reddedemeyeceğim bir yakarıştan.

Parçayı tekrar çalmaya başladım, titreyen parmaklarım yüzünden birkaç notayı kaçırdım. Dion’un beni azarlamasını ya da babam gibi en baştan başlamamı söylemesini bekledim ama o boynuma usulca bir öpücük kondurup belimi hafifçe sıkarak elini yavaşça karnımdan aşağıya kaydırды. Eteğimin ucuna geldiğinde nefesi kesildi ve boynumu nazikçe ısırdı.

Parmaklarını kumaşın altına kaydırдыğında gerildim ve bacaklarımdan yukarı tırmanmaya başladığında birkaç notayı

daha kaçırdım. Huzursuzca kıpırdandım, bana hissettirdiği bu şey kafamı allak bullak ediyordu. Sanki Hawaii'ye, beni öptüğü âna geri dönmüştüm. Vücudum sıcaklıyor, arzuyla uğulduyordu. Parmaklarını bacaklarımın arasına indirip başparmağı dantel külotuma sürtündüğünde dudaklarımdan alçak bir inilti kaçtı.

Eli öylece hareketsiz kaldığında kasıklarımı ona bastırıp başparmağına biraz daha sürtünmemek için kendimi zor tuttum.

"On altı gün," diye mırıldandı. Mahvettiğim *La Campanella*'ya aldırıyor gibiydi. O kadar çok nota kaçırmıştım ki ben bile ne çaldığımın farkında değildim ve hayatımda ilk kez bunu umursamıyordum. "Çok yakında senden bildiğin en zorlu parçayı çalmanı isteyip bacaklarının arasına çömelerek kendime ziyafet çekeceğim."

Boğazımın derinliklerinden yükselen muhtaç sesin belli belirsiz farkındaydım. Dion kıkırdadığında nefesi kulağımı gıdıkladı.

"Çok yakında ne zaman bir piyanonun başına otursan beni düşüneceksin. Ben de tuşların sesini her duyuşumda ağzımdaki tadını hatırlayacağım. Benim güzel, enfes *karıcığım*."

Parmaklarım duraksadı ve odaya bir sessizlik çöktü. Dion hafifçe geri çekilip bana baktı ve boştaki elini nazikçe yanıma koydu. Yüzümü kendine çevirdiğinde gözlerindeki arzu nefesimi kesti. Bana benden başka kimseyi görmüyormuş, böyle yakınımaya sokulduğunda dünyanın geri kalanı kaybolup gidiyormuş gibi bakıyordu sanki.

Bakışları dudaklarıma kaydı ve iç geçirdi. "Yokluğumda seni düşünüp durdum. Gözlerimi kapattığımda tadını hayal edebiliyorum... ama bunu tekrar hatırlamaya ihtiyacım var, Faye. Bunu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Dion ağzı benimkine değene dek hafifçe eğildi, dokunuşu sanki bana geri çekilme fırsatı vermek istiyormuş gibi temkinliydi. Çekilmediğimde inleyip dudaklarıma yapıştı, hareketleri yumuşak ama telaşlıydı.

Dili dudaklarımda gezindiğinde içgüdüsel olarak onu içeriye aldım. Dion elini saçlarımdan arasına geçirip tutamları sımsıkı kavradı ve dilini benimkine dolayıp tadıma bakmaya, beni mahvetmeye koyuldu. Kollarımı boynuna doladığımda beni kendine bastırdı, onun hareketleri de benimkiler kadar çaresizdi. Dudağımı hafifçe dişleyip geri çekildi ve alnını alnıma yasladı, ikimiz de nefes nefesydik. “Faye,” diye inledi. “Tekrar görüştüğümüzde sana karşı koyabileceğimi sanmıştım ama çok yanılmışım.”

Tekrar üzerime eğilerek yanağıma, ağzımın hemen yanına yumuşak bir öpücük kondurdu, dudakları bir süre tenimde oyalandı. Başımı çevirip yine dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tuttum. Her geçen gün o beni, ben de kendimi şaşırtıyordum.

Alnıma son bir öpücük bıraktıktan sonra içten bir tebesümle geri çekildi. Gözlerindeki bakışa dair bir şey benim de dudaklarımdan kıvrılmasına neden oldu ve tuhaf bulmam gereken bu an son derece doğal bir şeye dönüşüverdi.

Dion iç geçirerek ayağa kalktı, bana duyduğu arzuyu saklamaya yeltenmiyordu. Doğrulmasıyla sertleşmiş aleti görüş alanıma girdiğinde bacaklarımı istemsizce birbirine bastırdım. Dion sırtarak bana uzandı ve işaret parmağını çenemin altına koyup başımı yukarı kaldırdı.

“Aklıma yepyeni bir fantezi soktun, bebeğim. Sen o taburede oturacaksın,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. Parmağını çenemden dudaklarıma kaydırды. “Ben de o güzel ağzını becereceğim.”

Tarif ettiği sahne gözlerimin önüne geldi. Bu şekilde kullanılmak beni tiksindireceği yerde tuhaf bir şekilde heyecanlandırdı. Bir yanımda benim yüzünden kontrolünü kaybettiğini görmek istiyordu.

“Ama şimdilik,” diye fısıldadı. “Bana yeni evimizi gezdirmeni istiyorum.” Bir adım gerileyip oturma odasına bakındı. “Şimdiye dek gördüklerime bayıldım.”

Belli belirsiz bir gülümsemeye geniş beyaz koltuğumuza doğru yürüdü. Ceketini ve yeleğini çıkarmasını izledim. Kol düğmelerini açıp ceketinin üzerine bırakırken usulca iç geçirdi.

“Daha sonra da gezebiliriz,” dedim. “Yorgun olmalısın. Seni daha fazla rahatsız etmeyeyim. Saat zaten geç oldu, bir an önce yatmak istiyorsundur muhtemelen.”

Başını iki yana sallayıp gömleğinin kollarını kıvrarak ön kollarını gözler önüne serdi. İçimi sarmalayan alışık olmadığım his karşısında dudağımı dişledim. “Yatmak değil,” dedi ve çapkın bir gülümsemeye bakışlarını vücudumda gezdirip başını iki yana salladı, “bana evi gezdirmeni istiyorum.”

Yerimden kalkıp yanından geçip gitmeye yeltendim ama Dion elimi tutarak beni şaşırttı. Parmaklarımızı birbirine kenetleyip için için yanan gözlerini benimkilere dikti. “Hadi,” dedi sırtarak.

Gergin gülümsememi bastırıp elinin ne denli büyük ya da benimkilere kıyasla çok daha pürüzlü ve güçlü olduklarına odaklanmamaya çalışarak onu peşimden sürükledim. Ne var ki bütün çabalarımın rağmen odaları bir bir gezerken düşünebildiğim tek şey buydu.

“Harika iş çıkarmışsın, meleğim,” dedi ofisine girdiğimizde. Koyu ahşap tonlarında dekore ettiğim bu oda favorim olmuştu. “Tercihlerine bayıldım. Burayı gerçek bir yuvaya dönüştüreceğinden emindim zaten.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Daha önce kimse bana böyle bir iltifat etmemişti. Ciddi olup olmadığını sormak istesem de beni daha fazla övmesini istediğimi düşüneceğinden korktum. İstedğim son şey onu sinirlendirmekti.

Onu kalan son odaya, yatak odamıza götürürken bakışlarımı yerden kaldırmaya cesaret edemedim. Nedense burada onunla olma fikri beni geriyordu ancak bu öncekinden çok daha farklı bir gerginlikti.

Dion kıs kıs gülerek tuttuğu elimi dudaklarına götürdü. Gözlerimin içine bakıp parmak eklemlerime bir öpücük konurduğunda nabzım hızlandı. “Favorim burası oldu,” diye mırıldandı.

Rahatlayarak, “Beğendiğine sevindim,” diye fısıldadım. “Koyu tonlar ve modern parçalar kullanmak istedim.”

Bana doğru döndüğünde istemsizce bir adım geriledim ama tabii ki bu, Dion’u yolundan döndürmedi. Sırtımın duvara yaslanmasıyla gülümsediğinde yanaklarım al al oldu. Onun da beni Hawaii’de duvara yasladığı ânı hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

“Eşyalarını getirmeye başla,” dedi. “On altı gün, Faye. Çok az vaktin kaldı. Evet dediğimiz andan itibaren o yatakta bir gece bile sensiz yatmayacağım.”

Onu başımla onayladım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Beni istiyormuş gibi görünmesi içimi rahatlatırsa da kimseyle birlikte olmadığımı fark ettiğinde ne olacaktı? Onu nasıl memnun edeceğimi bilmediğimi anladığında ne yapacaktı? Benden sıkılıp arzusunun yerini hayal kırıklığına bırakması ne kadar sürecekti? Sonrasında beni ne bekliyordu?

Yirmi Dört

FAYE

Makyözüm rujumu son bir kez daha tazelerken kımıldamadan durdum. Aynadaki kadın tam bir gelin gibi görünüyordu ama ben kendimi öyle hissediyor muydum emin değildim. Bu belki hissetmeyi beklediğim korkudan eser olmamasından belki de dört bir yanımdaki bitmek bilmeyen gevezelikten kaynaklanıyordu.

İnsan kendi düğününde nasıl hissetmeliydi bilmiyordum ama yanımdaki koltuklarda hazırlanan Abigail, Linda ve Chloe'ye rağmen kendimi yapayalnız hissedeceğim aklımın ucundan geçmemişi.

Linda'nın katıldığı kız öğrenci birliği ve Chloe'nin notları hakkında çene çalıp duruyorlar ama ne zaman sohbete katılmaya yeltensem beni duymazdan geliyorlardı. Bir soru sorduğumda sanki benimle dalga geçiyormuş gibi duraksıyor, ardından sohbetlerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Çok geçmeden onları bölmemeye karar vermiştim. Bunu kasten yapmadıklarının farkında olsam da bu tavırları zaman zaman kendimi dış kapının mandalı gibi hissetmeme neden oluyordu. Böyle günlerde kalbimi daha çok kırıyordu.

Makyözüm, "Bitti," dediğinde ona minnetle gülümsedim. Bir an Dion'un beni gördüğünde ne düşüneceğini merak ettim.

Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim, gözlerinin yine beni öpmeye kalkıştığı zamanlardaki gibi karardığını hayal etmeden duramadım. Gerginlikten ölsem de Dion'un evliliğimiz boyunca bana kötü davranacağından artık korkmuyordum. Belki gerçekten de bir kafesten çıkıp ötekine giriyordum ama babamla Dion arasında bir seçim yapacaksam düşünmeden ikincisini seçerdim.

Kapı hafifçe tıklatıldığında daldığım düşüncelerden sıyrıldım ve ziyaretçim ben ona izin vermeden içeri girdiğinde gerildim. Peşlerinde siyah takım elbiseli iki korumayla içeri süzülen Sierra ve Raven'ı görmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Faye," dedi Raven nazik bir gülümsemeyle. "Bu özel gününde sana kötü haberlerle geldiğim için çok üzgünüm ama gelinliğinle ilgili büyük bir sorun çıktı. Başka bir tane getirmek zorunda kaldım."

Linda hışımla yerinden fırladı, yüzü öfkeyle buruştu. "Bu kesinlikle kabul edilemez. Ablamın kiminle evlendiğini biliy—" Kiminle muhatap olduğunu fark etmesiyle sözleri yarım kaldı.

Raven tek kaşını kaldırıp ona sert bir bakış attı. "Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi küçümsemeyle. "Ben Raven Windsor."

Onunla tanıştığımdan beri Raven'ı korkutucu bulurdum fakat şu an karşımda duran kadın tek kelimeyle dehşet vericiydi. Sierra'nın da bakışlarını Linda'ya diktiğini fark ettiğimde şaşırmadan edemedim. İkisini pek yakından tanımasam da Hawai'i'de bana çok nazik davranmışlardı. Tavırlarındaki bu değişim ürkütücüydü, yerime sinmemek için elimden geleni yaptım.

"Ben de Sierra Windsor," dedi Dion'un kardeşi sertçe. "Bildiğim kadarıyla bu oda sadece Faye'e ayrılmıştı. Bizi onunla baş başa bırakmanız konusunda ısrarcı olacağım. Windsor güvenlik ekibi sizi başka bir yere alacak."

Raven arkasındaki korumalara dönüp başını salladı. "Sierra sözlerini tekrarlamaktan nefret eder," dedi. "Yerinizde olsam ikiletmezdim."

Adamlar Abigail, Linda ve Chloe'ye doğru yürümeye başladığında içim endişeyle doldu. Sierra'yla Raven ailemi ciddi ciddi dışarı atmayacaktı, değil mi? Aniden, "Kalsalar olmaz mı?" dedim titreyen sesimle.

Korumalardan biri kolunu kavradığında Abigail bana panik dolu bir bakış attı ama ben de ne yapacağımı bilmiyordum. "İçerisi zaten çok geniş ve tek başıma hazırlanmayı hiç sevmem. *Lütfen*," dedim yalvarırcasına. Sözlerim duymazdan gelindi ve hayret içinde ailemin dışarıya çıkarılmasını izledim.

Korumalardan biri, "Kapının önünde olacağız," deyip bana dizlerimi titreten ciddi bir bakış atarak dışarı çıktı.

"Ah," dedi Sierra, Abigail'in az önceki yerine yerleşerek. Koltuğu etrafında döndürüp sırtıttı. "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

Yüzündeki sert ifade kaybolup gitmiş, yerini her zamanki nazik, içten gülümsemesine bırakmıştı. Raven ona uyarı dolu bir bakış atsa da çok geçmeden o da alıştığım tatlı tebessümünü takındı ve parıldayan gözlerini bana çevirdi. "Üzgünüm ama mahremiyetimiz her şeyden önemlidir. Yakında sen de bunun kıymetini anlayacaksın." Sesi anlayışlı ama kendinden emindi. "Her neyse, gelinlik mevzusuna dönelim," diyerek elindeki gamboçun fermuarını açtı.

Hayallerimdeki gelinlik yavaş yavaş ortaya çıkarken dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçtı, şaşkınlıktan dilim tutuldu. Tepkimi gören Raven kıkırdadı, gözlerinde manidar bir bakış vardı. Asıl o gelinliği istediğimi nereden biliyordu? Onu denemek bile istememişim.

"Esas gelinliğinde bir sorun vardı, o yüzden de yerine bunu seçtim. Sorun olmaz umarım?"

Bakışlarımı onunkine çevirip, "Olmaz," dedim bir çırpıda. Beni ne kadar mutlu ettiğinin farkında mıydı? Bu gözüme iyi bir alamet gibi görünüyor, bana tutunacak minik bir umut kırıntısı veriyordu. "Her tasarımını giymek benim için bir onurdur."

Sierra ayağa fırlayıp mahcup bir ifadeyle bana döndü. “Sorun değilse giyinmene yardım etmek isteriz,” diye mırıldandı tatlı, biraz da çekingen bir gülümsemeyle. “Hawaii’de pek vakit geçiremediğimizden döndüğümüzde görüşelim istemiştım ama Dion düğüne kadar senden uzak durmamızı söyledi. Tuhaf bir nedenden ötürü seni korkutup kaçıracağımıza inanıyordu.” Raven’a hayret dolu bir bakış attı. “Biz!” diye ekledi. “Tadımızdan yenmediğimizi herkes bilir!”

Kahkahamı bastırdım, keyfim birden yerine gelmişti. Sierra’ya dair bir şey beni rahatlatıyordu. Hawaii’de de bana karşı çok tatlıydı ancak o sıralar Dion’la aramız iyi olmadığından ondan elimden geldiğinde uzak durmuştım. Şimdiyse buna pişmandım ve bana attığı adımlara karışık vermek için çok geç kalmadığımı umuyordum.

Sierra sırtarak çantasına uzandı. “Dion demişken, bunu sana vermemi istedi.”

Elime tutuşturduğu zarfa bön bön baktım, ansızın vücudum karıncalandı. Titreyen parmaklarımla el yazısıyla yazılmış notu çıkardım.

Faye,

Geri sayım bugün sona eriyor. Bundan böyle minnettar olduğum şeyleri saymaya başlayacağım. Seninle geçirdiğim her günün bir öncekinden daha güzel olacağını umuyorum. İkimizin de bunu istemediğini biliyorum ama artık bu yolda birliğe yürüyoruz. Bugünden itibaren resmen seninim. İyi günde de kötü günde de.

-D.W.

Notu tekrar tekrar okudum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. *Seninim.* Artık satın aldığı bir toprak parçasıy-

mışım gibi onun olduğumu değil, *benim* olduğunu söylüyordu. Sözleri içimde bir yere dokunmuştu. Bir yanı bugün bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor muydu?

Başımı kaldırdığımda Sierra'yla Raven'ı sırtıtarak birbirlerine bakarken buldum. Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde gözlerimi kaçırdım. Notu bana vermeden önce okumuşlar mıydı? Babamın adıma gelen her şeyi okumasına alışkındım ama nedense bu küçük kâğıt parçasını bir kez olsun kendime saklamak istiyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Raven, hazır olmam ne kadar vakit alırsa alsın beklemeye razıymış gibi sabırlı, nazik bir sesle. Gözlerim doldu ve içimde patlak veren ani duygu fırtınası boğazımı düğümledi. Sabahtan beri düğünüm boy göstermem gereken başka bir etkinlik, oynamam gereken başka bir rol gibi gelmişti ama şimdi, yanımda Sierra ve Raven'la, birden kendimi gerçek bir *gelin* gibi hissediyordum.

Gerginlikten seğiren vücudum, dönüp dolaşıp Dion'un yazdıklarını düşünmem, kızların yüzlerindeki gülümseme... Nedenini tam olarak anlayamasam da içinde bulunduğum bu anda kendimi hiç olmadığı kadar özel hissediyordum. Doğru düzgün tanımadığım bu iki kadının yanında üvey annem ve kız kardeşlerimle olduğumdan daha rahattım.

"Evet," dedim. "Hazırım."

Raven beni başıyla onaylayarak gelinliğini hazırlamaya koyuldu. Bunun benim için ne kadar gerçeküstü bir an olduğunun farkında mıydı? Dünyanın en ünlü model ve tasarımcılarından biri buradaydı ve giyinmeme bizzat yardım edecekti. Yakında eltim olacağını biliyordum ama bana bu kadar nazik davranmasını hiç beklemiyordum. İçeri ilk girdiğinde ödümü koparmış olsa da hiç de sandığım gibi biri çıkmamıştı. Bunun bütün Windsorlara has bir şey olduğundan şüphelenmeye başlıyordum.

“Harika görünüyorsun, Faye,” dedi arkama geçip sırtımdaki düğmeleri iliklerken. “Bu gelinlik senin için yaratılmış sanki.”

Raven bir adım geri çekilip kolunu Sierra’nın omzuna attı, memnun bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Bugün Dion’la evlenerek yepyeni bir aile kazanıyorsun, Faye. Windsor olmak zaman zaman insana ağır gelse de yalnız olmayacaksın. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın.”

Titrek bir nefes aldım, boğazım düğümlendi. Bu güzel sözlerin laftan ibaret olduğunun farkındaydım ama çok etkilendiğim. Kâğıt üzerinde hiçbir zaman bir başıma kalmamış olsam da kendimi bildim bileli ne kadar *yalnız* hissettiğimi tahmin bile edemezdi.

Kapı tekrar çalındı ve babam yüzünde gördüğüm en nazik gülümsemeyle içeri girdi. Bana kızgın olmaması içimi öyle rahatlatmıştı ki neredeyse ben de ona gülümseyecektim. Bunu en son ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyordum.

“Vakit geldi,” dedi Sierra. Bana son bir bakış atıp peşinde Raven’la birlikte dışarı çıktı. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz babamın gülümsemesi solup gitti.

“Kepazeliğe bak,” diye çıkıştı. “Bu elbise bir Windsor gelini için fazla sade. Daha aileye bile girmeden seninle alay ediyorlar. Raven Windsor gibi birinin düğüne günler kala, son provanda hiçbir sıkıntı yokken gelinliğini mahvetmesi mümkün değil. Bizi küçük düşürmeye çalışıyorlar ve bizim elimizden aptal aptal gülümsemekten başka bir şey gelmiyor.”

“Ö-öyle bir şey olduğunu sanmı-”

Uzanıp kolumu kavradığında içimi bir korku sardı, sesim bıçak gibi kesildi. “Sakın rahata erdim sanma. Sakın o ikisinin senin iyiliğini düşündüğüne inanma. Dion’un kalbini kazanmak için kışını yırtacaksın. O olmazsa üzerimizde tepinirler. Abigail ve kızları dışarı attıklarında ortalığı ayağa kaldırmalıydın. Omurgasız, beş para etmez kızın teki olup çıktın. Öylece durup ailenin böyle küçük düşürülmesine nasıl seyirci

kalabildin?” Beni kendine çektiğinde neredeyse yere kapaklanacaktım. “Beni daha fazla rezil etmeden atlat şu düğünü yoksa Tanrı şahidim olsun ki hatalarının bedelini Chloe’yle Linda’ya ödetirim.”

DION

Faye tören boyunca bir kez bile gözlerimin içine bakmadı. Mihraba yürürken ya da yeminlerimizi ederken dahi başını yerden kaldırmamıştı. İçinde bulunduğumuz şartlar düşünüldüğünde aramızın gayet iyi olduğunu sanmıştım ama belki de böyle hisseden tek kişi bendim.

Karı koca ilan edildikten sonra bana verdiği öpücük –dudaklarının benimkilere değdiği o kısacık âna öpücük denebilirse– bile tuhaftı. Keşke iki hafta önce evimizde yaptığı gibi kendini bana kaptırsaydı. Keşke öpücüğüme karşılık verseydi de düğünümüzün hiç değilse bir parçası sahici gelseydi.

İnsanlarla sohbet edebilmek için etrafta gezinirken, “İyi misin?” diye mırıldandım. İçerisi bizden bağış dilenen politikacılarla, Windsor Holding’in yan kuruluşlarıyla çalışan iş ortaklarıyla ve bize ya da diğer konuklara yaranmaya çalışan sayısız tanıdıkla doluydu. Hepsi midemi bulandırıyor.

“İyiyim,” dedi Faye nihayet bana bakarak. Yine o nefret ettiğim maskesini ve nazik gülümsemesini takınmıştı. Kendi karım bana yabancının tekiymişim gibi bakıyordu. Zarif, sofistike duruşunu takdir edeceğim yerde onu kıskırtma arzusuyla dolup taşıyordum. Benim için alev alev yanmasını istiyordum.

Elimi beline koyup amaçladığımdan daha sert bir hamleyle onu kendime çektim. Cüssem el verdiği ölçüde üzerine eğildiğimde –ayağındaki yüksek topuklulara rağmen başı hâlâ alçakta kalıyordu– Faye keskin bir nefes verdi. “O notta yazdığım her şeyde ciddiydim,” dedim yumuşak, sakın, güven verici bir sesle.

Faye gözlerimin içine baktı ve maskesi nihayet çatlayarak ardındaki minik umut ışığını gözler önüne serdi. Ne var ki bununla yetinemezdim.

“Sıfır gün,” diye mırıldandım. Güzel dudakları hafifçe aralandığında aletim hızla hazır ola geçti. “Göz alıcı görünüyorsun. Beni nasıl büyülediğinin farkında mısın?”

Yanakları al al olduğunda içim benzersiz bir heyecanla doldu. Üzerimdeki etkisinden bihaberdi.

“Faye.”

Adını duymasıyla tüm vücudu gerildi ve paramparça etmek istediğim o porselen maskesini yine kuşandı. Başladığım yere geri döndüm. Kolumun altından çıkıp sırtını dikleştirdi ve yüzüne kibar bir gülümseme kondurup davetsiz misafirimize döndü.

“Eric,” dedi usulca. Pürdikkat Faye’i izledim, ne hissettiğini çözmeye çalışırken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yanılmıyorsam ayrıldıklarından beri ilk kez görüşüyorlardı ve gözlerinde ufak bir acı pırıltısı olsa da yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Neden buradasın?” diye sordum. “Baban davetliydi. *Sen* değil.”

Eric bana döndüğünde onun gözlerinin de Faye’inkilerde gördüğüm acıyla dolu olduğunu fark ettim. Düğünümde kendimi dışlanmış gibi hissetmek berbattı.

“Babamı temsilen buradayım. Kendisi gelemedi.” Bakışlarını yere indirip iç geçirdikten sonra başıyla Faye’i işaret etti. “Bir de bunu kendi gözlerimle görmek istedim.”

“Eric,” diye fısıldadı karım özlem dolu bir sesle. İçim parçalandı. “Özür dilerim.”

Başını iki yana sallayıp ona öyle müthiş bir sevgiyle gülümsedi ki tüm kaslarım gerildi, her bir zerrem yanımdan gitmesini istiyordu. “Dileme, minik perim.”

Perim mi? Ona bir lakap takmış olmasından, dahası bunu mahvetmemiş olsaydı Faye’e böyle seslenmenin ne kadar hoşuma gideceğinden nefret ettim. Peri. Adının anlamı, benim-sediği şey buydu. Bu aptal sözcüğün ona bu kadar yakışması sinirimi bozuyordu.

“*Karımla* konuşuyorsun,” diye çıkıştım kolumu tekrar Faye’in beline sararak. “Ona *Bayan Windsor* diyeceksin.”

“Şimdilik,” dedi Eric, yüzündeki çaresizlik yerini bir meydan okumaya bıraktı. “*Şimdilik* karın.”

Faye’i daha sıkı kavrayıp kendime çektim. “Ağzından çıkana dikkat et, Eric. *Benim* olana göz dikmemen gerektiğini en iyi sen bilirsin. Şartlar gereği sana olabildiğince anlayış göstermeye çalıştım ama hepsi buraya kadar. Nezaketimi zayıflıkla karıştırma, sonuçlarına katlanamazsın.”

Birkaç saniye önceki özgüveni sarsıldı ve bakışları bir an için Faye’e kayıp tekrar benimkilerle buluştu. “Babamın şirketi yıllardır Windsorlarla çalışıyor,” dedi usulca. “Evlilik sözleşmenizi gördüm.” Tekrar Faye’e döndü. “Üç yıl,” diye mırıldandı. “Bekleyebilirim, Faye. Seni seve seve beklerim.”

Faye’in üzerine çöken farkındalık, gözlerindeki şok, *umut* kanımı dondurdu. Benimle sadece üç yıl evli kalması gerektiğini unutmuş muydu? Süre dolduğunda beni terk edebileceği ve elimden onu durdurmak namına hiçbir şey gelmeyeceği aklına gelmemiş miydi?

En kötüsü de... Eric’in sözünün arkasında duracağını bilmemdi. Faye’in yasal açıdan beni boşamakta özgür olacağı günü beklediğini görebiliyordum. Benim düğünümüze kalan

günleri saydığım gibi Faye de her şeyin sona ermesine kalan günleri sayacaktı.

İçimi saf, katıksız bir öfke kapladı. Karımı daha sıkı kavradım. “Benden sonra sana bakacağını mı sanıyorsun?” diye sordum sertçe. “Gecenin sonunda bırak seninkini, kendi adını bile hatırlamayacak.” Karıma döndüm, müthiş bir sahiplenicilik hissiyle dolup taşıyordum. Öyle ki onun dışında her şey kaybolup gitti. “Değil mi, karıcığım?”

Faye gözlerimin içine baktı, bakışlarıyla bana durmam için yalvarıyordu. “Dion,” diye fısıldadı. Hayır. Benden onun adına merhamet dilenmesi katlanılmazdı. “Lütf—” Eğilip dudaklarına yapışarak lafı ağzına tıktım. Dilimle zorla ağzını araladım. Onu sımsıkı kendime bastırdığımda dudaklarından minik bir inilti kaçtı. Her bir zerremi ele geçirmiş sahiplenicilik hissi gözümü döndürmüştü. Herkes beni ağırbaşlı bir adam olarak bilirdi ama karım her seferinde beni zıvanadan çıkarıyordu.

Geri çekilip alnımı onunkine bastırdığımda nefes nefeseydi. Benim mükemmel, *kusursuz* karım bu kez bakışlarını kaçırmadı. Bunun beni ne kadar memnun ettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Canı istediğinde dünyanın en uslu kızı oluveriyordu.

“Dion,” dedi yenilgiyle. Adını koyamadığım tuhaf bir duygunun etkisiyle onu kucağıma aldığımda Faye neye uğradığını şaşırdı.

“Ciddiyim,” diye mırıldandım eve dönmemize daha saatler olmasına rağmen onu mekândan çıkarırken. “Sana onu unutturacağım, Faye. Karımın başka bir herifin peşinden koşmasına göz yumacağıma ölürüm daha iyi.”

DION

Evimizin kapısından içeri girip doğruca yatak odamıza ilerlerken Faye kucağımda titriyordu. “Seni uyarmıştım,” dedim. “Sana onu düğünümüze kadar unutmanı söylemiştim. Ne bok yemeye hâlâ ona yerimde olmasını istiyormuş gibi bakıyorsun?”

Onu yatağıma bırakıp önünde diz çöktüm. Gözlerimi üzerindeki dökümlü güzel gelinlikten alamıyordum. Ayak bileğini kavrayarak, “Sana Hawaii’de ne demiştim?” diye sordum. Niyetim ayakkabısını çıkarmaktı ama gümüş renkli parlak topuklularıyla fena ateşli görünüyordu ve birden üzerindeki diğer her şeyi çıkarsam nasıl görüneceğini merak ettim.

“S-senden başka kimseyi düşünemeyecek hâle gelene kadar ona dair her anımı sike sike kafamdan sileceğini.”

Bacağını kaldırdığımda ipeksi kumaş sıyrılarak tenini gözler önüne serdi. Ayak bileğini dudaklarıma götürüp yumuşak bir öpücük kondurduğumda nefesi kesildi. “Başka?”

“Bana tekrar tekrar adını haykırtacağını...”

Dudaklarımı ardımda öpücükler bırakarak bacağından yukarı kaydardım. Dizlerini ayırarak gelinliğinin eteğinin biraz daha sıyrılmasına neden olduğumda dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. Benim için giydiği mavi dantelli külotu görmemle boğazıma yükselen iniltiyi bastırdım. “Başka?”

dedim bacağını omzuma atarken. Faye'in dengesi bozuldu ve ellerini arkasına koyarak arkasına yaslandı. "Başka ne yapacağımı söyledim?"

Gözlerimi onunkilere dikerek ağzımı uyluğunun iç kısmına, kadınlığının birkaç santim ötesine bastırdım. Faye derin bir nefes alıp beyaz çarşafımızı yumruklarının arasına sıkıştırdı. "Beni daha fazlası için yalvartacağını söyledin."

Sırıtarak biraz daha öne eğilip kasıklarının, külotunun hemen kenarını öptüm. "Sarı," diye fısıldadım. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda *sarı*, hemen durmamı istiyorsan *kırmızı* de." Ciddi olduğumu görmesi için yüzüne baktım. "Sana zorla sahip olmayacağımı söylemiştim, Faye. Kalkıp gitmem tek lafına bakar. Seni bırakıp duşa girer bütün hıncımı aletimden çıkarırım. Saçının teline bile dokunmam. Anladın mı?"

Tereddütle başını sallayarak beni onayladı. Kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu, ne yapmaya çalıştığımı anlamıyordu sanki. Tekrar eğilerek dudaklarımı dantel kumaşın üzerinden kadınlığına sürttüğümde Faye kalçasını hafifçe kaldırarak yüzüme bastırdı. Kumaşa usulca bir öpücük kondurdum, tadına bakmak için yanıp tutuşuyordum. "Anladığını duymam gerek, Faye. İstedığın an kararını değiştirmekte özgür olduğunu bilmem gerek."

Gözlerinin içine baktığımda karşımda bulduğum temkinli güven nefesimi kesti. "Anladım," diye fısıldadı.

Bir süre onu izledim, bakışlarımı hızla inip kalkan göğsünde, gelinliğinin mükemmel memelerini gözler önüne seren yakasında gezdirdim. *Göz alıcı*. "O hâlde söyle bana, karıcığım. O gün sana başka ne demiştin?"

Faye dudağını ısırduğunda aletim seğirdi. Ona öyle çaresizce ihtiyacım vardı ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Eğilip burnumu kadınlığına sürterek gözlerimin zevkle kapanmasına müsaade ettim.

“Beni becerdiğinde senden başka hiçbir adamın suratına bakmayacağımı söyledin.”

Bacağını omzumdan indirip ona uzanarak ensesini kavradım. “En son ne zaman bu pozisyonda durduğumuzu hatırlıyor musun?” Lacara’daydık ve tıpkı şu anda olduğu gibi bacaklarının arasına girmiştım. “O zaman sana yapmak istediklerime dair en ufak bir fikrin yoktu ama bu gece hepsini öğrenmek üzeresin.”

Bir saniye daha dayanacak gücüm kalmamış olmasına rağmen nazikçe yüzünü okşadım. Onu benim yapma ihtiyacım neredeyse dayanılmazdı ve birlikte geçireceğimiz tek gecenin dışımın kavuğuna yetmeyeceğinden adım gibi emindim. Başparmağımı dudağında gezdirdiğimde Faye’in nefesi kesildi.

“Benim,” diye fısıldayarak başımı onunkine eğdim. Ağzımı birkaç kez onunkine sürtüp dudaklarına yapıştım. Sanki bunu bekliyormuş gibi bana karşılık verdiğinde omurgamdan bir ürperti geçti. İçimden bir ses onu öpmekten asla bıkmayacağımı söylüyordu. Kollarımın arasında eriyen vücudu, dudaklarından kaçan minik nefes ve inilti, hepsinin ötesindeyse bana hevesle karşılık vermesi. Her şeyiyle beni mahvediyordu.

Alnımı onunkine yasladığımda aklımı kaçırarak gibiydim, tek öpücüğüyle beni pantolonuma boşalmanın eşiğine getirmişti. “Uzun zaman önce seni evliliğimizden önceki hayatın yüzünden cezalandırmayacağımı söylemişim. Meğer sandığımdan daha kindarmışım. Geçmişini görmezden gelemiyorum, Faye. Yapamıyorum.”

Gerildiğini hissettiğimde hafifçe geri çekildim ve fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktığını gördüm, az önceki güveni sarsılmış gibiydi.

“Lacara’da yaptığın şey için seni parmaklarımla...” Faye’in gözleri arzuyla parıldadı. “...Hawaii’de telefonda ona söylediklerin için ağzımla, ona bu gece attığın bakışlar için de aletimle cezalandıracağım. Sırayı sen belirleyeceksin. Önce hangisini istiyorsun?”

Dudakları şaşkınlıkla aralandığında ona bakmaya doyamıyordum. O güzel gelinliğiyle yatağında oturması, gözlerindeki o lanet bakış... tek kelimeyle gerçeküstüydü. En çılgın fantezilerimden fırlamıştı sanki.

“Seç hadi,” diye üsteledim.

Tereddüt ettiğinde tam onun yerine bir seçim yapmam gerekeceğinden şüphelenmeye başlamıştım ki o güzel dudakları aralandı. “P-parmakların,” diye fısıldayarak bakışlarını kaçırdı.

Karıma sııttım. “Aklımı nasıl başımdan aldığını tahmin bile edemezsin,” diye fısıldadım. “Ne kadar güzel olduğunun farkında bile değilsin.”

Dudaklarımızı tekrar birleştirip bir parmağımı kadınlığının üzerinde gezdirdim ve Faye’in ağzımı dolduran iniltilerinin tadını çıkardım. Dantel kumaşı bir kenara iterken dolgun alt dudağını dişlerimin arasına aldım.

Çoktan ıslandığını fark ettiğimde geri çekilip titrek bir nefes aldım. “Görmem gerek,” diye fısıldadım. “Benim için ilk boşalışını zihnime kazımam gerek. Her iniltini, yüzünün her ifadesini, her hareketini. Hepsini, Faye.”

Parmaklarımı külotunun kenarlarına geçirip yavaşça aşağıya çekiştirdim. Ellerini omuzlarıma koyup bana yardımcı olmak için kıcını kaldırması hayatımda gördüğüm en ateşli şey olabilirdi. Kalçasından aşağıya sıyrılan açık renkli kumaş, ıslak kıvrımlarını gözler önüne sererken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Parmaklarımı gerisin geri bacaklarının arasına götürürken bakışlarımı onunkilere kenetledim. Parmak uçlarım ilk kez çıplak kadınlığına dokunduğunda dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı. Omuzlarımı daha sıkı kavradı ve kesik nefesler alıp vermeye başladı.

Orta parmağımı ıslak kıvrımlarının arasında gezdirirken büyülenmiş gibiydim. “Mükemmelsin,” diye fısıldadım klitorisinin etrafında daireler çizerek. Çoktan şişmiş sinir yumağı

ona ilgi göstermem için bana yalvarıyordu. Karımın tepkilerini pürdikkat izleyerek hoşuna gittiğini düşündüğüm bir tempo tutturdum.

“Dion,” diye inledi arzuyla.

Aletim zonkladığında duraksadım. “Bir daha,” dedim. “Adımı bir daha söyle.”

Hızlı nefeslerinin arasından, “*Dion*,” dediğinde bir parmağımı içine kaydırdım.

“Siktir, daracıksın, bebeğim.” Bu hâliyle beni içine alması imkânsızdı ama zamandan bol bir şeyim yoktu. Onu yavaş yavaş benim için hazır hâle getirecektim.

Bir parmağımı da içine kaydırduğımda rahatsız olmuş gibi hafifçe kıpırdandı. “Çok iyi gidiyorsun, meleşim,” diye mırıldanıp parmaklarımı kıvrarak G noktasına sürttüm. Onu ağır ağır kışkırtmaya devam ettim, gözlerimi içine girip çıkan parmaklarımdan alamıyordum.

Benim için inlediğinde sırtarak boştaki elimi de devreye sokup başparmağımla klitorisinin etrafında daireler çizmeye koyuldum. Bu ona dair kurduğum fantezilerin hepsinden daha iyiydi. Çok, *çok* daha harikaydı.

Faye onlarla ne yapacağını bilmiyormuş gibi ellerini saçlarımdan arasına geçirip tırnaklarını kafa derime bastırdı. Gülümseyerek tempomu artırdım, biricik karımın darmaduman oluşunu izlemek istiyordum.

Hareketlerinin sarsaklaşmasını, kasıklarını elime bastırmasını izledim, arzusu utancına ağır basıyordu. Ne zaman daha güzel olmayacağını düşünsem beni yanıltıyordu.

“Dayanamıyorum,” diye inledi boğuk bir sesle. “Bu çok fazla, Dion. *Lütfen*.”

Parmaklarımı daha da hızlandırıp klitorisini okşadım. “Dayanabilirsin,” dedim. “Benim için *boşal*, bir tanem.”

Benimkilere kenetlenmiş gözleri korku ve güvenle doluydu, içinde uyandırdığım duygular karşısında dehşete düşüyor ama onu yüzüstü bırakmayacağıma güveniyordu sanki.

“Benim için boşal, bebeğim,” diye tekrarlayarak parmaklarımı sertçe klitorisinde gezdirdim. “Bırak kendini.”

Faye söylediğimi yaptı. Boğazından bir inilti yükseldi ve gözleri zevkle kapandı. Etrafımda gerilen kasları parmağımı mengene gibi sıkarken zevke teslim olmasını hayran hayran izledim.

Çoktan ona bağımlı olduğumu sanmış ama yine yanılmıştım. Hiçbir şey bu manzaraya denk olamazdı. Yemin ederim sadece onu izleyerek bile boşalabilirdim.

Faye gözlerini açtı ve farkındalığın suratına bir tokat gibi çarpmasını izledim. Yüzü ufak bir utançla dolsa da yine başladığımız yere dönmeyi reddediyordum. “Biri tamam,” diye mırıldanıp eğilerek bacağına öpücük kondurdum. “Kaldı iki.”

Parmaklarım hâlâ içindeydi. Nihayet dilimi ıslak kıvrımlarında gezdirip tadına baktım. Tam da tahmin ettiğim gibi enfesti.

“*Tanrım,*” diye inledi Faye. “Dayanamıyorum. Yapamam, Dion. Gerçekten yapamam. Lütfen... lütfen dur. Biraz... molaya ihtiyacım var.”

Bakışlarımı onunkilere dikip dilimi ağır ağır klitorisinde gezdirdim. O da tıpkı benim gibi çıldırmış görünüyordu ve bu görülmeye değer bir manzaraydı. “Yanılıyorsun,” diye fısıldadım tenine. “Benim için tekrar boşalmaya ihtiyacın var.”

Klitorisi öyle şişmiş, öyle hassaslaşmıştı ki dilim bile ona fazla geliyordu ama ikinci orgazmının kıyısında olduğunun farkındaydım. “Sarı ya da kırmızı, bebeğim,” diye hatırlattım. “Durmamı gerçekten istiyor musun? Cevabını iyi düşün.”

Faye saçlarımı daha sıkı kavrayıp başını iki yana salladı.

İçim müthiş bir keyifle dolarken ona gülümseyip bacaklarını omuzlarıma koydum. Kendini yatağa bıraktığında kıkırdamak-

tan kendimi alamadım. “Benim için tekrar boşalacaksın, değil mi? Cevap ver bana,” diyerek kalçasını hafifçe havaya kaldırdım. “Uslu bir kız olup sözümü dinleyeceğini söyle.” Kalçasındaki ellerim ve omuzlarımdaki bacaklarıyla öylece durdum. Bana sunduğu manzara o kadar büyüleyiciydi ki cevabını beklerken mutlu mutlu iç geçirip uyluğuna bir öpücük kondurdum.

“Evet,” diye inledi. “*Evet*. Uslu bir kız olacağım, Dion. Söz veriyorum.”

“Aferin kızıma.” Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez dilimi klitorisinin etrafında gezdirmeye koyuldum, hareketlerim öncekinden daha yavaştı. Faye beklediğimden çok daha hassastı ve onu fazla uyarmak istemiyordum. Henüz.

Klitorisini nazikçe emdiğimde benim güzel, mükemmel karım bacaklarını boynuma dolayarak beni kendisine bastırdı. Ona istediğini verdim, nefesleri düzensizleşene ve yatak odamız yumuşak iniltileriyle dolana kadar dilimle onu kışkırttım. Yalvarırcasına adımı inlediğinde daha fazla dayanamayıp klitorisini sertçe emerek onu zirveye çıkardım.

Faye’i dilime boşaltmak hayatımda tecrübe ettiğim en ateşli şey olabilirdi. Bacakları pelteye döndüğünde kalçasını nazikçe yatağımıza bıraktım ama ağzımı üzerinden çekmeyi henüz reddediyordum.

“Harikasın,” diye fısıldadım tenine. “Mükemmelsin, Faye.” En uçarı hayallerim bile onun yakınından geçemezdi.

Kadınlığına bir öpücük kondurup bir süre teninde oyalandıktan sonra ayağa kalktım. Tepesine dikilip papyonumu çözmeye koyuldum. “İkincisi de tamam,” diyerek yeleğimi çıkarıp yere attım. Faye kirpiklerinin ardından beni izliyordu. Gelinliğinin eteği beline toplanmış, saçları yatağımıza dağılmıştı. Ne kadar çekici görüldüğüne dair en ufak bir fikri yoktu.

Bakışları her hareketimi takip ediyordu. Gömleğimin düğmelerini çözmemle dudaklarından minik bir nefes kaçtığında sııttım. “Vücudumu ilk kez görüyormuş gibi davranıyorsun,”

diye mırıldandım. “Daha birkaç ay önce şampanyayı temizleme bahanesiyle her yerimi elleyen sen değildin sanki.” Gömleğimin omuzlarımdan aşağıya düşmesine izin verdikten sonra elimi kemerime götürüp duraksadım. “Gel buraya,” dedim sertçe. “Fantezilerimi gerçeğe dönüştür, Faye. Soy beni.”

Yirmi Yedi

FAYE

Dion'un yatağında doğrulurken kalbim son sürat atıyordu. Gelinliğimin belime toplanmış eteği bacaklarıma indi. Kontrolümü hiç bu kadar kaybetmemiş, kendimi hiç bu denli tatmin olmuş hissetmemiştim. Bana dokunma şekli beklenmedikti. Bir yanım söylediği her şeye rağmen sabrının tükeneceğinden, kasten olmasa da beni inciteceğinden emindi. Meğer ne kadar yanılmışım.

Dion elini uzattığında kısa bir tereddüdün ardından avucumu elinin üzerine koydum. Sırtarak ellerimizi pantolonundaki kabarıklığın üzerine götürdüğünde kalbim tekledi. Aynı şeyi Hawaii'de de yapmıştı ve o zaman da tıpkı şimdiki gibi ne yapacağımı bilememiştim.

"Hadi," dedi. "Soy beni."

Gözlerinin içine baktım, vücudum hâlâ arzuyla uğulduyordu. Pantolonunun fermuarını açmaya başladığının farkında bile değildim, varlığından bile bihaber olduğum bir parçam dizginleri ele almıştı sanki. Siyah baksırı ortaya çıktığında Dion inledi. Yüzüm kumaşa o kadar yakındı ki hafifçe eğilecek olsam aleti dudaklarıma değerd.

Onun bana yaptığı gibi ben de ona kontrolünü kaybettirebilir miydim? Onu ağızıma alırsam o da benim gibi zevkte kaybolur muydu?

“Şimdi durmanın sırası mı?” dedi sertçe.

Dudağımı ısırarak parmaklarımı baksırının beline geçirdim, ereksiyonu özgür kaldığında omurgamdan bir ürperti geçti. Bir azize sayılmazdım – bu gece beni neyin beklediğini bilecek kadar porno izlemiştim ama bu kadarını da beklemiyordum. Onu Hawaii’de hissetmiştim ama hissetmekle görmenin bir olmadığı ortadaydı.

Dudaklarımdan istemsizce bir inilti kaçtı, onu içime nasıl alacaktım bilmiyordum. Bir an ona bunu daha önce hiç yapmadığımı söylemeyi düşünsem de söylemekte geç kaldığımdan şüphelendim.

Dion suratımdaki ifadeye kıkırdadığında utanarak gözlerimi kaçırdım. Karşısında kendimi tanıyamıyordum ve bu tuhaf bir şekilde özgürleştirici olduğu kadar kafamı da karıştırıyordu. Bana dokunduğunda hiç yapmayacağım şeyler yapıyordum. Bunun farkında bile değildi ancak *ceza* sözcüğünün kendimi bildim bileli üzerimde yarattığı etkiyi silip atmıştı.

“Sıra sende,” diye mırıldandı. “Gelinliğinle göz alıcı görünüyorsun, bir tanem ama ilk seferimizde tenlerimizin arasında hiçbir engel olsun istemiyorum.”

Aniden üzerime çöken utançla dudağımı dişledim. Vücudumun bir kısmını örten kumaş... beni koruyordu sanki. Şimdiye dek kimsenin önünde çıplak soyunmamıştım ve bu kadar samimi bir şeye hazır mıydım bilmiyordum. Eve girdiğimizden beri yaptıklarımız göz önüne alındığında bu saçmalıktı belki ama beni her şeyimle gördüğünde bir kusurumu bulacağından endişeleniyordum. Gelinliğimin içinde harika görünüyor, kendimi şahane hissediyordum ama onu çıkardığımda geriye sadece... *ben* kalacaktım.

“Şey... ışıkları kapatabilir miyiz?” diye sordum titrek bir sesle. Bakışlarımı yere diktim, Dion’un yarattığı arzunun dağılmasıyla güvensizliklerim tekrar gün yüzüne çıkmaya başlamıştı.

“Hayatta olmaz,” diye fısıldayarak beni ayağa kaldırdı. Tökezleyip ona tosladım, çıplak gövdesi gelinliğime dayandı. Dion kollarını etrafıma sımsıkı doladı. Bakışlarının üzerimde gezindiğini hissedebilsem de kafamı kaldırıp ona karşılık vermem vakit aldı. “En ufak bir mimiğini bile kaçırmak istemiyorum, bebeğim. Ben vücudunun her santimini keşfe çıkarken vereceğin her tepkiyi aklıma kazımak istiyorum. İlk seferimizde seni karanlıkta beceremem, Faye. Hem benim için iki kez boşaldın zaten, neden şimdi utanıyorsun?”

Bakışlarımı kaçırdım, bu beklenmedik tereddüdümü ona nasıl açıklardım bilmiyordum. Haklıydı elbette. Daha birkaç dakika öncesine kadar zerre utanmadan adını inliyordum ama şimdi bu basit isteği bile kendimi güvensiz hissetmeme neden oluyordu.

Dion kolunu sırtıma uzatıp gelinliğimin düğmelerini açmaya başladı, dokunuşu gecenin başından beri olduğu gibi sabırlıydı. Beni apar topar düğünümüzden kaçırdığında endişe ve kaygıdan öleceğimi sanmıştım ama sert sözlerine rağmen hareketleri şefkat doluydu. Onun ceza sandığı bu şey aslında tam da ihtiyaç duyduğum şeydi.

Son düğmeyi de açmasıyla gelinliğim üzerimden kayıp düştü. Bakışları doğruca memelerime kenetlenen Dion, “Hastiktir,” diye fısıldadı. “İnsan her şeyiyle mi mükemmel olur?”

Sözleri içimi bir hoş etse de istemsizce gerilip kollarımla memelerimi örttüm. Dion’un ifadesi bir an için kararsa da bana engel olmadı. Bunun yerine sırtıp üzerime eğilerek tek hamleyle beni kucağına aldı.

“*Dion,*” diye fısıldadım. Yatağımızın etrafından dolanırken kollarımı boynuna dolayıp yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Bir an ona yapışarak çıplak bedenimi saklayabilece-

ğimi düşündüm ama beni yatağa bırakıp üzerime eğildiğinde planım suya düştü.

Bacaklarımı ayırarak aralarına girdi ve kollarını başımın iki yanına koyarak kasıklarının hâlâ zonklayan kadınlığıma bastırdı.

“Bir daha,” diye mırıldandı gözlerini benimkilerden ayırmadan. “Benim için bir daha boşalır mısın, bebeğim?”

Bana böyle baktığında ne ondan saklanabiliyordum ne de saklanmak istiyordum. Gerçekten de söylediği kadar mükemmeldim de aklını başından alıyordum sanki.

“Dion,” diye fısıldadım titrek bir nefes alıp kollarımı boynuna daha sıkı dolayarak. “B-ben... korkuyorum.”

“Neden?” diye sordu dalgın dalgın. Dudaklarını boynuma indirip uçakta öptüğü noktaya bastırdığında boğazımdan bir inilti yükseldi. Kıkırdayarak tenime öpücükler kondurmaya devam ettiğinde kafamdaki tüm düşünceler, endişeler uçup gitti. “Bunun hayaliyle yaşıyordum,” diye fısıldadı köprücük kemiğime doğru. “Önümde vücudunu keşfetmek için koca bir ömür var ama her santimini şu an aklıma kazımak istiyorum.” Boğazının derinliklerinden yükselen muhtaç bir sesle dilini yavaşça meme ucumda gezdirip sertleşene kadar etrafında döndürdü.

İçim yepyeni bir arzu dalgasıyla dolduğunda altında kıvrandım.

“Şuna bak,” diye homurdandı. “Hoşuna gitti demek.” Öteki mememe geçip aynısını tekrarladı. “Elbette gider. Tek kelimeyle harikası... benim uslu kızım, *karıcığım*.”

Elini uyluğuma götürüp bacağımı kaldırdığında kendimi ona bırakıp içgüdüsel bir hareketle beline doladım.

Dion hafifçe geri çekilip yüzüme baktı, gözleri arzudan odağını kaybetmişti. “Bebeğim,” dedi yalvarırcasına. “Kendimi daha ne kadar tutabilirim bilmiyorum.” Doğrulmasıyla kasıklarına sürtünen ereksiyonu tekrar inlememe neden oldu. Beni büyülenmiş gibi pürdikkat izleyerek kalçasını tekrar benimkilerle bastırdı.

“*Dion.*” Onu uyarıyor muydum yoksa daha fazlası için yalvarıyor muydum ben de bilmiyordum ama sırtarak beni kıskırtmaya devam ettiğinde ikincinin ağır bastığını düşündüm.

“Klitorisine sürtünmemi sevdin, ha? Benim için tekrar boşalacak mısın, Faye? Son bir kez, meleğim.”

Aletinin başını hafifçe içime kaydırıp titrek bir nefes vererek geri çekildiğinde aklımı kaçıracağımı sandım. “Evet,” diye inledim, artık aşına olduğum his bir kez daha vücudumu ele geçirirken. Sınırıma ulaştığımdan, istesem bile tekrar boşalamayacağımdan emindim ama yine son sürat kendimi onda kaybediyordum. Ellerimi saçlarının arasına geçirip tutamları sımsıkı kavradım. Dion’un hareketleri sarsaklaştı, her seferinde aletini biraz daha derinlerime itip beni enfes bir sızıyla genişletirken kendi kontrolü buhar olup uçtu.

“Lütfen,” diye inledim. “*Evet.*”

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. Dalga dalga vücuduma yayılan zevkle aletinin başının etrafında neredeyse acı verici bir şekilde kasılıp onun için sil baştan dağılırken mest olmuş gibiydi. “Aferin kızıma,” dedi. “Sözümünden hiç çıkmıyorsun, değil mi? Bunu yapabileceğini biliyordum.”

Gülümsemesine karşılık verdim. Midemde kelebekler uçuşuyor, kalbim küt küt atıyordu. Bana büyük bir şey başarmışım, onu gururlandırmışım gibi bakması içimdeki arzuyu daha da körüklüyordu.

Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. Dokunuşu o kadar şefkatliydi ki kalbim sızladı. Onu gururlandırmaya devam etmek istiyordum. Gözlerindeki o bakış hiç kaybolmasın istiyordum.

Dion kollarının üzerinde doğruldu, bakışları bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezindi. “Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı. “İçinde olmam gerek, Faye. *Tamamen.*”

Onu başımla onayladığımda aletini biraz daha içime iterek boğazımdan acı dolu bir inilti yükselmesine neden oldu. “Çok mu fazla?” diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp saçlarını daha sıkı kavradım. “B-be-nim de sana ihtiyacım var, Dion. Ben de seni istiyorum. Her şeyini.”

Dudaklarından bir inilti döküldü ve gözleri şehvetle kaydılar. “*Siktir,*” diye inleyerek kalçasını biraz daha itti.

“Acıyor,” diye fısıldadım ufak bir korkuyla. Şimdiye dek zevkten başımı döndürmüştü ama bu... beni böyle genişletmesi canımı yakıyordu.

“Sırılsıklamsın, sevgilim,” diye mırıldandı. “Yapabilirsin. Beni içine alabilirsin. Yavaştan alacağız.”

Onu başımla onayladım. Dion’un çenesi kasıldı ve gözlerini benimkilere kenetleyip aletini biraz daha içime kaydırды. “Çok iyi gidiyorsun. Harikasın, Faye. Birazını daha alabilir misin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim çatallı sesimle. Bakışlarımı kaçırdım, onu hayal kırıklığına uğratmak istemesem de elimde değildi.

Dion güven verici bir gülümsemeyle üzerime eğilip dudaklarını benimkilere sürttü. “Zamandan bol bir şeyimiz yok, Faye. Hiç acelemiz yok.” Beni tembel tembel öpüp geri çekilerek neredeyse tamamen içimden çıktı ve nazıkçe tekrar girdi.

Tırnaklarımı saç derisine batırdığımda Dion ağzıma inleyerek kendini biraz daha derine itti. “İyi misin?” diye fısıldadı dudaklarıma. Onu başımla onayladığımda bana gülümsedi. “Aferin kızıma. Aletimi nasıl da güzel içine alıyorsun, bebeğim. Çok iyi gidiyorsun.”

Bedenim ağır ağır ona alışırken acı yerini tekrar şehvete bıraktı. İçimde bir yere sürtündüğünde dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü Dion titrek bir nefes alıp tek hamlede tamamen içime girdi. Kulaklarımı dolduran homurtuları sızıya rağmen içimi bambaşka bir arzuyla doldurdu. Altında sere serpe yatarken kendimi bu denli güçlü hissedeceğimi hiç düşünmemiştim ama olan tam da buydu. “Şahanesin,” diye

fısıldadı mest olmuş gibi. “Kendimi avutmak için kurduğum fantezilerimden bile daha iyisin, bebeğim. Çok daha iyisin.”

Gülümseyerek avucumu nazikçe yanağına koyup gecenin başından beri bana gösterdiği şefkatin aynısını ona göstermeye çalıştım. Temkinli bir tavırla dudaklarımı onunkine değdirdiğimde Dion dizginleri hemen eline alıp beni yavaşça öptü.

Bacaklarımı beline doladığımda ağzıma inleyip tekrar hareket etmeye başladı. Ağır ağır, öpücükleri gibi nazikçe.

“Benim güzel karım,” diye mırıldandığında göğsümde bir şeyler filizlendi. Tam olarak adını koyamadığım karanlık, sahiplenici bir şey. Bildiğim tek şey yeni keşfettiğim bu yanımin sözleri karşısında memnuniyetle dolup taşıdığıydı. “Benim için yaratılmışsın, Faye.”

Doğrulup içimden çıktı ve gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan kendini tekrar içime itti. Benim için bunca şey yaptığı yetmiyormuş gibi hâlâ benim zevkim onunkinden çok daha önemliymiş gibi her hareketimi pürdikkat izliyordu.

“Hâlâ canın yanıyor mu, bebeğim?”

Başımı iki yana salladım. Hareketleri sertleştikçe, temposunu artırıp daha derinlerime ulaştıkça midemdeki sıcaklık şiddetleniyordu. Kalçamı hafifçe kaldırarak ona karşılık vermeye çalıştığımda, “Siktir,” diye inledi. “İşte böyle,” diye homurdanarak beni daha hızlı, daha sert becermeye başladı. “İşte benim kızım. Aletimi nasıl da güzel içine alıyorsun, Faye. Benim uslu, mükemmel kızım.”

Hareketlerinin sarsaklaşmasıyla içimdeki arzu enfes bir hâle geldi. Parmaklarını ya da dilini kullandığı zamankine pek benzemese de *harikaydı*. “Dion,” diye inlediğimde çenesi gerildi.

“Adımı böyle söylemene dayanamıyorum, bebeğim. Aklımı başımdan alıyorsun.”

Dudağımı ısırdım, gözlerimi ondan alamıyordum. “O güzel amını meniye boğacağım, Faye,” dedi. Kontrolünün son kırıntılarını da kaybetmesiyle iyice hızlanıp sertleşen darbeleri

neredeysse canımı yakıyordu. O ağırbaşlı adamın *benim* yüzümden bu hâle geldiğini bilmek kendimi dünyanın en güçlü insanı gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Siktir, *Faye*,” diye inledi en derinlerime boşalırken. Gözleri saf zevkle titreşerek kapandı. Alnını benimkine yaslayıp üzerime yığıldı, üzerimdeki ağırlığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. “Harikasın,” diye fısıldayarak dudaklarımızı buluşturdu. “Her şeyinle mükemmelsin.”

DION

Hafifçe geri çekildiğimde Faye usulca sızlansa da uykusuna kaldığı yerden devam etti. Gözlerimi ondan alamıyordum, kalbim yıllardır ilk kez huzurla dolup taşıyordu. Kendimi hiç bu kadar mutlu, bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim. Onunla olmak hayal ettiğimden bile daha güzeldi.

Gönülsüzce evlenmiş olsak da belki kardeşlerimin bir bildiği vardı. Yatağımdayken aramızdaki uçurumlar kapanıveriyordu. Zamanla yatağımızın dışındaki uçurumları da kapatabilirdim.

Faye'i uyandırmamaya özen göstererek yatağın ucuna kaydım ancak örtüleri kaldırmamla donakaldım. İçeriye dolan güneş ışığı çarşafımızdaki koyu renkli lekeleri aydınlatıyordu. Birkaç dakikanın ardından farkındalık suratıma bir tokat gibi çaptığında şok içinde uyuyan karıma döndüm. *Hasiktir*. Bunu nasıl fark etmemiştim? Dün gece onu kaç kere boşalttığım düşünülduğünde çektiği acı normalde olması gerekenden katbekat fazla olmalıydı. Aptalın tekiydim.

Kendime hâkim olup durmalıydım ama bunun yerine bütün bencilliğimle onu becermeye devam etmiş, farkında bile olmadan bekâretini almıştım. Beni kolayca içine alacağından emin olana kadar parmaklarımla onu genişleteceğim yerde ilk tecrübesini acı dolu bir şey hâline getirmiştım.

Yataktan kalkıp dün gece yere attığım baksırımı üzerime geçirirken midem kasılıyordu. Her şeyi berbat etmişim ve hatamı nasıl düzelteceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Sersemlemiş vaziyette mutfığa doğru ilerledim. Büyükannemin hizmetçi kılığındaki casusları kahvemizi çoktan hazırlamıştı.

Yarisına kadar doldurduğum fincanımı kafama dikerken hâlâ kendimi Faye'e nasıl affettireceğimi düşünüyordum. Ne bok yiyecektim şimdi? Dün gece onunla ilgilenip ağrısı sızısı olmadığından emin olmam gerekirken içinden çıkmaya bile zahmet etmeden yanına uzanıp ona sarılmıştım. Benim için her şey mükemmelken o muhtemelen bunu son derece rahatsız edici bulmuş olmalıydı.

"Dion?"

Başımı kaldırdığında Faye'in üzerinde gömleklerimden biriyle kapıda durduğunu gördüm. Hayranlıkla ona bakakaldım, *karım* olduğuna hâlâ inanmıyordum.

"A-affedersin... E-eşyalarımı henüz yerleştirmedim ve gömleğin--"

"Gömleğim sana çok yakışmış," diye mırıldandım sözünü keserek. "O kadar ki bence hepsini sana vermeliyim. Senin üzerinde benim üzerimde olduğundan çok daha güzel görünüyor."

Gözleri hafifçe açıldı ve ufak bir kahkaha attı. Kulaklarımı dolduran sesi kalbimi tekletti. Aklımı başımdan alıyordu.

Yanına yürüyüp onu nazikçe kucağıma aldığımda şaşırdı. Onu dikkatlice mutfak tezgâhına oturtup kollarımı iki yanına koydum. "Affet beni, Faye," dedim boğuk bir sesle. "Fark etmedim."

Faye yüzünü çevirse de bakışlarındaki suçluluğu çoktan görmüştüm. "Bana kızgın mısın?" diye sordu titrek bir sesle.

"Kızgın mı?" diye tekrarladım şokla. "Sana neden kızgın olayım, bebeğim? Kızılacak biri varsa o da benim. Niyetim canını yakmak değildi. Bilsem daha dikkatli olurdum."

Faye kollarını etrafına dolayıp bakışlarını yere dikti. “Belki de *kızgın* demem pek doğru olmadı. Hayal kırıklığına uğradın mı, Dion? B-ben... görüntülendiğin diğer kadınlara benzemiyorum. Herhangi bir... *tecrübem* yok. Dün bana hissettirdiklerin... Aynılarını sana nasıl yaşatabilirim bilmiyorum.”

“Faye,” diye fısıldadım. “Bana bak lütfen.”

Söylediğimi yaptığında mavi gözlerindeki umutsuzluk yüreğimi sızlattı. Ona gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Bunu kibar bir dille nasıl söylerim bilmiyorum ama şimdiye dek *kimse* beni senin kadar sert boşaltmadı. Sadece bu bile yaşadığım en iyi cinsel deneyimdi. Tecrübesizken böyleysen birbirimizin vücuduna daha aşına olduğumuzda vay hâlime ha?”

Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdığında ona sırtıtmaktan kendimi alamadım. Faye’den *hoşlanmayı* bile istemezken her geçen gün ona biraz daha kapılıyordum. Hakkinda öğrendiğim her küçük şey duvarlarıma bir çentik daha atıyordu.

“Nasılsın?” diye sordum mahcup bir sesle. “Canın... hâlâ yanıyor mu?”

Yanakları al al oldu. “Biraz hassas sadece,” diye mırıldandı gözlerini kaçırarak. O kadar sevimliydi ki. Bunun son derece ilkel ve yanlış olduğunu bilsem de ona sahip olmuş tek erkek olduğumu bilmek içimi müthiş bir keyifle dolduruyordu. Benim olmuştu. Her şeyiyle *benim olmuştu*.

Onu otelde Eric’le bastığım an aklıma geldiğinde keyfim uçup gitti ve parçaları bir araya getirmemle midem kasıldı. “Lacara’da,” diye mırıldandım gergince. “Bekâretini ona mı verecektin?”

Faye’in gözleri fal taşı gibi açıldı, korku ve endişeyle doldu. Sessizliği bana niyetinin tam da bu olduğunu söylüyordu. Eric’e vermek istediği şeyi ben almıştım.

Bakışlarımı kaçırdım, birden ona bakmaya dayanamadım. “Demek öyle,” dedim ondan ziyade kendime.

“Dion,” diye fısıldadı. “Ben...”

Ona arkamı dönüp derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Elbette böyle özel bir şeyi benimle paylaşmak istememişti. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, midem bulanıyordu. Ondan yeterince şey almamıştım sanki. Bunun kararı *ona* ait olmalıydı. Seçme şansı olsaydı beni asla seçmezdi.

Bunu o da ben de biliyorduk.

“Pişman değilim,” diye fısıldadı. “İlkim olduğuna seviniyorum.”

Yüzüme sahte bir gülümseme kondurup omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Ben de,” diye mırıldandım. Hiç değilse bu doğrudu. Kendimi ona kaptırmış, dokunduğum her şeyi mahvettiğimi unutuvermişim.

Tam da bu yüzden onunla evlenmek istememiş, yıllarca ondan kaçmışım ya. Faye daha iyisini hak ediyordu. Buna rağmen kalbimi ele geçiren karanlık, çarpık bir şey bana artık *benim* olduğunu, vücudunun benden başka kimseyi bilmeyeceğini fısıldayıp duruyordu.

Kendime hâkim olmaya çalışsam da kendimi tekrar yanında buldum. Elindeki fincanı alırken öfkem kaynıyordu. “Faye,” diyerek yüzünü nazikçe avuçlarımın arasına aldım. Sesime karışan belli belirsiz çaresizliğin farkında mıydı? “Sana verdiğim şansı heba ettin. O zaman sana gösterdiğim hoşgörüyü bir daha asla göstermeyeceğim. Anladın mı?” Yumuşak sesim aldatıcıydı. “Seni el üstünde tutacağım, bebeğim,” dedim. “Benim için uslu bir kız olmaya devam ettikçe isteyip isteyebileceğin en iyi koca olacağım. Ama yine arkamdan işler çevirirsen seni cezalandırmak zorunda kalırım.”

“N-nasıl?” diye sordu titreyen sesiyle. “Beni nasıl cezalandıracaksın. Dün geceki gibi mi?”

Bakışlarında tam olarak anlamlandıramadığım bir şey gizliydi. Korku. Merak. *Güven*. Tek elimle çenesini kavrayıp başparmağımı dudaklarına bastırarak onları ayırdım. Faye o güzel

ağzını biraz daha açarak parmağını ısırды. Aylar önce kuliste o herifin adını bile anmasını istemediğimi söylediğim zamanı hatırlayınca tıpkı o zamanki gibi aletim sertleşti.

“O herifin aklının ucundan geçtiğini öğrenirsem onun gözü önünde seni dizlerinin üzerine çöktürüp ağzını beceririm,” diye tehdit ettim. Boğazının derinliklerinden alçak sesli, enfes bir inilti döküldüğünde dokunuşu için yalvaran aletim zonkladı. Niyetim gözünü korkutmaktı ama bu fikirden hoşlanmış gibiydi.

Çenesini daha sıkı kavradığımda bana aletimi nasıl emeceğini gösteriyormuş gibi dilini başparmağımın etrafında gezdirdi. Beni çıldırtmaya mı çalışıyordu? Dün gece onu ürküttüğümü sanırken belli ki yepyeni bir şeyin fitilini ateşlemiştim.

“Seni cezalandırmak istemiyorum, güzelim ama bana başka çare bırakmazsan bunu yaparım.” Elimi yanağından çekip vücudundan aşağıya kaydırarak bacağına koydum. Sözlerim umurunda bile değilmiş gibiydi. Uysal karım gözleriyle bana meydan okuyordu. “Daha fazlasını yapmaya kalkışırsan seni yatağımıza bağlar ona ettiğin her sözcüğe karşılık dudaklarımla tenini morartırım. Herkese kimin olduğunu açık açık gösteririm. Seni hayal bile edemeyeceğin ölçüde kışkırtıp kıvrandırırım. Boşalmama izin vermem, bir tanem. Kimin olduğunu aklına kazıyana, seni affetmem için bana yalvarana kadar seni zevkin kıyısına getirip hevesini kursağında bırakırım. Bunu istemezsin, değil mi? Uslu bir kız olmak istiyorsun, değil mi?”

Hevesle başını sallayarak onayladı, beni memnun etmeyi her şeyden çok istiyordu sanki. Gülümseyerek elimi bacaklarının arasına kaydırduğımda üzerine gömleğimden başka bir şey giymediğini, çoktan sıırılsıklam olduğunu fark ettim. Onu mahvettiğim düşüncesi ödümü koparmıştı ama kendimden aşına olduğum şeytan onun gözlerinde de dans ediyordu. Faye gerçekten de benim için yaratılmıştı.

Klitorisini nazikçe okşadığımda gözleri şaşkınlıkla açıldı ve keskin bir nefes vererek geri çekildi. Saniyeler önceki özgüveni uçup giderek yerini saf bir güvensizliğe bıraktığında onu rahatlatmak için yapmayacağım bir şey olmadığını düşündüm.

Ağır ağır kollarını sıvazladım. “Hâlâ hassassın, meleğim,” dedim. “Sana güzel, sıcacık bir banyo hazırlayayım mı? Kendini daha iyi hissetmene yardımcı olur.”

Hâlâ tereddüt ediyor gibiydi, az önce bana gösterdiği güvenin yerinde yeller esiyordu. “Sana dokunmayacağım,” dedim. “Seni incitmeyeceğim, Faye. Sen istemedikçe.”

Bu yalanın dik âlâsıydı. Zaten ondan çok şey çalmıştım ve istesem de istemesem de benimle olmak onu incitecekti.

Bu bir yalandı ama yeterince tekrarlırsam ikimizi de kandırabilirdim belki.

DION

Büyükanneme sert bir bakış attım, yüzünden okunan keyfi sinirimi bozuyordu. “Büyükanne,” diye mırıldandım oturma odasına girerek. “Düğünden bu kadar kısa süre sonraki ziyaretini neye borçluyum?” Hepi topu bir gün sabredebilmişti. Bize biçtiği rolleri kusursuzca oynadıktan sonra biraz dinlenmeyi hak ettiğimizi düşünmüyordu.

Bir süre annemin odanın köşesinde duran piyanosunu inceleyip bana döndü. “Sesi hâlâ eskisi kadar güzel mi?” diye sordu usulca.

Dişlerimi sıktım. Faye’i taburede oturmuş, bastığı her notayla beni daha da parçalandığından bihaber vaziyette annemin en sevdiği parçayı çalarken bulduğum günü hatırladığımda midem kasıldı. O an öyle huzurlu görünüyordu ki ona benim sunamayacağım türden bir mutluluk veren enstrümanı geldiği yere göndermeye içim el vermemiştii.

Büyükannemin yokluğumu fırsat bilip Faye’in ona bayılacağını bile bile piyanoyu evimize getirtmesi hesaplanmış bir risk ve son derece alçak bir darbeydi. Hain planının lehine sonuçlanması, ama bunun da ötesinde neden böyle bir şeye kalkıştığını çözmemek tepemin tasını daha beter attırıyordu.

Beni kaçırdığım geçmişimle yüzleşmeye zorlayarak bana eziyet etmeye mi çalışıyordu? Yoksa bu, Faye'den başka kimsenin yakınına bile yaklaşmasına izin vermeyeceğim çizgiyi aşmasına nasıl tepki vereceğimi görmek için hazırladığı bir test miydi? Niyeti her neyse risk almış ve kazanmıştı.

“Karımı oyunlarına alet etmen hiç hoşuma gitmiyor,” diye mırıldandım. “Ares’le Luca’ya yaptığın gibi beni de parmağında oynatmana göz yummayacağım.”

Soğuk bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onunla evlendin, değil mi?”

Öylece kalakaldım, bunu inkâr edemezdim ya. “Bana başka seçenek bırakmadın ama müdahalelerin bununla son bulacak. Karımı manipüle etmene izin vermeyeceğim.”

Gözleri birden sıcacık oldu ve dudaklarının kenarları manidar bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kıvrıldı. “*Karın,*” diye tekrarladi. “Yıllardır köşe bucak kaçtığın kadına karşı biraz fazla korumacı değil misin? Yok yere endişelenmişim sanırım.”

Benimle alay ediyordu ve kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek bir şey yoktu. Çenem gerildi ve büyükannemin yüzünde gençliğimde sık sık şahit olduğum –sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş, sanki beni çok sevimli buluyormuş gibi– o gülümseme belirlediğinde tepem daha da attı.

“Büyükanne Anne?”

Faye’in tatlı sesini duymamla irkildim ve kafamı çevirdiğimde içeri girdiğini gördüm. Giydiği beyaz elbisenin eteği her hareketiyle sallanıyordu. Bu hâli aklıma dün sabahki, onu mutfak tezgâhımıza oturttuğum zaman giydiği gömleğimi getirdi.

Faye birkaç adım uzağımda duraksayıp bakışlarını önce bana, ardından da yere çevirdi. Güzel yanakları al al oldu. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum, az önceki gerginliğim yavaş yavaş kayboldu.

“Faye, canım,” dedi büyükannem. Öyle içten gülümsüyordu ki bir an hayal gördüğümü sandım. Onu böyle görme-

yeli yıllar olmuştu. “Ev çok güzel olmuş. Her işin altından tek başına kalktığına hâlâ inanmıyorum. Çok yeteneklisin, tatlım.”

Sessiz kalıp karımın kabuğunu biraz olsun kırmasını izledim. Sabahtan beri benden kaçıyordu ve ben de ona –tıpkı dün gece uyuyormuş numarası yaparken olduğu gibi– ihtiyaç duyduğu mesafeyi tanıyordum. Güzel kafasında ne döndüğünü kestiremiyordum. Gerçekten vücudu hâlâ tam olarak toplanmamışken ona el süreceğimi mi sanıyordu?

Bu ikililiği hayret vericiydi. Onu tahrik ettiğimde başka biri olup çıkıyordu ve içimden bir ses gerçek Faye’in büyükannele hoşbeş eden utangaç kız değil, yatağımızda dönüştüğü kadın olduğunu söylüyordu.

Büyükannem, “Buraya yeni sorumluluklarınız ve uymanız gereken kurallar hakkında konuşmak için geldim,” dediğinde dikkatimi ona çevirdim.

Faye bütün ciddiyetiyle başını sallayarak onu onayladı. Gerilip omuzlarını dikleştirmesi dikkatimden kaçmadı. İnsanları memnun etmeye bu kadar hevesli olması merak uyandırıcıydı ve Eric’le konuşarak bana başkaldırmasını daha da sinir bozucu kılıyordu.

“Günün ilerleyen saatlerinde yardımcınız Lauren’ı ve şoförünüz Garret’ı yanınıza göndereceğim. İkisi de sizinle tanışacakları için çok heyecanlı,” dedi büyükannem Faye’e. Yüzümü buruşturdum, bizi gözetleyip her hareketimizi ona yetiştirmeye çok heyecanlılar demek istiyordu. Parmaklarının seğirmesi bana Faye’in de aynı şeyden şüphelendiğini düşündürttü. Büyükannele konuşurken yüzünden geçen her ifadeyi pürdikkat izledim. Her mimiği, her iç çekişi. Ona dair her şey son derece kontrollü ve hesaplıydı. Sanırım onu kışkırtmaya da bu yüzden bayılıyordum. Kendini kaybetmesini izlemek tek kelimeyle muhteşemdi.

Düğün gecemize kadar bakire olduğu düşünüldüğünde, bana gösterdiği tepkilerin onu da şaşkına çevirdiğinden emin-

dim. Başparmağımı emişi, Eric'e yaklaşırsa onu cezalandıracağımı söylediğimde korkacağı yerde heyecanlanması bana şu âna dek gördüklerimin buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu söylüyordu. Faye'in benim için sahiden de mükemmel olduğundan şüphelenmeye başlıyordum.

"Yıllardır nişanlı olduğunuz düşünüldüğünde kuralları hatırlatmama gerek yok sanırım?"

Faye başını iki yana salladı. "En az üç yıl evli kalacak, birbirimize sadık olup ilişkimize gerçek bir şans vereceğiz. Aynı yatağı paylaşacağız ve üst üste üç geceden fazla ayrı kalmayacağız," diyerek anlaşmamızın küçük detaylarını özetledi.

"O hâlde geriye sadece sorumluluğunu üstlendiğim bazı hayır kurumlarını ve vakıfları devretmek kalıyor. İşe gözümde en kıymetli olandan, Windsor Staccato Vakfı'ndan başlamaya karar verdim."

İstemsizce yüzümü buruşturdum, vücudum tepeden tırnağa gerildi. Benimle dalga mı geçiyordu? Büyükannem ağzını açıp bir şey söylemem için meydan okurcasına bana döndü ve çenemi kapalı tuttuğumda muzaffer bir edayla gülümsedi. "Vakfı gelinimle annen kurmuştu," diye devam etti. "Dion fonlarla onu ayakta tutsa da kuruluş amacını gerçekleştirmesini istiyorum. Vakfı dar gelirli için ücretsiz müzik dersleri vermek ve bulduğumuz gelecek vadeden yetenekleri yetiştirmek için kurmuşlardı. Anneleriniz müziğe erişimin hiçbir çocuktan esirgenmemesi gereken temel bir hak olduğuna inanıyordu ve bana kalırsa sen de buna katılıyorsun, Faye."

Faye'le evlenmeyi kabul etmemin başlıca nedenlerinden biri de bu vakıftı fakat büyükanne onu ayakta tutmak dışında bir şey yapmak istemediğimi biliyordu. Önce piyano, şimdi de bu. Bunu bana neden yapıyordu?

Ona karşı çıkamıyordum bile. Haklıydı. Bu, Faye'in gerçekten önemseyeceği bir amaçtı. Vakıf onun ellerinde güvende olacaktı.

“Sizi yüzüstü bırakmayacağım,” dedi Faye.

Büyükannem ona güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Biliyorum.” Faye’in yanında bambaşka birine dönüşmesi çok tuhafıma gidiyordu. Ebeveynlerimin ölümüyle kaybolup gittiğini sandığım yanının hâlâ diri olduğunu görmek şaşırtıcıydı.

Nihayet ayaklanıp kapıya yöneldiğinde rahat bir nefes aldım. Faye’le bu kadar uzun konuşmasına müsaade etmemeliydim. Büyükannemi her görüşümde içime bir huzursuzluk çöküyordu. Bu evlilik onun müdahalesi olmadan da yeterince karmaşıktı.

Kapının önünde duraksayıp, “Ah. Bir şey daha var, Faye,” dedi temkinli bir sesle. “Baban bugün beni aradı. Sana ulaşamadığını söyleyip gelecek haftaki konserini sana hatırlatmamı istedi.”

Karım yüzünü buruşturduğunda kaşlarım çatıldı. Tepkisinde bir *tuhaflik* vardı. Konser piyanisti olmayı sevdiğini sanıyordum. Gözden kaçırdığım bir şey mi vardı?

Büyükannem çıkıp gitti ve Faye dalgın dalgın arkasından bakakaldı. “İstemiyorsan çalışmak zorunda değilsin, biliyorsun,” diye mırıldandım. “Konserlere çıkmaktan bıktıysan ya da mola ihtiyacın varsa sorun değil. Artık bir Windsor’sın, Faye. İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.”

Bana döndüğünde içimi bir heyecan sardı. Sabahtan beri ilk kez doğru düzgün bana bakıyordu. “Piyano çalmadığımda ben bir hiçim,” diye mırıldandı bomboş bir ifadeyle. “Hiç değilse bunu elimden alma lütfen.”

Kaşlarımı çatarak aramızdaki mesafeyi kapattım. “Ben kim oluyorum da elinden bir şey alıyorum, meleğim. Ben senin kocanım, bekçin değil.”

Beni başıyla onaylasa da endişesinin geçmediğini görebiliyordum. Bunu hak edecek ne yaptığımı ya da korkularını nasıl dindireceğimi bilmiyordum.

Otuz

FAYE

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Dion arabamız konser salonunun önüne yanaştığında. Hayranlık dolu bakışları üzerimde gezindi. “Konserine katılamayacağım için üzgünüm, Faye.”

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondursam da Dion bunu yutmayıp kaşlarını çatı. Yüzüme uzanıp bir tutam saçımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. Beni böyle incelemesi sinir bozucuydu. Bazen bana öyle bir bakıyordu ki saklamak için didindiğim her şeyi görüyordu sanki. Bu beni korkutuyordu.

“Gerginsin,” diye mırıldandı. “Koca bir salon dolusu insanın önüne çıkmaya çoktan alışmışsındır sanıyordum ama hiç kolaylaşmıyor galiba. Söylediklerimi unutma, Faye. Biraz molaya ihtiyacın varsa hiç çekinme.”

Dalgın dalgın başımı sallayarak onu onayladım. Ona gerçeği, korktuğum şeyin konser değil babam olduğunu nasıl söyleyebilirdim ki? Henüz bir haftadır evli olmamıza rağmen Dion’un evini evim benimsemiştim. Birkaç günlüğüne de olsa güvenli, huzurlu bir hayatın tadını almıştım ve beni bekleyen gerçek hayata dönme düşüncesi ödümü koparıyordu.

Dion bana karşı öyle nazik, öyle ilgiliydi ki onun dışındaki her şey kafamdan uçup gidivermişti. Bir rutin oturtmuştuk.

Günlerim eskisi gibi geçiyordu, hâlâ çoğunlukla provalarıma odaklanıyordum. Tek fark, birkaç hafta öncesine kadar düğün telaşıyla geçen boş vakitlerimi artık hayır kurumu ve vakıf işlerine ayırmamdı. Dion bana hiç beklemediğim kadar yardımcı oluyordu. Yıllardır yaptığı gibi beni görmezden geleceğini sanmıştım ama elini üzerimden bir an bile çekmiyordu.

Düğünümüzden sonraki pazartesi işinin başına dönse de her akşam yemeğinde bana katılıp benimle sohbet etmeye, neler yaptığımı sormaya özen göstermişti. Bu kez ne olacak endişesi duymadan bir şeyler yiyebilmek inanılmaz bir şeydi ve Dion'un bunun ne kadar hoşuma gitmeye başladığını bildiğini hiç sanmıyordum. Yokluğunda onu özleyecektim.

"Uçarken kötü olmayacak mısın?" diye sordum temkinli bir tavırla.

Dion gülümseyerek beni onayladı. "Olmayacağım," dedi. "Endişelenme, Faye. İyi olacağım. Görüşmelerim beklediğimiz gibi giderse iki gün içinde döneceğim."

Anlayışla başımı salladım. Anlaşma söylediği vakit içinde imzalanmazsa büyükannesinin kurallarını çiğnememek için yanına, Kanada'ya gitmem gerekecekti.

"Sana sarılmadan uyumak tuhaf olacak," dedi.

Hışımla başımı kaldırdım, kan yüzüme hücum etti.

"O sıcacık ağzını çok özleyeceğim muhtemelen," diye fısıldayarak üzerime eğildi. Dudakları benimkilerle buluştuğunda karşısında eriyip ona karşılık verdim. Dion yalnızca akşam yemeklerinde beni tanımaya çalışmakla kalmıyor, vücudumla ilgili her şeyi öğrenmek için de elinden geleni yapıyordu ve bu kendime bile itiraf etmeyeceğim kadar çok hoşuma gidiyordu. Her geçen gün beni biraz daha etkiliyordu. Evliliğimize dair hiçbir şey beklediğim gibi değildi.

Geri çekilip alnını benimkine bastırdı. "Ben yokken uslu dur," dedi yumuşak bir sesle. Avucunu yüzüme koyup gözlerimin içine baktı, bir şey arıyor gibiydi. Hâlâ yokluğunu fir-

sat bilip Eric'e koşacağımı düşünüyor olamazdı herhâlde. Ne diyeceğimi bilemediğimden onu başımla onayladım. Eric'in aklıma bile gelmediğini, onu *görmek* istemediğimi söylesem ne tepki verirdi?

Alnıma bir öpücük kondurduğuunda dudakları bir süre tenimde oyalandı. "Git hadi," diye mırıldandı iç geçirerek. "İki gün sonra görüşürüz."

Garret kapımı açtığında inmeden önce Dion'a son bir bakış attım. Bunca yıl ondan korkmuşken şimdi onsuzluktan korkuyordum. Varlığı bile beni rahatlatıyor, yanındayken kimse beni incitemezmiş gibi geliyordu. Gerçi bu bir bakıma doğru sayılırdı.

Gönülsüz adımlarla babamın beni beklediğini adım gibi bildiğim kulise doğru yürüdüm. Bu binayı ve önünde durduğuum odayı avucumun içi gibi bilsem de her şey gözüme yabancı görünüyordu. Daha önce kendimi hiç bu kadar isteksiz, bu kadar bıkkın hissetmemiştim.

Temkinli bir tavırla kulisin kapısını açana kadar neyin değiştiğini çözemedim. Hayatımda bana saygı ve nezaketle yaklaşan, cezalandırılma korkusu olmadan fikrimi söyleme özgürlüğü sunan biri olmasının beni ne denli güçlendirdiğini yeni yeni öğreniyordum.

Dion'la aramızdaki bu şeyin bir tür ittifaktan fazlası olduğuunu düşünenecek kadar aptal değildim. Bakışları arzuyla karardığıında ya da bana ne kadar mükemmel olduğuumu söylediğinde bile içimde ona karşı romantik hisler filizlenmiyordu. Zorla sokulduğuumuz bu durumu lehine kullandığının farkında olsam da ona minnettardım. Şimdiye dek evliliğimiz beklediğimden çok daha iyi gitmişti.

"Faye," diye tısladı babam içeri adım attığım an. "Geç kaldın."

Sesinin tınısı karşısında tüm vücudum kaskatı kesildi, çaresizlik hissi son sürat geri döndü. "Affedersin, babacığım," dedim hemen utançla. Bu histen, bile bile bencillik ediyor olmamdan

nefret ediyordum. Birkaç gündür Abigail'i de kız kardeşlerimi de düşünmeyi reddetmiştim.

"Gel buraya," dedi, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Çekimser adımlarla dediğini yaparken tepeden tırnağa titriyordum. Midem şiddetle kasıldı ve eli boğazıma dolandığında sakın kalmak için derin bir nefes aldım. "Evlendin diye götün mü kalktı? Ne cüretle beni bekletirsin?" diye çıkıştı.

Başımı iki yana sallayıp sertçe yutkundum. "H-hayır, babacığım. D-Dion'u bekledim. B-birlikte gelmemiz k-konusunda ısrar etti."

Boğazımdaki elini gevşetti, cevabım onu memnun etmiş olmalıydı. "Güzel," diye mırıldandı kolunu indirerek. Her bir hücrem bana ondan uzaklaşmamı söylese de kılımı kıpırdatmaya cesaret edemedim. "Hiç yoktan iyidir sanırım. Yine de daha evleneli bir hafta olmamışken neden seni bırakıp gidiyor? Hafta sonunu neden o sekreteriyle geçiriyor? Onu bir hafta bile elinde tutmayı beceremedin mi? Genç, el değmemiş bir karısı olduğundan heyecanlıdır eminim. Sadece bu bile ilgisini Maria'dan kendi üzerine çekmene yeterli olmalıydı ama şaşırdık mı? Elbette hayır, bacaklarını ona açmayı bile beceremiyorsun. *Zavallısın.*"

Bakışlarımı yere diktim, günlerce şefkatten başka bir şey görmemişken bu nefrete katlanamıyordum. Dion beni bulutların üstüne çıkarmıştı belki ama düşüşümün öncekinden daha sert olacağını akıl edememiştim. Kendimi hiç şu an olduğu kadar değersiz hissetmemiştim ve babamın her seferinde sözleriyle içime şüphe tohumları ekmesinden nefret ediyordum. Dion'un bütün hafta sonunu Maria'yla geçireceği aklıma bile gelmemişti.

"Biraz çaba göster," dedi. "Hemen hamile kalman gerek, Faye. Bir çocuğunuz olduğunda seni hayatta terk edemez. Onu baştan çıkar, aklına gelen her taktiğe başvur. Ne yaparsan yap ama bir an önce ondan bir çocuk peydahla. Yoksa üç yıllık süre

dolduğunda seni kapının önüne koyarlar ve Windsorlardan tek zırnık koparamayız.”

Boğazıma yükselen safrayı yuttum. Dion’u kandırıp böyle bir şey yapma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Evliliğimizin tüm sorunlarımızı çözmesi gerekmiyor muydu? Kızlar ve ben nihayet rahat bir nefes almayacak mıydık? İşler nihayet yoluna girmeyecek miydi? Yine mi yanılmıştım?

Ne yaparsam yapayım bu cehennemden kaçamayacaktım.

DION

Ve girdiğimde kulağıma dolan aşına olmadığım, kasvetli melodiyle duraksadım. Parça güzel olduğu kadar öyle derin bir acı ve umutsuzlukla doluydu ki insan dinlemekte zorlanıyordu.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle karanlık oturma odamıza adım attım, Faye'in silüeti pencerelerden içeri süzülen ay ışığıyla aydınlanıyordu. Üzerinde beyaz, ipek bir gecelik vardı ve gözlerimi ondan alamıyordum. Bunun nedeni sadece sırtına dökülen uzun saçları, hız ve zarafetle hareket eden parmakları ya da annemin piyanosunu uzunca bir süre unutamayacağım şekilde çalması değildi.

Kendini müziğe kaptırmış gibi kapattığı gözleri, hafifçe geriye düşmüş başıydı. Izdırabın vücut bulmuş hâli gibi görünmesine rağmen öyle olmak istemiyormuş, akıl sağlığının son kırıntılarına dört elle sarılıyormuş gibi olmasındı.

Onu izlemeye öyle dalmıştım ki beyaz tuşların artık... beyaz olmadığını neredeyse fark etmeyecektim. Hepsi kırmızının parlak bir tonuna boyanmıştı. Kalbim sızladı.

Arkasına geçip nazikçe omuzlarını kavradığımda Faye irkildi. Titreyen, uçları kan içinde kalmış parmakları duraksadı. Arkasını dönüp bana bakmadı. Yaralarını da beni de görmezden gelerek parçaya kaldığı yerden devam etti.

“Dur artık,” dedim yanında diz çökerek. “Kendine zarar veriyorsun, Faye.” Çenemi omzuna yaslayıp kollarımı iki yanına uzattım ve bileklerini tutup ellerini hareketsiz bıraktım.

“Duramam,” dedi çatallı bir sesle. “Yapamam. Lütfen bana engel olma, Dion. Buna ihtiyacım var. *Yaşadığımı* hissetmeye ihtiyacım var. Elimde avucumda kalan... tek şey bu.”

Piyano taburesini kendime çevirip bakışlarımı ellerine çevirdim. Parmaklarını dikkatlice birer birer kaldırıp zedelenmiş derisini inceledim. Saatlerdir –yaralarının durumuna ve kişisel tecrübelerime dayanarak bir tahminde bulunacak olursam en az on saattir– çalışıyor olmalıydı.

“Hayır,” diye mırıldandım. Elini dudağıma götürüp canını yakacak kısımlardan uzak durarak parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. “Elinde avucunda kalan tek şey bu değil. *Ben* varım. Söyle bana, senin için ne yapabilirim.”

Nihayet başını kaldırıp bana baktığında güzel mavi gözlerindeki savunmasızlık nefesimi kesti. Çaresiz ve perişan görünüyordu. Bu hâli yüreğimi dağladı, böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu, böylesi bir karanlıktan çıkmanın ne kadar zor olduğunu iyi bilirdim.

Anlamadığım şey buna neyin sebep olduğuydu. Benim yüzümden miydi? Haftanın başından beri iyi gibiydi. Yokluğumda aramızda geçen her şeyi nihayet sindirmiş miydi? Bunu ona ben mi yapmıştım? Benimle bu evliliğe hapsolmak onu şimdiden bu kadar yıpratıyorsa yolun sonuna geldiğimizde ondan geriye ne kalacaktı?

“Her şeyi... unutmaya ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Daha önce hiç tatmadığım bir acı içimi doldurdu. Onu başımla onayladım. Neyi ya da *kimi* unutmak istediğini az çok tahmin edebiliyordum.

Gözlerinin içine bakarak elimi ağır ağır, temkinli bir tavırla bacaklarına götürdüm. Dizlerini ayırdığımda Faye keskin bir nefes aldı, yukarı sıyrılan geceliği beyaz dantel külotunu göz-

ler önüne serdiğinde melankolisinin bir kısmı dağıldı. “Sana başka bir kaçış yolu göstereyim,” diye mırıldandım alçak sesle.

Beni başıyla onayladı, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Eğilip uyluğuna bir öpücük bırakarak dudaklarımı ağır ağır yukarı kaydırdım, dokunuşum her zamankinden daha sertti. Teninin dört bir yanına minik izler bırakırken Faye’in dudaklarından kaçan minik nefesler parçalanmış ruhumu yatıştırıyordu.

Dudaklarımı külotunun üzerinde gezdirdiğimde alçak sesli iniltisi içeriyi doldurdu. “Seni çok özledim,” diye mırıldanarak dişlerimi kumaşa geçirdim. Danteli kenara itip çıplak tenine bir öpücük daha kondurdum. Faye ellerini saçlarımın arasına geçirdiğinde gözlerimi onunkilere dikerek dilimi boylu boyunca kadınlığında gezdirdim. Faye bu kez yüksek sesle inledi, gözlerinde nihayet bir şeyler kıvılcımlandı.

Hareketimi tekrarlardım, benim için cayır cayır yanmasını istiyordum. Onsuz geçen iki gece işkenceden farksızdı, sürekli şu an yaptığım gibi onu dilimle becermenin, klitorisinin etrafında daireler çizerek onu zevkin doruğuna sürüklemenin hayalini kurmuştum.

Dilimi açıklığına bastırarak içine ittiğimde ürperdi. Piyanosunun önünde oturması, tepeden tırnağa arzuyla yanıp kavrulması, bana benden başka kimseyi görmüyormuş gibi bakması... *siktir*. Titrediğini hissettiğimde gözlerimi kapattım, kendimi zor tutuyordum. Aletim fermuarımı patlatacak gibiydi ancak şu an Faye’den başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hassaslaşmış klitorisini hafifçe emmeye başladığımda iniltileri şiddetlendi, giderek daha muhtaç hâle geldi.

“*Dion*,” dedi yalvarırcasına. “*Evet*.”

Saçlarımı daha sıkı kavrayıp kalçalarını yüzüme daha sert bastırdı. Karımın bir kez olsun duygularını çekinmeden belli etmesi gördüğüm en çekici şeylerden biriydi. Saklanmak da numara yapmak da yoktu, sadece ona yaşatacağıma güvendiği

zevkin peşinden koşuyordu. Tırnakları kafa derime sürtündüğünde içimdeki arzu daha da körüklendi. Klitorisiyle oynayarak onu darmaduman edeceğini bildiğim bir tempo tutturdum.

Şimdiye dek bir şeyi böyle çok istemiş miydim bilmiyordum. Bacaklarının arasındaki ağzımla adımın inleyerek boşalmasına onun kadar benim de ihtiyacım vardı. Hüznünü alıp yerine saf zevki koyan adamın ben olduğunu bilmek paha biçilemezdi. Ona ihtiyaç duyduğu teselliye sunamaz, hak ettiği adam olamazdım belki ama *bunu* verebilirdim.

Karım bacaklarını boynuma dolamış vaziyette inleyerek dilime boşaldı. Kendini toplayana kadar gözlerimi onunkilerden bir saniye bile ayırmadan bana verdiği her şeyi yalayıp yuttum. Hüznü hâlâ geçmemişti ama biraz hafiflemiş görünüyordu.

Kıçımı yere koyup bacaklarımı piyano taburesinin iki yanına uzattım ve ellerimi altımdaki mermer zemine bastırıp arkama yasladım. Kalkmam gerektiğinin farkındaydım ama elimde değildi. Onu, dağılmış saçlarını, ayrık bacaklarını ve gözlerindeki aç bakışı büyülenmiş gibi izlemekten kendimi alamıyordum. Benim olduğuna hâlâ inanamıyordum ama parmağındaki alyans bunun kanıtıydı.

Birden yerinden fırlayıp kaçıp gitmesini bekliyordum ama bunun yerine Faye doğrulup omuzlarımı sıkıca kavrayarak ağır ağır kucağıma yerleşti. Titrek elleriyle pantolonumun düğmesini açarken bakışları benimkilerle buluştu. Aletimi özgür bıraktığında keskin bir nefes aldım, gözlerim zevkle titreşerek kapandı.

Faye hafifçe doğrulup beni girişine hizaladı ve gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadan aletimi yavaşça dar, sıcacık ve mükemmel kıvrımlarının arasına kaydırды. “Siktir,” diye inledim, ellerim hâlâ arkamda beni dik tutmakla meşguldü. Ona dokunmak, yerlerimizi değiştirip onu çaresizlik dolu darbelerle becermek istesem de dizginleri onun almasına izin verdim. “Becer beni,” diye fısıldadım. “Benden istediğin her şeyi al. Emrine amadeyim.”

Faye inleyerek üzerime oturup beni en derinlerine aldı. Boğazımdan bir inilti yükseldi, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Bana kurtuluşuymuşum gibi bakıyordu. Kurtarılmaya ihtiyacı olmasının sebebi olduğumun farkında bile değildi. Onu mahvedecek, ikimizin de sonu olacaktım.

Buna rağmen... gitmesine izin vermeyecektim. Veremezdim.

DION

Nihayet ara tuşuna bastığımda ne zamandır ekranıma baktığımdan emin değildim. Silas hat düşer düşmez telefonu açtı, bana ne söyleyeceğine karar verme fırsatı bile vermedi.

“Bu hiç hayra alamet değil,” diye homurdandı sessiz kaldığımda, her zamanki alaycı tonunun yerinde yeller esiyordu. “Ne oldu, Dion?”

İç geçirerek ofisimin penceresinden dışarı baktım. “Dikkatli ol,” dedim. “Sesin o kadar endişeli geliyor ki arkadaş olduğumuzu düşüneceğim.”

Silas kıkırdadı. “Öyleyiz zaten,” dedi. “Çıkar ağzındaki baklayı da derdine derman olalım.”

“Ben de bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Konu Faye.”

Bir süre duraksadı. “Aptal kardeşlerinden biri olsa saçma sapan bir şey isteyeceğini düşünürdüm,” dedi muzipçe. “Ares bir keresinde tam da bunu yapmıştı. O sıralar daha Raven’la evli değillerdi. Güvenliğinden endişe ettiğini söylemiş, peşine gizli koruma takmamı istemişti. Endişesinin iki arkadaş için bile absürt kaçtığını fark edemeyecek kadar aptaldı.”

Gülümsedim, keyfim biraz olsun yerine gelmişti. Bu kuşağa tam da Ares’in yapacağı bir şey gibi geliyordu.

“Başka bir seferde Luca sırf mekânı satın alıp kızcağızın randevusunu mahvetmek için Valentina’nın hangi restorana gittiğini sormuştu. Hem de yoluna taş koymak için şirket içi her türlü romantik ilişkiyi yasaklayan kuralı çıkardıktan *sonra*.”

Bu kez kıkırdadım. Birden kafama dank etti, Silas beni neşelendirmeye çalışıyordu. Kendince bana karıma dair tuhaf bir istekle onun kapısını çalan ilk Windsor olmadığımı söylemeye çalışıyordu.

“Her bir zerrem bana bir sıkıntısı olduğunu söylüyor ama nesi var bir türlü çözemiyorum. Düğünden sonra gayet mutlu görünüyordu. İşler hayal bile edemeyeceğim kadar iyi gidiyordu ama hafta sonu için Kanada’ya gitmemle her şey tepetaklak oldu. Eve döndüğümde onu... pek iyi bir vaziyette bulmadım. Hiç olmadığı kadar incinmiş görünüyordu, düğünümüzden önceki aylarda bile bu kadar kötü değildi.”

“Kanada’ya gitmeden bir tuhaflık sezmiş miydin?”

Kısa bir tereddüdün ardından, “Evet. Hafta sonundaki konserine çıkmak istemiyor gibiydi ama üzerine pek düşmedim,” dedim. Bir an duraksadım, içime bir kurt düştü. Konserde Eric’le mi karşılaşmıştı yoksa? Ya da ben Kanada’dayken gizli kapaklı onunla mı görüşmüştü?

“Büyükannen evlendiğiniz andan beri ona görünmeyecek ve peşinden bir an bile ayrılmayacak bir koruma görevlendirmemi istedi,” dedi Silas. “Faye için Raven ve Val’den daha fazla endişeleniyor, bu yüzden yokluğunda karına bizzat ben göz kulak oldum. Hafta sonu boyunca sadece üç kişiyle iletişime geçti: şoförünüz, hizmetçiniz ve babası. Konser bittikten sonra oyalanmadan eve döndü ve sen dönene kadar dışarı çıkmadı.”

Göremese de onu başımla onayladım, şüphelerim hâlâ dinmemişti. “Bir şeyi olmadığını söyledi ama tetiklendiği ortada,” diye mırıldandım. Davranışları bana geçmişteki hâlimi anımsatıyordu ve ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın böylesi bir umutsuzluğu kilometrelerce öteden tanırdım. Hawaii’de ya da

bir hafta önce birimizi tanımaya, kendi yöntemlerimizle karı koca olmaya alışmaya çalışırken hiç böyle değildi. İki gün içinde tüm umudunu kaybetmiş, hüznünde kaybolmuştu sanki. Gözlerinde beni ailemden kopmanın eşiğine getirmiş kederin aynısını görmek dehşete düşmeme neden olmuştu. “Gözünü üzerinden ayırmamanı istiyorum. Evden dışarı çıkarsa beni her hareketinden haberdar et. Neyle karşı karşıya olduğumuzu kestiremiyorum ama bir bokluk olduğunu iliklerime kadar hissedebiliyorum, Silas.”

“İşin aslını öğreneceğiz,” dedi endişeyle. “Bu sırada sen de güvenini kazanmaya çalış. Faye senin karın, Dion. Arkasından böyle gizli kapaklı işler çevirmemelisin.”

“Biliyorum,” dedim vicdanımı susturmaya çalışarak. Bunu ona ben yapmıştım. Aramıza öyle aşılmaz setler çekmiştim ki onu parmakları kan revan içinde kalana dek piyano çalmaya iten şeyin ne olduğunu bile bana söyleyemiyordu. Bedenini bana sunsa da geri kalan her şeyi benden esirgeyecekti ve bunun tek suçlusu bendim.

Başta bunun Eric’le ilgili olduğunu sansam da düşündükçe bu gözüme pek de olası görünmüyordu. Onu arkasından yas tutacak kadar çok sevseydi bana böyle davranmazdı. Yakınına yaklaşmama bile izin vermez, benim için *art arda* boşalırken gözlerimin içine bakmazdı. Unutması gereken bir şey olduğunu söylerken onu kastettiğini sanmıyordum.

Bir saat sonra Maria ofisime girdiğinde hâlâ düşüncelere dalmış vaziyetteydim. “Dion?” dediğinde irkildim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bir süredir bana sesleniyordu. İç geçirerek sırtımı dikleştirdim.

Elindeki dosyayla masama doğru yürümeye başladı ancak birkaç adım sonra duraksadı. Etrafında dönüp bakışlarını duvarlarda gezdirdi. “Burayla Londra’daki küçük ofisin arasında dağlar kadar fark var,” diye mırıldandı. “Alışabilecek miyim bilmiyorum.”

“Evet,” dedim derin bir nefes alarak. “Ben de.” Oldukça zor bir alışma süreci oluyordu ve bunun tek nedeni Faye değildi. Geri taşınmak sandığımdan çok daha karmaşık olmuştu. Kısa bir süreliğine kendimi şeytanlarımdan kaçacağıma inandırmış fakat eve adım attığım an hepsini beni beklerken bulmuştum.

Maria bakışlarını üzerimde gezdirdi, yüzündeki sıkkın ifade içimi yine suçluluk hissiyle doldurdu. “Benimle gelmek zorunda değildin, Maria. Bunu biliyorsun, değil mi? Senden çok şey istediğimin farkındayım, bütün aileni ve arkadaşlarını Londra’da bıraktın. Dönmek istersen anlarım. Söylemen yeter, sana övgü dolu bir tavsiye mektubu yazarım.”

Maria başını yere eğdiğinde kısa, sarı saçları omuzlarına döküldü. “Sen istemedin ki,” dedi şimdiye dek ondan hiç duymadığım bir sesle. “Seninle gelmeyi ben *istedim*, keşke isteseydin gerçi.”

Maria’yla üniversitede tanışmıştık ve neredeyse on yıldır birlikte çalışıyorduk. Tüm bu süre zarfında profesyonelliğinden bir kez bile ödün vermemişti. Duygularını bana ilk kez gösteriyordu ve ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum.

“Yaptığın her şeye minnettarım,” dedim kısa bir sessizliğin ardından. “Umarım bunu biliyorsundur.”

Beni başıyla onaylayıp yüzüne bir gülümseme kondursa da pek sahici görünmüyordu. “Elbette. Bensiz bir gün bile dayanamazsın.”

Bakışlarımı üzerinde gezdirip keyifsizliğinin nedenini çözmeye çalıştım. Evini özlemesi şaşırtıcı olmazdı. “Fikrini değiştirirsen sana güvenmem, Maria. Dönmek istersen kararına saygı duyarım.”

Bakışlarını kaçırıp yüzünü buruşturdu. “Hayır,” dedi usulca. “Yanında olmak istiyorum. Şirketin taşınması ve hâlihazırda devam eden anlaşmalarımızla ilgili hâlâ yapılacak bir dünya iş var. Hepsinin altından bir başına kalkamazsın, Dion. Arada bir insanlara güvenmekten zarar gelmez.”

Onu başımla onayladım. “Sana güveniyorum ya.”

“İstediğim kadar olmasa da evet,” diye mırıldanıp başını iki yana sallayarak görmeye alışık olduğum o profesyonel ifadesine büründü. “Her neyse. Windsor Staccato Vakfı’nın bütçesini getirmiştım,” diye devam etti az önceki sözünün ne demek olduğunu sormama fırsat vermeden.

Kaşlarımı çattım. “Bunu Faye’e göndermen gerekmez mi?”

Maria duraksadı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Vakfi hep çok önemsedin, son sözü sen söylemek istersin diye düşündüm. Büyükannenin işine gerekenden fazla karışmasına karşı çıktın.”

Dudaklarımı büzererek uzattığı dosyayı aldığımda kafam yine Faye’e kaydı. Belki vakıf kafasını dağıtmasına yardımcı olabilir, ona bir amaç sunabilirdi. Bir süredir hayır kurumlarımızla uğraşsa da belki daha aktif bir rol oynamak ona iyi gelirdi. İçimden bir ses öğretmenlik yapma fikrine bayılacağını söylüyordu. Bunu hemen onunla paylaşmalıydım.

“Dion?”

Başımı dosyadan kaldırıp ona baktım.

“Evliliği sadece ailevi bir zorunluluk olarak gördüğünü, hayatını kiminle birleştireceğini biraz bile umursamadığını söyledin. Yıllarca bunu tavırlarınla da gösterdin. Bir şey mi değişti?”

Kaşlarımı çattım, sorusu beklenmedikti. Xavier’ı saymazsak Maria arkadaşım sayılacak tek insandı. Böyle bir şey sorması sıra dışı sayılmasa da nedense bundan hoşlanmamıştım. “Neden sordun?”

Dudakları minik bir tebessümle kıvrıldı. “Merak ettim,” dedi. “Mutlu olmanı istiyorum. Doğru düzgün tanımadığın, senden yaşça dengin olamayacak kadar küçük biriyle bir evliliğe hapsedilmek... Hak ettiğinden daha azıyla yetinmenden endişeleniyorum. Kötü bir durumu lehine çevirmekle gerçek mutluluğun peşinden koşmak aynı şey değildir.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Ölürüm de karımı aldatmam,” dedim sertçe. “Bu yüzden tek seçeneğim durumu lehime çevirip evliliğime bir şans vermek.”

“Şimdilik,” diye çıkıştı Maria. “Üç yıl dolduğunda büyü-kannenin şartlarını yerine getirecek, ondan boşanmakta özgür olacaksın. Sonra ne olacak? Üç yıl dediğin sen ne olduğunu anlamadan geçip gidecek.”

İçimi bir huzursuzluk sardığında bakışlarımı kaçırdım. Faye’le evleneceğimi başından beri biliyordum ve bunun son-suza dek sürmesi gerekmediği hiç aklıma gelmemişti. Hep bir kez evleneceğimi düşünmüş olsam da şimdi karımı ikinci kez kaybedebileceğimi görüyordum.

Maria tatlı bir gülümsemeyle arkasını dönüp ofisimden çıkarak beni kafamda dört dönen düşüncelerimle baş başa bıraktı. Üç yıl dolduğunda Faye’in gitmesine izin vermek zorunda kalabileceğimi düşünmek sarsıcıydı.

FAYE

Hizmetçimiz Lauren peşinde Raven'la oturma odasına girdiğinde hayal gördüğümü sandım. Piyanoyu bırakıp ayağa fırladığımda Raven bana gülümsedi.

Dion'la evlendiğimizden beri kendi dünyamızda yaşıyorduk. İlk birkaç hafta tüm ailenin katılmasının zorunlu olduğu aile yemeklerinden bile muaf tutulmuştuk. Evliliğimize alışma sürecimi kolaylaştırdığı için buna minnettardım ama bu imtiyazın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Raven'ın uğraması da muhtemelen bunun işaretiydi.

"Umarım bölmüyorumdur," dedi mahcup bir sesle. "Seni aradım ama ulaşamadım, ben de uğrayıp evde misin diye bir bakayım dedim."

"Bölmüyorsun tabii ki," dedim gerginliğimi çaktırmadığımı umarak. Onunla hiç yalnız kalmamıştım ve elim ayağım birbirine dolaşmıştı. "Gel lütfen."

Beni başıyla onayladı, ardından bakışlarını oturma odasında gezdirdi, gözleri parıldadı. "Dekorasyon harika olmuş," dedi minik bir hayranlıkla. "Kiminle çalıştınız?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Beni pohpohlamaya mı çalışıyordu yoksa iltifatında samimi miydi? "Şey... hepsini ben yaptım."

Raven'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "İç mimar tutmadınız mı?"

Başımı iki yana salladım. "Dion istersem her şeyi kendi başıma yapabileceğimi söyledi, ben de yaptım."

"Vay canına," diye mırıldandı. "Ares'le biz de yakın zamanda evimizi yenilettik ama sizinkinin yakınından bile geçemez. İç mimarlık mı okudun?"

Huzursuzca kıpırdanıp başımı iki yana salladım. "Birkaç şey araştırdım ama gördüklerinin çoğunu kendim seçtim. Günün birinde ders almayı çok isterim ama."

Raven tam heyecanla daha fazla soru sormak üzere dudaklarını aralamıştı ki Lauren bizim için hazırladığı iki bardak çay ve bir tabak kurabiyeyle içeri girdi. Raven'a dönüp sıırttı. "Kurabiyeler büyükannenizden," dedi. "Sierra'ya bir tane bile kaptırmamayı başardım."

Dünyaca ünlü modelin kurabiyelerden birini alıp kırıntılarını üzerine döke döke ağzına tıkmasını izledim. Ona baktığımı fark ettiğinde eliyle ağzını kapatıp usulca güldü.

"Affedersin," dedi lokmasını yuttuğunda. "Bu kurabiyeler yüzünden Sierra'yla yıllardır birbirimize gireriz. Dolayısıyla gördüğüm an istemsizce üzerlerine atıyorum. Elimi çabuk tutmayı alışkanlık hâline getirdim. Nedenini yakında sen de öğreneceksin. Haber kulağına gittiğinde Sierra kapına dayanacaktır."

Suratına aval aval bakmayı kesip tabağı önüne ittim. "Hepsini yiyebilirsin," dedim. Kurabiye severdim ama onun kadar sevdiğimden şüpheliydim.

Raven bir kahkaha patlatıp çantasına uzandı. "Fotoğrafını çekip Sierra'ya göndermem gerek. Şu an bir toplantıda, kurabiyeleri gördüğünde kuduracak. Çok eğleneceğiz."

Hâlini izlerken göğsüm sızladı, yepyeni bir özlem ruhumu sardı. Sierra'yla aileye girmesinin çok öncesinden beri yakın arkadaş olduklarını biliyordum ama aralarındaki ilişkiye ilk elden şahit olmak içimi hiç tatmadığım bir kıskacıklıkla doldurdu. Şu

yaşıma dek doğru düzgün tek arkadaşım olmamıştı ve aralarındaki bu özel bağ gözüme hayalini bile kuramayacağım kadar ulaşılmaz görünüyordu.

“Al bakalım,” dedi Raven bana birkaç moda dergisi uzatarak. “Aslında bunun için gelmiştim.”

Yığını aldığımda dergi sandığım şeylerin aslında marka –çoğu kendi markasına ait– katalogları olduğunu fark etmemle gözlerim yuvalarından fırladı.

“Windsorların resmî stilistiyim,” deyip sırtarak ikinci kurabiyesinden bir ısırık aldı. “Başkalarına bel bağlamak yerine her işimizi aile içinde çözmeye gayret ediyoruz, yakında bunu sen de öğreneceksin zaten. Dolayısıyla hepimizi ben giydiriyorum. Buraya da zevkini öğrenmeye gelmiştim. Üzerinde gördüğüm parçalar kafamda bir fikir oluşturdu ama sana danışıp en çok hangi modelleri beğeneceğini görmek istedim.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Giyeceğim her şeyi kendi başına seçmeyecek misin yani?”

Raven bir an duraksayıp başını iki yana salladı. “Önceki stilistin öyle mi yapıyordu?” dedi temkinli bir tavırla. “Sana sormadan her şeyi kendi kafasına göre mi seçiyordu?”

Öylece donakaldım, sorusuna ne cevap vereceğimi bilemedim. Raven huzursuzluğumu fark etmiş olmalıydı ki kataloglardan birini alıp karıştırmaya koyuldu ve sayfaların birinde duraksayıp kataloğu bana çevirdi.

“Bunun gibi günlük, rahat bir kombin hakkında ne düşünüyorsun mesela?” diye sordu, koyu renkli bir kot pantolon ve zümrüt renkli hoş bir bluz giymiş kızı işaret ederek.

“Kot pantolon giymeme izin var mı?” diye soruverdim boş bulunup.

Raven’ın gözlerinden anlamlandıramadığım bir şey geçse de hızla toparlanıp gülümsedi. Fakat bu seferki öncekiler kadar içten değildi. “Artık bir Windsor’sın,” diyerek bir şeyler karalamaya başladı. “Canının istediği her şeyi giyebilirsin, Faye.

Üzerine çöp poşeti bile geçirsen *The Herald* uygun fiyatlı bir moda akımı başlattığın için sana övgüler yağdıracaktır.” Çenesi gerildi. “Reklam gelirlerini ya da tıklanma sayılarını artıracak bir yalanla seni yerin dibine de sokabilirler gerçi. Bu konuda üzerlerine yoktur.”

Zamanında onun hakkında yazdıkları haberleri, insanları ona ve markasına nasıl düşman ettiklerini hatırlayıp gerildim. Raven elini saçlarının arasından geçirip başını iki yana salladı.

“Sana gelinliğim için doğru düzgün teşekkür edemedim,” diyerek konuyu değiştirdim.

Bana tatlı tatlı sıırttı. “Seni giydirmek bir zevkti. Tek kelimyle göz alıcıydın. Dion bakışlarını üzerinden alamadı. Seni şu peri masallarındaki gibi mekândan çıkarışı hele.”

Raven’ın yüzü hafifçe kızardı ve düşüncelerimin düğün gecemize kaymasıyla benim de yanaklarım al al oldu. Sanırım Dion’a o ara güvenmeye başlamıştım; kaynayan öfkesine rağmen bana acı yerine zevk verdiği an.

“Nereden anladın?” diye sordum.

Raven’ın bakışları yüzümde gezindi ve yine yanında kendimi huzursuz hissetmeme neden olan o şeyi yaptı: bana sakladığım tüm sırlarım yüzümden okunuyormuş gibi baktı.

“Bir gün kaybettiğim bilekliğimi bulmak için oturup bütün güvenlik kayıtlarını inceledim ve o gelinliğe attığın bakışlar dikkatimi çekti.” Sözcüklerini özenle seçmeye çalışıyormuş gibi duraksadı. “Tavırlarına dair bir şey içime sinmeyince her ziyaretinin görüntülerini izledim. Her seferinde gelinliğe hayran hayran bakmışsın ama denemek bile istememişsin.”

Gerildim, kendimi birden savunmasız hissettim. Butikte kamera olabileceği ihtimali aklıma bile gelmemişti.

“Faye,” dedi usulca. “Güvenlik sistemim oldukça kapsamlıdır, sesli kayıt alır. Üvey annenle kız kardeşlerinin seni umursamaması ve arkandan ettikleri sözler canımı sıktı. Bana kendi

annemle ablamı hatırlattı. Düğün gününde onları odadan çıkarmam da bu yüzdendi.”

Öylece ona baktım, sözlerinin ardındaki uyarıyı açık ve net bir şekilde duyuyordum. Haklı olduğunu bilsem de ilk içgüdümlerim ailemi savunmak olmuştum. Uzun zamandır hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi davransam da onları duyamayacağımı düşündüklerinde ettikleri iğneleyici sözlerin, piyano kariyerime ve Dion’la olan evliliğime duydukları kıskançlığın bilincindeydim. Onlardan başka kimsem olmadığından bunu görmezden gelmeye çalışıyordum ama gerçekten acımı anlıyor-muş gibi görünen bir kadının karşısında kalkıp da onları nasıl savunabilirdim bilmiyordum.

Raven bana söylenecek doğru sözcükleri bulma fırsatı bırakmadan elindeki katalogdan farklı kıyafetler göstermeye, neyi sevip neyi sevmediğime dair ardı arkası kesilmeyen sorular sormaya başladı. Beni önemli olduğunu hissettiği bu konu hakkında bir yorum yapmaya zorlamak yerine tüm zarafeti ve şefkatiyle bana bir kaçış yolu sundu.

“Şimdi de gözüne karımı kestirdin ha, Raven?”

İkimiz de başımızı kaldırıp tatlı bir gülümsemeyle oturma odasına giren Dion’a baktık. Bakışları benimkileri buldu, gözleri üzerimde oyalandı.

Ayağa kalktığımda yanıma gelip elini belime koyarak başımın üzerine bir öpücük kondurdu.

Beni piyanosunun başında, kanayan parmaklarımla bulunduğu günden beri âdeta pamuklara sarıp sarmalıyordu. Bunun için ona ne kadar minnettar olduğumu hayal bile edemezdi. Onunla evlenmemin hiçbir şeyi değiştirmedini fark ettiğimde kaybolmuş hissetmişim ama Dion beni hiç beklemediğim şekilde ayağa kaldırmıştı. Her fırsatta beni şaşırtmaya devam ediyordu. Benden bir açıklama bekleyeceğini sanmıştım ama o bunu hak etmediğim hâlde tek soru sormadan yanımda olmuştum.

“Erkencisin,” diye mırıldandım. Raven’in kanepedeki yerinden koca bir sırtıyla bizi izlediğini fark ettiğimde yüzüm ısındı ama Dion meraklı gözlere aldırmıyor gibiydi.

Sözlerimi başıyla onaylayarak beni kendine çekti. “Bir aksilik çıktı, birkaç günlüğüne Londra’ya gitmem gerek. Bana katılmak isteyebileceğini düşündüm.”

Teklifine şaşırsam da içim ısındı. İş seyahatlerini benden kaçma bahanesi olarak kullanacağından emindim. “Londra’ya hiç gitmedim,” dedim. “Çok isterim.”

İstenmeyen düşünceler zihnime dolduğunda heyecanım solup gitti. Midem kasıldı, babamın sözleri kafamda yankılanırken bakışlarımı kaçırdım. *Hemen hamile kalman gerek, Faye. Bir çocuğunuz olduğunda seni hayatta terk edemez.*

“Faye?”

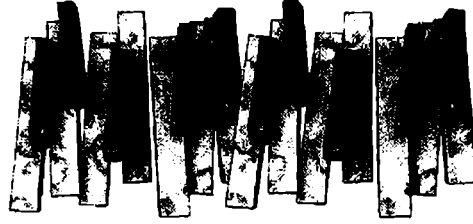
Kendime geldiğimde Raven’in da Dion’un da endişeli gözlerle beni izlediğini fark ettim. Birkaç haftadır, Kanada’dan eve erken döndüğü o geceden beri, bana giderek daha sık böyle bakar olmuştu.

Onunla geçireceğim samimi anları umutsuzca arzulasam da yanında numara yapmakta zorlanmaya başlıyordum. Babamın bana biçtiği rolü oynamaktan bıkmıştım ve sadece Dion’un kollarında kendim olabiliyordum.

Fakat artık buna bile leke sürülmüştü.

Otuz Dört

FAYE

"Haftalardır yüzünü şöyle güldürmeye çalışıyorum," dedi Dion arabayla piste, üzerinde Windsor arması bulunan siyah özel jetin kapısının önüne yanaşırken. "Küçük bir seyahatin işe yarayacağını bilsem seni her gün başka bir yere uçururdum."

Gözlerim onun adına duyduğum dehşetle fal taşı gibi açıldığında kıkırdadı. "Şakasını bile yapma," diye mırıldandım. "Her gün eziyet çekmeni istemem."

Bakışları yüzümde gezindi. "Beni önemsiyorsun, ha?"

Kaşlarım çatıldı. "Elbette önemsiyorum, Dion. Sen benim kocamsın."

Dion'un gözleri parıldadı ve eğilip dudaklarını benimkilere sürttü. "Bana ilk kez kocam dedin," diye mırıldanarak beni yavaşça öptü. Geri çekildiğinde avucunu nazikçe yüzüme koydu. "Sadece yatakta karım gibi davranıyorsun," diye ekledi buruk bir sesle. "Sohbetlerimiz hâlâ fazla kibar ve mesafeli. Kendini bana açmıyorsun."

Gerildim, sözleri karşısında gafil avlandım. "B-ben..."

Bunu isteyeceğin aklıma bile gelmedi.

Kendimi sana açsam bile gördüklerin hiç hoşuna gitmeyecek.

Hem sen de kendini bana açmıyorsun.

Ne söylemem gerektiğini bile bilmiyordum. Bilmek istediği şeyin farkındaydım elbette. Neden parmaklarım kanayana kadar piyano çaldığımı merak ediyordu fakat ona bunu açıklamam mümkün değildi. Babamın sırf terk edemesin diye onu türlü türlü oyunlarla manipüle etmemi istemesinin, sahip olabileceğimizi düşündüğüm her şeye leke sürdüğünü ona nasıl söyleyebilirdim? Evliliğimin kurtuluşum olacağını sandığımı ancak babamın pençelerini üzerimden çekmeye hiç niyeti olmadığını fark ettiğimi ona nasıl anlatırdım? Kendimi hiç böyle çaresiz hissetmemiştim. Hayatım boyunca özgürlüğüme kavuşamamıştım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Gel hadi,” dedi. “Kalkış vaktimiz geliyor.”

Uçağa uzanan merdivenin başına ulaştığımızda Dion elimi tuttu ve aştığımız her basamakla vücudu biraz daha gerildi. Bu kadar kötü etkilenmesine rağmen neredeyse iki haftada bir nasıl uçtuğunu aklım almıyordu.

“Bu uçak son bindiğimizden daha büyük,” diye mırıldandım. “Yolculuğumuzun sorunsuz geçeceğinden eminim.”

Beni başıyla onayladı, yüzü birkaç dakika öncesine kıyasla daha solgundu. Dion’un arkasından içeri girdiğimi gören Maria pilotla sohbetinin ortasında duraksadı, gözlerinden bir şaşkınlık pırıltısı geçse de hızlıca toparlanıp yüzüne zoraki bir gülümseme kondurdu.

“Faye,” dedi. Bakışları bir an için ellerimize kaydı ama sonra hızlıca yüzüme döndü. “Geleceğini bilmiyordum. Evraklara hızlıca bir göz atıp bize katılmanda bir sorun olup olmayacağını kontrol edeyim.”

Dion beni koridora yönelttiğinde kenara çekildi. Uçağı incelemeye koyuldum. Arka kısımdaki rahat kanepeler, birbirine dönük birkaç sıra koltuk ve aralarındaki masalarla içerisi bir oturma odası gibi dekore edilmişti. “Nereye oturmak istersin?” diye sordu Dion. Her geçen saniye biraz daha gerildiğini hissetmemek imkânsızdı.

“Sen en çok nerede rahat edeceksin?” diyerek sorusunu ona yönelttim.

Gülümseyerek beni arka kısımdaki kanepeye götürdü. “Burası nasıl?” dedi. “Bacaklarımı rahatça önüme uzatmayı seviyorum.”

Onu başımla onaylayıp bizim için seçtiği yere oturdum. Dion ayaklarımın yere güç bela değdiğini görünce kıkırdadı.

“Bu uçak kardeşlerim ve benim için yapıldı, hepimiz senden çok, *çok* daha uzunuz,” diyerek önümde diz çöktüğünde gafil avlandım. Kemerime uzanıp kayışı ayarladıktan sonra ucunu tokaya geçirdi. Bakışlarım yüzünde gezinirken kalbim tekledi. Çıkık elmacık kemikleri ve kusursuz yüzüyle fena hâlde yakışıklıydı. Kirpikleri bile sinir bozucu derecede uzundu ve son zamanlarda elimi gür, siyah saçlarında gezdirmeyi huy edinmiştim. Ne var ki duvarlarıma çentik atan bunlar değildi. Bana olan davranışlarıydı.

“Neden sürekli önümde diz çöküyorsun?” diye mırıldandım.

Sorum üzerine Dion’un gözleri karardı, bakışları ağır ağır bacaklarımda gezindi. Şüphesiz bu pozisyonda bulunduğumuz son zamanı, oturma odasında yaptıklarımızı hatırlamıştı. “*Arkanda* diz çökmeyi de çok isterim,” diye fısıldadı. “Seni henüz domaltıp becermedim.”

Fal taşı gibi açılan gözlerim ve yüzüme hücum eden kan onu güldürdü. “Çok tatlısın,” diyerek parmak eklemlerini yavaş yavaş gezdirdi. “Küçücük olduğun için. Ayaktayken seni öpmek için çok fazla eğilmem gerekiyor. Göz hizasında olalım istiyorum. Hem önünde diz çöktüğümde *bunu* yapmam daha kolay oluyor.” Çenemi kavrayıp yüzümü kendininkine yaklaştırarak beni usul usul öptü. Suratımın kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordum. Dion sırtarak doğrulup yanıma yerleşirken Maria geldi. O karşıımızdaki kanepeye otururken Dion kemerini bağlayıp elini bacağıma koydu.

“Son kontroller için pilota eşlik etmek ister misin?” diye sordu Dion’un uçmaktan korktuğunu bilip bilmediğimden emin değilmiş gibi temkinli bir tavırla. Muhtemelen onu defalarca kez sakinleştirmiş olduğunu düşününce gerildim, içime tuhaf bir his oturdu.

“Gerek yok,” dedi Dion bacağını sıkarak. “İyi gibiyim.”

Maria’nın gözleri bir an için eline kayıp hızla yüzüne geri döndü. “Peki,” dedi. “Birazdan kalkacağız.”

Dakikalar ilerledikçe Dion’un huzursuzluğu artmaya başladı ve uçak nihayet hareket ettiğinde ayağıyla zeminde ritim tutmaya koyuldu.

“Görüşeceğimiz müşterilerin üzerinden geçelim,” dedi Maria dikkatini dağıtmak için. Tavırlarından rahatsız oluyordum. Belki sadece ben havadan nem kapıyordum ama yanlarında değilmişim, varlığım önemsiz, hatta istenmiyormuşum gibi davranıyordu sanki.

Sözleşme şartlarından, pazarlığa tutuşacakları ve itiraz edecekleri konulardan bahsetmeye başladı. Sesi yatıştırıcıydı ve bunun onlara özel bir ritüel olduğu hissine kapıldım. Bencillik ettiğimin farkındaydım ama aralarındaki iletişimden, Maria’nın da Dion’u benim kadar –hatta belki benden bile daha iyi– tanıyormuş gibi görünmesinden hiç hoşlanmıyordum. Nişanlılığımızda Dion’un beni görmezden gelmesi hep işime gelmişti ama birden kendimi beni boşlayıp Maria’ya yüz verdiği için onu suçlarken buldum.

Kalkış pistinde duraksadığımızda Dion başparmağıyla eteğimin üzerinde daireler çizmeye başladı, kesik nefesler alıp veriyordu. Ona döndüm, onun için duyduğum endişe her geçen saniye artıyordu.

Maria’nın sözünü keserek, “Dion,” diye mırıldandım. Başını çevirdiğinde tereddütle ona uzanıp belli belirsiz titreyen elimi yüzüne koydum. Uçak pistten havalanmak için hızlanmaya başladığında çenesi gerildi.

Tereddütle ona doğru eğilip dudaklarımızı buluşturdum. Dion inleyerek boştaki elini bir çırpıda saçlarımın arasına geçirdi, tutamları sıkıca kavrayıp öpücüğümüzü derinleştirdi. Dilini ağzıma kaydırıp tadıma bakmaya, beni kışkırtmaya başladığında keskin bir nefes verdim. Kemerlerimizin el verdiği ölçüde beni kendine çekip elini bacaklarımın arasına, eteğimin hemen altına kaydırды.

Uçak türbülans yüzünden birkaç saniyeliğine sarsıldığında geri çekilip Hawaii'ye giderken yaptığı gibi yüzünü boynuma gömdü. Tenimi sertçe emdiğinde dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Gözlerimi açtığımda Maria'yı hüzünlü bir ifadeyle bizi izlerken buldum, bakışlarını kaçırса da saklamaya çalıştığı şoku ve acıyı çoktan görmüştüm.

"Sık dişini, birazdan sarsıntılar geçecek," diye mırıldandım dikkatimi tekrar Dion'a çevirerek.

Beni başıyla onaylayıp kulağımı ısırды. Tenime minik öpücükler bırakmaya devam ederken yakınlığımız benim olduğu kadar onun da başını döndürüyormuş gibi usul usul titriyordu.

Tepemizde belli belirsiz bir ses cınladığında Maria sanki bu ânı bekliyormuş, yanımızda durmaya bir saniye daha tahammülü yokmuş gibi hışımla kemerini açtı. Ona düpedüz acımasızlık ettiğimin farkındaydım ama Dion'un o dururken kendini *bende* kaybetmeyi seçmesi, *beni* seçmesi içimi müthiş bir tatminle dolduruyordu.

Dian, "Yatak odasına. Hemen," diye homurdanarak tek hamleyle kemerimi açtı. Beni kucağına alıp kabinin en ucundaki odaya götürüp kapıyı ayağıyla kapattı. Beni bir uçak için fazla lüks odadaki yatağın ucuna bırakıp, "Şu an sabırlı olacak gücüm yok," dedi.

"Olma zaten," diye fısıldadım kirpiklerimin arasından ona bakarak. "Kullan beni, Dion. Kafanı dağıtmama, sana her şeyi unutturmama izin ver."

İnleyip pantolonunun düğmesini açtı ve aletini çıkarıp birkaç kez sıvazladı. “Aç ağzını,” dedi. “Konuşacak durumda olmayacağından güvenli sözcüğümüzü söyleyemeyeceksin. Kendini rahatsız hissedersen ya da durmamı istersen bileğimi çimdikle.”

Oyalandan ağzımı açtım ve Dion aletinin başını dilimin ucuna dayadım.

“Aferin kızım,” diyerek elini saçlarımın arasına geçirip ereksiyonunu hafifçe ağzıma itti. “Şu hâline bak, bebeğim. Aletimi nasıl da güzel alıyorsun.”

Dudaklarımı etrafına kapatıp dilimi gövdesinde gezdirerek öpüşürken yaptığım gibi hafifçe fiskeler vurdum.

“Biraz daha alabilir misin?”

Onu başımla onayladığımda Dion kalçasını biraz daha itti, öğürdüğümde duraksadı.

“Nefes al, bebeğim. Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum.”

Saçlarımı kavrayıp başımı geriye eğdi ve kendini biraz daha itip boğazımın derinliklerine ulaştı. Daha yarısını bile alamamıştım ama daha fazlasına dayanabileceğimi sanmıyordum.

Bakışlarımı ona dikip yüzündeki hazzı ve hayranlığı inceledim. Bunların nedeni olduğumu bilmek, bana her fırsatta sunduğu kaçışın aynısını ona sunmak kendimi çok güçlü hissetmemi sağlıyordu.

Yutkunduğumda yüksek sesle inledi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, pilotun ya da Maria’nın sesimizi duyacağından korkuyordum ama Dion hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi. “Hareket edebilir miyim, bebeğim? Ağzını becermem gerek, Faye. Sana ihtiyacım var.”

Ufak bir baş hareketiyle onu onayladığımda başımı sabit tutup yavaşça ağzıma girip çıkmaya başladı. Onu emmeye, dilimin ulaşabildiği her yeri yalamaya çalıştım. Dudaklarımdan minik inilti dökülüyor, Dion’un gözleri giderek daha fazla kararıyordu. “Demek bu işi sevdin, ha? Kocanın aletini yalamak hoşuna mı gitti?”

Sorusuna karşılık inlediğimde keyifle sırıttı. “Aferin kı-zıma,” diye fısıldadı. “Harikasın, bebeğim. Beni ağzına nasıl da güzel alıyorsun.”

Sözleri içimdeki ateşi körüklediğinde kıvrandım. Dion’dan kötücül bir kahkaha yükseldi. “İslandın mı, Faye?”

Saçımı daha sıkı kavrayıp, “Vücudunu okşayıp ellerini bacaklarının arasına götürerek külotunu kenara çek,” dedi. İsteği karşısında gerilsem de hevesle söylediğini yaptım, küçük bir utanç hissi tereddüt etmeme neden oluyordu. “Orta parmağını içine kaydır, bebeğim.”

Yüksek sesle inlediğimde Dion kendini boğazımın biraz daha derinlerine itti, nazik hareketlerle bir ileri bir geri hareket ediyordu. Memnun gözlerle hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi pürdikkat beni izliyordu.

“Ver şu elini,” diye homurdanarak bacaklarımın arasına uzandı. Elimi dudaklarına götürdü ve gözlerini benimkilere kilitleyerek orta parmağımı emdi. Parmağımı temizlemesini izlerken kadınlığım zonkladı.

Uçak tekrar sarsıldığında Dion gerilip dişlerini sıktı, ağ-zımdan çıkarken az önceki arzusu yerini paniğe bıraktı. Bir süre öylece dikilip elini saçlarının arasından geçirdi. Hiç olmadığı kadar kaybolmuş görünüyordu.

“Becer beni,” dedim yalvarırcasına. “Becer beni, Dion.”

Dikkatini tekrar bana çevirdi ve sırtarak omzumu itip beni yatağa düşürdü. “Hay hay,” diye mırıldanarak kıcımlı kaldırıp külotumu çıkardı ve kıyafetlerimizin geri kalanını boş verip üzerime çıkıttı.

Parmakları kadınlığıma sürtündü ve ne kadar ıslak olduğumu fark edince boğazından yüksek sesli bir inilti yükseldi. “Şu hâline bak,” dedi. “Kocan için sırılsıklamsın. Aletimi emmek bu kadar mı hoşuna gitti, meleğim?”

Onu başımla onayladım. Aletini girişime dayadı.

“Elbette gitti, benim *mükemmel* karım.” Uçak tekrar sarıldığında bir süre öylece gözlerimin içine baktı ve tek hamlede sertçe içime gömüldü. Bunu itiraf etmekten utansam da oral seksimiz beni orgazmın kıyısına getirmeye yetmişti. Boşalmaya sandığımdan daha yakındım.

“Benim için yaratılmışsın,” diye mırıldanarak bluzumu çekti. “Seni görmem gerek.” El birliğiyle üzerimi çıkardık ve sütyenimin kopçası çözüldüğünde Dion inledi. “*Siktir.*”

Kalçamı kavrayıp dizlerinin üzerinde doğrularak aletini daha derinlerime itti.

“Bacaklarını belime sıkıca dola,” dedi. Söylediğini yaptığında gözleri bir anlığına kapandı, soyunmaya başlarken nefesleri sığılaştı. Önce ceketini, ardından gömleğini çıkarırken gözlerini yüzümden bir an bile ayırmadı ve bakışlarım doğruca karın kaslarına kaydığında sırtıttı. “Manzara hoşuna mı gitti?”

Gömleğinin yeri boylamasıyla tekrar kalçalarımı kavradığında suratım kıpkırmızı kesildi. Bakışlarındaki hayranlık aklımı başımdan alıyordu. Gözleri çıplak memelerimde ve belimde toplanmış eteğimden gezindi ve bacaklarımın arasında duraksayıp içimden hafifçe çıktı. Sırtıp kalçasını sertçe ittiğinde bacaklarımı beline daha sıkı sardım, kadınlığım istemsizce kasıldı. “Aletimin o daracık amına gömülmesini izlemeye bayılıyorum,” diyerek aynı hareketi tekrarladı.

Sert tavırlarının ve pantolonunun sanki onu çıkarmak için birkaç saniyeliğine bile olsa benden uzak kalmaya dayanamıyormuş gibi hâlâ üzerinde olmasının fena hâlde ateşli bir yanı vardı.

Kadınlığım etrafında tekrar kasıldığında gözleri karardı ve kıkımını indirip üzerime eğildi. Bir bacağını havaya kaldırarak içime girip yepyeni bir açıyla beni becermeye koyuldu.

“Bana bütün dünyayı unutturuyorsun,” dedi. Darbeleri biraz daha sertleşip hızlanmış, hissettiğim çaresizliğin aynıyla dolmuştu. “İçine girdiğimde tamamlanıyorum sanki. Bana

böyle şeyler hissettirmemen gerekiyordu, Faye. Ne yaptın bana böyle, ha?”

“Dion,” diye inleyerek elimi saçlarının arasına geçirdim. Alnını benimkine yasladı, hız kesmeden içime girip çıkmaya devam etti ve o hassas noktaya sürtünmek için kalçalarını oynattı. “Dayanamıyorum.”

“Dayanabilirsin,” diye homurdandı. “*Dayanacaksın.*” Darbeleri iyice sertleşti, elleri sanki bana doyamıyormuş gibi dört bir yanımda gezinmeye başladı. “Uslu bir kız gibi aletimi içine al, Faye.”

Uçak yeni bir türbülansla sallandı ama Dion bana mısın demedi. Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı ve hiçbir şey benden daha önemli değilmiş gibi beni becermeye devam etti. “İşte böyle, bebeğim,” diye fısıldadı. “Seninle gurur duyuyorum. Harika gidiyorsun. *Harikasın.*”

Nefes nefese kaldım, dudaklarımdan anlaşılmasın yakarışlar dökülüyordu. Dion sırtarak onun için darmaduman olmamın tadını çıkardı. “Benim için boşalmak istiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Onu başımla onayladım. “Lütfen,” diye inledim. “Çok yaklaştım.”

Elini aramıza götürüp başparmağıyla klitorisimi okşadı. “Tanrım, Dion,” diye haykırdım. “*Evet!*”

“Benim güzel, *kusursuz* karım. Boşal, bebeğim. Aletimi sımsıkı sarmalayışını hissetmek istiyorum.”

Tam da söylediği gibi oldu. Zevk dalgalarının birbiri ardına vücudumu ele geçirmesiyle kadınlığım onu sımsıkı sarmaladı. Dion inleyerek geri çekilip tek hamleyle gerisin geri içime girdi ve peşimden darmaduman olurken tatmin dolu iniltisi kulaklarımı doldurdu.

Üzerime yığıldığında kollarımı etrafına doladım, o boyuma yumuşacık öpücükler kondururken ona sımsıkı sarıldım. Uçak yine sarsıldığında gerilmedi bile, beni öpmeye devam etti.

Elimi saçlarının arasına kaydırıp tırnaklarımı nazikçe derisine sürterek son uçuşumuzda olduğu gibi kafa derisine masaj yaptım. “İstiyorum,” diye fısıldadım ondan ziyade kendime. “Kendimi sana açmak istiyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

DION

Özleşmeler imzalandığında nihayet rahat bir nefes alsam da sinirim hâlâ tepemdeydi. Luca'nın genişleme sevdası uğruna dört gündür sonu gelmez pazarlıklarla boğuşmaktan karımın yüzünü bile doğru düzgün görememiştim.

"Fiyatı biraz daha aşağıya çekebilirdik," dedi Maria bıkkınlıkla.

Ona döndüm. "Buna kalkışmak süreci bir gün daha uzatacaktı. Değmezdi."

Toplantı odalarımızdan birinden çıkarken Maria'nın kaşları çatıldı. Bütün bina bana ait olduğundan ofisi işler durumda bırakmıştık ancak kilit personelimizin çoğunun taşınması gerekmişti. "O bir gün bize birkaç yüz bin dolar kazandırabilirdi."

Omuzlarımı silktim. "Paradan bol bir şeyim yok," diye mırıldandım sinirle. Asıl amacım Faye'le biraz zaman geçirmek ve ona yıllarımı geçirdiğim şehri gezdirmektir. Bunun bana neye mal olduğu umurumda bile değildi.

Maria sessizce peşimden gelmeye devam ettiğinde ofisime girip ona döndüm. Belli ki söyleyecekleri daha bitmemişti ve ağzındaki baklayı bir an önce çıkarmasını istiyordum. Faye Londra'daki ofisimi görmek istemişti, geldiğinde işle meşgul olmak istemiyordum. Onu bekletmeyecektim.

“Son zamanlarda çok değiştin,” dedi Maria en sonunda. Kaşlarımı kaldırdım, buna nasıl bir karşılık vermem gerektiğinden emin değildim. “İşlerle üstünkörü ilgileniyorsun ve aklın sürekli başka yerlerde. Endişeleniyorum, Dion. Kendin gibi davranmıyorsun.”

İç geçirdim, az önceki sinirim uçup gitti. “Maria,” dedim. “İşimi özensiz yaptığımı düşünmene üzüldüm. Daha dikkatli olacağım ve bunun anlaşmalarını etkilememesine özen göstereceğim.”

Beni başıyla onayladı. “Konu o mu? Ona hiç böyle davrandığınızı görmemiştım.”

“Faye’i mi kastediyorsun?” diye sordum, karıma o diye hitap etmesi nedense sinirime dokunmuştu. “Bir bakıma öyle sanırım. Kendimi bildim bileli işimden başka bir şeye odaklanmadım, elimde avucumda bir o vardı. Ama artık öyle değil.”

Evliliğimin hayatımı etkilemesine izin vermek gibi bir niyetim olmadığını biliyordu ve kendimi Faye’e kaptırmamı neden endişe verici bulduğunu anlıyordum.

“Bu ilişkiyi yürütmek istiyorum,” diye itiraf ettim en sonunda Maria’dan ziyade kendime. Ona layık olmadığımın farkındaydım ama çaba göstermeye devam edersem olabilirdim belki. Birbirimize çok benzediğimizi, aradığımız o şeyi birbirimizde bulduğumuzu görebiliyordum. Belki onun kadar harika birini asla hak etmeyecektim ama elimden geleni yapmaya *kararlıydım*.

“Anlıyorum,” dedi Maria anlaşılmaz bir ifadeyle karşıma dikilerek. Kravatımı düzeltirken düşüncelere dalmış gibiydi. Elini gömleğime koyarak, “Sadece mutlu olmanı istiyorum, Dion,” dedi en sonunda. “Uçakta... aranızda bir şey olduğunu anlamıştım zaten. Sadece tutku değil, bundan daha öte bir şey. Rahatlamak için ona sığındın, o da seni gerçekten anlıyormuş gibi rahatlattı.”

İçimi bir utanç sardı. Maria'nın da uçakta olduğu tamamen aklımdan çıkmıştı. Bizi duyduğundan şüphem yoktu. "O konuya gelirsek," diye mırıldandım. "Amacım seni utandırmak ya da huzursuz etmek değildi. Bundan böyle karım ve benimle uçmak istemezsen bunu anlayışla karşılarım. Başka bir yol düşünürüm."

Kravatıma parmağıyla hafifçe vurup başım iki yana salladı. "Sorun değil, Dion. Demek istediğim o değildi. Sadece sadakat ve sorumluluk duygusunu başka bir şeyle karıştırmandan endişeleniyorum, özellikle de işin içine şehvet dâhil olmuşken. Başa gelen çekilir deyip hayatlarınızın geri kalanını ne olurdu—ya da daha da beteri, ne *olmalıydı*— diye düşünerek geçirmenizi istemiyorum." Bir an tereddüt etti. "Ama umarım yanıliyorumdur. Hiç olmadığın kadar dingin görünüyorsun. İşini kötü etkilese de sana iyi geliyor gibi görünüyor."

Gözlerindeki samimi endişe kalbimi ısıttı. "Maria—"

Ofisin kapısı açıldı ve Faye içeri girdi. Bizi görür görmez donup kaldı ve gözleri doğruca Maria'nın kravatımın üzerinde duran eline kenetlendi. Sekreterim hızla geri çekilip bizi yalnız bıraksa da Faye, Maria kapıyı arkasından kapattığında bile öylece durmaya devam etti.

"Faye," dedim temkinli bir sesle, her bir zerrem bana dikkatli olmamı söylüyordu. Faye dişlerini sıkıp başını kaldırdı, hissettiği acı ve ihanet yüzünden okunuyordu. Başımı iki yana sallayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "O güzel kafandan ne geçiyor bilmiyorum ama inan bana öyle bir şey yok. Sadece kravatımı düzeltiyordu."

"*Neden?*" dedi boğuk bir sesle.

Omuzlarını kavrayıp güzel karıma gülümsedim, içim ke-yif ve kötücül bir hisle doldu. Kahretsin. Beni kıskanmasına bayılıyordum. Karım gibi davrandığı anlar o kadar enderdi ki her seferinde tadını çıkarmaya çalışıyordum.

"Bilmem. Yamuktu herhâlde."

Kravatıma tiksintiyle bakıp ucunu kavradı, ellerinin hafifçe titremesi gözümünden kaçmamıştı. Kısa bir tereddüdün ardından parmaklarını etrafına dolayıp düğümü çözerek kumaşın yere düşmesine izin verdi. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum, bunun onu daha beter kızdıracağından emindim. “Kravata ihtiyacın yok,” dedi sertçe. “Mesai bitmedi mi? Niye düzeltmeye zahmet ediyor?”

Dudağımı ısırdım, zevkten dört köşeydim. “Bana bak,” dedim. Söylediğimi yaptı, kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. Verdiği tepki onu da şaşırtmıştı sanki. Sımsıkı sarıldığı kontrolünü kaybetmesine bayılıyordum. Maskesinde açılan çatlakları izlemek müthiş bir keyifti. “Bana dokunmasından hoşlanmadığını söyle ve bir daha bana elini süremesin. Tek sözüne bakar, Faye.”

Dudakları hafifçe aralandı ve yüzünden tam olarak anlamlandıramadığım bir şey geçip gitti. “Sana dokunmasından hoşlanmıyorum,” diye fısıldadı. “Sürekli kışının dibinde olmasından hiç hoşlanmıyorum. Bir mazinizin olmasından, hakkınızda çıkan söylentilerden hoşlanmıyorum. Hiçbirinden hoşlanmıyorum.”

Kendimi daha fazla tutamayıp sııttım. “Aferin kızıma. Benden ne istiyorsun peki?” diye üsteledim. “Kendini bana açmak istediğini söyledin, işe bununla başlayabiliriz.” Benden hiçbir şey istemiyordu ve bunun değişmesini istiyordum. Gönünden geçen her şeyi ayaklarının altına sereceğimi kafasına kazımasını istiyordum. Artık bir Windsor’dı, *karımdı*. Öyleymiş gibi davranmaya başlamalıydı.

“Aranıza daha net sınırlar koymayı istiyorum,” dedi bunu itiraf etmek istemiyormuş gibi gönülsüzce. “Bu kadar yakınına girmesini istemiyorum. Kravatına ne hakla dokunuyor ki?”

Onu başımla onayladım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Birkaç hafta sürmüş olsa da düğünümüzden sonraki hâline geri dönmüştü. Ben Kanada’dayken ne olduğunu hâlâ bilmiyordum ama o şey her neyse arkamızda kalmış gibi gö-

rünüyordu. Uçakta beni öptüğü an gerçek Faye'e dönüşmüştü. Onu bu kadar özlemiş olmam şaşırtıcıydı.

"Oldu bil," dedim. Mahcup gözlerle bana baktığında nazikçe yanağını okşadım, ona duyduğum şefkat kalbime fazla geliyordu. "Ama keşke kravatımı öyle buruşturup yere atmasaydın. Gözlerinle aynı renk olduğu için almıştım. En sevdiğimdi."

Bakışları yere kaydı. "Ah!" dedi tiz bir sesle. Kravatı yerden almak için hamle yaptığında kollarımı sımsıkı etrafına dolayıp onu kendime çektim.

"Seni yemeğe çıkarmama izin vererek bunu telafi edebilirsin," diye mırıldandım. Son birkaç haftamız zorlu geçmişti. Yatakta her şeyini bana sunsa da gün içinde son derece mesafeliydi, benimle zaman geçirmemek için hiç de inandırıcı olmayan bahaneler bile uydurmuştu. Kendi evimizde bile güç bela birlikte yemek yemiştik.

Korkuya boyun eğmekten bıkmıştım. Faye'in daha fazlasını, *her şeyini* istiyordum ve bunun için mücadele edecektim.

Hem onun güvensizlikleriyle hem de kendiminkilerle, ortak geçmişimizle ve karşımıza çıkacak her türlü zorlukla savaşacaktım. Onunla mutlu olması için mücadele edecektim çünkü... içimden bir ses belki onun da bunu isteyeceğini söylüyordu.

DION

Yer ayırttığım restorana girerken Faye'in elini tuttum. "Çok güzelmış ama neden kimse yok?" diye mırıldandı kafa karışıklığıyla. "Hani burası çok ünlü bir yerdi? Baktığım bütün Londra'da gidilecek en iyi yer listelerinin en tepesindeydi."

Bütün restoranı onun için kapattığım gerçeğini kendime sakladım. Muhtemelen bunalacaktı ve henüz bu konuda rahat değilken koca bir servetin emrine amade olduğunu gözüne sokmak istemiyordum. Tek istediğim karımla biraz mahremiyetti ve buna kavuşmuştum.

"Bay ve Bayan Windsor." Şef yerlerimize oturur oturmaz bizi karşılamaya geldi, ardından hevesli fakat saygılı bir tavırla bu gece için hazırladığı menüyü sıralamaya başladı. Faye bahsettiği yemeklerin her detayını pürdikkat dinlerken ben arkama yaslanıp onu izledim. Yakınlarındayken bana işkence eden vicdan azabım ne ara dinmişti? Aynı karanlığın ikimizi de tükettiğini fakat tek vücut olduğumuzda bize dokunamadığını fark ettiğimde olmalıydı. Gözlerinin benim sayemde parıldadığını gördükçe suçluluk duygum biraz daha hafifliyordu.

Şarap kadehlerimizi dolduran garsona teşekkür ettim ve yanımdan ayrıldığında bardağımı Faye'e kaldırdım. "Bize," diye mırıldandım.

Kadehini benimkine tokuşturduğunda kalbim son sürat atmaya başladı. Faye'i her şeyiyle istediğim bir kez daha kafama dank etti. Ona vurulmaya başlıyordum, değil mi? Bunun olmasını hiç istememiştim ama kalbimi çalıyordu. Belki ipler Hawaii'de onu ilk kez optğmde, belki de hayır gecesinde onu dansa kaldırıp gldrdğm gece kopmuştu. Belki çok daha önce, otel odasında ona sarılıp panik atak geçirmesine engel olmaya çalıştığım gündü. Ne zaman ve nasıl olmuştu bilmiyordum ama benden geriye kalan her şey artık onun olmuştu.

"Daha fazlasını istiyorum," dedim düşünmeden.

Faye'in kaşları havalandı ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Neyin daha fazlasını istiyorsun?"

"Senin."

Gözleri hafifçe açıldı ve yanakları kırmızının hoş bir tonuna boyandı. "Ah," dedi. "N-ne demek istediğini pek..."

"Havadan sudan mevzuların ötesinde bir şeyler konuşmakla başlayalım," dedim. "Benim yanımdayken söylediğin, yaptiğın her şeye dikkat etmeni istemiyorum. Sanki sadece yatakta bana karşı dürüst davranıyorsun, Faye."

Yanakları biraz daha kızardı ve yakınlarda konuşmamızı duyacak biri olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Bu kaçamak bakışlarını bile çok sevimli buluyordum. Çok fena boku yemiştim.

"Yanlış anlama. Seni becermek bu hayattaki en büyük zevkim, sevgili karıcığım. Aletimin zerine boşalmana, ağzımdaki tadına bayılıyorum. Ama bunlarla yetinemem. Seni yatağımızın dışında da istiyorum." Ona neyi olduğunu sorabilmek ve ağzından dürüst bir cevap almak istiyorum. Kötü bir gün geçirdiğinde beni sadece bir kaçış olarak değil, *güvenli bir liman* olarak gördüğü için bana sığınmasını istiyordum. "Sen de aynı şeyi istiyor musun? Kendini bana açmak istediğini söylerken kastettiğin bu muydu?"

Faye kadehini dudaklarına götürüp şarabından bir yudum alarak sözlerimi düşündü. “Evet,” dedi en sonunda usulca.

“O hâlde işe daha derin mevzuları konuşarak başlayalım. Buna ne zaman kalkışsam bir bahaneyle ya da kulağa önceden hazırlanmış gibi gelen bir cevapla beni başından savıyorsun. Sadece seni istiyorum, Faye. Yanımdayken rol yapmak zorunda değilsin. Başka versiyonlarını değil, *gerçek* seni istiyorum.”

“Dion,” diye mırıldandı çatallı bir sesle. “Ya hangi versiyonumun gerçek olduğunu ben de bilmiyorsam?”

Ona gülümsedim, ne hissettiğini çok iyi biliyordum. “O hâlde bana her şeyini ver, kırılmış dökülmüş her bir parçanı. Hepsini bana ver, Faye. Kimsenin istemediğini sandığın o parçalar var ya? Onlar beni tamamlıyor.” Masanın üzerine uzanıp elini tutarak dudaklarıma götürdüm.

Gözleri öyle müthiş bir umutla dolup taşıyordu ki içimde çoktan öldüğünü sandığım şeyleri hayata döndürüyordu.

“Bunu denemek istediğini söyle,” diye mırıldandım usulca. “Benimle.”

Yüzünde kalbimi yerinden çıkacakmış gibi attıran o gülümsemelerinden biri belirdi. Rahat bir nefes verip parmak eklemlerine bir öpücük kondurarak, “*Ben istiyorum*. Bize bir şans vermek istiyorum.”

Garsonumuz aperitiflerimizi servis ederken parmaklarımı Faye’inkilere kenetledim. Atmosfer tamamen değişmiş, yıllardır aramızda duran uçurumlar kaybolup gitmişti sanki. Huzurla arkama yaslandım. Zihnim böyle durulmayalı uzun zaman olmuştu ve hepsini ona borçluydum.

Bana gülümsese de gözlerinde ufak bir endişe saklıydı. Bana kendimi o kadar çok hatırlatıyordu ki zaman zaman ona bakmak bile canımı yakıyordu. En derinlerime gömdüğüm o kötülükler Faye’in o güzel mavi gözlerine asla gölge düşürmemeliydi.

“O zaman basit bir soruyla başlayayım,” dediğimde beni başıyla onayladı. “Piyoano çalmaya nasıl başladın? Ülkenin en genç konser piyanistlerinden birisin. Bu etkileyici bir başarı olsa da seni bugünlere neyin getirdiğini hiç bilmiyorum. Annenin bunda bir etkisi var mıydı?”

Annelerimiz ünlü birer piyanistti, hâliyle Faye’in annesinin kızının onun izinden gitmesini istemesi son derece mantıklı olurdu. Kendi annem de benim için hep aynısını istemişti.

Karımın beti benzi attı ve kadehine uzanan elinin titrediğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. “Dion,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Dene, bebeğim,” dedim yalvarırcasına. Bu yüzeysel sorunun altında daha fazlasının yattığını inkâr edemezdim. O gece neden parmakları kanayana kadar çaldığını bilmem gerekiyordu. Piyoano ona hem huzur hem de acı veriyor gibiydi ve bunun nedenini anlamak istiyordum. Ruhlarımızda benzer yaralar taşıdığımız için miydi?

Faye’in yüzünde donuk bir ifade belirdi, bakışları yine okunamaz hâle geldi. “Senin yüzünden,” dedi sakın, düz bir sesle. “Konser piyanisti olmamın tek nedeni *sensin*. Babam günün birinde evleneceğimizi öğrendiği an beni zorla derslere yazdırdı. Daha üç yaşındaydım. Piyoano çalmayı öğrenmekten başka çarem yoktu çünkü o sıralar hâlâ annenin izinden gitmeye niyetli gibiydin. Müzisyen olmaktan vazgeçtiğinde babam, annemin yeteneklerini miras aldığımı çoktan fark etmişti ve ailenin yetenekli bir piyanist olup çıkmamı takdir edeceğini düşündüğünden beni derslere devam ettirdi. Hiç değilse seninle ortak bir nokta olacağını, bunun bize üzerine konuşacak bir şey vereceğini söylüyordu.” Yüzünü buruşturdu. “Havadan sudan sohbetlerin ötesini istediğini söyledin. Herhangi bir konu aç, canın ne isterse. Tüm hayatım seninkine fayda ve uyum sağlamak üzerine özenle, ilmek ilmek işlendi. İlgi duyduğun her şeye ilgi duymaya zorlandım.”

Şok içinde öylece bakakaldım. Ne? Kulaklarıma inanamıyordum. Faye'in öfkesi yerini dehşete bıraktı ve sanki söylememesi gereken bir şey söylediğini fark etmiş gibi elini ağzına götürdü. "A-affedersin," diye kekeleydi. "Ö-öyle... Ben..."

Geçmişimize dönüp baktığımda bütün taşların yavaş yavaş yerine oturduğunu fark ettim. Tabii ya. Kendi ailem yıllarca evliliğimizden kaçmama göz yumarken Faye'in ailesi onu kursuz bir Windsor gelini olması için eğitmişti. Büyükanne-min tek derdi annelerimizin birbirlerine verdiği sözü tutmak istemesiydi ancak Faye'in ailesinin bundan çok daha büyük amaçları vardı. Anlaşmadaki para hayatlarını değiştirebilirdi. Kelimenin tam anlamıyla.

Faye'e dair bildiğim her şey aklımdan bir bir geçerken midem bulandı. Ondan çaldığım her şey için kendimi suçlamıyormuşum gibi şimdi ona verdiğim zararın hayal bile edemeyeceğim kadar büyük olduğunu öğreniyordum. Karşısına geçip ondan daha fazlasını istemeye ne hakkım vardı?

DION

Eve girdiğimde Faye şaşkınlıkla başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz bakışlarını kaçırdı. Beni boğmakla tehdit eden suçluluk hissini bastırıp ona doğru bir adım atarak elimi beline doladım. Onu kendime çekip bakışlarımı elbisesinde ve topuklu ayakkabılarında gezdirdim, belli ki bir yere gidiyordu. “Nereye gidiyorsun?” diye sordum, kafam karışmıştı.

Son birkaç günümüz ikimiz için de acı verici, yapmacık-sohbetlerle geçmişti fakat bu kadar kolay pes edeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu. O gece söylediklerinin ardından üç yıllık süremiz dolduğunda beni terk etmek isteyeceğinden neredeyse emindim ama o gün gelene dek benimdi. Bana bahşedilmiş her saniyeyi onu kalmaya ikna etmeye çalışarak geçirecektim. Çocukluğunun büyük bir kısmını, kendine dair kararlar verme hakkını çalmıştım ve kaybedilen zamanı telafi edemezdim. Fakat zamanımız dolduğunda yine beni seçmesi için elimden gelen her şeyi *yapabilirdim*.

“Babamın evine,” dedi titrek bir sesle. Uzun zamandır gözlerimin içine birkaç saniyeden fazla bakmamıştı. Onu özleyordum. Kollarımın arasında olmasına rağmen aramızda mesafeler olması ne tuhaftı. O gece söylediklerine pişman olduğu gün

gibi ortadaydı ve konuyu tekrar tekrar açma girişimlerim bizi birbirimizden daha da uzaklaştırmıştı.

“Ben de seninle geliyorum.”

Bunun üzerine nihayet bana baktı, gözlerini belli belirsiz bir panik sarmıştı. “Hayır, hiç gereği yok. Lauren akşam yemeğini hazırladı.”

Belini biraz daha sıkı kavrayıp bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Karşımda duran kadın karım değil, geçmişten tanıdığım Faye’di. “Ben de seninle geliyorum,” diye tekrarladım.

Faye pes edip beni başıyla onayladı ve kolumun altından sıyrılıp kapıya yöneldi. Titreyen vücudu dikkatimden kaçmadı. Yanında olmamı istemediği için mi böyle tepki veriyordu? Ona cevaplamak istemediği sorular sormak paniklemesine neden oluyordu ve onu bu hâlde görmekten nefret etsem de benimle konuşmasına ihtiyacım vardı. Buna neden olacak hiçbir şey yapmamış olsam da zaman zaman benden korktuğunu açıkça görebiliyordum. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Ben bir *Windsor*’dım. İsteyip de elde edemeyeceğim neredeyse hiçbir şey yoktu ama konu karımın duyguları ve kafasında dönen düşünceler olduğunda aciz herifin tekine dönüyordum.

Babasının evine giden yol boyunca Faye tek kelime etmedi, ben de ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Atmaya çalıştığımız her adım bizi birbirimizden biraz daha uzaklaştırıyordu.

“G-geleceğinden haberi yok,” dedi arabayla evin önüne yanaştığımızda. “Keşke arayıp haber verseydim.”

Ön kapıya doğru yürürken tuttuğum eli terli ve soğuktu. “Ben senin kocanım,” diye hatırlattım. “Akşam yemeğine katılmamı sorun etmez herhâlde?”

Sanki onu anlamıyormuşum gibi bana bezgin bir bakış attı. Haklıydı, belki onu anlamıyordum ama küçük bir parçasını gördüğüm resmin tamamını bir araya getirmemi sağlayacak tüm eksik parçaların burada, karşımızda yükselen evde oldu-

ğundan ve tam da bu yüzden buraya gelmemi istemediğinden şüpheleniyordum.

Yemek odasına girdiğimizde babası hışımla başını kaldırdı ancak karşısında beni bulduğunda çatık kaşları yerini yanımda yüzünden hiç eksik etmediği kibar ve hoş bir ifadeye bıraktı. Onu, ağarmış saçlarını, gözlerindeki cin bakışı ve zoraki olduğu her hâlden belli gülümsemesini inceledim. Faye'in babasıyla pek yüz göz olmazdım, o hep büyükannemin sorunu olmuştu. Ne Faye'le ne de onunla hiçbir alakam olmamasını istemiş, en büyük hatayı da burada yapmıştım.

Kızını görmezden gelerek, "Dion," dedi hiç bozuntuya vermeden. "Faye bize katılacağını söylememişti." Ona attığı bakış tüylerimi diken diken etti. Faye elimi sıkıp hafifçe bana sokulduğunda kolumu beline dolayıp dişlerimi sıktım.

"Onun da haberi yoktu. Tam çıkarken karıma eşlik etmeye karar verdim. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. İstersen hemen gidebiliriz."

Faye titremeye başladı, gözlerini yere kenetlemişti. Benimse öfkem giderek kabarıyordu. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Ailesine dair her soruma cevap vermekten kaçınması, babasının Eric'ten haberi olup olmadığını sorduğumda gözlerinde beliren korku ve hatta Kanada dönüşü onu içinde bulduğum ruhsal çöküntü. Hepsinin tek bir ortak noktası vardı: Jimmy Matthews. Faye'in hizmetçimiz ve şoförümüz dışında görüştüğü tek kişi oydu. Her babanın benimki gibi olmadığını unutturmuş, suçlunun başından beri gözümün önünde olduğunu fark etmemiştim.

"Olur mu öyle şey? Haberim olsaydı daha özenli bir sofrayı hazırlatırdım. Ne de olsa Faye seni ilk kez eve getiriyor." Jimmy sandalyelerden birine geçmemi işaret ettiğinde Faye'i de peşimden masaya sürükledim. "Git kız kardeşinle Abigail'e yardım et ve misafirimiz olduğunu haber ver," dedi Jimmy sertçe. "Dion'la iş konuşacağız."

Kaşlarımı çatarak karımın elini bırakmayı reddettim. “Güzel karım evimizde parmağını bile kıpırdatmaz, seninkinde aksini yapmasına izin vereceğime ölürüm daha iyi,” diyerek gözlerinin içine baka baka Faye’in elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

Babasının gözlerinden tam olarak anlamlandıramadığım bir şey geçti, öfkeye benzer bir şey. Faye yanıma oturduğunda elimi bacağına koydum. Babası vakit kaybetmeden işinden ve yatırım yapmak istediği başka bir madenden bahsetmeye koyuldu.

“Ortak bir yatırım ilgini çeker belki,” dedi hevesle. “Windsorların iş mevzularını aile arasında tutmak istediğini biliyorum, bu yüzden teklifi önce size sunmak istedim.”

Bana büyük bir lütuf sunuyormuş gibi davransa da tek derdi benden para koparmaktı. Faye’in bacağına sıkıp babasına döndüm. “Kızın içeriye adım attığımızdan beri tek kelime etmedi. Farkında mısın?”

Jimmy gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. Karıma bir bakış attığımda panikle dolup taşan, bana sessizce yalvaran gözlerini gördüğümde kalbim sıkıştı. Yanıldığımı, her şeyi kafamda kurduğumu ummuştum ama kanıt gün gibi ortadaydı. Faye korkuyordu.

“Faye hep sessiz sakın bir kız olmuştur,” dedi gergince. “Yerli yersiz konuşmaması gerektiğini bilecek şekilde yetiştirildi.”

Bir an kafasını çarparak mermer yemek masasını kırıp kıramayacağımı merak etsem de Faye’in üvey annesi ve kız kardeşi içeri girdiğinde cevabı öğrenme arzusunu bastırdım.

İkisi de karşılarında beni bulduklarına afallamış görünse de hiç bozuntuya vermeden yüzlerine birer gülümseme kondurdular ve yemekleri hızlıca masaya koymaya başladılar. Bana ailemle işim hakkında sorular sorsalar da tüm dikkatim karımın üzerindeydi. Kimse tek kelime bile etmediğinin farkında değil gibiydi.

“Faye,” dedi Jimmy en sonunda taşma noktasına gelmiş öfkemi hissetmiş gibi.

Karım hemen sırtını dikleştirip kibarca başım salladı. “Efendim, babacığım?” Sesindeki titreme ve itaati andıran belli belirsiz tını hiç hoşuma gitmemişti.

“Prova nasıl gidiyor? Anladığım kadarıyla birkaç gündür yurt dışındaymışsın. Sorumluluklarını ihmal etmiyorsundur umarım. Bir hafta sonra konserin var.”

Faye bir an sessiz kaldı ve gözlerine o nefret ettiğim boş bakışlar yerleşti. “Prova iyi gidiyor,” dedi sakince. “Konserin sorunsuzca geçeceğinden eminim.”

Babası cevabından memnun görünse de bunun altında yatan bir şey vardı. Resmin bir parçası daha yerine oturdu ve Faye’in zihnimde yankılanan sözleri midemi bulandırdı. *Babam günün birinde evleneceğimizi öğrendiği an beni zorla derslere yazdırdı. Daha üç yaşındaydım.*

“Konser başına kaç para alıyorsun, bir tanem?” diye mırıldandım.

Babası kaskatı kesildi.

“Ah, emin değilim,” diye geveledi Faye. “Aman aman bir şey değil ama.” Gözlerini tabağına diktiğinde gerildim.

“En önde gelen piyanistlerden birisin. Her konserin sana en az yüz binler kazandırmalı. Evlendiğimizden beri her ay iki kez sahneye çıkıyorsun.”

Kafasını kaldırıp şaşkınlıkla suratıma baktı. “Yanılıyorsun,” dediğinde kanım dondu. “O kadar da değil. Öyle meblağlara layık değilim.”

Beklenmedik sorumun etkisini hâlâ üzerinden atamamış gibi duran Jimmy’ye döndüm. “Karımın parasını sen idare ediyorsun sanırım?”

Gönülsüzce başını salladı.

“Hesap bilgilerimi sana ileteceğim. Evlendiğimiz andan beri kazandığı her kuruşu bana göndereceksin. Yarın meblağı doğrulaması için bağımsız bir denetçi göndereceğim.”

“Buna gerek olduğunu sanmıyorum,” dedi gözlerini kızının üzerine dikerek. “Değil mi, Faye?”

Karım tekrar titremeye başladığında kolumu beline doladım. “Dediğin gibi, karım yerli yersiz konuşmaz. Kocasına itaatsizlik edecek bir kadın olarak yetiştirilmedi.” Ama öğrenecekti. Benim sözüme bakmaksızın dilediği her şeyi yapabileceğini, kalbinden geçirdiği her şeye sahip olabileceğini öğrenecekti. “Parayı yarın öğlene kadar hesabıma yatırmazsan seni bizzat alıp Windsor Bank’a götüreceğim.”

Faye’in gözlerindeki o bakışların nedenini artık anlıyor ama bunca yılın yarasını nasıl sarabileceğimi bilmiyordum. Jimmy, ona vadettiğimiz ödeme ve Faye’in kendi emeğiyle kazandığı, ederini bile bilmediği para için öz kızını kukla gibi oynatıyordu. Oynattığı ipleri kesmek ne kadar kolay olacaktı emin değildim.

Ama deneyecektim.

Bu dünyadaki hiç kimse karımı kontrol edemezdi. Ben bile.

FAYE

Her saniye tırmanan korkum bir noktadan sonra havaya nüfuz eden somut bir varlık hâline geldi. Dilimin ucundaki tadını alabiliyordum ve ne kadar yutkunursam yutkunayım nafileydi.

“Faye?”

Başımı kaldırdığımda Dion’u beni izlerken buldum, bakışlarını yıllar öncesine dönmüşüz gibi yine anlamlandıramıyordum. Gözleri bir şey arıyormuşçasına suratımda gezinmeye devam etti, bir şey bulacak diye ödüm kopuyordu. Midemde filizlenen utanç hissi çok geçmeden bütün vücudumu ele geçirdi. Aslında ne kadar zayıf bir kadın olduğumu öğrenirse bana bir daha asla eskisi gibi bakmazdı.

“Bana odanı göstermeyecek misin?”

Onu dalgın dalgın başımla onaylayıp merdivene yöneldim, kalbim bu gerginliğe daha ne kadar dayanabilirdi emin değildim. Babam yemekten sonra birkaç kadeh içmek için kalması konusunda ısrar etmişti ve olabilecek şeylerin ihtimali beni korkutuyordu. Dion’un masadaki üslubu onu çileden çıkarmış olmalıydı, içimden bir ses hasar kontrolü yapmaya kalkışacağını söylüyordu. Fakat çabaları nafile olacaktı ve bunu fark ettiğinde hıncını Abigail’le Chloe’den çıkaracaktı. Muhtemelen biz evden çıkar çıkmaz.

Yatak odamın kapısı arkamdan kapandığında buz gibi bir tiksinti içimi ele geçirdi. Bu dört duvar yıllarca bana nispeten güvenli bir alan sunmuş olsa da hep bir hapisane gibi gelmişti. Hâlâ da öyleydi.

“Seni Hawaii gezimiz için almaya geldiğimde de aklıma takılmıştı. Neden odanda tek bir fotoğraf ya da sana güzel zamanları hatırlatacak bir obje yok? Hiç değilse annenin fotoğrafını görmeyi beklemiştim.”

Yepyeni bir acı dalgası üzerime hücum ederken gözlerim hafifçe açıldı. “Ben... minimalist dekorasyonu seviyorum.”

Üzerime yürüyerek beni bir adım gerilemeye zorladı ama yolundan dönmedi. Sırtım duvara yaslandığında sırtarak beni kapana kısırdı ve avucunu yanağıma koydu. Dokunuşu her zamanki gibi nazik, saygı doluydu. Bu evde kimsenin şu güne dek bana böyle davranmadığını düşünmek içimde bir yere dokunuyordu. Dion bende belki bir umut beni kurtarır diye bütün sırlarımı ortaya dökme isteği uyandırıyordu ancak ne biz bir peri masalındaydık ne de ben Külkedisi'ydim.

“Bu yüzden mi evimizin kapı kollarıyla yastıkları o kadar süslü?” diye sordu muzip bir sesle. “Her odayı neden altın tonları ve tekrar eden desenlerle dekore ettiğin şimdi anlaşıldı.”

Ağzını açıp sözlerine itiraz etmek istedim ama söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Yalanlarım beni hayal bile edemeyeceğim kadar iyi tanıyan adama işlemiyordu.

“Deneyeceğini söyledin, Faye... Bunu benim için yap, bebeğim. Ne söylersen söyle burada, yanında olacağım. Dürüstlüğüne yalanlarla karşılık vermeyeceğim. Yetiştirilme tarzını farkında bile olmadan bu kadar etkilediğimi duymanın zor olduğunu kabul ediyorum ama bunun hiçbir şeyi değiştirmedini görmüyor musun? Geçmiş neyse odur, değiştirilemez, telafi edilemez. Sadece seni daha yakından tanımak istiyorum, meleşim.”

Öylece gözlerinin içine baktım, yalvarışlarındaki samimiyeti hissedebiliyordum. Karşısındayken babamın bile önünü iliklediği adamın bu denli aciz görünmesi bana ihtiyacım olan cesareti verdi.

“Eskiden vardı,” diye mırıldandım fısıltıdan farksız bir sesle. “Annemle çekilmiş bir fotoğrafım.”

“Öyle mi?” dedi Dion beni cesaretlendirircesine. Üzerime eğilip başparmağını dudağımın kenarında gezdirdi.

“Lunaparktaydık ve kafamda çilek şekilli sevimli ama bir o kadar da aptalca bir şapka vardı. Bana sarılıyordu ve öyle kocaman gülümsüyorduk ki sadece o kareye bakmak bile içimi acı tatlı bir mutlulukla doldururdu. Ben kameraya bakıyordum ama annemin gözleri *bana* kenetlenmişti. Bir mucizeymişim gibi yüzünde güller açıyordu.”

“Fotoğrafa ne oldu peki?” diye sordu parmaklarını sahiplenici bir tavırla saçlarımin arasına geçirerek.

“Abigail rahatsız oldu. Evde annemin tek bir karesi olsun istemiyordu. Bir gün babamla kavga ettiler ve babam hışımla odama dalıp fotoğrafı paramparça etti. Ondan kalmış bir kol-yem de vardı. Lunaparkta çekildiğimiz fotoğrafta da taktığı altın bir madalyon. Babam onu da aldı. Annemden kalan son hatıra oydu, bir daha hiç görmedim. Abigail’i üzecek hiçbir şey kalmasın istedi.”

Dion’un çenesi kasıldığında gerildim. “Hangi kadın bir çocuğa annesinin anılarını çok görür?” dedi hiddetle.

Başımı iki yana sallayıp yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. “Eminim başka bir nedeni vardır. Abigail... bana hep çok iyi davrandı. Anne bildiğim tek kadın o ve bana kendi kızlarından farklı davrandığını hiç hissetmedim. Davrandıysa bile bunu evin en büyük kızı olduğum için yaptı.”

Dion başını iki yana sallayıp iç geçirdi. “Peki ya baban?” diye sordu temkinli bir sesle. “O da sana iyi davrandı mı?”

Omurgamdan geçen ürpertiye rağmen onu başımla onayladım. “Elbette. Senin de gördüğün gibi biraz katı bir adamdır ama bana hep iyi bir baba oldu.” Korkunun etkisiyle uydurduğum yalanlar bir çırpıda dudaklarımdan dökülüyordu. Dion gerçeği öğrenirse yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum. Beni korumaya çalışacak ama bunu yaparken Chloe, Linda ve Abigail’i yakacaktı.

“Diken üstündesin,” diye fısıldadı. “Neden?”

Nefeslerim hafifçe hızlansa da ona gülümsedim. “Seni... ilk kez eve getirdim ve ortam çok gergin.”

Dion asık suratıyla öylece bana baktı, gözleri sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi hayal kırıklığıyla dolup taşıyordu. “Konserlerden kaç para kazandığını gerçekten bilmiyor musun?”

Tereddütle başımı sallayarak sözlerini onayladım, bunu ona nasıl açıklayabileceğimden emin değildim. Ona babamın üzerine gitmemesini, paramı onun idare etmesini sorun etmediğimi söylemem gerektiğini bilsem de sözcükler bir türlü dudaklarımdan dökülmüyordu.

Dion haklıysa, *yıllardır* milyonlarca dolar kazanıyor olmalıydım. Bunca zamandır Dion’un ailesinden gelecek paranın kurtuluşumuz olacağını sanmıştım ama ya o para başından beri zaten elimizdeyse?

Bu ihtimali düşünmek bile canımı yakıyordu. Evliliğimizin her şeyi düzeltmesi gerekiyordu ancak babam hâlâ eskisi gibiydi. Madem paraya ihtiyacımız yoktu neden hâlâ Dion’la evliydim? Windsorlardan gelen para neden hiçbir fark yaratmamıştı?

Tutunduğum bir avuç umut kırıntısı da her geçen gün kaybolup gidiyor, elim kolum iyice bağlanıyordu. Kızları nasıl koruyacağımı bilmiyordum ve geçmiş beni karanlık çukuruna gerisin geri sürüklerken Dion’un bana sunmaya çalıştığı geleceğe kavuşabileceğimden şüpheliydim.

Otuz Dokuz

FAYE

Öğretmenlik yapmaktan bu kadar keyif alacağım kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi ancak Windsor Staccato Vakfı'nda geçirdiğim saatler hızla haftanın en sevdiğim zaman dilimi hâline gelmişti. Üstlendiğim sorumluluk şimdiye dek yaptığım her şeyden çok daha tatmin ediciydi ve Tara Windsor'la annemin neden vakfın dışından kimseye ders vermediğini, kimseyi kanatları altına almadığını nihayet anlıyordum.

Dion'un annelerimizden kalan mirası bunca zamandır özenle korumasına minnettardım. Öte yandan koca bir vakfı yönetecek hiçbir deneyimim olmamasına rağmen bu kadar değerli bir şeyi neden bana emanet ettiğini hâlâ çözemiyordum. Bana olan inancına şaşırmaktan kendimi alamıyordum. Ben de ona aynı güveni gösterip sakladığım sırları, hiç dile getirmediğim acıları ortaya dökebilir miydim merak ediyordum.

Bu düşünce eve dönüş yolu boyunca aklımı kurcalayıp durdu. *Benim için dene, bebeğim.* Bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezdi ama kalbimi yavaş yavaş fetheden adama onu kafeslemekle görevlendirildiğimi nasıl söyleyebilirdim ki? Kendimi bildim bileli hayatımın her alanını kontrol ettiği için ondan nefret ettiğim adamın kafamdaki kişiyle alakası bile olmadığını ona nasıl açıklardım? Tek isteği ondan kurtulmak

olan yanımla ondan başka hiçbir şey istemeyen öteki yanımla nasıl ortak bir noktada buluşturabilirdim?

“Faye.”

Düşüncelerimden sıyrılıp şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Dion’u kanepemizde otururken buldum. Üzerindeki üç parçalı şık takım elbisesi vücudunun en sevdiğim kısımlarının hepsini örtüyordu. Gevşemiş ve hafiften sersemlemiş görünüyordu. Çok geçmeden dizinin üzerinde duran viski bardağını fark ettim.

“Gel buraya, güzel karıcığım.”

Odağını bulmakta zorlanan gözlerinin, gevelediği sözcüklerin nedenini o zaman anladım. Söylediğini yaparken omurgamdan bir ürperti geçse de tereddüt etmenin bana pahalıya patlayacağını uzun zaman önce öğrenmişim. Kendime karşımda duran adamın *Dion* olduğunu, babam gibi birkaç kadeh içip beni incitmeyeceğini hatırlattım. *Canımı yakmayacak.*

“Bana böyle bakmandan nefret ediyorum, biliyor musun?” Viskisinden bir yudum daha alıp bardağını bıraktığında sehpanın yüzeyinden çıkan tangırtı sessiz odada yankılandı. “Gençliğinde de bana aynı böyle bakardın; yanımda olmak bile eziyetmiş gibi. Etrafında olmaya dayanamamamın nedenlerinden biri de buydu. Şimdi, korkularının bir nedeni olduğunu öğrendikten sonra bile zaman zaman seninle yan yana olmakta zorlanıyorum.”

Beni kucağına çekip kollarını etrafıma doladı. “Ne kadar bencil bir herif olduğumu tahmin bile edemezsin,” diye fısıldadı gözlerini dudaklarıma dikerek. “Ne istediğini biliyorum ama bunu sana asla vermeyeceğim. Beni bırakmana müsaade etmeyeceğim.”

Elini saçlarımın arasına geçirdiğinde keskin bir nefes aldım, tutuşu sert ve çaresizlik doluydu. Yeleğini yumruklarımın arasına kısırdığımda Dion titrek bir nefes aldı. “Dion,” diye mırıldandım sakince. “Ne istediğim hakkında en ufak bir fikrin yok.”

“Bu,” dedi, gözlerinde yanan ateş giderek harlanıyordu. “Aramızdaki bu şey beni kendine bağımlı ediyor, daha fazlası için sana çekiyor. Aklımı başımdan alıyor.”

Kollarının arasında gevşedim, korkularımın hepsi uçup gitti ve yerini tatmin duygusuna bıraktı. Beni incitmeyeceğini bilsem de haklı çıkmak harika hissettiriyordu. “Aklın gayet başında. Sadece biraz sarhoşsun.” Ona gülümsediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Vay be,” diye fısıldadı. “*Vay beee*. Seni *karım* yaptığıma hâlâ inanamıyorum.”

Kıkırdadım. Elimde değildi. Onunlayken hiç yapmayacağım şeyler yapıyordum. Kendimi güvende, değerli ve akıllalmaz derecede *güçlü* hissediyordum. Dion dünyanın en zengin ve en nüfuzlu adamlarından biri olmasına rağmen yanımda hiç de öyleymiş gibi davranmıyordu. Bir kez bile bana kendimi aşağılık ya da küçük hissettirmemişti. Babam gibi bir adamla evleneceğimi sanırken kendimi gülümsememin dünyasını aydınlatıldığını düşünen bir adamın kucağında otururken bulmuştum. Yıllardır ardında saklandığım duvarlarımı yerle bir etmeye çok yakındı ve bunu yapmasına yardım etmeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezdi.

“Karın perşembe günü saat dörtte, çalışacağın yerde neden evde oturmuş sarhoş olduğunu öğrenmek istiyor.”

Vücudumu biraz daha sıkı kavrayıp öne doğru eğilerek sehpanın üzerinden bir şey aldı. “*Bunun yüzünden*.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve bana uzattığı fotoğrafı alırken ellerim titredi. Babamın yırttığı fotoğrafın aynısı değildi, çok daha iyisiydi. Bu karede annem kollarının arasındaki minik Faye’e değil, kameraya bakıyordu. Gülümsemesi tıpkı hatırladığım gibi pasparlaktı. Gülümsedim.

“Şu hâlini görmek her şeye değer,” diye fısıldadı Dion sanki bunu sesli söylemek istememiş de boş bulunmuş gibi.

Kafamı kaldırıp ona baktım, kalbim yerinden fırlayıverecekti. “Nereden buldun bunu?”

İç geçirip bana daha sıkı sarıldı. “O gün lunaparkta yalnız değilmişsin. Ben de oradaymışım, bebeğim. Ailelerimiz birlikteymiş.”

Başka bir fotoğraf çıkardığında gözlerim yuvalarından fırladı. “Bu... *biziz*.”

Dion güldü, çıkan sesin ardındaki belli belirsiz hüznün dikkatimden kaçmadı. Ellerini huzursuzca vücudumda gezdirip beni başıyla onayladı. “Evet. Görünüşe göre o zamanlar bile bana pek düşkünmüşsün.”

Sırıtarak fotoğrafı işaret ettim. “*Bana* sarılan, hayatında gördüğü en sevimli şeymişim gibi bakan *sensin*, Dion.”

“Öyleydin. *Öylesin*. O sıralar ben on iki, sen de iki yaşındaydın. Hiçbirine yüz vermediğinden bütün kardeşlerim kıskançlıktan çatlardı. Bir tek beni severdin ve sadece benim sana sarılmama müsaade ederdin. Hepsi aklından uçup gitmiş. Favorin bendim.”

“Hâlâ öylesin,” diye fısıldadım. Keşke anlattıklarını hatırlayabilseydim. Annelerimizin arasından su sızmadığından Dion’la bir sürü anımız olması çok doğaldı ama bunları kulaqlarımla duymak bambaşka bir şeydi. Annem yıllar içinde kimsenin adını bile anmadığı, öldükten sonra evimizde bıraktığı izler silinmeye çalışılan biri olmuştu. Babam fotoğrafını yırtıp attığında ona dair son parçayı da kaybetmiş gibi hissetmişim ve bu beni paramparça etmişti.

Zaman içinde önce yüzü ve gülümsemesi, sonra da o zihnimden solup gitmişti. Öldüğünde o kadar küçüktüm ki ona dair elle tutulur hiçbir anım yoktu. Elimdeki avucumdaki tek şey o fotoğraf karesiydi.

“Öyle mi?” dedi hiç de onluk olmayan bir güvensizlikle. “Göster bana, Faye. Hâlâ favorin olduğumu bana kanıtla.”

Fotoğrafları dikkatlice yanımızdaki mindere bıraktığımda gözlerim sehpanızın üzerine dağılmış fotoğraf albümlerine kaydı. Dion'a o kadar odaklanmıştım ki şu âna dek hiçbirini fark etmemiştim ama şimdi merakım kabarmıştı. Yine de onları bırakıp kocama dönerek kollarımı boynuna doladım.

Geçmiş bekleyebilirdi çünkü Dion haklıydı: hiçbir şey olanları değiştiremezdi.

Peki ya gelecek? İstersek onu birlikte yazabilirdik.

Öne eğilerek usulca dudaklarımızı buluşturdum. Dion iç geçirerek ellerini saçlarıma geçirdi, öpücüğümüzü derinleştirirken gözleri kapandı. Bana o kadar özenli, o kadar nazik davranıyordu ki. Beni her an kırılacak bir şey sanıyor, her dokunuşuyla beni biraz daha güçlendirdiğinin farkına bile varmıyordu.

Sadece birazcık daha. Yanında durabilecek kadar güçlenene dek ona birazcık daha yaslanacaktım.

FAYE

Kapının yanında duran Dion'un valizine ters bir bakış attım, yine ortaya çıkmış olması sinirime dokunuyordu. Dion gülererek yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Yüzünü asma, bebeğim. Gözlerin kalmam için yalvarırken nasıl gidebilirim?"

Sert bakışlarımı ona çevirdim. "Ağzımı devreye sokmadığıma dua et. Kalmanı istersem hayır diyemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Dion bir kahkaha patlattığında neye uğradığımı şaşırdım. Yanımda hiç bu kadar rahat davranmamış, bense kendimi yatak dışında ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Bir hafta önce bana annemin fotoğrafını verdiği gün her şey değişmişti. Benden istediği şeyi yapmaya, elimden geldiğince *denemeye* başlamıştım. Maskelerin ardına saklanmak, sözlerimi sakınmak ya da duygularımı içime atmak buraya kadardı.

"İstiyor musun peki?" diye sordu. "Lex'in yeni bir üretim tesisine ihtiyacı yok. Çok lazımsa kendi işini kendi görüp yurt içinden bir tane satın alabilir."

Gayet ciddi olduğunu anladığımda başımı iki yana salladım. "Olmaz," diye mırıldandım. Hiçbir Windsor ferdinin onun imzası olmadan yabancı bir varlık satın alamayacağını ikimiz de gayet iyi biliyorduk. Gitmek zorundaydı ve yaklaşan konserim

yüzünden ona eşlik edemiyordum. Gösteriyi iptal edebilsem ederdim. Uçakta dikkatini dağıtmak için yapacağım şeyleri düşünmek bile somurtmama yetiyordu. “Hem sadece birkaç günlüğüne gidiyorsun. Ölmeyiz herhâlde,” dedim ciddiyetle.

“Pek emin değilim,” diyerek kollarını belime sardı. Beni kucağına alıp sırtımı duvara yaslayarak dudaklarıma yapıştı. “Sensiz uçmaktan da yalnız başıma uyumaktan da nefret ediyorum.”

Bacaklarımı beline dolayıp kendimi ona bıraktım, hevesli ellerim vücudunda gezinmeye başladı. Tırnaklarım kafa derisine sürtündüğünde Dion inleyip elini elbisemin altına kaydırды. “Sana ihtiyacım var,” dedi yalvarırcasına. “Adımı inleyişini son bir kez duymam gerek. Bu sabah sana doyamadım, Faye. Bir sefere daha ihtiyacım var.”

Kan doğruca bacaklarımın arasına hücum ederken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Tam külotumu bir kenara çekmişti ki kapının çalmasıyla ikimiz de donakaldık. Dion alnını benimkine yaslayıp titrek bir nefes alarak beni nazikçe yere indirdi. “Tam zamanını buldu,” diye homurdandı.

İçimi bir korku sardı. Dion’la yemeğe gittiğimizden beri babam benimle iletişime geçmeye çalışmamıştı ama ondan kaçış yoktu. Yaklaşan konserin ödümü koparması da bu yüzdendi. Onu her görüşümde güç bela kazandığım özgüvenimi ve Dion’la inşa ettiğimiz her şeyi yerle bir ediyordu. Bana Dion’u kandırdığımı, sığındığımız bu fantezinin gerçek olmadığını hatırlatıyordu.

Er ya da geç pençelerini yine üzerime geçirecekti. Dion’un çoktan havalimanına gitmiş olması gerektiğini, evde yalnız kalacağımı biliyor muydu? Bir noktada buraya geleceğinden emin dim, o kadar ki bunu hâlâ yapmamış olmasına şaşıyordum.

Dion ön kapıyı açarken tepeden tırnağa tüm vücudum gerildi. Birkaç saniye sonra karşısında Sierra, Raven ve Valen-

tina'yı bulmasıyla suratı asılsa da içime dolan rahatlama hissi paha biçilemezdi.

"Ah," dedi Sierra şaşkınlıkla. "Neden hâlâ buradasın?"

Dion iç geçirerek kenara çekildi ve bana özür dilercesine bir bakış attı. Ona gülümseyerek karşılık verip davetsiz misafirlerimizden rahatsızlık duymadığımı belli ettim. Babam yerine onları gördüğüme ne kadar sevindiğimi hayal bile edemezdi. Ona bunu söyleyecek olsam ne yapardı? Ne denli güçsüz bir insan olduğumu bilse bana farklı gözle bakar mıydı?

Dion kızları tamamen görmezden gelerek bana dönüp, "Çık-sam iyi olacak," dedi. Bana onlara bir merhaba deme fırsatı bile bırakmadan eğilip dudaklarıma yapıştı. Koridordan gelen kıkırtı seslerini umursamadan beni ağır ağır öpmeye başladığında ona teslim oldum. Ellerim istemsizce saçlarının arasına kaydıığında iç geçirerek alnını benimkine bastırdı. "Ben yokken uslu dur, tamam mı?"

Onu başımla onaylayıp parmak uçlarıma yükselerek dudaklarına son bir öpücük kondurdum. "Her zaman," dedim.

Dion gönülsüzce beni bırakıp valizini aldı. Kapıya yönelirken kızlara uyarı dolu bir bakış atmayı ihmal etmedi. Tam çıkacağı sırada duraksayıp arkasını döndü. "İki gün sonra görüşürüz, meleşim. Konserinde iyi şanslar."

Kapının arkasından kapanmasını izledim. Sadece iki günlüğüne gittiğini biliyordum ama onu şimdiden özlemiştim. Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım ama elimde değildi.

Sierra koluma girip beni içeriye sürüklerken, "Şaşkınlıktan düşüp bayılacaktım," dedi.

"Al benden de o kadar," dedi Valentina usulca gülerek. "Dion abayı yakmış."

Raven başını bıkkınca iki yana salladı. "Söyledim ama beni dinleyen kim?"

Elim ayağım o kadar birbirine dolanmıştı ki sataşmalarına nasıl karşılık vermem gerektiğini bilmiyordum. Abayı yakmış... Bunun doğruluğundan emin değildim ama aramızda ikimizin de hiç beklemediği bir şey olduğuna inanıyordum.

“Dekorasyon bir şaheser derken abarttığını sanmıştım,” dedi Valentina omzuyla Raven’i dürterek.

Sierra oturma odasının ortasında aniden duraksadı, gözleri piyanoya kenetlendi. Sarsılmış görünüyordu ve onu sakinleştirmek için elimi koluna koydum. “İyi misin?” diye sordum endişeyle.

Fal taşı gibi açılmış gözlerini bana çevirdi. “Faye,” dedi titrek bir sesle. “Bu piyanonun oturma odanda ne işi var?”

“Ah... ben dekorasyon işleriyle uğraşırken büyükannen getirtti. Dion’un en kıymetli eşyalarından biri olduğunu söyleyince bakımını yaptırıp buraya koydum. Onun olduğunu biliyorum ama sadece ben çalışıyorum.”

Sierra bön bön suratıma bakmaya devam etti, kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. “Dion ona dokunmana izin mi veriyor?” dedi.

Kaşlarımı çatarak ne ima ettiğini çözmeye çalıştım. “Elbette,” diye homurdandım. “Ben bir piyanistim,” diye ekledim hafiften gücenerek.

“Dion sana... bir şeyler anlattı mı?” dedi sordu usulca. “Piiano ya da piyano sesi hakkında herhangi bir şey?”

Birbiri ardına gelen tuhaf soruları iyice kafamı karıştırmıştı. Beni piyano başında ilk gördüğünde bir şeyler söylemişti ama bunu kardeşine söylemek ne kadar doğru olurdu bilmiyordum. “Bir keresinde piyano sesini benimle özdeşleştirmeye başladığına dair bir şeyler söylemişti. Neden sordun? Bir sorun mu var?”

“Faye,” diye araya girdi Valentina. “Bu piyano Tara Windsor’ındı. Onu Dion’a bıraktığı doğru ama öylece çürümeye terk edilmiş olmasının bir nedeni var. Ne zaman sesini duysa aklına annesi geliyor ve... sarhoş olmadığı zamanlar bu piya-

noyu görmeye bile katlanamıyor. Ebeveynlerinin ölümünü hiç atlatamadı, yaslarını doyasıya tutmadı. Onlara dair her şeyden kaçıp durdu. Sonunda onları az da olsa hayatına alması iyiye işaret.”

Ne? Piyanoya yepyeni bir gözle bakarken midem korkuyla kasıldı, kalbim acıyla sızladı. Farkında bile olmadan Dion’u onu inciten, görmek bile istemediği, unutulup gitmesini tercih ettiği bir şeye bakmaya mı zorluyordum? Buna neden izin vermişti ki?

Sierra parmaklarını piyanonun gövdesindeki, altından Windsor ambleminin üzerinde nazıkçe gezdirdiğinde Raven hemen yanına gelip kolunu en yakın arkadaşının beline sardı. “Sana bundan bahsetmeliydim,” dedi. “Geçen gelişimde fark etmiştim ama noktaları birleştiremedim.”

Sierra başını iki yana sallayarak bana döndü. “Piyanonun burada olması, Dion’un hiç itiraz etmeden onu çalmana izin vermesi... Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin, Faye,” dedi. “Belki farkında değilsin ama hiçbirimizin başaramadığını başarıyorsun, Dion’un geçmişi arkasında bırakmasına yardım ediyorsun.”

Çalışımı ilk dinlediği zamanlar gözlerinde beliren o ke-derli bakışı, bana dokunarak dikkatimi kendi üzerine çekmeye çalışmasını düşündüm. Son zamanlarda arkasına yaslanıp beni keyifle izlese de durum her zaman böyle değildi. Ne yaptığım kafama yeni dank ediyordu.

“Bunca zamandır onu incitiyor muydum?” dedim çatallı bir sesle. Ona geçen hafta neden sarhoş olduğunu sorduğumda bana bir cevap vermemesinin nedeni de anlaşılmıştı. Sırf an-nemle bir fotoğrafımı bulmak için aile albümlerini karıştırmak ona ağır gelmiş olmalıydı.

Şu hâlini görmek her şeye değer, demişti gülümsediğimde. O sırada bana anılarımı geri vermenin ona neye mal olduğunu hiç fark etmemiştim.

“Hayır,” dedi Raven. “Onu *iyileştiriyordun*.” Bana öyle müthiş bir minnetle gülümsedi ki içim az da olsa rahatladı. “Dion bu konuyu ölse açmaz ama inan bana, onun için çok büyük bir adım.”

Raven arkadaşının elini tutup onu kanepeye götürürken Sierra’nın bakışları etrafa dağılmış eski albümlere takıldı. İki-sinin de dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. Sierra en sevdiğim fotoğraflardan birini, Dion’la çocukken çekildiğimiz kareyi alıp göğsüne bastırdı. “Ne yaptığından haberin bile yok, değil mi? Bugün kapıyı açtığında karşımda uzun zaman önce kaybettiğim abimi buldum. Onu sen geri getirdin. Sana dünyaları borçluyuz ve sen bunun farkında bile değilsin.”

Başımı iki yana sallayarak yanlarına oturdum. “Ne yaptığımı sanıyorsun bilmiyorum ama inan bana Dion benim için çok daha fazlasını yaptı,” dedim yumuşak bir sesle.

Bakışlarını sehpanın üzerindeki fotoğraflarda gezdirdi. En sevdiklerimi ayırmış, hepsini evin duvarlarına asmaya niyetlenmiştim ama sanırım bu pek de iyi bir fikir değildi. Dion’u sandığım kadar iyi okuyamamak canımı sıkmıştı. Bu karelere bakmanın onu incittiğini bilsem hepsini bir yere saklardım.

Sierra, Dion’un salladığı bir salıncakta oturduğu fotoğrafa uzanıp, “O günü hatırlıyorum,” dedi. Başını kaldırıp bana döndü. “Sana hiçbir şey borçlu olmadığımı düşündüğünün farkındayım ama yanılıyorsun ve ne yapacağımı çok iyi biliyorum.”

Ardından Dion’un rujlu dudakları, Sierra’nınsa elinde bir makyaj setiyle poz verdiği diğer kareyi aldı. “Üçümüzün de Dion hakkında bir dünya utanç verici hikâyesi var, hepsini duymaya can attığından eminim.”

Gülümseyip onu başımla onayladım. Kocam hakkında daha fazla şey öğrenmek, ona dair her şeyi, özellikle de yakasını bırakmayan geçmişini bilmek istiyordum. Bir zamanlar sevdiği her şeyi, onu nelerin gülümsettiğini öğrenmek istiyor-

dum. Bana anlatmadığı onca şey yüzünden onu farkında bile olmadan incitiyordum.

Val kıkırdayarak çantasına uzandı. Bir şişe tekila çıkararak, “Ona dair birkaç ilginç şey bildiğim doğru ama birkaç shot atmadan ağzımdan laf alamazsınız,” dedi. “Çocukluk hikâyeleri değil ama inan bana, hepsine bayılacaksınız.”

Raven yüzünde hoş bir ifadeyle bana döndü. “Dion’un en sevdiği rengi biliyor musun mesela?” diye sorup ceketinin cebine uzanarak üzerlerinde *Windsor Kadınları Poker Gecelerine Karşı* yazılı shot bardakları çıkardı. Hepsi üzerlerine basılmış isimlerle kişiselleştirilmişti ve görünüşe göre bana da çoktan bir tane yaptırmışlardı. Merakım kabardı. Hazırlıklı gelmişlerdi ama neye hazırlıklı olduklarını kestiremiyordum. Hem *poker gecesi* neydi ve buna neden *karşıydılar*?

Onu başımla onayladım. “Tabii ki. Mavi.”

Sierra ve Raven birbirlerine manidar bakışlar atıp hep bir ağızdan kahkaha patlattılar. “Öyle değil işte,” dedi Raven. Bu sırada Val tekilayı koymaya, Sierra ise yanında getirdiği içi misket limonu dilimleriyle dolu Tupperware’i açtı. “Düğünüme kadar en sevdiği renk yeşildi. Birkaç gün sonra çat kapı atölyeme gelip bana mavinin spesifik bir tonunda birkaç kravat ve kol düğmesi istediğini söyledi. Bir saat boyunca gösterdiğim her şeye burun kıvırdı ve inan bana, bu hiç de Dion’un yapacağı türden bir şey değildi. Onu memnun etmek çok kolaydır, dolayısıyla kafam çok karıştı. Hâline hiç anlam veremedim. En sonunda mavinin her tonundan bir dünya özel sipariş geçmek zorunda kaldım. Aylarca derdinin ne olduğunu anlamaya çalıştım ve en sonunda gizemi çözen Val oldu.”

Valentina bir kahkaha patlatıp kolunu belime koyarak üzerine eğildi. Gözlerini benimkilere dikip, “Şimdi dönüp bakınca nasıl daha önce anlamamışım diyorum,” diyerek kıkırdadı.

Sierra başını iki yana salladı. “Dion’un en sevdiği renk artık gözlerinin mavisi,” dedi alaycı bir sırıtışla.

Kızların hepsi kahkaha krizlerine girerken şaşkınlık ve utançla arkama yaslandım. Londra'daki ofisinde kravatını yere fırlattığımda söylediklerini hatırladığımda kalbim kuş gibi kanat çırpmaya başladı.

Ama keşke kravatımı öyle buruşturup yere atmasaydın. Gözlerinle aynı renk olduğu için almıştım. En sevdiğimdi.

Bana verdiği işaretlerin tümünü gözden mi kaçırmıştım? Raven'in düğününün üzerinden iki yıl geçmişti... O sıralar aramız iyi değildi ama geceyi çok net hatırlıyordum. İlk kez beni ikinci, hatta üçüncü kez dansa kaldırmıştı. Bu bile bunu zorunluluktan yapmadığına dair minik bir işaret sayılırdı. İlk dans öyle olsa bile ikinci ve üçüncü birer tercihti.

Dudağımı ısırdım, ona güvenmeye kararlıyım. Bir adamın eylemlerinin sözlerinden daha kıymetli olduğunu uzun zaman önce öğrenmişim ama nedense bana söylemeye çalıştığı hiçbir şeyi duymamıştım.

Bana attığı her adım sözsüz bir itiraf, dile getirilmemiş bir arzuydu. Bu açıdan bakıldığında birbirimize sandığımdan çok daha fazla benziyorduk. İkimiz de reddedilmekten, bir şekilde inşa ettiğimiz sarsak temelin yıkılmasından korkuyorduk. Yine de artık benim ona doğru adımlar atmamın zamanı gelmişti. Öncesi için aynı şeyi söylemesem de şimdi bunu yapmaya hazırdım.

DION

Konser salonunun kapısından usulca süzülürken uçuşun gerginliğini hâlâ üzerimden atabilmiş değildim. Sessizliği bozan tek şey Faye'in çaldığı parçaydı. Seyirciler de ben de mest olmuş vaziyette onu izliyorduk.

Duvara yaslandım, spot ışığının altındaki zarif silüetini izlerken nabzım hızlandı. Bu gece için uzun, hoş bir elbise giymişti ve böyle zamanlarda onun *karım* olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordum.

Onu görmek uykusuz kalmaya, türbülanslarla dolu uçuşa değerdı. Onu düşünerek sakin kalmaya çalışmış, doğruca konser salonuna gelmişim.

Faye, Debussy'nin *Rêverie*, L. 68'ini çalmaya başladı, kulaklarımı dolduran ses büyüleyiciydi. Bu geceki performansında daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey vardı. Şimdiye dek sadece annem bana şarkıyla bir olduğumu hissettirmişti.

Bu düşünceyle kendi kendime gülümsedim, onu hatırlamak uzun bir aradan sonra ilk kez hüznün değil neşe getiriyordu. Annem karımın konserinin son dakikalarını yakalamak için apar topar eve döndüğümü bilse ne derdi? Benimle gurur duyardı kesin. Babam da öyle. Bir adamın karısını ve ailesini işinin, kârının, her şeyin ve herkesin üzerinde tutması gerektiğine inanmıştı.

Bakışlarımı gururla seyircilerin üzerinde gezdirirken gözüme tanıdık bir yüz ilişti. Eric'i fark etmemle kanım dondu. Burada ne bok yiyordu? Faye yokluğumu fırsat bilip onu konserine mi çağırmıştı? Babasının evindeki akşam yemeğimizin ardından bu konser salonunu satın alıp babasının kapıdan içeri adım atmasını kesin bir dille yasaklayarak Kanada'da olsam bile Faye'i onu kedere boğan şey her neyse ondan koruyabileceğimi ummuştum. Fakat görünüşe göre biricik karım ettiği yemini bozma fırsatına balıklama atlamıştı.

Ayağa kalkıp seyircileri selamlamasını izledim, içeride gezinen gözleri şüphesiz onu arıyordu. Perdenin arkasına geçip gözden kaybolduğunda doğrulup hışımla kulise yöneldim.

Odasına girdiğimde Faye makyaj masasının üzerinde duran devasa kırmızı gül buketini bırakıp hızla başını kaldırdı. Karşımdaki manzara iliklerimi ürpertti, öfkeden gözüm döndü.

"Dion!" dedi bariz bir şaşkınlıkla. Ben bir an önce ona dönmek için kışımı yırtarken o arkamdan işler çeviriyordu. Yanına ilerleyip buketi inceledim, parmaklarımı çiçeklerin arasında gezdirip aralarına iliştilmiş kartı çıkardım.

Hâlâ bekliyorum. Hep bekleyeceğim.

-Eric

Kartı ona uzattığımda Faye'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve makyaj masasından uzaklaşıp bana doğru bir adım attı. "S-sen gönderdin sanmıştım," dedi temkinli, endişe dolu bir sesle. İnkâr edecekti demek. Elini göğsüme koyup bana yalvaran gözlerle baktı. "Sandığın gibi değil, Dion. Gerçekten buketi senin gönderdiğini sandım. Bir kart olup olmadığına bile bakmadım."

Yüzüne uzanıp çenesini kavrayarak bakışlarımı yüzünde gezdirdim, şüphelerimi doğrulayacak herhangi bir kanıt arıyordum. "Sana asla kırmızı gül göndermem," dedim sertçe. Annemle babamın cenazesinden beri onlardan nefret eder olmuştum.

“Dion,” dedi çaresizlikle.

Başımı iki yana sallayarak onu susturdum. “Seni uyar-
mıştım,” diye mırıldanarak elimi saçlarının arasına geçirdim.
“Düğünümüzün ertesi günü sana onu aklına bile getirmeyece-
ğini, getirirsen yapacaklarımı bir bir saymıştım. Şu hâline bak,
onun gönderdiği bukete bakıp sırtıyorsun. Şaka yaptığımı mı
sandın? Sana çok mu yüz verdim?”

“Aklımda senden başka kimse yok,” dedi. “Kimse, Dion.”
Güzel yüzünde en sevdiğim ifade belirmişti, bana öfkemi din-
dirmek için her şeyi yapacağını söyleyen o ifade.

“Dizlerinin üzerine çök,” diye fısıldadım.

Kafası karışmış gibiydi, yüzümde gezinen bakışları ne oldu-
ğunu çözemediğim bir şey arıyor gibiydi. Ne bulmuştu bilmi-
yordum ama hiç beklemediğim bir özgüvenle söylediğimi yaptı.

“Aletimi çıkar, Faye.”

Odanın orta yerinde pantolonumun düğmesini açarken ne-
fesi hızlandı ve aletimi özgür bıraktığında dudaklarını yaladı.
Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi, dudakları belli belirsiz bir
gülümsemeyle kıvrılmıştı. Bunu komik mi buluyordu? “Sözünü
dinlemezsem yüzümü becerecektin, değil mi?” diyerek bakışla-
rını benimkilerden bir an bile ayırmadan dilini boylu boyunca
ereksiyonumda gezdirdi. *Siktir*. “Doğru mu hatırlıyorum?”

Beni ağzına alıp dilini aletimin etrafında, her bir hassas
noktamda gezdirmeye başladığında saçlarını sımsıkı kavradım.
Cezalandırılan o muydu yoksa ben miydim emin değildim.

“*Em*,” diyerek aletimi boğazının derinliklerine ittim. Faye
hevesle beni daha sert emmeye başladı. “Aferin kızıma,” diye
inledim bir ritim tutturduğunda. Bana attığı bakışlar, masmavi
gözlerini ele geçirmiş arzu... aklımı kaçıracaktım. Faye inle-
yerek başını hafifçe eğip beni boğazının en derinlerine aldı.
“Kocanın sikini nasıl da güzel emiyorsun,” diye homurdan-
dım. Her dil darbesiyle öfkem biraz daha duruluyordu. “Buna
bayılıyorsun, değil mi?”

Bir mırıltıyla beni onaylayıp tüm dikkatini bana verdi, hevesle beni yalayıp yutarken yüzü şehvetle doldu. Karımı dizlerinin üzerinde, ağzında aletimle görmeye asla doymayacaktım.

Saçlarını daha sıkı kavrayıp ağzını becermeye koyuldum, hareketlerim sarsaktı. Söz konusu o olduğunda kontrolüm uçup gidiyordu. Bu işte harikaydı ve cezasından hiç de şikâyetçi görünmüyordu. Kahretsin. İkimiz de dizginlerin kimin elinde olduğunu bal gibi biliyorduk. “Harikasın,” diye inleyerek kalçamı ittim ve iyi olduğundan emin olmak için bir an duraksadım. Faye buna karşılık yutkundüğunda neredeyse oracıkta boşalacaktım. Muzip bakışlarla aynı şeyi tekrarladığında onun da bunun farkında olduğunu anladım.

“Beni kışkırtma,” diye homurdanarak saçlarını elime doladım. Dişlerimi sıkıp başını sabit tutarak ağzını sertçe becermeye başladım. “Böyle yutkunmaya devam edersen boğazına boşalacağım, Faye. Ateşle oynuyorsun.”

Tekrar yutkundüğunda daralan boğazı ve aletimin üzerinde gezinen hevesli diliyle tam orgazma teslim olacaktım ki odanın kapısı açıldı.

Faye donakaldı ama saçını bırakmama rağmen geri çekilmedi. Arzumuz yerini şoka bırakmıştı. Geleceğini düşünmüş ama yanılacağımı ummuştum. “Sakin durma,” diye yalvardım karıma çaresizlikle. Derdim boşalıp tatmin olmak değildi. Daha çarpık, daha karanlık bir şeyin peşindeydim.

Faye aklımdan geçenleri okumuş gibi aletimi daha sert emmeye başladı. Beni her şeyin, kendi gururunun bile üzerinde tuttuğunu bilmek dünyanın en büyük zaferiymiş gibi geliyordu. Az önce soyunma odasına kimin daldığını muhtemelen tahmin etmesine rağmen bana istediğimi veriyordu. Ona çoktan vurulmamış olsam şimdi olurdu.

Bakışlarımı davetsiz misafirimizin şok içindeki yüzüne dikip, “Karımın ağzı biraz dolu, Eric. Konuşacak durumda değil,”

dedim. Yıkılmış görünüyordu ve ona sunduğum bu manzarayı sonsuza dek hatırlayacağını bilmek gülümsememe neden oldu.

Faye onun adını duymasıyla bir an bocalasa da aletimi boğazının daha da derinine alıp tekrar tekrar sertçe yutkundu. Hasiktir. Eski sevgilisinin gözü önünde boşalmamı mı istiyordu? Yaptığının başka anlamı olamazdı. Eric karımın başının arkasına bön bön baktığında sııttım, durduğu yerden yüzünün büyük bir kısmı görünmüyordu.

Tekrar karıma döndüğümde içimde bir şeyler koptu. Şeytanlarımı tanıyıp onları yatıştırması için ağzımı bile açmama gerek yoktu, o ve ben aynıydık.

“Mükemmelsin,” diyerek kendimi tutamayıp hafifçe geri çekildim ve aletimi boğazının daha da derinlerine ittim. “Beni çıldırtıyorsun, Faye. Kimseyi umursamadan aletimi emmen, beni her şeyin üzerinde tutman. Seni...” *Seni seviyorum. Seni çok seviyorum.*

Eric’e sert bir bakış attım, hâlâ karşımda dikilmesi sinirime dokunmaya başlamıştı. “Siktir git,” diye çıkıştım. Faye’in benim olduğunu kafasına kazımasını, aralarında kalan son bağların da kopmasını istemiş ve bunu yapmıştım. “Güzel karım yaptıkları için müthiş bir ödülü hak ediyor ve buna tanıklık etmeni istemiyorum. Aletimi görmen sikimde değil, Eric ama karımın tek bir santimini bile göremeyeceksin.”

Eric sarsak adımlarla geri çekildi. Öyle yıkılmış, öyle kalbi kırılmış görünüyordu ki karıma göz dikmemiş olsa onun için üzülürdüm.” Kapının kapanmasıyla Faye’in ağzından çıktım, aletim zonkluyordu.

“*Hayır,*” diye sızlandı Faye, sesi arzuyla dolup taşıyordu. “Benim için boşalmanı istiyorum, Dion. Lütfen. Buna ihtiyacım var.”

Aletimi gerisin geri ağzına aldı. “Bebeğim,” dedim, “Daha fazla dayanamam, Faye. Boşalmak üzereyim.”

Bakışları benimkilerle buluştu. O da benim kadar çaresiz ve muhtaç gibiydi, onun için boşalmama her şeyden çok ihtiyacı vardı sanki. “Siktir,” diye inleyerek tekrar saçlarına asıldım. “Aklımı başımdan alıyorsun,” diye homurdanarak hareket etmeye başladım. “Çok uslu bir kızsın, değil mi?” Övgülerime mutlu bir iniltiyle karşılık verdiğinde gülümsedim. “Benim güzel, *mükemmel* karım.” Yutkunmasıyla zirveye ulaşır boğazına boşaldım. Faye ona verdiğim her şeyi yalayıp yuttu, ağzından çıktığımda bile gözleri müthiş bir arzuyla yanıyordu. Titreyen bacaklarımın üzerinde güç bela duruyordum.

“Şu lanet gülleri eve götüreceğiz,” dedim boğuk bir sesle, “hepsini yolup yaprakları yatağın üzerine saçacağım ve durmam için haykırana kadar seni üzerlerinde becereceğim.”

FAYE

Dion evin önüne yanaştı, direksiyonu sımsıkı tutuyordu. Gözleri doğruca önüne kenetlenmişti ve yaydığı gerginliği hissetmemek imkânsızdı. "Senden ne kadar özür dileysem az, Faye," diye mırıldandı.

Sorgulayıcı bakışlarımı ona çevirdim. "Neden?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Sözünü tuttun diye mi?"

Bakışlarını kucağına dikti, bana bakacak yüzü yokmuş gibiydi ve nedenini sanırım biliyordum. "Hiç olmaması gerektiği hâlde seni tehdit ettiğim, yetmiyormuş gibi bir de dediklerimi yaptığım için."

Yüzünü ovuşturup titrek bir nefes aldı. "Onu sevdiğini biliyorum. Seni... *Kahretsin*. Seni öyle sahiplenmeyi hak etmiyorum. Sana dokunmayı bile hak etmiyorum ama o herifin kalan son umut kırıntılarının da üzerinde tepinmekten geri durmadım."

Bu kadar pişman görünmesi yüreğimi parçalıyordu. "Onu sevmiyorum, Dion," diye fısıldadım. "Sanırım hiç sevmedim." Bunu kendime bile doğru düzgün itiraf etmemiştim ama gerçeği duyması gerektiğini biliyordum. "Onunla olmak gözümde bir tür başkaldırıydı, üzerinde tek söz hakkım olmayan hayatımın dizginlerini elime almaya yönelik umutsuz bir girişimdi. Aşkla değil, özgürlükle ilgiliydi."

Bunun üzerine nihayet bana baktı, gözlerinin ardında minik bir umut saklıydı. Gülümseyerek uzanıp parmak uçlarımı şakağında gezdirdim. “Önünde dizlerimin üzerine çökmek *istemeseydin* bunu yapmazdım, beni buna *zorlayamazdın*. Endişelerini öyle dindirebilmek *inanılmaz* hissettirdi.”

Dion beni bir türlü çözemiormuş gibi öylece suratıma baktı. Gözlerindeki belli belirsiz korkuyu şimdiye dek hiç fark etmemiş olmama hâlâ şaşıyordum. Kızların anlattıklarından sonra aşılmaz duvarları olan tek kişinin ben olmadığını anlamıştım. O da benim kadar korkuyordu.

“Gel hadi,” diye mırıldanarak kemerimi açtım. “İçeri girelim. Tutacağını umduğum bir sözün daha var.”

Eric’in gönderdiği buketi arka koltuktan alıp ön kapıya yöneldim, attığım her adımla kalp atışlarım biraz daha hızlanıyordu. Nihayet Dion’un arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda rahat bir nefes verdim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

“Faye,” diye seslense de durup arkamı dönmedim. Doğruca yatak odamıza yürümeye devam ettim, peşimden geleceğini biliyordum. Dion kapı eşiğinde duraksadığında ona baktım ve ilk gülün yapraklarını koparıp yatağımızın üzerine serpiştirdim. “Yapma,” dedi sertçe.

Sırıtarak başımı iki yana salladım. “Yapmak istiyorum.” Omuzlarımı silkip sıradaki güle geçtiğimde Dion bana doğru temkinli bir adım attı. “Bunu fark etmem çok uzun sürdü ama evlendiğimiz andan beri beni el üstünde tutuyorsun, bana en mükemmel hâlini gösteriyorsun. Beni yıllarca ihmal etmeni, istememeni telafi etmeye çalışıyorsun sanki.”

Artık her şeyi apaçık görüyordum, yanımdayken *pişmanlıkla* dolup taşıyordu. Bana olması gerekenden çok daha özenle yaklaşması, kırılacak bir şeymişim gibi pamuklara sarıp sarmalaması da bunun kanıtıydı. Kendi evinde annesinin piyanosunu çalmamı izleyip sessizce kederlenmesi, perişan olaca-

ğını bile bile benim için eski fotoğraf albümlerini karıştırmaması, hepsi bu yüzdendi. Seçeneği olmamasına, tıpkı benim gibi bu evliliğe hapsolmasına rağmen acı çekmeyi hak ediyormuş gibi davranıyordu.

Bir gülü daha koparıp yapraklarının süzülerek yatağımızın üzerine düşmesini izlerken Dion bana bir adım daha yaklaştı. “En mükemmel hâlini istemiyorum, Dion,” diye mırıldanarak ona döndüm.

Gözlerindeki umut ve müthiş saygı bana cesaret veriyordu. Derin bir nefes alıp duvarlarımın ardından çıktım. “Gün yüzüne çıkmasını hiç istemediğin yanlarını istiyorum. Beni bu gül yapraklarının üzerinde becereceğine söz veren adamı istiyorum. Yanımda olmadığın biri gibi davranmana gerek yok. Saklandığını görüyorum ve buna bir son vermeni istiyorum. Sadece *seni* istiyorum.”

Önümde durdu, hâlâ tereddüt ediyor gibiydi. “İstemiyorsun,” diye fısıldadı, yanıldığını kanıtlamam için bana yalvarırcasına. “Ruhumdaki karanlığı görürsen arkana bakmadan kaçarsın, bebeğim. Üstelik bunu yaptığın için seni ben bile suçlayamam.”

Ellerimi yeleşinin üzerine koyup gözlerinin içine baktım. “Göster bana o adamı, Dion. Benim için şimdiye dek kimsenin yapmadığı bir şey yap ve bana bir seçim hakkı ver. Bana en kötü yanlarını göster ve kaçıp kaçmama kararını bana bırak.”

Elini yanağıma yasladı, gözleri karardı. “Seni son kez uyarıyorum. Saçlarımız ağarana, her yanımız buruşana kadar mükemmel adam numarasını sürdürebilirim, Faye. Senin için bunu yaparım.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Seni her şeyinle istiyorum,” diye fısıldadım. Bana camdan yapılmışım gibi davranmasını, yanımda benliğini saklaması gerektiğini düşünmesini istemiyordum. “Bunu kaldırabilirim, Dion. Hem denemek istediğini söylememiş miydin? *Dene hadi.*”

Bakışları samimi olup olmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi yüzümde gezindi. Ardından iç geçirerek yatağıma oturdu. “Gerçek beni mi istiyorsun, Faye? Dürüst olmamı mı istiyorsun?” Dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrıldı. “O dallamanın çıkıp konserine geldiğini görünce kan beynime sıçradı. Kulisteki odanda beni mest etmiş olman hiçbir şeyi değiştirmede. Onu görmeyi beklemen ya da beklememen si- kimde değil, kendinde oraya gelecek yüzü bulması ona haddini bildirmediğini gösteriyor. Bu kabul edilemez. Sen *benimsin*. Benim alyansımı takıyor, benim soyadımı taşıyorsun ama hâlâ kimin olduğunun farkında değilsin. Sana bir daha el süremeyeceğinden emin olmak için parmaklarını kırmalıydım. Bir daha karşıma çıkarsa yapacağım da. Gerçek beni istemiştin, değil mi, bebeğim? Bir daha onu senin yakınlarında görürsem benden merhamet dilenene kadar durmayacağım. Sana ayaklarının dibinde kan kaybından geberip gitmesini izleteceğim.”

Sözleri karşısında içimi bir heyecan sardı. Zincirlerinden boşanmış hâli görülmeye değer bir manzaraydı. Belki gözleri beni korkutmalıydı ama korkutmuyordu. Aksine, onu daha da kışkırtmak istiyordum. Ona kontrolünü iyice kaybettirmek, başkalarına zarar verse bile *bana* asla vermeyeceğini kendime kanıtlamak istiyordum. “Anlaşıldı,” dedim gözlerinin içine bakarak.

Sanki daha dramatik bir tepki vermemi bekliyormuş gibi gözlerini kıstı. “Anladığımı sanmıyorum, bir tanem,” dedi öfkeyle yanıp tutuşan bakışlarını üzerimdeki elbisede gezdirerek. “Ama anlayacaksın. Kimin karısı olduğunu bir daha *asla* unutmayacağından emin olacağım.” Gözlerinden tehlikeli bir parıltı geçip gitti, çenesi gerildi. “Çıkar şu elbiseyi.”

İkiletmeden söylediğini yaptım, kumaşın yere düşmesiyle karşısında sadece topuklu ayakkabılarımla kaldığımda içimde bir arzu kıvılcımlandı. Soyunma odasından çıktığımızdan beri sıırılsıklamdım ve içimden bir ses bunu onun da bildiğini söylüyordu.

Daracık elbisemin altına hiçbir şey giymediğimi fark ettiğinde Dion'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünden güvensizliğe çok benzer bir ifade geçti. "İç çamaşırı giysem dışarıdan belli olacaktı," dedim onu sakinleştirmek için telaşla.

Bana inanıp inanmamak konusunda kararsızmış gibi mırıldandı. "Gel buraya."

Bacaklarının arasına girdiğimde başını kaldırıp bana baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. Avucunu kadınlığıma koyup klitorisime bastırdıktan sonra elini hafifçe yukarı kaydırıp parmaklarını ıslaklığıma sürttü. "Bu kadar ıslak olmanı eski sevgilinin önünde kocanın aletini emmene mi borçlusun?"

İki parmağını içime ittiğinde inledim. "Evet."

Gözleri tatminle doldu. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Şuna bak, canın istediğinde nasıl da söz dinliyorsun. Keşke hep böyle olsan, Faye." Beni parmaklarıyla becermeye başlayıp başparmağıyla klitorisimi okşayarak son sürat zirveye çıkardı ama birden geri çekildi. Ben hayal kırıklığıyla sızlanırken Dion parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ne var ki... sadece uslu kızlar boşalmayı hak eder. Senin gibi edepsiz fahişeleri sadece kendi zevkim için kullanırım. Beni memnun edeceksin, değil mi?"

"Senin için her şeyi yaparım," dedim, sözlerimde tahmin bile edemeyeceği kadar samimiydim.

"Aferin sana," dedi memnuniyetle. "Arkanı dön ve bacaklarını ayırıp domal. Ayak bileklerini tut."

Söylediğini yapıp kendimi en savunmasız hâlimle ona sunarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Ne güzel bir manzara," diye mırıldanarak eğildi. Nefesi tenimi gıdıkladığında kaslarım gerildi, bütün vücudum beklentiyle karıncalandı. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirmesiyle yüksek sesle inledim. Daha fazlasını istiyordum ama Dion kırdayarak geri çekilip kadınlığıma *sert* bir şaplak attı. Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçtı, yepyeni bir arzu dalgası

bacaklarımın arasına hücum etti. “Dilimi istiyorsun, ha? Sence bunu hak ediyor musun?”

“Lütfen,” diye sızlandım çaresizce.

Dion tekrar eğilerek dudaklarını kasığımın yan tarafına bastırdı. Tenimi emip izini bırakırken boğazımdan alçak, boğuk bir ses yükseldi. Dion, “Benim,” diye hırlayarak dudaklarını birkaç santim kaydırıp aynı şeyi tekrarladı. Parmaklarını içime daldırarak beni yavaş yavaş becermeye başladı, her hamlesiyle G noktama sürtünüp beni kışkırtarak cezalandırıyordu.

Yine beni orgazmın eşiğine getirip geri çekildiğinde, “Lütfen, Dion,” dedim yalvarırcasına. Rahatlamak için yanıp tutuşuyordum ama buna izin vermiyordu. Hiç acelesi yokmuş gibi tembel tembel tenimi emip ardında izini bırakmaya devam ediyordu.

“Yalvardığında kulaklarım bayram ediyor, bebeğim. Benden başka kimse senin bu enfes tadını bilmeyecek. Benimsin. Sadece benim. Söyle.”

Dili klitorisime döndüğünde kaslarım gerilmeye başladı ama Dion yine boşalmama fırsat vermeden geri kaçtı. “Senin,” diye inledim. “Sadece seninim.”

Kıçımı sıkıp kıkırdadı. “İşte böyle.” Çok geçmeden elini üzerimden çekip kıçıma sert bir şaplak attı, çıkan ses yatak odamızda yankılandı.

Vücuduma yayılan acının etkisiyle bir an *sarı* diye bağırmaı düşündüm ama tenimdeki sızı çok geçmeden yerini enfes bir yanma hissine bıraktı. Dion parmaklarımı şaplak attığı noktada nazıkçe gezdirdiğinde dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü. “Bu, konserdeki her erkeğin dibini düşürecek kadar göz alıcı olduğun içindi,” diye mırıldandı belli belirsiz bir öfkeyle.

Kıçımı okşayıp öteki tarafa yumuşak bir öpücük kondurdu ama birkaç saniye sonra ben ne olduğunu bile anlayamadan tenimi ısırıp ona da bir şaplak indirdi. İki tarafın da kıpkırmızı olduğundan emindim. “Bu da güller içindi, gerçi birkaç tanesini yolman hoşuma gitti.”

“Dion,” diye inledim. “*Tanrım.*” Babamın sert cezalarından sonra şaplak yemenin hoşuma gideceğini aklımın ucundan geçmezdi ama bu *harika* bir şeydi. En ağır cezalarının bile beni zevkten deliye döndürmeyi amaçladığını bilmek kendimi dünyanın en güçlü kadını gibi hissetmemi sağlıyordu. Sert dokunuşuna rağmen kendimi güvende, değerli hissediyordum ve bu beni duygulandırıyordu.

Dion dudaklarını uyluklarımın iç kısmında gezdirdi ama onu asıl istediğim yere yaklaşmamakta kararlıydı. “Madem beni her şeyimle istiyorsun, bebeğim,” diye fısıldadı, nefesi kadınlığımı gıdıklıyordu. “İstediyini alacaksın.” Diliyle klitorisimin etrafında daireler çizip sertçe emerek mümkün olsa oraya da izini bırakacağını açıkça ima etti. İniltilerim giderek şiddetlendi, dudaklarımdan dökülen yakarışlar anlaşılmasız hâle geldi ama o hiçbirini umursamadı. Beni orgazmın eşiğine getirene dek durmadı, sonra aniden geri çekilerek bana istediğimi vermeyi reddetti.

“*Hayır,*” diye sızlandım çaresizce. “*Lütfen.*”

Hâlimden büyük keyif alıyormuş gibi kıkırdadı. “Seni bağlamadığıma dua et, karıcığım. Gerçi ileride onu da yapacağım. Tepemin tasını bir daha attırırsan seni yatağımıza bağlayıp delirtene dek becereceğim. O anki ruh hâlime göre ya seni biraz mola için yalvarana kadar boşaltacağım ya da ben *izin verene* kadar boşalmana müsaade etmeyeceğim, seni kıvrandıracağım.”

Bunları yaptığını hayal etmek bile heyecanla ürpermeme neden oldu, şimdiden vadettiği cezayı vermesini sağlamanın yollarını düşünmeye koyuldum. Beni pamuklara sarıp sarmalamasını istemiyordum. Bana sert davranmasını, ne yaparsam yapayım gözü dönmüşken bile beni asla incitmeyeceğini kanıtlamasını istiyordum. Bana şeytanlarını gösterene, beni kendimi bildim bileli tüm hayatımın uğruna şekillendirildiği Windsor gelini ya da babamın ağzı var dili yok kızı değil, kendim ol-

maya zorlayana dek onu kışkırtmak istiyordum. Sadece *onun* olmak istiyordum. Onun her şeyi olmak istiyordum.

Zevkin hezeyanı sakinleştğinde göz ucuyla Eric'in güllerinden birine uzandığını gördüm. Bir süre onu inceledi, hâlâ tomurcuk olması hoşuna gitmiş gibiydi. Sonra ben ne olduğunu bile anlamadan ucunu girişime bastırdı, çiçeği içime iterken dudaklarından bir kıkırtı döküldü.

"Eric şu hâlini görse ne düşünürdü, meleğim? Amin sana aldığı gülleri *nasıl da güzel* içine alıyor." İnledim, çiçeğin yumuşak yaprakları arzumu biraz olsun dindiriyordu. "Onları begeneceğini umduğundan eminim ama bence bu, onun bile aklına gelmezdi, ha?"

"*Dion,*" diye sızlandım, sesim hem azarlamayla hem de yalvarışla doluydu. "Sana ihtiyacım var, *lütfen.*"

Gülü hareket ettirmeye başlayıp parmağını klitorisime bastırdı, hareketleri son derece kontrollüydü. "Aletimi hak etmiyorsun ama cezayı öyle güzel çekiyorsun ki kararımı tekrar değerlendirebilirim."

"Dion... b-boşalmam gerek," dedim kesik nefeslerimin arasından. Feryadıma kulak asmadı, yine beni zevkin doruğuna çıkarıp orada dımdızlak bıraktı. Gülü içimden çıkarıp bir kenara fırlatırken dudaklarından içi boş bir kahkaha döküldü.

"İçine girmem için yanıp tutuşuyorsun," diye mırıldandı keyifle. "Söyle bana, karıcığım, kimin olduğunu öğrendin mi?"

"*Seninim,*" diye yanıtladım bir çırpıda. "Seninim, Dion."

"Hımm. Seninle gurur duyuyorum, Faye. Harika gidiyorsun ama beni serseme çevirdiğin için de cezalandırılman gerektiğinin farkındasın, değil mi? Senin yüzünden aklımın ucundan bile geçmeyen şeyler istiyorum ve tadını bir kez aldıktan sonra senden önceki hayatıma geri dönemem. Beni *mahvettin.*"

Bir şaplak daha attığında nefesim kesildi. Kadınlığıma sertçe inen parmaklarıyla kendimi kaybettim. Vücudum tepeden tırnağa gerildi, dizlerimin bağı çözüldü. Gözlerim karardı ve de-

lirmiş gibi adını inlemeye başladım. Dion kollarını etrafıma dolayıp şimdiye kadar yaşadığım en şiddetli, en uzun orgazm her bir zerremi ele geçirirken bana sarıldı.

“Yanımdayım, aşkım,” diye mırıldandı. Ben kucağında titrerken alnıma bir öpücük kondurdu, dokunuşu o kadar nazikti ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Bugün neden bu kadar duygusaldım bilmiyordum ama yanında kendimi o kadar güvende hissediyordum ki.

“İyi misin, bebeğim?” diye sordu nefeslerim sakinleştiğinde. Onu başımla onayladığımda kulak mememi dişledi. “Güzel çünkü seninle işim daha bitmedi.”

Titremelerim azalır azalmaz Dion beni döndürüp yatağı-mıza attı, bakışları içimi yakıp kavuran arzunun aynısıyla dolup taşıyordu. “Sana boşalabileceğini söyledim mi, Faye?” diye sordu sertçe.

Yatağa uzanıp başımı iki yana salladım, kemerini açmasını aç gözlerle izliyordum. Aletini çıkardığında kadınlığım zevkle kasıldı, bacaklarımı hevesle araladım ama Dion bir an için duraksadı.

“Sadece uslu kızlar aletimi hak eder, meleğim.” Yatağa çıkıp bacaklarımın arasına oturdu ve gözlerini benimkilerden ayırmadan ereksiyonunu sıvazladı. Ona uzanmaya yeltendiğimde bana sert bir bakış attı. “Seni becermemi istiyorsun, ha?”

“Hem de çok,” dedim bir çırpıda. “İçimde olmana ihtiyacım var. *Lütfen.*”

Bana gülümsedi ve bacaklarımın arasına biraz daha sokulurken dudakları aralandı. “Bunu benden izinsiz boşalırken düşünecektin.”

Memelerimin ve karnımın dört bir yanma boşalırken gözleri titreşerek kapandı, dudaklarından dökülen inilti bedeni ürpertti. Beni becermemekte ısrar etse de her şeyi benim için yapıyordu. Bunu adım gibi biliyordum.

Sırtarak yatağa saçılmış gül yapraklarını aldı, hepsini üzerine serpiştirirken gözünde tehlikeli bir bakış vardı. Ardından elleriyle gül yapraklarını ve *menisini* tenimin her yerinde gezdirmeye başladı.

Eserinden tatmin olduğunda telefonuna uzanıp arzuyla dolup taşan gözlerimle karşısında sere serpe yattığım hâlimin fotoğrafını çekti. “Şahane,” diye fısıldadı. “Bu,” dedi, ekranı görebilmem için telefonunu bana doğru çevirerek, “sensiz gittiğim her iş gezisinde bana eşlik edecek.”

Cihazı bir kenara fırlatıp eğilerek dudaklarıma yapıştı. Beni nihayet öpmesi karşısında mutlu mutlu iç geçirdim, dokunuşu o kadar nazik ve şefkatli, az önceki tavırlarına o kadar zıttı ki gözlerim yeniden yaşardı. Hafifçe geri çekilerek yüzüme baktı, gözleri kararmıştı. “Sanırım sana âşığım, Faye Windsor. Bir zamanlar gitmene izin verme ihtimalim varsa bile artık mümkün değil. Artık *benimsin* ve hayatının sonuna dek öyle olacaksın. Benden kurtulamazsın. Kaçıp gitmeye yetensen bile peşine düşerim.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, sözleri içimi tuhaf bir memnuniyetle dolduruyordu. İstedğim buydu işte: gerçek Dion, bana göstermeye çekindiği her bir çarpık yanı. “Bana uyar,” diye mırıldandım dile getirmediği sorusunu yanıtlayarak. “Çünkü sanırım ben de sana âşığım.”

DION

Gözlerimi açtığımda yatakta yalnızdım, Faye'in yastığında birkaç gül yaprağı gördüğümde yüzümde buruk bir tebessüm belirdi. Dün gece aklımı başımdan almış olsa da suçluluk hissi içimi kemiriyordu.

Yalnız olmaya, herkesi kendimden uzak tutmaya çok alışmış, biriyle fazla yakınlaşacak olursam göreceklelerinden korkacağını düşünmüştüm. Faye neden ona tüm pürüzlerimi göstermemi istiyordu? Yaptığı ve söylediği her şey ödümü koparıyor, hak etmediğim tek şeyi, yani kabul görülmeyi istememe neden oluyordu. En karanlık yanlarımı görüp yine de beni seçmesini istiyordum. Dün gece bunu yapabileceğine, çoktan *yaptığına* inanır gibi olmuşum.

Yataktan çıkıp annemin piyanosunun sesini takip ettim ve taburede üzerine geçirdiği gömleğimle oturan Faye'i görünce dudaklarım minik bir tebessümle kıvrıldı. Uzun saçları dalgalar hâlinde vücuduna dökülüyordu. Duvara yaslanıp onu izlemeye koyuldum, kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taşıyordu. Bu kez daha modern bir ezgi çalıyor, arada bir duraksayıp notlar alıyordu.

Doğrulup ona doğru yürümeye başladım, üzerimde tuhaf bir gerginlik vardı. Dün gece tek kelimeyle mükemmeldi ama

bir yanımlı hâlâ onu korkuttuğumdan ya da daha da beteri, incittiğimden endişeleniyordu. Ona hep şefkatle yaklaşmıştım ve yaptıklarımın sonra ona daha az değer verdiğimi düşünmesini istemiyordum. Her şeyi sıçırıp batırdığımdan korkuyordum.

Faye başını piyanodan kaldırıp bana gülümsedi, bakışları çıplak gövdemde gezinip altımdaki gri eşofmanda duraksadı. Takdirle parıldayan gözlerine, beni süzerken en ufak bir utanç ya da endişe belirtisi göstermemesine bayılıyordum.

“Günaydın, sevgilim,” diye mırıldanıp kararlılıkla ona uzandım. Sonsuza dek korkumun esiri olamazdım. Onu ayağa kaldırdım ve tabureye oturarak bedenini kucağıma çektiğimde karımın dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. “Bestemi yapıyorsun?”

“Evet,” diyerek bana sokuldu. Başını geriye attığında kollarımı beline dolayıp eğilerek boynuna bir öpücük kondurdum. Sandığımın aksine vücudunda en ufak bir gerginlik ya da korku emaresi yoktu.

Ellerini tekrar tuşların üzerine koyarken titrek bir nefes verdi, konsantrasyonunu bozduğum ortadaydı. Bana beni gerçekten görüyormuş gibi bakmasını, söz konusu ben olduğumda geri kalan her şeyi bir kenara bırakmasını çok seviyordum. Kimsenin, kardeşlerimin bile, önceliği olmamıştım. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdiye dek hiç fark etmemiştim.

Faye doğru notaları bulamadığı için kendi kendine bir şeyler homurdandığında burnumu omzuna sürttüm. Sadece yanında olmak bile bana büyük keyif veriyordu. Pazar olmasına rağmen ilgilenmem gereken bir yığın işim vardı ama şu an kimse beni karımdan ayıramazdı.

“Bir bakayım,” diyerek kâğıda uzandım. “Baştan çalar mısın?”

Dediğimi yaptığında farkındalık suratıma bir tokat gibi çarptı. Yıllardır ilk kez ayık kafayla, kederimde boğulmuyorken piyanonun başında oturuyordum. Onun sayesinde.

Belli belirsiz titreyen parmaklarımı tuşlara uzattım. Derin bir nefes alıp Faye'e döndüm, dudaklarım hafifçe kulağına sürtündü. "Şuna ne dersin?"

Ardından yıllardır yapmadığım şeyi yapıp onunla beste yapmaya koyuldum. Şarkının geri kalanı kafamda çalışıyordu, parmaklarım ona yetişmek için çırpınsa da uzun süre kullanılmamaktan paslanmışlardı.

Faye keskin bir nefes alıp ellerini benimkilerin arasına koydu, kısa bir tereddüdün ardından bana katılıp bestesini bir düete dönüştürdü. Bu... muhteşem bir histi. Parmaklarımızın bastığı her notayla göğsümdeki ağırlık biraz daha kayboluyordu. Faye bana bunu yapıyordu işte. Bu duyguya aşk demek haksızlık olurdu. Çok daha fazlasıydı. Faye benim kurtuluşum, hayat amacımdı. İstemediğimi sandığım, ihtiyaç duyduğumu inkâr ettiğim her şeydi.

"Vay canına," diye fısıldadı duraksadığımızda. İkimizin de hissettiği saf büyüü elinden geldiğinde kâğıda dökmeye çalışırken piyanoyu bırakıp beline sarıldım. Benim gibi o da titriyordu. "Dion, bu..."

Gülümseyerek boynuna bir öpücük daha bıraktım. "Modern parçaları klasiklerden daha çok seviyor gibisin. Neden konser programına kendi bestelerinden birini eklemiyorsun?"

Faye sanki dünyanın en tuhaf şeyini söylemişim gibi gerildi ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Ben... yapamam."

Onu kendime bastırıp sımsıkı sarıldım. "Yapabilirsin," diye mırıldandım. "Canınızın istediği her şeyi yapabilirsiniz, Bayan Windsor."

Bir an için duraksadı, sözlerimi düşündü. Ne zaman istediğim gibi davranacaktı? Şımarık kadınlardan kendimi bildim bileli hiç hazzetmemiştim ama karımı tam da böyle birine, dünyanın ayaklarının altına serildiğini bilen şımarık bir prensese çevirmek istiyordum.

Kucağımda kıpırdanıp gülümseyerek bana döndü. “Ciddisin, değil mi? Kendi bestelerimden birini çalmak istesem beni gerçekten desteklersin?”

Şaşkınlıkla onu onayladım. “Elbette.”

Faye başını iki yana salladı, yüzünde güller açıyordu. Onu korkutacağımı düşünmek ne büyük hataydı ama. Faye gerçekten de benim için yaratılmıştı.

“Dion,” dedi tereddütle. “Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Seni her şeyinle, benden saklamaya çalıştığın yanlarınla istiyorum. O ânın hararetiyle ağzımdan kaçmış bir şey değildi. Kendini bana açmanı istiyorum. Sence bunu yapabilir misin?” Yüzüme uzanıp parmak uçlarını şakağımda gezdirdi. “Denersek evliliğimizi gerçeğe dönüştürebilir miyiz?”

Gözlerini benimkilerden ayırmadan yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Her zaman dört dörtlük biriymiş gibi davranmak zorunda olmanın, korkularını belli edersen olacaklardan korkmanın nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Bunun ne denli yorucu, insanı yıpratıcı bir şey olduğunu da öyle. Belki... sen ve ben... birbirimizden güç alırız.”

Onu başımla onayladım ve elimi saçlarının arasına geçirip alnımı onunkine yasladım. “Bunu ben de istiyorum, Faye. Deniyorum. Seninle mutlu olma fikri beni eskisi kadar korkutmasa da kendimi açmak kolay bir şey değil.”

Benden nefret etmesine, korkmasına neden olacak şeyler yapmıştım. Sırf ailemin huzurunu kaçırdı diye kaç kişiyi bir yere kapatıp ona işkence etmişim? Kaç neşter köreltmişim? En kötüsü de değişmeye niyetim olmamasına rağmen onu sevmek istememdi. Ona gerçek yüzümü gösterirsem bana aynı samimiyet ve inançla bakar mıydı?

Günün birinde o güzel mavi gözleri beni her görüşünde nefretle dolup taşarsa buna dayanabilir miydim bilmiyordum. Bunu yapmak kendimi bile isteye mahvetmekken ona doğru bir adım atmaya nasıl devam edebilirdim?

Kerk Dört

FAYE

Banka uygulamamdaki hesap bakiyeme bakarken gözlerim yuvarlarından fırlayacaktı. İçim daha önce tatmadığım bir heyecanla doldu. Karşımdaki yüklü meblağ şaşırtıcı, Dion'un bunu öylece *bana* vermesi daha da şaşırtıcıydı. Paramı kendi başına yönetmek yerine bankada sadece benim erişebildiğim yeni bir hesap açmıştı. Zaman zaman onun babama hiç benzemediğine ve kanıksadığım çoğu şeyin aslında hiç de sağlıklı olmadığına inanmakta zorlanıyordum.

Hiç bu kadar param olmamıştı ve ağızma çalınan bu minik özgürlüğün tadı bile bağımlılık yaratıyordu. Canım ne isterse yapabilirdim. Dion'un parasını harcadım diye suçluluk hissetmeden bir sonraki konserim için kendime kıyafet alabilirdim... ya da daha büyük bir işe kalkışıp ev sahibi olabilirdim. Böylece yerini sadece benim bildiğim, kaçmaya ihtiyaç duyduğumda gideceğim güvenli bir sığınağım olurdu.

Bir an için Windsorlarla bile hiçbir ilgimin kalmadığı, gerçekten özgür olduğum bir hayatın hayaline kapıldım. Yağan yağmurun altında dans eder, trenle bütün Avrupa'yı gezer, kenarda köşede bulduğum her piyanoyu çalar, kim olduğumdan ya da beni izlemek için ne kadar para ödemeleri gerektiğinden bihaber insanlara minik konserler verirdim. Tutku ve

ilgi duyduğum her şeyin peşinden koşar ve bunu yaptığım için kendimi kötü hissetmezdim.

Bu para yıllar önce elimin altında olsa bunu yapar mıydım? Abigail benimle gelmeyi kabul etmezse kızları reşit olana dek yanıma alamazdım ve onlara sırt çevirmeye de gönlüm el vermezdi sanırım. Dudağımı ısıtırıp ekranımı kilitledim. Onları babamın elinden kurtarmak için bir şansım var mıydı?

Kapı zili çaldığında düşüncelerimden sıyrıldım. Birkaç saniye sonra Chloe topallayarak oturma odasına girdiğinde bütün hayallerim gerçekliğin altında ezilip toza döndü.

“Chloe!”

Bana sert bir bakış attığında öylece kalakaldım, tavrı kafamı karıştırdı. “Faye,” diye mırıldandı buz gibi bir sesle.

Vicdan azabı ağır ağır içimi sararken tüm vücudum sözlerinin altında yatan suçlamaya tepki verdi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı, omuzlarım çöktü.

“Harika görünüyorsun,” dedi çatallı bir sesle. “Seni özledim ama aynısı senin için söylenemez herhâlde.”

“Olur mu öyle şey? Ben de seni özledim tabii ki,” dedim bir çırpıda. “Her gün arayıp mesaj attım ama beni başından savmaya çalışıyor gibiydin, ne yapmam gerektiğini bilemedim.”

Ona uzandım ancak elim omzuna değer değmez Chloe acıyla yüzünü buruşturdu. Geriye topallayıp çenesini sıktı, koyu renkli gözleri yaşlarla doldu. “Ne oldu?” diye sordum alacağım cevaptan korka korka.

Chloe üzerindeki kıyafetin kolunu dikkatlice sıvayarak sayamayacağım kadar çok morluğu ortaya çıkardı. Her biri *benim* yerime çektiği cezanın kanıtıydı.

“Dion babamdan konser paralarını sana vermesini istediğinde ne olacağını düşünmüştün?” diye mırıldandı. “Acısını bizden çıkaracaktı elbette. Bunca zamandır neyle geçindiğimizi sanıyordun?”

Sesindeki ima beni boğmakla tehdit eden suçluluk hissini yavaşça dağıttı. “Bana hep kazandığım paranın prodüksiyon masraflarını ve okul borçlarımı güç bela karşıladığını söyledi,” dedim yumuşak bir sesle. Elimden geleni yapsam da hayal kırıklığının sözlerime yansımalarına engel olmadım.

Chloe’nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmış gibi bakışlarını kaçırdı.

Babam yıllardır bana üç beş kuruştan fazlasını kazana-
cak kadar iyi olmadığımı, konser masrafları çıktığında geriye
hiçbir şey kalmadığını söyleyip durmuştu. Ara sıra beni kan-
dırdığından şüphelensem de bunları dile getirecek kadar ap-
tal değildim. Beni en iyi anlaması gereken Chloe bile gerçeği
benden saklamıştı.

“Neden söylemedin?” diye sordum fısıltıdan farksız bir sesle.
“O kadar para her şeyi değiştirmeye, ondan kurtulmamıza ye-
terdi, Chloe. *Birlikte* kaçabilirdik.”

Kardeşimin yüzünden bir an için mahcup bir ifade geçse
de başını iki yana salladı. “*Senin* için her şeyi değiştirmeye
yeterdi belki. Ben evde mutluydum, Faye. Hâlimden mem-
nundum, kaçmak gibi bir derdim yoktu. Annemle Linda’nın
da öyle. Senin ailen çoktan dağıldı ama bizimki hâlâ sağlam.”

Sözleri karşısında neye uğradığımı şaşırdım, satır aralarını
ağır ağır idrak ederken bir adım geriledim. Hayat standartla-
rını benim kazandığım parayla sürdürmek gözünde benim iyi-
liğimden çok daha önemliydi. Dahası, kısa süre öncesine dek
babam ona el bile sürmüyordu. İsteyip isteyebileceği her şeye
sahipti, bedelini *ben* ödüyordum nasıl olsa. Onu kendimi bil-
dim bileli küçük, tatlı kız kardeşim olarak görmüştüm. Peki
ben onun gözünde neydim?

“Evet, Dion seni geçmişte görmezden geldi ama artık sana
ölüp bittiği ortada,” dedi sakince. “Bu neyine yetmiyor? Bizim
aksimize *senin* paraya ihtiyacın mı var?”

Öylece bakakaldım, kulaklarıma inanamıyordum. Sırf keyfi bozulmasın diye benden tek kuruş kazanmadan köle gibi sahneye çıkmaya devam etmemi istiyordu. Canımı en çok yakan da normal şartlarda bunu yapacağımı bilmemdi.

“Dion’dan böyle bir şey yapmasını ben istemedim,” dedim. Zihnimde düşünceler dört dönüyordu. Sanki gözlerim açılmıştı ve geçmişe dair bir avuç değerli anıma da leke sürülmüştü. “Sen de oradaydın, Chloe. Ben ağzımı bile açmadım.”

“Sorun da bu ya. Ona engel olmadın, babamın küplere bineceğini bal gibi bildiğin hâlde bizi kontrol etmeye gelmedin. Mesajlarına doğru düzgün cevap vermiyor olmamı bile umursamadın.”

Normal şartlar altında böyle çıkışlarını alttan alırdım. Ne var ki bugün ettiği laflar küstahlıkla dolup taşıyordu. Bunu şimdiye dek hiç fark etmemiş olmam ne tuhaftı.

“Bir bakıma bir baskıcı evi ardında bırakıp ötekine geldin ama hiç değilse Dion bunu seni korumak için yapıyor. Bize tüm elektronik cihazlarımızı Windsor Teknoloji’nin ürettiğini söyleyip babamı seninle iletişime geçmemesi konusunda uyardı. Telefonuna gelen her aramayı, her mesajı takip ettiriyor, yani evdeki durumları sana anlatmak istesem bile yapamazdım.”

Şoktan dilim tutuldu, sırtımdan bir ürperti geçti. Dion her hareketimi takip ediyor olamazdı. Beni babam gibi kontrol etmeye çalışmazdı, değil mi?

“Babam seninle yüz yüze konuşabilmek için son konserine gelmeyi düşünüyordu ama Dion mekânı satın aldı ve içeri adım atmasını yasakladı. Sonra olanları az çok tahmin ediyorsundur eminim. Babam eve hışımla dönüp hıncını annemden çıkardı, birkaç kemiğini kırdı. *Senin yüzünden*. Lütfen, Faye. Durumu düzeltemez misin? Sadece eski günlerimize geri dönmek istiyorum. Her zamanki gibi ablalığını yap lütfen.”

Bakışlarım elimde büyüyen, uğruna dünyaları vereceğim kızın üzerinde gezindi. İkaz işaretlerini başından beri görsem

de hiç birini umursamamıştım, sonuçta o soğuk, yalnız evde kız kardeşlerimden başka kimsem yoktu. Onlardan biri olmadığı-
mın, asla da olmayacağımanın farkındaydım ama yaşadıklarımı
bilmelerine rağmen her şeyi göz ardı ettikleri aklımın ucundan
bile geçmemişti. Beni kullanan sadece babam değil, hepsiydi.
Meğer başından beri yapayalnızmışım.

DION

Oturma odasına girdiğimde Faye'i piyanosunun başında otururken buldum, ağır tempolu ve melankolik bir melodi içeriği dolduruyordu. Duraksayıp onu inceledim. Notaların ardındaki acıyı duyabiliyordum, şarkı fısıltıdan ibaret bir yakarıştı sanki. Kendi bestelerinden biri olduğuna şüphem yoktu.

Yanına ilerleyip üzerine eğildim. Faye onu kucağıma aldığımda irkildi, parmaklarını piyano tuşlarından çekti. Dudaklarından bir şaşkınlık nidası dökülse de gözlerinde öfke ya da isteksizlik yoktu. Kollarını boynuma dolayıp onu kanepeye taşıırken burnunu tenime sürttü.

Mindere oturup onu kucağıma yerleştirerek, "Ne oldu?" diye sordum. Faye başını göğsüme yaslayıp biraz rahatlamak istiyormuş gibi bana sokuldu.

Son zamanlarda aramız neredeyse mükemmeldi. Eric farkında bile olmadan bizi birbirimize yakınlaştırmıştı ve bunu asla itiraf etmeyecek olsam da Faye'in nihayet kendini bana açmasını ona borçluydum. Akşamlarımızı uzun uzun sohbetler ederek geçiriyorduk, Faye artık kendini tutmuyordu. Karım gözlerimin önünde serpiyordu ve bu, görülmeye değer bir manzaraydı.

Öte yandan onu yine böyle içine kapanmış bulmamı kafa karıştırıcı kılan da buydu. Canını sıkabilecek her şeyin icabına baktığımı düşünmüştüm. Gözümden kaçan bir şey mi vardı?

“Dion,” dedi, yüzü hâlâ boynuma gömülüydü. “Ailemin bana ulaşmasına engel mi oluyorsun? Her hareketimi *takip* mi ediyorsun?”

Onu hafifçe kaldırıp yüzünü, kaçırdığı bakışlarını inceledim. “Faye.” Sesindeki gücenmişlik kendi sesimin titremesine neden oldu. İşaret parmağımı nazikçe çenesinin altına koyup başını kaldırdım. “Sadece seni korumaya çalışıyordum.”

Bunun üzerine nihayet bakışları benimkilerle buluştu, güzel mavi gözleri güvensizlikle doluydu. “Beni kontrol etmeye çalışıyordun. Aksi hâlde önce gelip benimle konuşurdun.”

Dişlerimi sıktım, konuya nasıl yaklaşmam gerektiğini kestiremiyordum. Canımın istediği her şeyi hiçbir bedel ödemeksizin yapmaya o kadar alışmıştım ki şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. “Babanın evindeki hâlini gördüm. Bütün ailen seni görmezden geliyordu. Babanın seni kullanıp *sırtından geçindiği* de apaçık ortadaydı. Tanıdığım kadının içi boş bir kabuğu gibiydin, Faye. Haklısın elbette. Önce seninle konuşmam gerekirdi ama yaptığımdan pişman değilim. Arkama yaslanıp insanların seni kullanmasını izleyemem. Ailen olmaları umurumda bile değil.”

Faye’in gözleri öfkeyle parladı ve başını göğsümden kaldırdı. “Her şeyi daha da beter ettiğini görmüyor musun?”

Çaresizlikle dolup taşan yüzünü inceledim. “Ne oldu, Faye?” diye sordum, endişeden midem kasılıyordu.

Güzel karımın gözleri doldu ve titrek bir nefes aldı. “Dion,” diye mırıldandı çatallı bir sesle. “Y-yardıma ihtiyacım var.” Sesi benden bir şey istemek bile ona acı veriyormuş gibi boğuklaştı. Onun için yapmayacağım bir şey olmadığının farkında değil miydi?

“Ne istersen,” dedim, içimi saran huzursuzluğa rağmen sesimi elimden geldiğinde sakın tutmaya çalışarak.

Faye boğazına yükselen hıçkırığı bastırıp beni başıyla onayladı, bir an için gözlerini kapattı. “Konu babam. O akşam yemekten sonra odamda söylediklerini hatırlıyor musun? Bana iyi bir baba olup olmadığını sormuştun?”

Başımı aşağı yukarı salladım, vücudum tepeden tırnağa gerildi.

“Sana yalan söyledim. Gerçi bunun farkındaydın, değil mi?”

Derin bir nefes alıp başımı sallayarak, “Evet,” dedim. “Aylardır hakkında bilgi topluyorum. Seni parasal anlamda kontrol etmeye çalıştığını anlamıştım zaten, çocukluğuna dair anlatıkların da bunu kanıtlıyordu ama...” Sanki sözcükler dudaklarımdan dökülmezse gerçek olmayacakmış, her şey sikik bir *Schrödinger’in kedisi* deneyinden ibaretmiş gibi duraksadım. “Ne kadar ileri gittiğini tahmin edemedim. Öğrendiklerim onu hayatından çıkarmama yetti de arttı bile.”

Gözlerimin içine bakarken yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşı yüreğimi dağladı. O güzel, masmavi gözlerindeki acıyı söküp almak için yapmayacağım şey yoktu. “Hep böyle bir adam değildi, biliyor musun? Küçüklüğümde bana hep şefkatle yaklaşırdı. Beni mi yoksa potansiyelimi mi sevmişti bilmiyorum sonunda ikincisi ağır bastı.” Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp titrek bir nefes aldı. “Başlarda bu kadar kötü değildi. İki üvey kız kardeşime tanıdığı özgürlükleri bana hiç tanımadı ama piyano çalmayı sevdiğimden beni dersler almaya zorlamasını pek umursamadım. Sekiz yaşında ona çalmayı bırakmak istediğimi söyledim... bana ilk kez o gün vurdu.”

* 1935 yılında Erwin Schrödinger tarafından kuantum fiziği üzerine yapılmış tartışmalı bir düşünce deneyi. Deneyde bir kedi kapalı bir kutunun içine bırakılır ve yanına radyoaktif bir madde ve maddenin ışımasına bağlı olarak devreye girecek bir mekanizma konur. Mekanizmanın sensörü radyoaktif maddeyi algılasa devreye girerek zehirli gaz dolu şişeyi parçalar ve kediye öldürür. Ancak gözlemci kutuyu açıp bakana kadar kesin sonucu göremeyeceğinden kedinin %50 ihtimalle ölü %50 ihtimalle diri olduğunu, iki oranın da eşit ihtimalle gerçek sayıldığını iddia eder. -ç.n.

Midem kasıldı, kulaklarımda uğuldayan kan bir anlığına Faye'in sesini bastırdı. Tek isteğim o şerefsiz babasını bir yere kapatıp mahvetmek olsa da kendimi karıma sımsıkı sarılıp sakin kalmaya zorladım.

"Piyano çalmayı bırakmam söz konusu bile değildi çünkü babam bunu aramıza açtığın uçurumları kapatmak için kullanabileceğime ikna olmuştu. O sıralar iyice beter olmuştu. Ne zaman başka kadınlarla fotoğraflansan ya da eve dönmene rağmen benimle görüşmeyi reddetsen beni cezalandırırdı. Uçarı zamanlarının büyük kısmında hâlâ ergenlik çağında olmamı ya da nişanlılığımızın teknik olarak ikimiz için de bir bağlayıcılığı olmayan sözlü bir anlaşmadan ibaret olması umurunda bile değildi. Bana kalırsa konu kendini aşağılanmış hissetmesi değildi, ailelerimize karşı çıkıp benimle evlenmeyeceğinden korkuyordu çünkü vereceğiniz paraya ihtiyacı vardı."

Bakışlarını kaçırıp gözlerini kapattı. "Başlarda benden özür dileyip duruyor, bir baba olarak bana terbiye vermesi gerektiğini, hepsini benim için yaptığını söylüyordu. Zamanla bahaneler uydurmayı da bıraktı. Kaç kez kaçıp gitmeyi düşündüğümü tahmin bile edemezsin ama buna kalkışırsam öfkesini üvey annem ve kız kardeşlerimden çıkaracağını konusunda beni uyarmıştı."

Faye'in çenesi gerildi, gözlerini ellerine dikti. "Tüm benliğimin senin arzularına göre şekillendirilmiş olması ne kadar acı verici biliyor musun? Senin nişanlın olmasaydım kim olurum bilmiyorum bile. Yine de piyanist olur muydum? Arkadaş edinmeme izin verilir miydi? Üniversiteye gider miydim? Gidersem hangi bölümü seçerdim? Hiçbirini bilmiyorum, Dion. Sen olmasan kim olurum bilmiyorum. Senden nefret etmem de bu yüzdendi. Bunun değişeceğini hiç düşünmemiştim ama sen... kafamı allak bullak ediyorsun. Hiç beklediğim gibi biri çıkmadın ve bir süre bana hakkında yanıldığımı düşündürtün. Beni... babam gibi kontrol etmeyeceğine inandırdın."

Ona daha sıkı sarılıp başımı iki yana salladım. “Hepsi seni korumak içindi. Seni asla onun gibi kullanmam, Faye. Bunu biliyorsun, değil mi?” dedim yalvarırcasına. Onu koruma çabalarım sadece kendini baskı altında hissetmesine neden olmuştu ama verdiğim kararları geri alamazdım.

Beni başıyla onayladı. “Biliyorum.” Sesi bir fısıltıdan farksızdı. “Niyetinin iyi olduğunu biliyorum, Dion. Sadece... bir şey yapmadan önce benimle konuşmuş olmanı diliyorum. Bu yaptığının bedelini kız kardeşlerim ödüyor. Düğünümüzden kısa süre önce babam bana vurmayı bıraktı ve öfkesini küçük kız kardeşime yöneltti. Yaptığı her şeyi bana izleterek onu dinleseydim, o an her neye kızmaya karar verseyse onun için biraz daha çabalasaydım bunların hiçbirinin olmayacağını hatırlattı. Onu hayatımdan kesip atarak kız kardeşlerimi daha büyük bir tehlikenin içine soktun ve ben bunun farkında bile değildim. Seninle evlenmeyi kabul etmemin tek nedeni onları koruyabileceğimi düşünmemdi ama sen buna engel oldun. Artık... ne yapacağımı bilmiyorum.”

Alnını omzuma koyup ağlamaya başladığında ona sarıldım, bedeni kollarımın arasında titriyordu. Onu böyle perişan hâlde görmek, bunda benim de payım olduğunu bilmek içimi sızlatıyordu.

Yıllardır benim yüzümden acı çekmişti. Babası onu benim yüzümden incitmişti.

“Onu ortadan kaldırabilirim.”

Faye gerildi, başını iki yana salladı. “Senden böyle bir şey istersem ondan ne farkım kalır, Dion. Onun gibi bir canavara dönüşmek, seni bir canavara dönüştürmek istemiyorum. Benim için böyle bir şeye kalkışma lütfen. Söz ver bana.”

Gözlerimin içine bakmak için hafifçe geri çekildiğinde onu başımla onayladım. Karıma nasıl hayır diyebilirdim ki? Bir süre beni inceledi ve sözlerimde samimi olduğuma kanaat getirince tekrar koynuma sokuldu.

“Ne yapacağımı bilmiyorum, Dion,” diye fısıldadı boynuma.
“Sadece yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum.”
“İhtiyacın olan şey elinin altında,” dedim. “Ben buradayım.”

DION

Arabama binerken Xavier telefonun öteki ucundan, “Şantiyelerimden birine götürülüyor,” dedi. “Gecenin bu saatinde in cin top oynuyordur.”

“Yirmi dakika sonra görüşürüz o hâlde.”

“Hı hı. Neden benden kayınpederini kaçırmamı istedin bilmiyorum ama söz konusu sen olunca bunu hak edecek bir şey yaptığından eminim.”

“Yaptı,” dedim. Çelişki içimi kemiriyordu. Faye onu incitmemi, onun seviyesine düşmemi istememişti ancak ondan çok daha aşağılık bir herif olduğumdan haberi yoktu. Bildiğimi okursam ve karım bunu öğrenirse bana bahsettiği güvenini kaybeder miydim?

“Güzel, en sevdiğin aletleri yanıma almıştım zaten. Geldiğinde onu eli kolu bağlanmış, hazır vaziyette bulacaksın.”

Kıkırdadım. Neyse ki Xavier’ın da delilikte benden aşağı kalır yanı yoktu da beni yargılamıyordu, bu gece ihtiyacım olan son şey buydu. “Harika bir arkadaşsın.”

Xavier güldü. “Bana borçlusun.”

Uyarı işaretlerinin yanından geçip Xavier’ın yarısı tamamlanmış apartman kompleksi şantiyesine doğru ilerlerken başımı iki yana salladım. “Lanet Kingstonlar ve iyilik borçları.”

İşin komik tarafı yaptıklarının karşılığını hiç istememesiydi. Onun benim, benim de onun için yapmayacağım şey yoktu. Xavier'ın bana ihtiyaç duyarsa saniyesinde yanında olurdum. Bilhassa da bu geceden sonra.

Onu kulağında telefonuyla Aston Martin'inin kaputuna yaslanmış vaziyette buldum. Yanına yanaştığımda aramayı sonlandırıp gülümseyerek bana döndü. Bakışlarını yüzümde gezdirip, "İyi misin?" diye sordu. "Biraz... *tereddütlü* gibisin. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Bir an duraksadım. Karımı yıllarca incitmiş olmasının yanına kâr kalmasına müsaade edemezdim ama yaptığımı Faye'den bir ömür saklayamazdım. Böyle büyük bir sır sonsuza dek gizli kalmazdı ve karım her şeyi öğrendiğinde benim de babası gibi bir canavar olduğumu anlayacaktı. Beni tanıdığını sansa da istediğimde ne kadar acımasız biri olabildiğimi henüz görmemişti. Görmesini de istemiyordum.

"Eminim," diye mırıldandım.

Xavier'ın bakışları üzerimde gezinmeye devam etti, bana engel olmayı düşünüyor gibiydi. "Dion," deyip duraksadı. Doğruldu ve gözleri omzumun üzerine kayd. Arkamı döndüğümde beş lüks arabanın bize yaklaştığını gördüm, tek sıra hâlinde yan yana park edip Xavier'la kendi arabamı sıkıştırdıklarında şokumu hâlâ atlatamamıştım.

Kapılar açıldı ve kardeşlerimle Silas asık suratlarıyla arabalarından indi. "Herkes haber mi verdin?" dedim Xavier'a. Başını iki yana salladı, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Zane önüme dikilip kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerinde azarlayıcı bir bakış vardı. "Bunu bizden saklamaya çalışmana çok gücendim," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Lexington onu başıyla onaylayarak yanına geçti. "Ben olsam gücendim değil, tepemin taşı attı derdim. Bizim için yaptıklarından haberimiz yok mu sanıyordun gerçekten? Sırf buna ihtiyacın olduğunu düşündüğümüz için salağa yatıyor-

duk. Dizginleri ele almanın eski yaralarına bir nebze merhem olacağını varsaymıştık ama bu? İyice zıvanadan çıktın. İhtiyacın olduğunda yardım istemeyi öğrenmen gerek, Dion. Biz senin *aileniz*.”

Ares iç geçirerek elini omzuma koydu. “Hannah’nın birden Kingston Malikânesi’nde hizmetçi olarak çalışmaya başladığı haberinin kulağıma gelmeyeceğini ya da parasını yediği adamı kaybetmesinin ardında senin parmağın olduğunu düşünmeyeceğime mi inandın?”

Luca bana manidar bir bakış attı. “Val’in babasının tesadüf eseri soyulduğunu mu düşünmeliydim? Onu öldüresiye dövüp cüzdanını yakındaki bir çöp kutusuna atmışsın. Bunun altında başka şeylerin yattığı çok açık. Ondan intikam alıyordun ve bunun için sana minnettarım. Ne kadar istesem de bunu kendim yapmaz, yapsam karımın yüzüne bakamazdım.”

Silas kardeşlerimi başıyla onaylayıp bana döndü. “Tam da bu yüzden biz Faye’in babasıyla ilgilenirken sen burada bekleyeceksin. Mona’nın ani ölümünün arkasında da senin olduğunun farkındayım. Parmaklıkların ardında da olsa babam gibi gitti. Sana bir borcum olduğunun bilincindeyim.”

Ares omzumu sıkıp gülümsedi. “Neden şimdiye dek sesi-mizi çıkarmadık, bunları yapmana izin verdik biliyor musun? Çünkü hiçbirimizin yapamadığını yaptın. Ama artık dengeler değişti ve her şeyin farkındasın, değil mi? O kapıdan içeri gidersen karının yüzüne her bakışında vicdan azabından öleceksin. Yaptıklarını ondan saklayamayacaksın ve bu sır seni için için yiyip bitirecek. Sen Faye’i korkutacak bir şey yapamazsın ama *biz* pekâlâ yapabiliriz.”

“Her şeyi biliyorsunuz,” diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Birbirlerine bakıp kıs kıs güldüler. “Tabii ki biliyoruz. Sırlarını saklamak için kışını yırttın, Dion. Ama hepimizin Windsor olduğunu unuttun. Senin için endişeleniyorduk.”

Öylece suratlarına baktım, dilim tutulmuştu. Göğsümdeki ağırlık kaybolup gidiyordu sanki. Bu hissi nasıl tanımlayabilirdim bilmiyordum ama yıllardır böyle bir şey tatmamıştım. *Güven. Sadakat. Minnet.*

Lex elime bir kulaklık, Zane ise bir kumanda tutuşturdu. “Jimmy’nin tüm madenlerine bomba yerleştirttim. Silas herkesi evlerine gönderdi. Hikâyenin tamamını bilmesek de bizden olanı koruruz, Dion. Ayağını öyle bir kaydıracağız ki bir daha toparlanamayacak.”

“Özel bir isteğin var mı?” diye sordu Luca, Xavier’ın aletlerle dolu kutusundan bir levye alırken.

Sırtımı dikleştirip onu başımla onayladım. “Onu bir güzel benzet,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Kırabildiğin bütün kemikleri kır ve yerde acıyla kıvranırken ona bombaları söyle. Hem fiziksel hem de finansal açıdan mahvolmasını istiyorum.”

Önce Zane’in ardından da diğer kardeşlerimin yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. “Pislik herif,” diye homurdandı Ares kutudan bir çift bakır muşta alırken.

“Bizden birine el sürmeye nasıl cüret eder?” dedi Lex, vücudu öfkeden titriyordu.

Xavier elini omzuma koyup bana güven verircesine başını salladı. “Burada kal,” dedi. “Her şeyi bize bırak.”

Yüzüme zayıf bir gülümseme kondurdum. “Sana borçluyum.”

Xave başını iki yana salladı. “Bu sefer bendensin.”

Hep birlikte Xavier’m yarısı tamamlanmış apartman bloklarından birine girip gözden kaybolurlarken arabama yaslandım. Faye’in bana güvenmeyi öğrenmesini her şeyden çok istememe rağmen bunca zamandır onun gibi hiç kimseye güvenmediğimi görememiştim. Benim de başkalarına güvenmeyi öğrenmem gerekiyordu. Hiç değilse denemek zorundaydım. Sonuçta yapmadığım bir şeyi ondan isteyemezdim ya.

Kırk Yedi

FAYE

Dion bütün hafta doğru düzgün yüzüme bakmamıştı ve nedenini bildiğimden şüpheleniyordum. Babam, yıllardır devam eden istismarını itiraf etmemin ertesi günü ortadan kaybolmuş ve üç gün sonra bir hastanede ölüm kalım savaşı verdiği ortaya çıkmıştı. İkiyle ikiyi toplamak pek de zor olmamıştı.

Arabanın kapısını benim için açarken sessizdi. Aramızda en son ne zaman elle tutulur bir konuşma geçtiğini hatırlamaya çalıştım ama cevabı bulamadım.

“Dion,” diye mırıldandım emniyet kemerime uzandığında. “Sen mi yaptın? Bu konuşmadan sonsuza dek kaçamazsın. Yardımını ben istedim. Bunun... benim suçum olup olmadığını bilmem gerek.”

Söylediklerimden sonra nihayet yüzüme baktı, yüzünde savunmasız bir ifade vardı. “Hayır,” dedi bir çırpıda. “Hiçbir şey senin suçun değildi.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda aniden tekrar nefes aldığımı hissettim. Koyu yeşil gözlerindeki yansımamı görmeyi çok özlemiştim.

Dion elini saçlarının arasından geçirip iç çekti. “Babana el sürmedim, Faye ama ailem sürmemiştir diyemem. Kardeşlerim... benimle evlenerek bir kocadan fazlasını edindin. Artık dört abin, üç tane de hafif çatlak kız kardeşin var. Ben...

niyetim ona zarar vermektir ama ne yapacağımı öğrenip görevi devraldılar. Ama almasalardı bile sonuç aynı olurdu. Sırf bu kez elimi kana bulamadım diye bir canavar olmadığımı düşünme. Gözünü boyamaya çalışmayacağım. Sana yaptıklarının bedelini ona ödetmemem mümkün değildi.”

Bakışlarındaki tereddüdü, gergin duruşunu inceledim. “Seni her şeyinle istediğimi söylemiştim, değil mi?”

Beni başıyla onayladı.

“Sözlerimde ciddiydim, Dion. Bunu... Bunu kendi ellerinle yapmış olsan bile sana kızmazdım. Hepsini beni korumak için yaptığını söylediğinde bunu idrak edecek durumda değilim ama şu an öyleyim. Benimle konuşmadan kendi başına iş yapmış olmandan hâlâ memnun değilim ama beni onun gibi incitmeyeceğine ya da kontrol etmeyeceğine inanacak kadar sana güveniyorum.”

Bana öyle müthiş bir ihtiyaçla bakıyordu ki koynuna sokulup onu rahatlatmak istiyordum. Bu bakışı iyi bilirdim, yıllardır aynaya her bakışımda aynısını kendimde görüyordum. “Bunu hâlâ istiyor musun, Faye?” diye sordu usulca. “Babanın üzerindeki etkisini tamamen ortadan kaldırmama rağmen beni, bizi istiyor musun?”

Onu başımla onaylayıp sorusuna cevap vermek üzere ağızımı açtım ama Dion elimi tutarak benden önce davrandı.

“Söz konusu ben olduğumda sana bir seçme hakkı sunulmadı,” dedi. “Ben olmasam nasıl biri olup çıkacağını bile bilmediğini söylemiştin. Neresinden bakarsam bakayım haklıydın. Kendi seçimlerini yapmayı hak ediyorsun. Her şey farklı olsaydı ne yapardın bilmelisin. Çocukluğumuzdan beri nişanlı olmadığımız bir dünyada da beni seçer miydin?”

Bakışlarımı kaçırıp başımı iki yana salladım. “Bunun ne önemi var, Dion? Neden retorik sorulara kafa patlatıyoruz?”

Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerime usulca bir öpücük kondurdu. Haftanın başından beri ilk kez bana bu ka-

dar yakın davranıyordu ve bunun nabzımı hızlandırması tam bir saçmalıktı. “Çok önemi var,” diye fısıldadı.

Babamın evine giden yol boyunca onu dikkatle izlesem de hâlini anlamlandıramadım. Farklı davranıyordu, diken üstünde gibiydi. Yüzüme bile güç bela bakması bana evlenmeden önceki zamanlarımızı, beni baş ağrısı olarak gördüğü günleri hatırlatıyordu. Gerçi şimdi dönüp baktığımda bunun aslında kibar bir gülümsemenin ardına saklanmaya çalışılan vicdan azabı olduğunu görebiliyordum.

Eve girerken tek kelime etmese de üvey annemin suçlayıcı bakışlarını fark ettiğinde kolunu omzuma atarak bana yalnız olmadığımı hatırlattı. Abigail beni arayıp gelmemi istediğinde babamın başına gelenleri bana yüz yüze anlatmak istediğini düşünmüştüm ama belli ki yanılmıştım.

“Faye,” dedi Abigail kanepede arkasına yaslanmış, kollarını kızlarının beline dolamıştı. Kalp kırıklığı dolu kızarmış gözleriyle bana bakıyorlardı. Hâlleri karşısında bir an için tereddüde düştüm. “Bunu öz babana nasıl yaptın?”

Gerilsem de yüzüme masum bir gülümseme kondurdum. “Ne demek istediğini anlayamadım,” diye yalan söyledim. “Ben de sizin kadar şaşkınım. Bazı borçlarını geciktirmiş sanırım?”

Abigail’in gözleri öfkeyle parladı. “Bu kimin suçu peki? İhtiyacın bile olmayan parayı almasaydın bu durumlara düşmezdi.” Bakışları Dion’a kaydı, onun önünde neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğinden emin değil gibiydi.

Öylece ona bakıp bunca yıl nasıl bu kadar kör olduğumu merak ettim. Hayatımdaki tek anne figürü oydu ve birinin bana kucak açmasını öyle çaresizce istemiştim ki tüm kusurlarını görmezden gelmişim. Tıpkı babam gibi onun gözünde de bir araçtan ibarettim.

“Düğünü boş verip hep birlikte kaçma teklifimi reddettiğinde her şeyi anlamalıydım. Neden kaçacaktın ki? Kısa za-

man öncesine kadar evlatlarına el bile kaldırmamıştı. Evlenip gittiğimde öfkesinin geçeceğine yürekten inanmış olmalısın.”

Kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. Ona böyle karşılık vermemi beklemiyor olmalıydı. Onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesine bile dayanamaz, yaptığım bir şeye söylendiğinde bile hemen ondan özür dileyip kendime çekidüzen verirdim.

“Seni sevmiştim, biliyor musun? Hepinizi sevmiştim. Hislerimizin karşılıklı olmadığını artık görüyorum ama gerçek bu. Yıllarca kafamdaki kaçma planıyla çantamı hazır tuttum. Kaldım çünkü çekip gitsem babamın size yapacaklarını biliyordum ve sizi bunları yaşatmak istemeyecek kadar çok seviyordum.”

Aldatmacalarına öyle kapılmıştım ki beni nasıl manipüle ettiklerini fark etmemiştim. Ait olma, *sevilme* ihtiyacımı alıp bunu lehlerine kullanmışlardı.

“Buraya size veda etmeye geldim,” dedim boğuk bir sesle. “Linda’yla Chloe’nin üniversite masraflarını karşılayacağım çünkü her şeye rağmen ikisinin de bir geleceği olsun istiyorum. Ama hepsi bu. Bundan böyle kuklanız olmayacağım. Sana babamdan, bu evden kaçma şansı sundum ama sen benim mutluluğum ve özgürlüğüm pahasına kalmayı seçtin. Kararını verdin, ben de nihayet bunu kabullenmeye hazırım.”

“Faye,” dedi Chloe temkinli bir sesle.

Bir adım gerileyip başımı iki yana salladım. “Hayır,” diye sözünü kestim her zamanki gibi duygu sömürüsüne başlamasına izin vermeden. “Buraya kadar.”

“Faye!” diye bağırdı Linda, sesi çaresizlikle dolup taşıyordu. “Bu yanına kâr kalmayacak. Hatanı telafi et, biz de seni affedelim. Babama yaptıkların bir sır olarak kalsın. Hâlâ aile olabiliriz. Bunu istemiyor musun?”

Dion’a uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledim, ellerimizi havaya kaldırırken göğsümdeki ağırlık nihayet hafifledi. “Bir ailem var zaten.” Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemelerime nazik bir öpücük kondururken Dion’un bakışlarını

üzerimde hissedebiliyordum. “Ayrıca kiminle konuştuğunuzun farkında değil gibisiniz. Karşınızda Faye *Windsor* duruyor. Babamın başına gelen talihsiz olayla hiçbir ilgim yok, olsa bile kaç yazar? Göğsüne bir bıçak saplayıp kalbini deşsem bile elinizden hiçbir şey gelmez.”

Dion kıkırdadı. Ona döndüğümde saf bir gururla beni izlediğini gördüm. “İşte benim kızım,” diye mırıldandı.

Sırıttım, belki de kendimi bildim bileli ilk kez en ufak bir suçluluk ya da sorumluluk hissetmiyordum. Dion da bana aynı şekilde karşılık verdi. “Beni eve götür.”

Ev. Ev denilen şey dört duvardan fazlasıydı. Güvenlik, huzur ve anlayıştı. *Oydu.*

DION

*A*nnem bana gülümsediğinde rüya gördüğümü anladım. Tatil için geldiğimiz kulübemizin etrafındaki tarlalarda dolaşıyorduk. Elimi tutuyordu ve hatırladığımdan çok daha minik görünüyordu.

“Seni asla affetmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Geçmişî görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yaptın ve bunun için bir takdiri hak ediyorsun. Ama sonsuza dek kaçamazsın. Faye annesini öldürdüğünü eninde sonunda öğrenecek. Onu kaybedeceksin. Gerçi bunu zaten biliyorsun, değil mi? Küçük bir yanın buna hazırlıklı. Bu yüzden ondan uzak durmaya çalışmıyor musun? Sen bir canavarsın, Dion. Geçmişte de öyleydin şimdi de. Hatta daha beter oldun. Kardeşlerin o akşam çıkıp gelmeseydi şantiyeye girip Faye’in babasını da elinden alacağını ikimiz de biliyoruz.”

Öylece ona baktım, kalbim sızlıyordu. “Bu rüyaların en kötü yanı ne biliyor musun? Artık anılarımızdan çok bu hâlini hatırlıyorum ve hangisinin gerçek olduğunu ayırt edemiyorum. O zamanlar da benden nefret ediyor muydun? Olanlar yüzünden gerçekten beni mi suçluyorsun? Bunu gerçekten hak ediyor muyum, anne?”

Haklıydı elbette. Geçmişten kaçmak istiyordum. Yepyeni bir sayfa açıp Faye’in sandığı adam olmayı her şeyden çok diliyordum ancak bu imkânsızdı.

"Hak ediyorsun," dedi annem. "Onu duydun. Senden kaçmak istemiş. Gerçekten fikrini değiştirdiğini mi sanıyorsun? Sırf sana borçlu olduğunu düşündüğü için yanında kalıyor çünkü Faye öyle bir kadın. Sorumluluk sahibi biri ve ne pahasına olursa olsun doğru şeyi yapacak. Seni hiç seçmedi, Dion. Yalnızca içinde bulunduğu berbat durumda bile elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor ve bunu sen de biliyorsun. Onu kafese kapatan bir adamı nasıl sevsin ki? Babasından aşağı kalır yanın yok."

Elini bırakıp ondan bir adım uzaklaştım. "Kes şunu," dedim. "Ona, bize dair hiçbir şey bilmiyorsun. Onu seviyorum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Sen sevgi nedir bilir misin? Onu seviyor musun yoksa asıl derdin onu kontrol etmek, ona sahip olmak mı? Senin gibiler sevilmeyi hak etmez."

Bir adım daha gerilediğimde annemin yüzünde kıskırtıcı bir gülümseme belirdi. "Yap yapacağını," dedi. "Dokunduğun her şey gibi onu da mahvet. Günün birinde ondan geriye bir enkaz kaldığında seni uyardığımı hatırla."

"Dion!" İrkilerek uyandığımda Faye'i endişeli gözlerle beni izlerken buldum. "Tanrım," diyerek bana sarıldı. "Ödüm koptu. Bir türlü uyanmadın."

Aklım yavaş yavaş başıma gelirken gözlerimi kırıştırdım ve kollarımı etrafına doladım. Terli vücudum onunkine yaslıydı. Faye bir noktada üzerime çıkıp beni kaldırmış olmalıydı.

"Faye." Dudaklarımdan dökülen adı bir duadan, yakarıştan farksızdı. Annemin sözleri zihnimde yankılanırken yüzümü boynuna gömdüm.

Yüzüme bakabilmek için hafifçe geri çekildi, elleri hâlâ omuzlarımdaydı. "Ne oldu? Rüyanda ne gördün? Seni hiç böyle görmemiştim, Dion. Uykunda çırpınıyor, bir şey için yalvarıyor, tekrar tekrar özür diliyordun."

Öyle mi yapıyordum? Söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Rüyam her geçen saniye biraz daha silikleşse de annemin uyarılarını tüm netliğiyle duymaya devam ediyordum.

“Haklı,” diye mırıldandım. “Seni eninde sonunda kaybedeceğim, değil mi? Beni asla affetmeyeceksin.”

“Seni neden affetmeyeceğim?” diye sordu tereddütle.

Aklımı başımdan alan mavi gözlerine baktım, kendimi hiç olmadığı kadar kaybolmuş hissediyordum. İçimdeki şeytanlar ne zaman gün yüzüne çıksa beni peşlerinden cehenneme sürüklemelerine izin vermek istiyordum. Faye’siz bir hayat tam da böyle olurdu: cehennem.

Kapana kısılmıştım sanki. Vicdan azabı beni yiyip bitirse de bir yanımda karıma güvenmek istiyordu. Belki annem haklıydı ama ya yanılıyorsa? Ya Faye beni her şeye rağmen sevebilirse?

“Annemle babam ve senin annen benim yüzümden öldü.”

Faye donakaldı, gözleri hafifçe açıldı. “Bir uçak kazasında öldüler, Dion,” dedi temkinli bir sesle.

Sertçe yutkunup onu başımla onayladım. “Biliyorum.” Yıllar süren terapi bununla başa çıkmamı, olaya mantık çerçevesinden yaklaşmamı kolaylaştırmıştı ama hâlâ suçun kısmen bende olduğuna inanıyordum. “O uçağa benim yüzümden bindiler, Faye. Staccato Vakfı’nı genişletmeye çalıştıkları için Londra’ya gitmişlerdi ve görüşmeler bekledikleri kadar sorunsuz ilerlememişti.” Titrek bir nefes alıp kafamı yatak başlığına dayadım, karım hâlâ kollarımın arasındaydı. “Bir... konsere çıkacaktım. İlk büyük solo konserim olacaktı ve ebeveynlerimle annene beni izleyemeye gelmeleri için yalvardım. Beni yalnız bırakırlarsa onları asla affetmeyeceğimi söyleyip vakıftaki çocukları benden daha fazla önemsemekle suçladım. Korkunç bir kavgaya tutuştuk, dakikalarca telefonda tartıştık. Annen beni sakinleştirmeye çalıştı ama ben dinlemedim. Sonraki birkaç gösterime geleceğine söz vermişti, biliyor musun? Ne olursa olsun orada olacağını, hatta seni de yanında getirip beni birlikte alkışlaya-

cağınızı söyledi. Ona söylediğim son şey annemle babamdan nefret ettiğimdi.”

Faye yüzümü avuçlarının arasına alarak beni ona bakmaya zorladı. “*On iki* yaşındaydın, Dion. Elbette gözüne dünyanın en korkunç şeyymiş gibi görünen bir şeyde ailenin yanında olmasını istedin.”

Kollarımı beline dolayıp ona sımsıkı sarıldım, boğazım yanıyordu. “Konserime yetişmek için daha erken uçtular, Faye. Anneni *benim* yüzümden kaybettin. Yanında olsa hayatın ne kadar farklı olurdu bir düşünsene. Elinden sadece onu almadım. Yaşamayı hak ettiğin çocukluğunu da mahvettim. Buna rağmen hâlâ daha fazlasını istiyorum. Senden aldıklarım yetmiyormuş gibi hâlâ kalbini istiyorum.”

Titrek bir nefes alıp bakışlarımı kaçırdım, ona bakacak yüzüm yoktu. “Dion,” diye fısıldadı. “Aldın zaten. Kalbim senin. *Ben* seninim.”

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim, şaşkınlıktan dilim tutulmuş gibiydi. Bana bakışı... hiç değişmemişti.

“Söylediklerini kulağın duymuyor mu, Dion? Daha çocuktun. Annemle ebeveynlerinin başına gelenler senin yüzünden değildi. Seni *suçlamıyorum*. Neden vicdan azabı çektiğini anlıyorum ama uçaklarını sen düşürmedin, bir tanem. Akıllalmaz derecede güçlü bir adamsın, Dion ama bunu sen bile yapmazsın. Senin yüzünden ölmediler.”

Beni kendine bastırıp bacaklarını etrafıma sardı. Göğsümde bir şeyler koptu, yüzümü boynuna gömerken içim müthiş bir rahatlamayla doldu.

“Ne zamandır bu suçlulukla yaşıyorsun?” diye sordu çatallı bir sesle. “Bu yüzden mi benden kaçıp duruyordun?”

Elimi saçlarının arasına geçirdim, nefeslerim kesik kesikti. “Yıllarca terapi gördüm, Faye. Mantıken onları... onları öldürmediğimi biliyorum. Ama içimdeki küçücük bir parça buna inanıyor ve senden bu yüzden kaçtığımı inkâr edemem. Ka-

zaya neden olmadığının farkındayım ama ısrar etmeseydim o uçağa hiç binmeyeceklerdi.”

“Rüyalarında da bunu mu görüyorsun?” Sessiz kaldığımda tekrar geri çekildi. “Bu beni sayıklamalarınla uyandırdığın ilk gece değil, Dion. Özel bir konu olduğunu düşündüğümünden bir şey söylemedim, çok geçmeden tekrar uykuya dalıyordun zaten. Yine de bir terslik olduğunun farkındaydım. Rüyalarında ne görüyorsun?”

Gözlerinin içine bakıp tereddüt ettim. En sonunda ona açılmaya karar vererek, “Annemi,” dedim. “Bana bir canavar olduğumu, onu öldürdüğümü söylüyor. Bu yüzden geçmişî arkamda bırakamıyorum. Ne zaman denesem ortaya çıkıp bana vicdan azabından kurtulmayı hak etmediğimi hatırlatıyor.”

Faye’in gözleri doldu ve başını iki yana salladı. “Hak ediyorsun,” dedi. “Suçluluğu bir kenara bırakıp mutlu olmayı hak ediyorsun, Dion.”

“Yaptıklarımı bilsen böyle söylemezdin. Haklısın, öldüklerinde daha bir çocuktum ama ya o zamandan beri yaptıklarım? Masum değilim ve ne yaparsam yapayım geçmişin lekelerinden kurtulamayacağım.”

Faye’in dudakları bir tebessümle kıvrıldı, gözlerinden bir neşe pırıltısı geçti. “Benim canım kocam,” diye mırıldandığında kalbim tekledi. “Sen bir Windsor’sın. Sence dünya üzerinde vicdanı tertemiz, kendi çıkarlarını korumak için kanunları ve ahlak kurallarını çiğnememiş tek bir güçlü adam var mıdır?”

Bir şey söylemediğimde başını iki yana salladı. “Seninle evlenirken bir canavar olduğunu sandığımı inkâr etmeyeceğim, Dion. Babamdan aşağı kalır yanın olmadığını, beni paramparça edip gönlünce bir araya getireceğini düşünmüştüm. Ne kadar yanıldığımı sonra anladım. Sen beni güçlendirdin, koşulsuz şartsız arkamda oldun ve hiç beklemediğim şekilde korudun. Paramparça ettiğin tek şey etrafıma ördüğüm duvarlardı. Seni

seviyorum, Dion. Her şeyini, bunu hak etmediğini düşündüğün yanlarını bile. Seni sevmeme izin verir misin, Dion?”

Boğazımdaki yumruyu yutup onu kendime çekip dudaklarımı tereddütle onunkilere sürttüm, bir yanım hâlâ onu yanlış duyduğumdan şüpheleniyordu sanki. Faye ellerini saçlarımın arasına geçirip gülümseyerek dudaklarımızı buluşturdu.

Beni seviyordu.

Beni.

Az önce anlattıklarına rağmen beni seviyordu.

Kollarımın arasındaki kadını hak edecek ne yapmıştım bilmiyordum ama beni bırakmaması için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Kerk Dokuz

FAYE

Uyanıp yatakta döndüm ve Dion'un bütün gece beni nasıl uyutmadığını düşünüp kendi kendime sııttım. Beni sevdiğini söyleyip durmuş, bana öyle müthiş bir saygıyla dokunmuştu ki aklımı kaçıracığımı sanmıştım.

Parmak uçlarımı yastığının üzerinde gezdirdim ama yıllardır onu için için yiyen suçluluk hissini hatırlayınca gülümsemem solup gitti. Yıllarca ondan nefret ederken aslında onun da benim kadar acı çektiğini hiç fark etmemiştim.

Benimle olmak canını yakıyor muydu? Kâbuslarını tetikliyor muydum? Babamın yaptıkları yüzünden kendini suçladığı ortadaydı ve onu nasıl rahatlatabileceğimden emin değildim. Dion mutlu olmayı hak ediyordu ama her şeyi arkamızda bırakmamız mümkün müydü?

İç geçirerek yataktan çıkıp giyinmeye başladım, nedense bugün üzerimde tuhaf bir asilik vardı. Son birkaç gündür ufak ufak canımın istediği şeyleri yapmaya başlamıştım. Sabahları geç kalkmış, konser provasını ekip Staccato Vakfı'nda verdiğim derslere odaklanmayı tercih etmiştim. Eski stilistimi kalpten götürecek şeyler giymeye bile başlamıştım.

Giyinme odamıza girip duraksadım, gözlerim Raven'ın getirdiği daha gündelik kıyafetlere takıldı. Titreyen ellerimle

kot pantolona uzandım. Henüz onu giymeye cesaret edememiştim fakat bugün kaybettiğimi sandığım bir parçamı daha geri almaya hevesliydim. Belki de nedeni Dion'un itirafı ve korkularımın onunkilere verdiği tepkiydi. Haklı olmasından, nihayetinde birbirimizi mahvetmemizden korkuyordum. Gelecekte bizi bu mu bekliyordu?

Alışkın olduğum kıyafetlerden çok daha dar kot pantolonun içine girmek için cebelleşirken dudağımı ısırdım. Kendi seçtiğim şeyleri giymenin gözüme bu kadar anlamlı görünmesi aptalcaydı ama ne kadar küçük olursa olsun hayallerimin peşinden koşuyorum diye utanmayı artık reddediyordum. Tek ihtiyacım biraz cesaretti. Dion'la ikimize de yetecek kadar.

Aynada kot pantolonum ve tişörtüme bakıp sıırıttım. Babamı öfkeliendirecek şeyler yaptıkça küçük zaferler kazanıyormuşum gibi hissediyordum. Benden çaldığı her şeyi bir bir geri alacaktım.

Küçük bir özlemle uzun, koyu renkli saçlarıma uzandım. Birkaç dakika sonra telefonuma uzanıp Raven'ı aradım. Sadece kendime değil, Dion'a da kanıtlamam gereken şeyler vardı. Kaybettiğimiz hiçbir şeyin sonsuza dek yok olup gitmediğini ona göstermek istiyordum.

"Faye!" Raven'ın heyecanlı sesi kulağımı doldurduğunda gülümsedim. Ailemle aramdaki köprüleri yakmak canımı çok yakmıştı ama onlara artık kendi ailem olduğunu söylerken ciddi-diydim. Sadece kendimi onlara açacak kadar cesur olmam gerekiyordu.

"Raven, selam! Iı... eminim işin başından aşkındır ama benimle... şey, saçımı boyatmak istiyorum da belki—"

"*Harika* bir kuaför biliyorum," dedi sözümü keserek. "On dakika içinde kapındayım."

Raven tıpkı söylediği gibi on dakika sonra son derece pahalı görünen üstü açık spor arabasıyla evimin önüne yanaştı.

Evden aceleyle çıkarken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana el salladığında ona aynı şekilde karşılık verdim.

“Teşekkür ederim,” dedim başka ne diyeceğimi bilemediğimden. “Tek başıma gitmek istemedim ve dürüst olmam gerekirse doğru bir şey mi yapıyorum hâlâ emin değilim. Acaba... Dion’a haber versem mi? Onsuz—” Eski güvensizliklerimin gün yüzüne çıktığını fark ettiğimde başımı iki yana sallayıp sözümü yarım bıraktım. “Boş ver,” dedim Raven’a. “Yıllardır saçlarımı boyatmak istiyordum zaten. Artık vakti geldi bence.”

Raven gururlu gözlerle önüne dönüp bizi Windsor Malikânesi’nden çıkarmaya koyuldu. “İnsan bazen zihinsel dönüşümü için fiziksel bir dönüşüme ihtiyaç duyar. Ne yaşadığını bilmiyorum ama beni aramana çok sevindim.” Bakışları üzerimde gezindi ve dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. “Kot pantolonunla fena hâlde ateşli görünüyorsun. Dion gördü mü?”

Kan yanaklarıma hücum ederken başımı iki yana salladım. “Hayır. Ben... ilk kez böyle giyindim.”

Raven manidar bir tavırla başını sallayarak beni onayladı. “Sen farkında değilsin ama ben her şeyi görüyorum. Mihraba yürüyen kadının şu an yanımda oturanla alakası bile yok. Tam da umduğum gibi kabuğunu kırıp serpildin. Hemen hemen bütün dünya artık Ares’in benim yerime ablamla evlenmesi gerektiğini biliyor, birbirimizden pek de farklı sayılmadığımız konusunda hemfikir olabiliriz sanırım.” Bir an için duraksayıp direksiyonu daha sıkı kavradı. “Ares’le evlendiğimde ben de istenmediğimi, beni asla sevmeyeceğini düşünmüştüm. Ama tıpkı senin gibi ben de onunla kabuğumu kırıp serpildim. Windsor erkeklerinde bir şey var sanki, değil mi? Tükenmek bilmeyen sadakatleri, tüm zorluklara, geçmişe, risklere rağmen senden vazgeçmemeleri... bir kadını olabilecek en iyi şekilde kendinden geçiriyor.”

Bana baktığında parıldayan gözleri karşısında ona gülümsemekten kendimi alamadım. “Öyle,” diye itiraf ettim.

Kuaföre geldiğimizde arabayı park edip bana döndü. “Umarım sen de ona aynı bağlılığı gösterirsin, Faye. Dion’un sana... tahmin edemeyeceğin kadar çok ihtiyacı var.”

“Göstereceğim,” dediğimde beni başıyla onaylayıp arabadan indi. Dion’un ne kadar sevildiğinin farkında olup olmadığını merak ettim. Aramızdaki benzerlikleri şimdiye dek görmemiş olmam ne tuhaftı. Bana gerçek benliğini gösterirse arkama bakmadan kaçacağımı düşündüğünü söylediğinde son derece ciddiye. Kendini benim gözümde görmesini nasıl sağlayabilirdim?

İçeri girdiğimizde resepsiyon masasındaki kadın, “Bugün tamamen doluyuz,” dedi. Raven’in kusursuz kaşlarının teki havalandı.

“Öyle mi?” dedi usulca. “O zaman Max Giovanni’ye Raven ve Faye Windsor’ın uğradığını söyler misin? Selamımı iletirsin. Başka bir gün geliriz artık.”

Kadının gözleri yuvalarından fırladı ve güneş gözlüğünü çıkaran Raven’a olan bakışları değişti. “Ah,” dedi telaşla. “*Raven Windsor*. Ben... Sizi tanıyamadığım için çok özür dilerim. Oturun lütfen. Hemen Max’e haber veriyorum.”

Aceleyle yanımızdan uzaklaşan kadına bön bön baktığımı gören Raven bana sırtıttı. “Windsor kadınlarının birinin saçını boyadığıyla övünmek Max için pek kıymetlidir. Ne kadar yoğun olduğu hiç önemli değil. Bizim için hepsini iptal eder.”

Çok geçmeden kendimi kuaför koltuğunda bulduğumda haklı olduğunu anladım. Saatlerdir burada olmamıza rağmen Raven beni yalnız bırakmamıştı. İlk saatin sonunda gideceğini sanmıştım ama bütün dikkatini bana vermiş vaziyette Dion’la ilgili hikâyeler anlatmaya devam ediyordu.

Suçluluk hissine daha fazla dayanamayıp, “Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?” diye mırıldandım en sonunda.

Raven gözlerini şaşkın şaşkın kırıştırdı. “Neyi yapmak zorunda değilim?”

“Benimle kalmak zorunda değilsin. Kendi başıma idare ederim. Açıkçası bana eşlik etmeni bile beklemiyordum. Sadece bir kuaför tavsiye edersin sanmıştım.”

Raven güldü, gözleri samimi bir neşeyle doluydu. “Tanrım, Dion’dan hiç farkın yok gerçekten. Seninle biraz vakit geçirmek istememe inanmak bu kadar güç mü?”

Çok geçmeden gülümsemesi soldu ve düşüncelere daldı. “Dedim ya, aslında birbirimize çok benziyoruz. Sana ablamdan bahsetmiştim, değil mi?”

Onu başımla onayladım, konuyu bu mevzunun açılmasına neden olacak bir yere getirdiğime pişman oldum. *The Herald*, Hannah yüzünden Raven’i yerin dibine sokmuştu ve ben bile aralarındaki bütün bağların koptuğundan haberdardım.

“Ablamla hiç istediğim türden bir bağ kuramadık. Büyüdüğün evin içinde kendini bir yabancı gibi hissetmek nedir iyi bilirim, bir yere ait olma ihtiyacına aşınayımdır. Sana iyilik olsun diye burada değilim, Faye. Buradayım çünkü kendimi bildim bileli *gerçek* kız kardeşlerim olsun istedim ve bunu Sierra ve Val’de buldum. Bir kardeş daha edineceğimi umuyordum.”

Dudağımı ısırıp onu başımla onayladım. “Çok isterim,” dedim. Şimdiye dek istediğim her şey... kendimde onların peşinden koşacak cesareti bulabilirsem benim olabilirdi.

Raven sırtarak elimi tuttu. Max uzun, koyu kızıl renkli saçlarımı kuruturken hayretle aynadaki yansıamamı inceledim. Eski Faye aradığı mutluluğa kavuşamamış olabilirdi ama ya şu an bana bakan kız? Bu kız hak ettiği her şey uğruna savaştık birine benziyordu.

DION

Yatak odasına girmemle duraksamam bir oldu, gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Siktir,” diye inledim karımı inleyerek. Uzun koyu kırmızı saçları dalgalar hâlinde sırtına dökülüyordu. Mavi gözleriyle arasındaki kontrast çarpıcıydı. Altındaki o lanet kot pantolondan bahsetmiyordum bile. Şimdiye dek *hiç* kot pantolon giymemişti ve kıcı inanılmaz görünüyordu.

Faye elini mahcup bir tavırla başının üzerine götürdü, yanakları al al olmuştu. “Şey... beğendin mi? Ne zamandır saçlarımı boyatmak istiyordum ama biraz ani oldu sanki.”

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu sertçe kendime çekip dudaklarına yapıştım. “Baş döndürücüsün,” diye mırıldandım öpücüklerimin arasından. Ardından onu kucağıma aldım, daha yakınımda olmasına ihtiyacım vardı.

Onu yatağıma bıraktığımda Faye kıkırdadı. Başının etrafına dağılan kızıl saçları hoşuma gitmişti. Bakışları beni her seferinde şaşkına çeviriyordu. Kendimi tüm çıplaklığıyla ona göstermeme rağmen bana duyduğu sevgi hâlâ yerli yerindeydi. Karşımdaki bu güzel kadının *karım* olduğuna inanmak güçtü. Ne şanslı heriftim.

“Kot pantolonuna bayıldım,” dedim. “Ama saçların? Çok güzel olmuşsun, sevgilim.”

Onu yüzüstü çevirip elimi yavaşça omurgasından kıkına kaydırduğımda güldü. “Beğenmeyeceğinden korkmuştum.”

Kıkını kavrayıp hafifçe sıkmaya başladım, akıl sağlığım bedenimi hızla terk ediyordu. “Her hâlinle çok güzelsin, Faye. Saçını ne renge boyarsan boya yakıştırdı ama bu? Kahretsin. Başından beri seksi olduğunu düşünüyordum ama bu gerçek dışı.”

Elimi uzatıp pantolonunun düğmesiyle boğuşmaya başladığımda sabırsızlığım dudaklarından bir kahkahanın dökülmesine neden oldu. Açmayı beceremediğimde, “Birazdan böyle gülemeyeceksin,” diye homurdandım. Faye bana yardım edip kotunu kıkının altına ittiğinde aletim zonkladı. Kıkının yarığında kaybolmuş kırmızı transparan külotu, aşağıya kaydırduğımız kotu büyüleyiciydi. Tek kelimeyle göz alıcıydı.

“Ellerinin ve dizlerinin üstüne,” dedim sabırsızca. “İçine girmem gerek. *Hemen.*”

Faye istediğimi yapıp kıkını havaya kaldırarak bana uzunca bir süre unutamayacağım bir manzara sundu. “Siktir,” diye fısıldayıp eğilerek tenine bir öpücük kondurdum. Kıvrandığında sırtışıma engel olmadım. O da benim kadar sabırsızdı.

Dudaklarımı bacaklarının arasına bastırduğımda, “Dion,” diye inledi. Sıcak nefesim kadınlığını gıdıklıyordu. Kıkırdayarak külotunu kenara itip aynısını tekrarladım.

“Pürüzsüz amın benim için hazır, bebeğim. Yenilip yutulmak için bana *yalvarıyor* sanki.” Dilimi ağır hareketlerle boylu boyunca ıslak kıvrımlarında gezdirip klitorisine geldiğimde sert bir fiske attım. Ürperdi ve kalçasını eğip yüzüme bastırdı. Utanıp sıkılmayı bırakıp ihtiyaçlarını giderek daha dürüstçe belli etmesine bayılıyordum. Bu çok çekiciydi.

“Kocanın yüzüne mi boşalmak istiyorsun?” diye sordum.

Bir çırpıda, “*Evet,*” dediğinde güldüm.

“Aferin kızıma.”

Kalçasını kavrayıp işe koyuldum. Bedeni titreyene, dudaklarından dökülen yakarışlar anlaşılmaz hâle gelene kadar onu

kışkırttım. Darmaduman oluşunu izlemeye doyamıyordum. Bu güzel manzara sadece benimdi. *Faye* benimdi.

“Dion, lütfen,” diye mırıldandı, bacakları titriyordu.

Niyetim onu biraz daha yalvartmaktı ama kendimi daha fazla tutabileceğimden emin değildim. Güzel amına, dudaklarından dökülen enfes iniltilere karşı koymak imkânsızdı. Bir an önce içinde olmam gerekiyordu. “Benim için boşal, bebeğim,” deyip iki parmağımı hızlıca içine kaydırmamla *Faye* zirveye ulaştı. İniltileri beni de boşalmanın eşiğine getirdi. Kahretsin, daha kıyafetlerimi bile çıkarmamıştım.

Faye bacaklarının üzerine yığılıp yüzünü çarşafa gömdü. “Daha yeni başlıyoruz,” diye homurdandım aletimi özgür bırakırken. Tamamen soyunmakla uğraşamayacak kadar sabırsızdım. *Faye*’e uzanıp saçlarını elime doladım ve onu tekrar dizlerinin üzerine kaldırdım. Kulaklarımı dolduran iniltisi aletimin zonklamasına neden oldu. “Hoşuna gitti, ha?” diye mırıldandım ereksiyonumu girişine hizalayarak. Elbette saçını çekmemden hoşlanıyordu. Benim güzel, *mükemmel* karım.

Tutamalarını daha sıkı kavramamla boğazından yükselen inilti eşliğinde hafifçe içine girdim. Kışının altına toplanan kot pantolonu bacaklarını açmasını engelliyor, zaten dar olan kadınlığını daha da daraltıyordu. “Harikasın,” diye inledim aletimi biraz daha derine iterken. “Beni içine nasıl da güzel alıyorsun. Mükemmelsin, *Faye*.”

Faye usulca inledi. “Dayanamıyorum,” dediğinde aletime alışabilmesi için duraksadım.

“Zaten sıırılsıklamsın, bebeğim. Benim için fazlasıyla hazırsın. Yapabilirsin, aşkım. Beni içine alabilirsin.” Aletimi biraz daha ittiğimde tam da beklediğim gibi zevkle inledi. “Kocanı içine nasıl da güzel alıyorsun. Seninle gurur duyuyorum.”

Faye kalçasını huzursuzca kıpırdatmaya başladığında saçlarını biraz daha sıkı kavrayıp sırtının yay gibi gerilmesine neden oldum. “Ne manzara ama,” diye fısıldadım. “Şu an nasıl

göründüğüne dair bir fikrin var mı? Aşağı inen kot pantolonun ve içindeki aletimle? Şehvet dolu bir rüya gibisin, Faye. Beni çıldırtacaksın.”

Tek hamlede tamamen içine girdiğimde tam da istediğim gibi adımı inledi. “Lütfen, Dion,” diye sızlandı. “Becer beni.”

Siktir. Saçını bırakıp elimi bacaklarının arasına kaydırđım. Başparmağımı klitorisine bastırarak karımı sertçe becermeye koyuldum.

Bana ayak uydurarak kalçasını eğip hareket ettirmesi inanılmazdı. Ona doyamıyordum. “Evet,” diye inledi. “İşte böyle.”

Benim için çıkardığı seslerin tadını çıkarırken darbele-rimle eş zamanlı bir tempoyla klitorisini okşamaya başladım. Bu Faye’i çıldırtmış gibiydi. Hâline gülümseyip hareketlerimi sertleştirdim. “Boşal bebeğim. Benim için bir kez daha boşal,” dedim, zirveye ondan önce ulaşmayı reddediyordum. Onu ne kadar sevdiğimi hissetmesini istiyordum. Klitorisinin üzerinde gezinen parmağım sıırılsıklam olmuş, darbelerim iyice hızlanıp sertleşmişti. Onu boşaltmaya kararlıyđım.

Kalçasını bana doğru iterek her hareketime karşılık vermeye, parmağım klitorisini okşadıkça inlemeye devam ederken, “Yapamam,” dedi.

“Yapabilirsin,” dedim. “Bir kez daha, Faye. Kocan için boşal, bir tanem.”

İstediğimi nihayet bana verdiğinde beni de peşinden zevkin doruğuna sürükledi. Zaten dar olan kadınlığı, aletimi mengene gibi sarmaladığında kendimi daha fazla tutamadım. “Aferin kızıma,” diye mırıldandım. “Seninle gurur duyuyorum.”

Hiç olmadığım kadar tatmin olmuş ve mutlu bir şekilde üzerine yığıldım. Yüzümü boynuna gömüp kollarımı etrafına sararak, “Seni çok seviyorum, Faye,” diye fısıldadım.

Kollarımın arasında kıpırdanıp gözlerimin içine bakabilmek için bana dönerek, “Ben daha çok,” diye mırıldandı.

“Tekrar söyle.” Bunu duymaktan asla bıkmayacaktım. Bazı günler buna inanmakta zorlanıyordum.

“Seni seviyorum, Dion Windsor.” Gözlerinde manidar bir bakışla sıırttı. Üzerimdeki etkisini adı gibi biliyor ve buna bayılıyordu. Olması gerektiğı gibi.

“Bir daha.”

Gölerek söylediğimi yaptığında kalbim sızladı. Onun sevgisine layık olmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Bedeli ne olursa olsun onu dünya üzerindeki en mutlu kadın yapacaktım.

FAYE

“Görüşürüz, Bayan Windsor,” dedi Larissa. Kıpırmızı olmuş yanaklarını görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Öğrencilerimi kayırmamam gerektiği biliyordum ama Larissa dünyalar tatlısıydı. Henüz sekiz yaşında olmasına rağmen başarılı olmak için gereken disipline de yeteneğe de sahipti.

“Haftaya görüşürüz, canım,” dedim saçını hafifçe okşayarak. Onu bekleyen parlak geleceği görür gibiydim.

Vakıf binasından dışarı adım atmamla parlak ışıklar gözlerimi aldı ve bunalıcı bağıriş sesleri karşısında donakaldım. Saniyeler içinde yanımda iki koruma belirdi. “Bayan Windsor,” dediler. “Kocanızın talimatıyla buradayız. Sizi güvende tutmakla görevlendirildik. Basın mensuplarına aldırmamanızı rica edeceğiz. Arabanıza kadar size eşlik edebilir miyiz?”

Onları başımla onayladım, ses ve ışık kafamı allak bullak etmişti. Raven sürekli buna mı maruz kalıyordu? Ne bunalıcı ve korkutucu bir tecrübeydi. Birkaç röportaj vermişliğim vardı, hatta bir keresinde bir paparazi gizlice fotoğrafımı bile çekmişti ama başıma hiç böyle bir şey gelmemişti.

“Bayan Windsor! Babanızın çöken madenlerinden Windsorların sorumlu olduğu doğru mu? Windsor Medya bu yüzden mi haberlerin önünü kesmeye çalışıyor? Boşanıyor musunuz?”

Babanız neden hastanede? Hepsi bir tesadüften ibaret olamaz! Sigortadan para koparmaya mı çalışıyorsunuz?”

Korumalar beni arabaya götürürken suçlama ve imaların ardı arkası kesilmedi, kamera flaşları birkaç saniyede bir yanıp sönüyordu. Sözcükleri yavaş yavaş sindiren zihnim dört dönüyordu. Babamın madenleri mi çökmüştü? İçimi bir endişe sarsa da bu, babam için değil, Dion içindi. Bunu onun yaptığından adım gibi emindim. Belki bunun için ona kızmam gerekiyordu ama derin bir minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyordum. Onu korumak istiyordum. Basın hem olanlar yüzünden onu suçluyor hem de babamı sigorta dolandırıcılığıyla itham ediyordu. Bundan kaçış yoksa ikincisine yoğunlaşmalarını tercih ederdim.

“Eve mi gitmek istersiniz, Bayan Windsor?” diye sordu Garret.

Dalgın dalgın başımı sallayarak onu onayladım. “Garret?” dedim birkaç saniye sonra titrek bir sesle. “Eve değil de... Windsor Finans’a gidebilir miyiz?”

“Elbette.”

Devasa binanın önüne yanaştığımızda hâlâ titriyordum. Paniğim yüzüme yansımış olmalıydı ki içeri girdiğimde girişteki görevli kadın küçümseme dolu bakışlarıyla altımdaki kot pantolonu süzdü. “Valentina Windsor’la görüşmek istiyorum,” diye geveledim. Planım üzerine kafa yorduğum söylenemezdi ve Valentina’nın bana yardım edeceğinin bile garantisi yoktu ancak denemek zorundaydım.

“Randevunuz var mıydı?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır ama—”

Kadın alaycı bir nefes verdi. “Bayan Windsor’ın programı ağzına kadar dolu. Onunla görüşmek istiyorsanız randevu almanız gerek. Öyle elinizi kolunuzu sallaya sallaya içeri girip COO’yu görmeyi talep edemezsiniz.”

“Ah, Luca burada mı peki?”

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir kahkaha patlattı. “Ne yazık ki hayır. Bay ve Bayan Windsor bu öğleden sonra çok meşgul. Randevu almak ister miydiniz?”

Suratıma benimle dalga geçiyormuş gibi bakıyordu ve bu aşağılayıcı tavrı can sıkıcıydı. Ceplerimi yokladığımda telefonumu çantamda bıraktığımı fark ettim.

“Telefonumu arabada unutmuşum yoksa onu bizzat kendim arardım. Lütfen Val’i arayıp Faye’in geldiğini haber verir misiniz? Sizi temin ederim beni geri çevirmeyecektir.”

Kadın sözüme inanmamış gibi görünse de nazik bir baş hareketiyle beni onayladı. “Sizin için bir istisna yapacağım,” dedi sahte olduğu ayan beyan ortada olan bir gülümsemeyle. “Fakat bu taktiği deneyen ilk kişi olmadığınızı bilmenizi isterim. Bayan Windsor röportaj vermeyi reddediyor ve üzerinizde kamera bulmamız hâlinde bu olayı mahkemeye taşımaktan çekinmeyiz.”

Farkındalık üzerime çökerken gözlerimi kırıştırdım, sonra bir kahkaha attım. “Beni gazeteci mi sanıyorsunuz?” diye sordum derdini nihayet anlayarak. Paniğin etkisiyle kendimi öyle bir içeri atmıştım ki kafam çalışmamıştı. Gündelik kıyafetlerimle çıkagelmiş, Val’le görüşmek istemiştim. Elbette şaibeli duruyordum.

“Lütfen onu arayın,” dedim tatlı bir gülümsemeyle. Patronlarını gözettiği için onu suçlayamazdım. Aksine, az önceki tantanadan sonra bunu takdir ediyordum.

Beni başıyla onaylayıp telefona uzandı. “Adınız ne demiştiniz?”

“Faye.”

Bakışları bıkkınlıkla doldu. “Faye ne? Soyadınız yok mu?”

Sinirim iyice bozuldu, dudaklarımı büzüp bir an duraksadım. “*Windsor*.” Başımla arkasındaki duvarın üzerindeki altın renkli armayı işaret ettim. “Aynı şuradaki gibi.”

Kadının gözleri yuvalarından fırladı, telefonu neredeyse elinden düşürecekti. “Aman Tanrım,” dedi. “Sizden ne kadar

özür dilesem az, Bayan Windsor. A-ama *saçlarınız!* H-hepimize Windsor fertlerinin fotoğrafları verilir ama sizi tanıyamadım. Fotoğrafta saçlarınız kahverengiydi!”

Saçlarımı tutup uçlarına bir bakış attım. “Doğru,” diye mırıldandım. “Her neyse, Val ya da Luca’yla görüşmem gerek. Müsait değilse en azından onlara iletmeniz için size bir not bırakabilir miyim?”

Kadın şoku atlatıp ayağa fırladı. “Size bizzat eşlik edeyim. Gerçekten çok özür dilerim, Bayan Windsor.”

Tavırları yüz seksen derece değişmişti. Val’in ofisine giden yol boyunca tekrar tekrar benden özür diledi. Val’e ne söyleyeceğimi düşünmekle meşgul olmasam hâline üzülürdüm.

Val kapının arkasından, “Gel!” diye seslendiğinde bir an tereddüt ettim.

İçeri girdiğimde beni gördüğüne şaşırsa da kocaman bir gülümsemeyle yerinden kalktı. “Faye, canım! Burada ne işin var? Ne güzel sürpriz.” Masasının etrafından dolanıp bana sıkıca sarıldığında bir an için bunun tadını çıkardım. “Neyin var?” diye sordu geri çekildiğinde. “Titriyorsun. Endişelenmeye başlıyorum. Ne oldu?”

Beni ofisinin oturma alanına yöneltti, koltuklardan birine geçerken başımı iki yana salladım. “Önemli bir şey değil,” dedim. “Aklıma bir şey gelmişti ama şimdi düşününce bunun uygunsuz kaçacağını ve muhtemelen gücünü kötüye kullanmanı istemek olacağını görüyorum. Bunu yapmak aramızda filizlenecek her türlü ilişkinin kökünü kurutacak ve ahlaksız, korkunç bir insan olduğumu düşüneceksin ama—”

Elimi tutup sıktı. “Söyle hadi.”

“Baba tarafının sigorta sektörünün büyük kısmını domine ettiği doğru mu?”

Kurnaz bakışları yüzümde gezindi. “Öyle demezdim ama evet, amcam dünyanın en büyük sigorta şirketinin sahibi.”

“Peki... bir tazminat talebini reddedebilir misiniz?”

Val'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, omuzlarındaki gerginlik uçup gitti. "Ben de bir şey oldu sandım," diye mırıldandı. "Ailemizin emeklerinin boşa gitmesine izin vereceğimi mi sandın? Baban bizden zırnık koparamayacak. İşi bitti. Sigorta dolandırıcılığıyla suçlanacak."

"Biliyorsun," diye fısıldadım.

Beni başıyla onaylayıp bir tutam saçımı nazikçe yüzümden çekti. "Elbette biliyorum. Kocam eve üstü başı kan içinde gelecek ve bana bir açıklama yapmayacak öyle mi? Mümkün değil. Seni savundukları için hepsiyle gurur duyuyorum ve ben de elimden geleni yapacağım. Artık yalnız değilsin, Faye."

Gerildim, içim utançla doldu. "Dion... babamdan şiddet gördüğümü de söyledi mi?"

İntikamımı aldığına minnettar olacağım yerde kendimi ihanete uğramış gibi hissetmem çok mantıksızdı. Bunu yalnızca Dion'la paylaşmışmış, başka kimsenin bilmesini istememiştim. Suçlanması gereken kişi olmadığının bilincinde olsam da bir yanıma buna göz yumduğum için büyük utanç duyuyordu.

Valentina'nın yüzü karardı, bakışlarını kaçırdı. "Hayır," dedi usulca. Dişlerini sıkıp başımı iki yana salladı. "Sadece paranı çaldığından haberim vardı. Lafı Luca'nın ağzından cımbızla almam bu yüzdenmiş demek." Kollarımı hafifçe sıkıp yüzüne güven verici bir gülümseme kondurdu. "Sen hiçbir şey için endişelenme, canım. Gelecek her türlü sigorta tazminatı talebiyle ben, geri kalanıyla da çocuklar ilgilenecek. Ama karşılığında ben de senden bir şey isteyebilir miyim?"

Onu başımla onayladım, birden mahcuplaşması merakımı kabartmıştı. "Tabii ki."

Valentina tereddüt ediyormuş, konuşmadan önce sözlerini tartıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Sen de anneni aynı gün kaybettiğinden tarihi hatırlatmama gerek yok sanırım ama..." Elini uzun, gür saçlarının arasından geçirip titrek bir nefes aldı. "Normalde Windsor kardeşler ebeveynlerinin her ölüm

yıl dönümünde güzel anıları yâd edip onları anmak için bir araya toplanırlar. Dion hariç hepsi. O hep bir yerlere saklanır ve bu yıl da aynısını yapacağından endişeleniyorum. Lütfen, Faye. Önümüzdeki hafta onu yalnız bırakma.”

Onu başımla onayladım, kalbim sıcacık oldu. “Bırakmayacağım,” dedim. “Merak etme, Val. Beni kendinden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.”

Bunun üzerine gülümsedi, bakışları rahatladı. Hepsi Dion’u çok seviyordu ama Dion bunun farkında bile değildi. Ama olacaktı. Öyle ya da böyle bunu ona kanıtlayacaktım.

FAYE

Dion'un sabahtan beri mesajlarıma cevap vermemiş olması beni giderek daha fazla endişelendiriyordu. Val'in umutsuz yakarışı görüştüğümüz günden beri kafamda çınliyordu ve bir türlü sakinleşemiyordum. Annemin ölüm yıl dönümü hep zor geçerdi ancak Dion'un bu gece yaşadığı eziyetle kıyaslanamayacağından emindim. Bu acıyı tek başına sırtlanmasını istemsem de onu aramaya nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Faye."

Başımı hızla kaldırıp Dion'u kapı eşiğinde dikilirken bulduğumda içim rahatladı. Tereddütle oturma odasına girdi, suçlulukla dolu bakışları odağını bulmakta zorlanıyor gibiydi. Alkol kokusunu aramızdaki mesafeye rağmen alabiliyordum.

Önümde duraksadı, hâlâ çekiniyor gibiydi. Bana gerçek olduğuma inanamıyormuş, bir serap olduğumdan şüpheleniyormuş gibi bakıyordu. Ona uzanıp kollarımı boynuna doladım ve yüzüne bakabilmek için başımı kaldırdım.

"Neredeydin?" diye sordum usulca.

Gülümsemeye çalışsa da pek başarılı olamadı. "Annemle babamın evindeydim. Çok tuhaf, biliyor musun? Şu arkanadaki piyano yıllarca bana acıdan başka bir şey getirmemişti ama sen üzerimdeki etkisini alıp eski, güzel günlerdeki hâline

çevirdin. Bana da aynısını yapıyorsun: kırık dökük her bir parçamı alıp farkında bile olmadan beni bir araya getiriyorsun. Seni hak etmediğimi biliyorum ama benim olduğuna o kadar minnettarım ki.”

Parmak uçlarıma yükselip başını aşağı doğru çekerek dudaklarımızı buluşturdum. Dion’un dokunuşu saygılı, temkinliydi ama onu kendime çekerek daha fazlasını istedim. Bir an için bana teslim olsa da çok geçmeden geri çekilip alnını benimkine yasladı.

“Sen hem ıstırabım hem de kurtuluşumsun, ilham perim ve lanetimsin. Senin için cehennemin dibine bile giderim. Bunun farkında mısın?”

Gülümseyerek ona sarıldım. Alkol kokusu bir zamanlar ödümü koparırdı ancak benim kuyruklu piyanoya yaptığım gibi o da bunu değiştirmişti. “Biliyorum, umarım sen de her adımda yanı başında olacağımın farkındasındır. Beni cehenneme götürmek istemezsin, değil mi? Sen yanarsan ben de seninle yanarım.”

Biraz şaşkınlık biraz da hayranlık dolu bakışları karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. “Nereye gidersen git yanındayım, Dion. Bir keresinde bana kimsenin istemediğini sandığım kırık parçalarımın seni tamamladığını söylemiştin ama benim de aynı şeyi hissettiğime inanmakta zorlanıyorsun. Keşke kendini benim gözümünden görebilsen.”

Dion iç geçirdi ve bana daha sıkı sarılıp piyanoya baktı. “Benim için bir şeyler çalar mısın, meleğim?”

“Senin için her şeyi yaparım.” Elini tutup onu annesinin piyanosunun başına götürdüm. “Oturmak ister misin? Birlikte çalabiliriz.”

Başını iki yana sallayıp yere oturdu, bacaklarını taburenin iki yanına uzatıp sırtını piyanoya yasladı. “Hayır, sadece *La Campanella*’yı dinlemek istiyorum. Biliyor musun, o gece eve geldiğimde seni annemin piyanosunun başında, en sevdiği par-

çayı çalarken bulduğumda neredeyse kalbime iniyordu. Yıllardır şarkıyı dinlemeye katlanamıyordum ama kendini kaptırmıştın ve bir tanrıça gibi görünüyordun. Karşında acızdım, ne kafamı çevirebildim ne de ağzımı açıp bir şey söyleyebildim. Bana yine aynı şeyleri hissettir, Faye. Büyüle beni. Aklımı başımdan al. Senden başka kimsenin yapamayacağı şeyi yap.”

Hafifçe titreyen parmaklarımla Liszt’in ünlü bestesinin ilk notalarına bastım. Dion gözlerini kapattı, dudakları minik bir tebessümle kıvrıldı. Tara Windsor’la özdeşleşmiş parçayı çalarken onu, yüzündeki saf mutluluğu izledim.

Ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini açtığı anda nefesim kesildi. Muzır bir sırıtışla bana doğru uzanıp parmaklarını uyluklarımin üzerinde gezdirdi, dokunuşu tüy kadar hafifti. Bacaklarımin ayırdığında dudağımı ısırdım, Dion bakışlarıyla iznimi istiyor gibiydi.

Onu başımla onayladığımda tabureyi hafifçe, bacaklarımin arasına girmesine yetecek kadar itti. “Çalmaya devam et,” diyerek kasıklarına doğru eğildi. Nefesi tenimi gıdıklıyordu. “Acımı alıp götürüyorsun, Faye. Bana her şeyi unutturuyorsun, hak etmediğim umudu veriyorsun. Sana dokunduğumda her şey kaybolup gidiyor.”

Uyluklarıma öpücükler kondurarak ağır ağır yukarı tırmandı. Bana öyle müthiş bir çaresizlikle bakıyordu ki istesem bile onu reddedemezdım. Her şey nafileyken ona teselli olabilmek büyük bir güçtü.

Dudaklarımin ipek külotumun üzerine sürttü ve kokumu içine çekip kumaşın üzerine yumuşak bir öpücük kondurarak birkaç notayı kaçırmama neden oldu. Bacaklarımin arasına oturduğundan pedallara zaten basamıyordum fakat böyle giderse çalmamı istediği parça tanınmaz hâle gelecekti. Gerçi bu pek de umurunda değil gibiydi.

Dion parmaklarımin narin kumaşa geçirip yırttı ve nefesimi kesecek kadar sert bir hamleyle üzerimden çıkardı. Bana gülüm-

seyip tekrar bacaklarımın arasına döndü ve dilini dayanılmaz bir yavaşlıkla bacaklarımın arasına, onu istediğim yere kaydırıldı.

“Tekrar,” dedi son notaya bastığımda. “Canım artık yanmayana kadar çal, Faye. Lütfen.”

İstedğini yapıp parçayı en baştan çalmaya başladım. Bu hoş melodi ona acı değil, neşe getirene kadar durmayacaktım. Dion’un üzerindeki etkisini alıp onunla özdeşleştirdiği her duyguyu yeniden yazacaktım.

Dion dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtığında kıkırdadı. Çıkan ses üzerimizdeki kasvetli havayı dağıtıverdi. Kalçamı hafifçe kaldırarak işini kolaylaştırmaya çalıştım.

Çok yakında ne zaman bir piyanonun başına otursan beni düşüneceksin. Ben de tuşların sesini her duyuşumda ağzımdaki tadını hatırlayacağım.

Düğünümüzden iki hafta önce bana böyle söylemişti ama o zamanlar ne demek istediğini tam anlayamamıştım. Artık anlıyordum.

“Daha fazla,” dedim yalvarırcasına. Ellerim piyano tuşları üzerindeki hâkimiyetini kaybetmişti, ses seviyesi olması gerekenden çok daha fazla değişiyordu. *La Campanella* bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Bundan böyle parçayı onu arzulamadan çalamayacaktım.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı şefkat dolu bir sesle. “Benim güzel, enfes karım.” Dilini klitorisimin etrafında gezdirdi, bana istediğimi vermese de beni ağır ağır zevkin doruğuna çıkarıyordu. Ellerimi saçlarının arasına geçirip bunu ondan zorla almak istesem de kendimi tuttum. Şarkıyı çalmama ihtiyacı varsa çalacaktım.

Çaresizliğim şarkıya karışmaya, melodiyi bozmaya başladı. Tempo çoktan bozulmuştu. Dion ise hâlimden, onun yüzünden kontrolümü kaybetmemden büyük keyif alıyor gibiydi.

“Hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordu nihayet klitorisimi yalayarak. “Çok uslu bir kızsın, Faye. Söylesene, bu uslu kız boşalmayı hak ediyor mu?”

İnledim. Ellerim titriyordu, taburede kıvranıyordum. Müziğin temposu çok hızlıydı ve bana böyle dokunurken kusursuz bir iş çıkarmak çok zordu. “Evet,” dedim. “Lütfen, Dion. Çok uslu bir kız oldum. *Lütfen*.”

“Evet,” diye fısıldadı. “Tek kelimeyle mükemmelsin.”

Nihayet, tam da *La Campanella*’nın son notalarını çaldığım sırada, bana uğruna yalvardığım şeyi verdi. Müziğe karışan iniltilerim şarkıyı bambaşka, sadece bize ait bir şeye dönüştürdü.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı ellerimi tuşlardan çekip saçlarının arasına geçirdiğimde. “Hem de çok seviyorum. Tahmin bile edemeyeceğin kadar çok.”

Başını kucağıma koyup kollarını belime doladığında ona gülümsedim. “Ben de seni seviyorum, Dion. Tahmin bile edemeyeceğin kadar çok.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Bencillik ettim, meleğim. Senin için de zorlu bir gün olduğunu bilmeme rağmen senden beni rahatlatmanı istiyorum.”

Başımı iki yana sallayarak ona daha sıkı sarıldım. “Hiç de bile,” dedim. “Bu harikaydı. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Lütfen ânı bozma. Suçluluk duygunun yıllarca unutamayacağım bu deneyime leke sürmesine izin verme.”

Dion başını kaldırıp gözlerimin içine baktı, bakışları asla doymayacağım bir duyguyla dolup taşıyordu. “Annene bir teşekkür borçluyum,” dedi usulca. “Şimdiye dek ona sadece beni affetmesi için yalvarıp durdum ama artık ona teşekkür de etmem gerek. Bana *seni* bahsettiği için. Yemin ederim onu hayal kırıklığına uğratmayacağım, Faye. Her gün sana layık olabilmek için elimden geleni yapacağım. Senin için, bizim için mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğim.”

Saçlarını geriye tarayıp başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey yapmana gerek yok,” dedim. “Zaten bana fazlasıyla layıksın, Dion. Hep öyleydin.”

Sözlerime inanmıyormuş gibi görünse de hayatımın geri kalanını onu buna ikna ederek geçirecektim. Uğruna savaşmaya değer biri olmadığını sanıyordu ve tek isteğim ona yarıldığını kanıtlamaktı.

DION

Ofisimin kapısı dan diye açıldığında başımı kaldırdım ve içeri büyükannem girdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Her zamanki sert ifadesi bugün yerini şefkat ve endişeye bırakmıştı. Karşımda acımasız aile direğimizi değil de eskiden tanıdığım büyükannemi bulmak tuhaftı.

“Dion,” dedi ben koltuğumdan kalkarken. “Annenle babanın anma töreninde gözlerimiz seni aradı. Keşke gelebilseydin, canım.”

Bakışlarımı kaçırıp onu başımla onayladım. “Seneye belki,” diye mırıldandım. Yıllardır aynı şeyi söylüyor olsam da bu kez ciddiydim. Faye yanımda olduğu müddetçe kardeşlerimin ardı arkası kesilmez hikâyelerini anne babamla daha fazla anı biriktiremeyecekler diye vicdan azabı çekmeden dinleyebilirdim.

Büyükannemi ofisimin oturma alanına götürürken buraya neden geldiğini çözmeye çalıştım. Her ne kadar şaşırtıcı olsa da düğünümünden beri sesi soluğu çıkmamıştı. Ares’le Luca’nın anlattıklarından sonra ilişkimize burnunu sokup durmasını beklemiştim. Belki de harekete geçmek için uygun ânı kolluyordu. Yanında gardımı indirecek kadar aptal değildim.

Sessizliğine daha fazla dayanamayıp, “Senin için ne yapabilirim, büyükanne?” diye sordum en sonunda. Düşüncelere

dalıp gitmiş gibiydi, neden burada olduğunu o da bilmiyordu sanki. Enikonu düşünmeden bir işe kalkıştığını hiç görmemiştim, hâli tedirgin ediciydi.

“Duyduğum kadarıyla Faye’in babası hastanedeymiş, kırılmamış kemiği kalmamış,” dedi nihayet. “Olanları hatırlamadığını söylüyormuş. Ne tuhaf, değil mi? Madenlerinin de tam ortadan kaybolduğu gün çökeceği tutmuş.”

Onu başımla onayladım. “Benim de kulağıma geldi. Ne talihsizlik.”

Büyükannem gözlerini kıstı. “Silas Sinclair’in konuya dair hiçbir şey bulamaması da bir o kadar ilginç.”

Dudaklarımı büzüp onu başımla onayladım. “Öyle. Gerçi sen de biliyorsun, Silas hep kendi bildiğini okur. Sana katılmıyorsa sözünü dinlemez.”

Büyükannem kollarını göğsünde kavuşturup bana sert bir bakış attı. “Kes zırvalamayı,” diye çıkıştı. “Ne oldu? Ne yaptı da adamı ölmekten beter ettin?”

Bakışlarımı kaçırıp derin bir nefes aldım. “Bunu anlatmak bana düşmez, büyükanne. İnan bana, bunu fazlasıyla hak etti. Sadece yıllardır Faye’in konserlerden aldığı paraya el koyduğunu ve onu beş kuruş kazanmadığına inandırdığını söyleyebilirim. Onu maddi açıdan kendine bağımlı hâle getirmiş ve kısa süre öncesine kadar her hareketini kontrol etmeye çalışıyordu.”

Sanki en büyük korkularının gerçek olduğunu öğrenmiş gibi yüzü düştü ama daha yaptıklarının yarısını bile bilmiyordu. “Faye’i korumaya çalıştım. Nişanlanmanızı anneleriniz istemişti ama ikiniz de evlenecek yaşa gelene kadar bunu dillendirmeme niyetindeydiler. Faye’le aramdaki bağ kopmasın diye onunla evleneceğini açıkladım.”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve elinin titrediğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. “Faye’in babası hep katı bir adamdı. Annen de ben de onu hiç sevmezdik. Felicity’le ebeveynlerini kaybettiğimizde Faye’e ne olacağını bilemedim,

endişelendim. Ailemizle ilişkisini sağlam tutmanın tek yolunun sizi nişanlamak olduğunu düşündüm. Ona çaktırmadan gözümü üzerinde tutmak, büyürken ona destek olmak istedim. Jimmy paragözün tekiydi ve teklifimi duyunca Faye’i el üzerinde tutar sandım. Yanılmış mıyım, Dion? Yaptıklarım ona faydadan çok zarar mı vermiş?”

Öylece büyükanneme baktım, zihnimde düşünceler dört dönüyordu. Araya girmeseydi Jimmy, Faye’i bir piyanist olmaya zorlar mıydı? Belki küçükük yaşta onu ders almaya zorlamazdı ve Faye daha normal bir çocukluk geçirirdi.

Karakteri değişmezdi elbette. Eninde sonunda kızını kullanmanın bir yolunu bulurdu ve büyükannem olmasa Faye’i o evden kurtaramazdık. Kendimi bildim bileli farklı ihtimalleri düşünüp dururdum ama değiştiremeyeceğimiz geçmişten ziyade içinde bulunduğumuz zamana odaklanmanın çok daha önemli olduğunu yeni yeni fark ediyordum.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Keşke sana verecek bir cevabım olsa, büyükanne. Ben de kendime defalarca aynı soruyu sordum.”

Bakışları yüzümde gezindi ve titrek bir nefes aldı. “Her şeyin fitilini ben ateşledim ama niyetim sizi mutsuz etmek değildi.” Bakışlarını yere dikip başını iki yana salladı. “Her şeye burnumu soktuğumu düşünüyorsun belki ama her şeyi sen ve kardeşlerin için yapıyorum. Yıllar içinde Faye’le birlikte olmanın seni iyileştireceğine, geçmişini arkada bırakmanın yolunu onda bulacağına ikna oldum. Her şeyi daha beter edeceğim aklımın ucundan geçmedi ama tam da öyle yaptım, değil mi?” Ayağa kalkıp içeride volta atmaya başladı.

“Hayır, yapmadın,” diye mırıldandım kısa bir sessizliğin ardından. “Bunu itiraf etmekten her ne kadar nefret etsem de... onunla mutluyum, büyükanne. Yalanlarla gözünü boyamayacağım, geçmiş hâlâ yakamı bırakmış değil. Ama Faye sayesinde daha rahat nefes alıyorum. Onunla olmak bana bir

amaç veriyor. Hiç de sandığım gibi biri olmadığını gördüm. Onun için daha iyi bir adam olmak istiyorum.”

Büyükannem bana döndü, gözlerinde ufak bir rahatlama vardı. “O da aynı şeyleri hissediyor mu? Onu kurtarmak istemiştin, Dion, acı çektirmek değil. Babası hakkında anlattıkların doğruysa ondan ne farkımız var ki? Koyduğum kurallar sizi yakınlaştırmak içindi, muhtemelen hayatı boyunca olduğu gibi sıkboğaz etmek değildi.”

Bir an için dalıp gittim, güvensizliklerim gün yüzüne çıktı. “Beni sevdiğini söylüyor ve sanırım ona inanıyorum. Sandığım kadar mutlu mu bilmiyorum ama yalanlarının her birini gerçeğe dönüştürmek için yapmayacağım şey yok.”

Büyükannemin yüzü öyle müthiş bir acıyla doluydu ki ona bakamıyordum. “Dion,” dedi usulca. “Seni anlamamıza uymaya zorlamayacağım. Birlikte gerçekten mutluysanız buna en çok ben sevinirim ama değilseniz...” Kollarını göğsünde kavuşturup arkamdaki pencereden dışarı baktı. “Babasının yaptığını yapamayız.”

Midem kasıldı, sırtımdan bir ürperti geçti. “Ne demek istiyorsun, büyükanne?”

Dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bunun ikinizin de yararına olacağını düşünüyorsanız boşanmanıza müsaade edeceğim demek istiyorum. Hiçbir zaman Faye’in canını yakmak istemedim ve seni bu evliliğe zorlayarak tam da bunu yaptığımı düşünüyorsan hatamı telafi etmek için elimden geleni yapacağım.”

İçimi dolduran saf, katıksız korkuyla öylece kalakaldım. Faye’e bir seçim şansı versem beni seçer miydi?

Hayır. Hiç sanmıyordum.

Elli Dört

FAYE

Dion'un saatlerdir bir o yana bir yana yüzdüğü havuza yaklaşırken içimi bir heyecan sardı. İkimizin de boş olduğu hafta sonları nadiren denk geliyordu. Buna rağmen Dion bahane üstüne bahane uydurup sabahtan beri benden kaçmıştı.

"Dion?"

Başını kaldırdığında gergince gülümseyip havlunun yere düşmesine izin verdim ve elimde bir şişe şampanyayla havuzun başında çıtırçıplak kaldım.

"Siktir," diye inledi Dion. Aç bakışları vücudumda gezinirken doğrulup bana doğru yaklaştı.

"Sana katılabilir miyim?"

Gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadan beni başıyla onayladığında sırtımdan kendimi alamadım. İçime su serpildi, tedirginliğimin bir kısmı duruldu. İkimiz de sık sık işlerimiz yüzünden meşgul oluyorduk ama son birkaç gündür tavırlarında bir farklılık vardı. Belki nedeni anne babasının ölüm yıl dönümünün hüznünü hâlâ üzerinden atamamış olmasıydı ama içimden bir ses daha fazlası olduğunu söylüyordu. Aramızda daha önce orada olmayan bir mesafe vardı ve bunu aşmayı kafaya koymuştum.

Dion elimi tutup ısıtmalı havuzumuza girmeme yardım ederken sııttım. “Şampanya, ay ışığı ve güzeller güzeli karım,” dedi kollarını belime dolayarak. Bacaklarımı hemen beline sarıldığımda bana gülümsedi. “Öldüm de cennete mi geldim?”

“Seni özledim,” diye mırıldandım.

Yüzü bir an için düşse de hızlıca toparlanıp zorla gülümsedi. Bu alıştığım gamsız, alaycı gülümsemesi olmasa da haftanın başından beri bana sunduklarının en iyisiydi. “Ben de seni özledim, meleğim,” diye fısıldadı.

Dion havuzun kenarına bıraktığım şişeye uzanırken ona sıkıca sarıldım. “Aklıma Hawaii geliyor,” dedim. “Biliyor musun? İlk kez o gün şampanya içmiştim.”

Kıkırdadı. “Öyle mi? İlk deneyimini benimle paylaşmış olmandan gurur duydum.”

Bakışlarımı tembel tembel vücudunda gezdirdim. “Bütün ilklerimi seninle paylaştım, Dion. Kayda değer olanların hepsini.”

Gülümsemesi yine kaybolup gitti ve dikkatini kadehlere çevirdi. “Al bakalım,” dedi usulca.

Normalde şerefimize kadeh kaldırırdı ama bugün bardağını doğruca dudaklarına götürüp içkisinin yarısını kafasına dikti. Tek kaşımı kaldırıp ben de kendi şampanyamdan bir yudum aldım. Tam onu bırakıp geri çekilmeye yeltenmişim ki havuzun ayakta duramayacağım kadar derin olduğunu hatırladım.

Keskin bir nefes verip çırpınmaya başlamamla kadehimdeki şampanya havuza sıçradı. Dion bir kahkaha patlatıp beni kendine çekti. Alnını benimkine bastırıp, “Çok tatlısın,” diye mırıldandı.

“Hiç komik değil,” diye azarladım onu. Ne var ki Dion bana sııtmaya devam etti, gözleri neşeyle parıldıyordu.

“Biraz komik, bebeğim.”

Dudaklarımı büktüğümde gözleri karardı. Yumuşak, muhtaç iniltiyle elimi saçlarımın arasından geçirdim. Dion vücudumu

sertçe kavrayıp dudaklarıma yapıştı, o da aynı aciliyet hissiyle dolup taşıyor olmalıydı.

Sırtım havuzun duvarına yaslandığında kasıklarını benimkilere bastırıp ağzıma inledi, ereksiyonunu hissetmemek imkânsızdı. Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. Kendimi tutamayıp gülümsedim. Aramızda bir sorun olduğundan endişeleniyordum ama bu öpücük... tam da ihtiyacım olan şeydi.

“Tekrar deneyelim,” diyerek şişeye uzanıp şampanyamızı tazeledi. Kadehlerimizin hâlâ elimizde olması bir mucizeydi.

Bardağımı manidar bir tavırla ona doğru kaldırdım. “Bize,” dedim sertçe.

Dion gülümseyerek kadehini benimkine vurdu. “Bize, meleşim.”

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan şampanyasını dudaklarına götürüp bir yudum aldığı anda her şey yoluna girmiş gibi geldi.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım bir çırpıda. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, nedenini çözemesem bile onu rahatlamak için yanıp tutuşuyordum.

Dion kadehini havuzun kenarına bırakıp kollarını iki yanına koydu. “Ben daha çok, Faye.”

Tereddütle yüzüne uzanıp bir tutam saçını yüzünden çektim. “Neyin var, Dion? Üzgün gibisin. Kendini daha iyi hissetmen için yapabileceğim bir şey var mı?”

Başını iki yana salladı. “Yanımda ol,” diye fısıldadı. “Sadece yanımda ol.”

Onu dikkatle inceledim. “Hiçbir yere gitmeye niyetim yok.”

Dion bir an için bakışlarını kaçırdı, tekrar bana baktığında gözlerinde tam olarak anlamlandıramadığım bir şey vardı. “Peki gidebilecek olsan nereye gitmek isterdin? Ben olmasam, evlenmemiş olsak hayatın nasıl olurdu, bebeğim?”

Dudağımı ısırıp sorusunu düşündüm. “Hep hayalini kurduğum birkaç şey var ama... bence hepsini gerçeğe dönüştürebiliriz. Birlikte.”

Gözleri hafifçe genişledi, bakışları umutla doldu. Üzerindeki kara bulutlar dağılıvermişti sanki. Hâline gülümsemekten kendimi alamadım. Mesele bu muydu? Evliliğimiz yüzünden, bize koydukları kısıtlamalar yüzünden mi endişeliydi?

“Bana en çılgın hayallerini anlat, Faye. Hepsini bilmek istiyorum.”

Kadehimi onunkinin yanına bıraktım ve kollarımı boynuna dolayıp başımı gökyüzüne kaldırdım. “Hep İtalya’da dondurma yemek ve Trevi Çeşmesi’ne bir bozukluk atmak istemişimdir. Dileğim bile hazır.”

“Öyle mi? Neymiş peki?”

Usulca kıkırdayarak başımı iki yana salladım. “Söyleyemem yoksa gerçek olmaz.”

Dion eğilip dudaklarını boynuma sürttü. İşini kolaylaştırmak için havuzun kenarına yaslandım, endişem artık tamamen geçmişti. “Başka, güzel karıcığım?”

“Yağmurun altında dans etmek istiyorum. *Seninle*. Trenle Avrupa’yı gezip manzaranın tadını çıkarmak istiyorum. Uçmayı sevmiyorsun zaten, ikimiz için de ideal olur.”

“Harika olur,” diye fısıldadı kulağımı hafifçe dişleyerek. Ürperip belindeki bacaklarımı sıktım, kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi. “Başka?”

“Eyfel Kulesi’ni ve Berlin Duvarı’nı görmek istiyorum. Tarihi kalıntıların arasında yürüdüğümü düşünmek bile içimde hayranlık uyandırıyor.”

“Daha başka?” Elini bacaklarımın arasına kaydırıp beni kışkırtmaya başladığında inledim, dokunuşu nazik ve dikkatliydi.

“Amsterdam’da bisiklet sürmek ve üzerinden geçtiğimiz her kanalda seni öpmek istiyorum. Bütün yerlilerin nefret ettiği o

sinir bozucu turistlerden olmamız umurumda bile değil, her anın keyfini çıkaracağım.”

Dion kıkırdarken mayosunu kalçasından aşağıya çektim, parmaklarından daha fazlasını istiyordum. Ona daha yakın olmam gerekiyordu. Yanı başımda olmasına rağmen aramızda aşılmaz mesafeler varmış gibi hissediyor ve nedenini çözemiyordum.

Onu girişime hizaladığımda Dion keskin bir nefes verip geri çekildi, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. “Hayallerini kendi hayallerim yapmamı gerçekten sorun etmiyor musun? Kendin için düşlediğin geleceğin bir parçası olabilir miyim gerçekten?”

“Evet,” dedim kendimden emin bir sesle. Tekrar aletine uzanıp başını içime kaydırdım, onun da bana çaresizce ihtiyacı olduğunu apaçık ortadayken benden kaçmasına müsaade edemezdim. “Evet, Dion. Hepsini seninle gerçeğe dönüştürmek istiyorum.”

İnleyerek hafifçe içime girdi, hâlâ kendini tutuyordu. “Bana emin olduğunu söyle, Faye. İkimiz de yaşlanıp buruşana kadar hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini söyle. Hayallerinin hepsini bir bir gerçeğe dönüştüreceğim, yeter ki benimle kal.”

Yüzünü avuçlarımdan arasına alıp gözlerinin içine baktım, çaresizliğini ve güvensizliğini inceledim. “Eminim,” dedim. “Seni hayatımızın geri kalanı boyunca istiyorum, Dion. Sonuna kadar seninle olmak istiyorum.”

Dudaklarını ısırdı, kesik nefesler alıp veriyordu. Sözlerimde samimi olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi beni süzdü ama tek bir şüphe kırıntısı bulamadı. “Seni asla bırakmayacağım, Faye. Yalvarsan bile.”

“Güzel,” diye mırıldandım. “Ben de onu istiyorum ya.”

Tek hamlede içime girdiğinde dudaklarından yüksek sesli bir inilti döküldü, gözleri saf zevkten odağını kaybetti. “Benimsin,” diye homurdanarak neredeyse tamamen geri çekildi. “Sa-

dece benim.” Sertçe gerisin geri içime döndüğünde boğazımdan alçak sesle, muhtaç bir inilti kaçtı. İçimi güven ve rahatlamayla dolduran dokunuşlarındaki ihtiyacı hissetmemek imkânsızdı.

“Seninim,” diyerek dudaklarımızı buluşturdum. Bundan, bizden asla bıkmayacaktım. Tüm hayallerim onun yarattığı gerçekliğin karşısında sönük kalıyordu. Keşke bunu o da görebilseydi.

DION

Windsor Staccato Vakfı'nın bulunduğu binaya baktım. Yıllardır vakfa adım atmaktan var gücümle kaçmış olsam da karım burada buluşmak isteyince ona hayır diyememiştim. Dışarıda bekleyebilirdim ancak onu görmek için sabırsızlanıyordum. Yanında olabilecekken burada geçirdiğim her saniye gözüme israf gibi görünüyordu.

İçeriye adım attığımda midem kasıldı, içerisi hiç değişmemişti. Bir an için sınıflardan birine dalsam karşımda yüzlerinde kocaman gülümsemeleriyle ders veren annemi ya da Felicity teyzeyi bulup bulmayacağımı merak ettim. Burası onların mutluluk kaynağı olmuştu ve artık Faye için de aynı işlevi görmesi şaşırtıcı değildi.

Kulağıma gülüşmeler ve berbat çalınan birkaç nota geldiğinde duraksadım. Yıllar geçse de bazı şeyler hiç değişmiyordu. Annelerimiz Faye'i burada görse ne düşünürdü acaba? Miraslarını devraldığı için karımla gurur duyarlar mıydı?

Buraya adım atmak uzun zamandır ödümü koparıyordu, kendimi vicdan azabımın beni öldüreceğine bile inandırmıştım. Ne var ki şimdi yüzümde bir gülümsemeyle güzel karımı izliyordum. Hiçbir şey Faye'in piyanosunun başındaki hâliyle kıyaslamazdı.

Başını kaldırıp karşısında beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Dion!”

Çocukların her biri merakla bana döndü. Birkaç küçük oğlanın bana pis pis baktığını fark ettiğimde kıkırdamaktan kendimi alamadım. Eh, Faye’in fena çekici bir öğretmen olduğu inkâr edilemezdi, hâliyle bu masum aşkları için onları suçlayamazdım.

O taburesinden kalkarken ben de içeriye girdim, onunla sınıfın ortasında buluştum. “Geldiğine inanamıyorum. Dışarıda beklersin sanmıştım. İçeri gireceğini...” Cümlesini tamamlamayıp dudaklarını birbirine bastırdığında sııttım. Benim tatlı, şefkatli, düşünceli karım. Onu hak edecek ne yapmıştım?

“Umarım dersi bölmüyorumdur?”

Başını iki yana sallayıp elimi tutarak beni piyanosuna doğru sürükledi. “Çocuklar,” dedi. Dudakları öyle kocaman bir gülümsemeye kıvrılmıştı ki sınıftakiler ona aynı şekilde karşılık verdi. “Kocam Dion Windsor’la tanışın.”

Birkaç kız kendi aralarında kıkırdaştığında yanaklarımın kızardığını hissettim. Bugünkü dersin belli bir yaş grubu yokmuş gibiydi ve çocukların bakışları beni huzursuz ediyordu.

“Biz de *Für Elise*’i öğreniyorduk,” dedi. “Klasiklerden biri olmasının yanı sıra girişi oldukça kolay.” Tekrar sınıfa döndü. “Kocamın maharetini görmek ister misiniz? Yıllardır piyano çalmadı ama eminim altından kalkacaktır. Hem o bu parçayı baştan sona çalabilirse bundan böyle ağzınızdan tek şikâyet daha duymak istemiyorum!”

Faye tezahüratlar ve alaycı sözler eşliğinde beni tabureye sürükledi, sınıfın heyecanı huzursuzluğumu biraz olsun dindirmişti. Öğrencilerin yarısı öğretmenlerinin onlara daha kolay bir parça vermesi için başarısız olmamı umuyor, kalanlarsa – muhtemelen sadece onun mutlu olması için– başarılı olmamı istiyordu.

Ben dalgın dalgın tuşlara bakarken Faye de bana bakıyordu. “Lütfen?” diye mırıldandı, gülümsemesi ufak bir teredditle doluydu.

Onu başımla onaylarken kalbim tekledi. Yüzündeki gülümsemeyi soldurmamak için yapmayacağım bir şey yoktu ama benden istediği şeyin farkında olduğunu sanmıyordum. Belki de farkındaydı ve sadece biraz iteklenmeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Beethoven’ın klasikleşmiş parçasını çalmaya başladım, parmaklarım bir zamanlar olduğu kadar kıvrak olmasa da kolayca dökülen notalarla nefesim kesildi. İstirabımı dindirmek için sarhoş kafayla çala çala ayıkken müziğe kapılıp gitmenin ne harika bir his olduğunu unutmuştum. Zihnim duruldu, bütün endişelerim uçup gitti ve geriye yalnızca Faye’in omzumdaki eliyle benden çalmamı istediği şarkı kaldı. Bana ne yaptığının, benim *için* ne yaptığının farkında bile değildi.

Son nota içeride çınladığında çocuklardan alkış sesleri yükseldi. Faye bana öyle müthiş bir şefkatle bakıyordu ki istesem gözlerimi üzerinden alamazdım. Bu kadına duyduğum sevgi öyle muazzamdı ki onun için yapmayacağım şey yoktu.

“Yirmi yılı aşkın süredir böyle çalmamıştım,” diye itiraf ettim, ben bile yaptığım şeye inanamıyordum. Bunun ne kadar heyecan verici bir şey olduğunu unutmuştum.

Faye’in gözleri tam olarak adını koyamadığım bir şeyle parıldadı. “Seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadı. “Birlikte beste yaparken piyano çalmayı özlediğini hissetmiştim ama hayır diyeceğinden emindim.”

Başımı iki yana sallayarak, “Diyemezdim,” dedim.

“Neden?”

Yüzüne uzanıp nazik bir hareketle saçını yüzünden çektim. “Çünkü sen istedin.”

“Bu kadar mı yani?”

Onu başımla onayladım. “Senin için her şeyi yaparım.”

Bana doğru eğilip dudaklarını hafifçe, şefkatle benimkilere sürttüğünde iç geçirerek dudaklarımızı birleştirip onu tembel tembel öptüm. Çocukların alaycı sözleri ve bağırışları bile beni ondan ayıramazdı. Hiçbir şey ayıramazdı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Sırıttım. “Ben daha çok.”

Faye geri çekildi, kıpkırmızı yanaklarıyla hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu. Tanrım, abayı fena yakmıştım, değil mi? Kalbim de ruhum da çoktan onundu.

Sınıfa dönüp kocaman bir gülümsemeyle, “Bugünlük bu kadar,” dedi. “Dediğim gibi, bundan böyle tek şikâyet duymayacağım! Haftaya tekrar aynı parça üzerinde çalışacağız!”

Bir bir dışarı çıkan çocukların sızlanışlarını duymazdan geldi ve son öğrenci de çıkıp kapıyı arkasından kapattığında dudaklarım muzır bir sırıtışla kıvrıldı. Kollarımı beline dola-
yarak, “Biliyor musun?” diye mırıldandım. “Hep bir öğretmeni becermek istemişimdir. Ne dersiniz, Bayan Windsor?”

Faye’in dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. Göğsüme vursa da kararan gözleri dikkatimden kaçmadı. Gerçekten de her şeyiyle benim için yaratılmıştı. “Deli misin sen?” diye çıkışsa da vücudunu benimkine bastırmaktan geri durmadı.

“Evet,” diyerek dudaklarımı onunkilere sürttüm. “Sana deliyim, sevgili karıcığım.”

“Basılacağız,” dediğinde bir öpücükle onu susturdum.

“O hâlde uslu bir kız olup ses çıkarmasan iyi edersin, me-
leğim. Bunu yapabilir misin?”

Dudağımı ısırıp hemen ardından üzerinde dilini gezdir-
diğinde inledim. “Evet,” diye fısıldadı. “*Evet.*”

Benim mükemmel karım. Sanırım kendimi hiç bu ka-
dar mutlu hissetmemiştim. Faye’in de aynı şekilde hissettiğini umuyordum.

DION

Gözlerimi telefonumun ekranından ayırmadan elimi kaldırdığımda toplantı odasına bir sessizlik çöktü. Bu Lex'in son beş dakika içinde üçüncü arayışıydı. Bir sorun olmalıydı.

"Buna bakmam gerek. On beş dakika ara verelim."

Yöneticilerim beni başıyla onaylayıp yavaş yavaş odadan çıkarken çağrıyı yanıtladım. "Ne oluyor, Lex?"

"Haberı duydun mu?" diye sordu telaşlı bir sesle.

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Kimse önemli bir şey olduğunu söylemedi," dedim temkinli bir tavırla.

"Gerçek haberleri demiyorum, ahmak herif. Dedikodu haberlerini diyorum."

"Uzatma da sadede gel," dedim sertçe. "Saçma sapan bir dedikodu haberı yönetim kurulu toplantımı bölecek kadar önemli madem."

"Celeste nişanlanmış. Clifton Emerson'la."

"Hasıktır."

Lex iç geçirdi. "Aynen öyle. Zane'e ulaşamıyorum ama telefonundan yerini bulmaya çalışıyorum."

Koltuğumdan kalktım. "Peki, ofisten hemen çıkıyorum. Ani bir poker gecesi düzenliyoruz sanırım?"

“Ben de öyle düşündüm. Perişan hâlde olmalı. Celeste ansızın geri döndüğünde bile aklını kaçırmıştı. Ayrıldıklarında Zane bir daha karşısına çıkmaması konusunda onu uyarmıştı ama artık sadece *geri dönmekle* kalmayıp bir de en büyük rakibiyle evleniyor. Gel de kafayı yeme.”

“Ateşle oynuyor,” diye mırıldandım özel asansörüme doğru yürürken. “Ne yapacağız?”

“Bilmiyorum. Tehditlerine rağmen Zane hiçbirimizin ona el sürmesini istemiyor. Bilmiyorum. Belki onu nihayet aşmıştır. Geçmişini ardında bırakmanın vakti geldi de geçiyor bile. Celeste gerçekten nişanlandıysa... eh, bunu yapmaktan başka çaresi kalmayacak sanırım.”

Alabama binerken başımı iki yana salladım. “Hiç sanmıyorum,” dedim. “İkimiz de bunun o kadar basit olmayacağını biliyoruz.” Zane, Celeste’ten ayrılmadan hemen önce onunla evlenmesine izin vermesi için büyükanneme yalvarmıştı. Onu gerçekten seviyordu. Bir kenara çekilip hiçbir şey yapmadan oturması mümkün değildi.

“Yerini buldum,” dedi Lex, hissettiği rahatlama sesine yansıyor. “Xave onu alacak. Ares’le Luca da çoktan yola çıktı, bana geliyorlar. Zane konuyu açmamızı istemeyecek ama bir şeyler yapmamız gerek. Onu kendi hâline bırakırsak pişman olacağı bir şeye kalkışır.”

“Katılıyorum,” dedim, benim de aklıma başka bir çözüm gelmiyordu. “Hikâyenin tamamını biliyor musun?”

Lex bir an tereddüt etti. “Hayır. Sormaya niyetlendim ama özel hayatına burnumu sokuyormuş gibi görünmek istemedim. Hazır olduğunda anlatacağını düşündüm. Ya sen?”

İç geçirdim. “Al benden de o kadar.”

Lex beni evinin önünde karşıladı. Telefonu kapatıp arabamdan indim. Ares’le Luca da birkaç saniye sonra arkama yanaştı, ikisi de benim kadar endişeli görünüyordu.

“Haberi nasıl karşılayacak sizce? Alaya mı vuracak, sinirlenecek mi?” diye sordu Luca.

Ares’le kıkırdadık. Biz hep bir ağızdan, “Alaya vuracak,” derken Lex, “Sinirlenecek,” dedi.

“İddiaya var mısınız?” dedim.

Lex sırtıttı. “Kazanırsam son icadımın adını Lex-tahta koyacağız.”

İnledim, bu ismi bir ömür duymak istediğimden emin değildim. Bu çok utanç vericiydi. “Anlaştık,” diye mırıldandım gönülsüzce. “Ama ben kazanırsam o ismi bir daha anmayacaksn.”

Lex itiraz etmek üzere ağzını açsa da Xavier, yolcu koltuğunda zorla oturuyormuş gibi duran Zane’le yanıma yanaştığında duraksadı.

“Ne bok yemeye toplastınız?” dedi Zane sahte bir gülümsemeyle. “Müdahale toplantısı mı yapıyoruz?”

Bakışlarını Ares’e çevirip parmağını abimize doğrulttu. “Rave’ın Silas’la çıktığını öğrendiğinde sinir krizi geçirdin, o sıralar *ablasıyla nişanlı olmandan* bahsetmiyorum bile.” Ardından Luca’ya dönüp tek kaşını kaldırdı. “*Sen* peki? Val istifa edip başka bir adamla randevuya çıktığında neredeyse salya sümük ağlayacaktın. Aklını kaçırdın.” Sıra bana geldiğinde gerildim. “Ağzımı hiç açtırma, Dion. Karın eski sevgilisiyle konuştu diye telefonunu okyanusa fırlattın. Daha evlenmemiştiniz bile. O aptal ağzınızdan çıkacak hiçbir şeyi duymak istemiyorum.”

Lex’e bir bakış attığımda omuzlarını silkti. İkimiz de haklı çıkmıştık sanırım. Tam olarak öfkeli ya da alaycı sayılmazdı. Konuyu bize çeviriyordu.

Xavier ellerini önünde kaldırarak, “Yani,” dedi. “Lex’le—”

“Kapa çeneni,” diye çıkıştı Zane. “Senin burada ne işin var ki zaten? Poker gecelerimize nasıl dâhil oldun? *Neden* dâhil oldun? Birbirinden şahane kişiliklerimize mi bayılıyorsun?

Dion'un arkadaşısın, tamam ama neden o Londra'dayken bile poker gecelerimizden hiç eksik olmuyordun?"

Xavier gerildi, kollarını göğsünde kavuşturup ona sert bir bakış attı. "*Pardon,*" dedi, genelde buram buram etrafına yaydığı tehlikeli havayı dizginlemeye çalışarak. "*Kanka* olduğumu sanıyordum. Aramızdaki ilişki tek taraflı mıydı yani?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama Lex dayanamayıp bir kahkaha patlattığında aramızdaki gerginlik dağıldı. "İyi, tamam. Soru sormayacağız. Oldu mu? Sadece birkaç el poker atıp sarhoş oluruz."

Zane huysuzca homurdansa da Lex'in peşinden içeri girdi. Ucuz kurtulmuştuk. Zane en iyi gününde bile öngörülemeyen herifin tekiyken şu an yalnız kalmamalıydı. Hem kendi iyiliği hem de Celeste'inki için.

İlk birkaç tur boyunca sessiz kalsa da önüne koyduğumuz her kadehi yuvarladı. "Onu hâlâ seviyorsun, ha?" diye mırıldandım en sonunda. Acısını hafifletmek, hatta her şeyi tamamen unutmak istediği ortadaydı. Durumlarımız aynı olmasa da bir zamanlar ben de onun gibiydim. Yıllardır acımdan kaçıyordum.

Başını sertçe kaldırdı, çenesi gerildi. "Hayır," diye çıkıştı. "Ondan her bir zerremle nefret ediyorum. Bir daha gözüme görünürse onu mahvedeceğimi söyledim, biraz akli varsa benden uzak durur."

Ares başını iki yana salladı. "İyi de bu mümkün değil. Emerson'la aynı sosyal çevredeyiz. Ondan kaçman mümkün değil, eninde sonunda karşılaşacaksınız."

Zane başını ağır ağır sallayarak onu onayladı, dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yaptığının bal gibi farkında. O insan müsveddesiyle evlenmek mi istiyor? Hiç durmasın. O herifin soyadını aldığı günü unutulmaz hâle getireceğim. Onu uyardım ama kafasının dikine gitmeyi tercih etti. Merhamet için yalvarana kadar onu paramparça edeceğim. Clifton Emerson bile onu kurtaramayacak."

İçeriye bir sessizlik çöktüğünde viski bardağıma uzandım. Celeste, Zane'e ne yapmıştı? Kardeşim ayrıldıklarından beri bambaşka birine dönüşmüştü. Gördüğüm bu karanlık... Kah-
retsin. İkisini de tek lokmada yutacağından endişeleniyordum.

FAYE

“Neredeyiz?” diye sordum Dion beni uçağın merdiveninden indirirken. Sabah apar topar evden çıkmıştık, nedenini hâlâ bilmiyordum. Havada geçirdiğimiz süreye bakılırsa Avrupa’da bir yerde olduğumuzu tahmin ediyordum ama neresi olduğunu kestiremiyordum.

Dion bana sırıttı. “Göreceksin.”

Pistin kenarına yanaşmış, bizi bekleyen siyah arabaya girerken heyecanını hissedebiliyordum. Gülümsemekten kendimi alamadım. Ne işler çeviriyordu bilmiyordum ama buna kafa yorduğu ortadaydı.

“Geçen hafta eve gelmediğin geceyi telafi mi etmeye çalışıyorsun?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Yüzünde mahcup bir tebessüm belirdi. “Lex’teydim dedim ya. İçkiyi biraz fazla kaçırıp sızdık. Aramızda alt tarafı on dakikalık mesafe vardı.”

Gözlerimi devirdim. “Biliyorum,” dedim. “Sierra, Val’i sakinleştirmek için hepimize güvenlik kamerası görüntülerini izletti.”

Dudakları şaşkınlıkla aralandığında bir kahkaha patlattım. “Hiç öyle bakma,” diye mırıldandım. “Ben istemedim.”

“Açıkçası,” dedi, “onunla evlenecek adama acıyorum. Kendimizi bildik bileli maskaralıklarına alışmış olsak da ara sıra beni şok etmeyi başarıyor.”

Omzumu hafifçe onunkine vurdum. “Sierra’yla evlenecek adam dünyanın en *şanslı* insanı olacak bir kere!”

Dion dudaklarını büzüp başını iki yana sallayarak kavgayı uzatmayacağını belli etti. Akıllı adam. “Tanrım,” diye mırıldandım etrafımdaki manzara anlam kazanmaya başlar-ken. “İtalya’dayız!”

Dion elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Bütün hayallerini gerçeğe dönüştüreceğimi söylemiştim, değil mi? Bunun sıradan bir evlilik olmadığını, sana her zaman hak ettiğin gibi davranmadığımı biliyorum, Faye. Pişman olduğum bir sürü şey var ama bunların yükünü taşımaktan yorul- dum. Bunu seninle istiyorum. İzin verirsen bütün hayallerini kendi hayallerim gibi benimseyeceğim.”

Ona gülümsedim, kabaran duygularım kalbime fazla geliyordu. “Bu, korkunç uzun mesafeli uçuşlara katlanmak anlamına gelse bile mi?”

Dion sıırttı. “Senin için yapmayacağım bir şey yok, me- leğim. Hâlâ anlamadın mı?” Ellerimizi dudaklarına götürüp parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu. Gözlerinde umutsuz bir bakış vardı, bunun beni mutlu etmeye yeteceğin- den şüpheliydi sanki. Bunun umduğumdan çok daha fazlası olduğundan haberi bile yoktu.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım.

Bana gülümsedi ve arabamız bir meydanın önüne yanaştı- ğında pencereden dışarı baktı. “Birazdan daha da çok sevecek- sin, bir tanem.” Arabadan inmeme yardım edip beni göbeğinde bir çeşmenin yer aldığı, etrafı restoranlarla dolu geniş meydana sürükledi. “Arkadaki şu küçük tezgâhı görüyor musun? Ro- ma’nın en iyi dondurması orada satılıyor.”

El ele yürürken ona bir bakış attım, bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum. “İtalya’da dondurma,” diye mırıldandım. O gece havuzda söylediklerimi hatırlamasına şaşırmıştım. Kendimi görünmez hissetmeye o kadar alışkındım ki ağzımdan çıkan her şeyi can kulağıyla dinlemesini hâlâ yadırgıyordum.

Dion’un dudakları içten bir gülümsemeye kıvrıldı. Her şey gerçek dışı geliyordu Onunla evlenme düşüncesi yıllarca ödümü koparmıştı fakat Dion her geçen gün korkularımı biraz daha yok edip arkalarında saf bir güven bırakıyordu.

Birkaç dakika elimdeki dondurmayı hayran hayran izlemeye dalmışken Dion kıkırdadı. “Eriyecek, bir tanem.”

Onu başımla onaylayıp bir ısırık aldım, dondurmanın tadı ağzımı doldururken gözlerim kapandı. “Aman Tanrım,” diye mırıldandım. “Bu hayatımda yediğim en harika şey. *Enfes*.”

Dion kıs kıs güldüğünde geç de olsa videomu çektiğini fark ettim. Hışımla ona uzandım ancak o telefonunu başının üzerine, ulaşamayacağım bir yere kaldırdı. “Yalnız kaldığım gecelerde bunu tekrar tekrar izleyeceğim. Ağzının dondurma yerine aletime sulandığını hayal edeceğim.”

Ona sert bir bakış atmaya yeltensem de bu kadar mutluyken numara yapmak bile güçtü. “İlk fırsatta onu sileceğim,” diyerek geri çekilip dondurmama döndüm. Dion haklıydı, hızla eriyordu ve bu leziz şeyin onun yüzünden heba olmasına izin veremezdim.

“Sadece bu an bile o berbat uçuşa değdi,” diye mırıldandı. Bana attığı bakışlardan asla bıkmayacaktım. Yanımdayken ikimizden başka her şey kaybolup gidiyor, gözleri sadece beni görüyordu sanki. Dion’la evlenene kadar kendimi hiç özel hissetmemiştim.

“Haklıymışsın,” diye mırıldanarak boş dondurma kabımı çöpe attım. “Seni artık daha çok seviyorum. Bunun dondurmaya ya da hayallerimdeki seyahatle bir ilgisi yok ama. Seninle ilgisi

var. *Seni seviyorum*. Tüm bunları yapmasan bile seni sadece sen olduğun için severdim. Umarım bunun farkındasındır.”

Tam bana uzandığı sırada burnuma kocaman bir su damlası düştü ve ne olduğunu bile anlamadan sağanak yağmur altında kaldığımızda dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü.

“Koş!” dedim ancak Dion başını iki yana sallayıp beni kollarının arasına aldı.

“Neden biraz dans etmiyoruz? Sen ve ben, Faye. Burada, Roma’daki boş bir meydanda. Bu dansı bana lütfeder misin, meleğim?”

Bir kahkaha patlattım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. “Seninle mi? Daima.”

Dion belli belirsiz tanıdığım bir melodiyi mırıldanırken bir o yana bir yana salınmaya başladık, ikimiz de sıırıslıklam oluyorduk ama bu, pek de umurundaymış gibi görünmüyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana bakıyordu sadece.

“Bu çok daha güzel,” dedim. “Kurduğum hayaller senin bana yaşattıklarıyla kıyaslanamaz bile.”

Duraksayıp öylece bana baktı, sözlerime inanmakta hâlâ zorlanıyordu sanki. Gerekirse bunları ona hayatımın geri kalanı boyunca hatırlatacaktım. Dion beni kurtarmış, bana can vermişti. Aynısını ben de onun için seve seve yapardım.

Başını bana doğru eğip gözlerini kapatarak dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu, dokunuşu çaresizlik doluydu. Dili benimkine sürtündüğünde inledim, içinde bulunduğumuz anda kayboldum. En çılgın hayallerim bile beni ona hazırlayamazdı.

Geri çekilip kesik bir nefes aldı, alnını benimkine yasladı. “Seni seviyorum, Faye. Bütün hayallerini gerçeğe dönüştürmek istiyorum ama bu yapılması gereken doğru şey mi? Bir seçim şansını hak ediyorsun, bebeğim. Benimle hayallerini arada bir yaşayacaksın, istediğin her şeyi birkaç boş güne sığdırmak zorunda kalacaksın. Çok istediğin gerçek özgürlüğe asla kavu-

şamayacaksın. Hayallerini benim şartlarımla değil, gönlünce kovalamalısın. Konu sen olduğunda bencilin önde gideni olmak istiyorum ama gönlüm buna el vermiyor. Seni kanatlarını kesip atamayacak kadar çok seviyorum.” Yüzüme bakabilmek için hafifçe geri çekildi, gözleri saf ıstırapla dolup taşıyordu. “Gitmek istersen sana engel olmam. Tüm bu... maceralar, seyahatler, istediğin ama yapamadığın her şey senin olabilir. Kaderini kendin belirlemeyi hak ediyorsun. Büyükanneyle konuştum ve istediğin buysa hiçbir bedel olmaksızın boşanmamıza izin verdi. Baban gibi olmak istemiyorum, Faye. Olamam. Sensiz bir hayat düşünemiyorum diye seni kontrol etmeye kalkışmayacağım. Kendi ihtiyaçlarımı değil, seninkileri düşünmek zorundayım.”

Acı dolu ifadesini, çatallanan sesini sindirmeye çalıştım. Bu sözcükleri söylemek bile onu perişan ediyordu sanki. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Öyle ya da böyle günün birinde beni kaybedeceğini düşünüyordu.

“Haklısın,” dedim. “Bir seçme şansını hak ediyorum. Kimse bana böyle bir lütuf sunmadı, biliyorsun.”

Dion beni başıyla onayladı, ellerini üzerimden çekip bir adım geriledi. Yüzüne kondurduğu zoraki gülümseme gerginliğini gizleyemiyordu.

“Her günün her saniyesinde *seni* seçiyorum, Dion. Sen bunu yapmamı istemesen bile. Bu, dünyanın en zor şeyiymiş gibi gelse bile. Daima seni seçiyorum.”

Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, kulaklarına inanamıyordu sanki. Parmak uçlarıma yükselip onu gerisin geri kendime çekerken sıırıtmadan edemedim. Dion beni tekrar kollarının arasına alıp ayaklarımı yerden keserek dudaklarıma yapıştı.

En çılgın hayalim, en büyük dileğim oydu. Bunu fark etmem biraz zaman almıştı sadece.

FAYE

Bana tahsis ettiği iki koruma mahcup tavırlarla oturma odamıza girdiğinde Dion gerildi. “Bay ve Bayan Windsor,” dedi uzun boylu olan.

“Andrew?” diye karşılık verdi Dion kaşlarını sinirle kaldırarak.

Meraklı bakışlarım korumaların arasında gidip geldi. Bu iki adam yalnızca canları istediğinde ortaya çıkıyor, ben onlara herhangi bir şey sormaya fırsat bulamadan gerisin geri ortadan kayboluyorlardı. Dion yalnızca Silas Sinclair için çalıştıklarını söylemişti. Pahalı olduğu her hâlden belli takım elbiselerinin içinde son derece tehlikeli görünüyorlardı.

“Bayan Windsor’ın babasını arazinin dışında yakaladık. Sizinle konuşmak konusunda ısrar ediyor ve izin vermezsek içeri zorla gireceğini söylüyor. Ne yapmamızı istersiniz?”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken kocamın eline uzandım. “Hastaneden çıkar çıkmaz gelmiş olmalı,” diye mırıldandı Dion. “Ne bekliyorduk ki? Birkaç haftadır gıkı çıkmamıştı.” Bana döndü, bir şey dememi beklediği ortadaydı. “Ne yapmak istersin, meleşim? Dilersen onu hemen postalayabiliriz.”

Babamı düşünmek bile omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. Başımı iki yana salladım. “Paparazilere yanlış bir

şey söylemesinden endişeleniyorum. Sanırım... derdi neymiş öğrensek daha iyi olur.”

Dion’un bakışları üzerimde gezindi, ardından beni başıyla onayladı. “Nasıl istersen, aşkım.”

Andrew ve Theo nazik bir baş hareketinin ardından dışarı çıkarken Dion kanepede arkasına yaslandı. “Artık yalnız olmadığınızı unutma, tamam mı?” dedi üzerine basa basa.

Gözlerinin içine baktım, samimiyetini ve sözsüz desteğini hissedebiliyordum. Yüzüme uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasında sıkıştırırken usulca iç geçirdi. “Onu ortadan kaldırmam tek sözüne bakar, biliyorsun, değil mi? Hâlâ çok geç sayılmaz.”

Gözlerim şokla açıldığında beni korkuttuğundan endişelenmiş gibi yüzünü ifadesizleştirip bakışlarını kaçırdı. Onu asla hor görmeyeceğimi, ondan korkmadığımı ne zaman aklına sokacaktı?

“*Faye*,” dedi babam bir zamanlar ödümü koparan o ses tonuyla. Bir an için istemsizce gerilsem de hızla Dion’a sokuldum.

Elimi dizine koyup gülümsedim. “Babacığım. Talihsiz kapkaççının ardından seni iyi gördüğüme çok sevindim.”

Olanları kimseye anlatmamıştı ve bunun tek nedeninin Dion’un tehditleri olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Resmî hikâye bir kapkaççının kurbanı olduğu yönündeydi. Dion’a hiçbir şey sormamıştım çünkü dürüst olmam gerekirse ayrıntıları bilmek istemiyordum.

Ufak da olsa vicdan azabı duymalıydım sanırım ama haberleri okuduğumda tek hissettiğim büyük bir rahatlamaydı. Beni bir kukla gibi oynatan adam birden gözüme o kadar da dokunulmaz görünmemeye başlamıştı.

“*Kapkaç*,” diye tekrarladı, gözleri öfkeyle yanıp kavruluyordu. Bana doğru bir adım attığında Theo elini omzuna koyup sıkıca kavradı. Yüzünün acıyla buruşmasını izledim. Karşısında

kendimi hiç bu kadar uyuşmuş hissetmemiştim. Varlığı içimde korku uyandırmayalı ne kadar olmuştu?

“Bana yaptıklarınız neyse ama madenlerimden ne istediniz? Suçu benim üzerime yıkabileceğini düşünüyorsan delirmişsin demektir. Senin yüzünden sigorta dolandırıcılığıyla suçlanıyorum. Bu yanına kalmayacak.” Dişlerini sıktı, öfkeden titriyordu. “Olacakları sana söyleyeyim. Bana neden olduğun zararın iki katını ödeyeceksin, ben de neden bu hâle geldiğim konusunda salağa yatmaya devam edeceğim.”

Ben bön bön suratına bakarken Dion saçımla oynuyordu, bütün dikkati benim üzerimdeydi. Ona bir kez bile bakmamış olmasının babamın tepesini daha da attırdığını görebiliyordum.

“Elimde yazılı bir belge olmadan şuradan şuraya gitmiyorum. Şartlarımı kabul etmezsen doğruca *The Herald*’ın kapısını çalarım. Eminim Windsor kardeşlerin toplanıp beni bir bir nasıl dövdüklerini, madenlerime bomba yerleştirdiklerini söylerken benimle nasıl alay ettiklerini duymayı çok isteyeceklerdir. Yaptığınız her şeyin bedelini ödeyeceksiniz.”

Dion iç geçirip elinin tersiyle yanağını okşadı. “O bombaları bizzat aldığına dair kanıtlar var,” dedi bana. “Biricik Xavier Kingston’ımız sağ olsun. Bil diye söylüyorum. Konuşsa bile bütün oklar onu işaret edecek. Suçu üzerimize atıp bizi sömürmeye çalışıyormuş gibi görünecek. İlla basına konuşacağım derse hikâyeyi öyle bir evirip çeviririz ki istismarcı, kontrol manyağı şerefsizin teki olduğunu herkes öğrenir ve ağzından çıkan her sözle tabutuna bir çivi daha çakar. Yaralarına gelirsek de bir dünya borcu olduğuna dair istemediğin kadar çok kanıt var. Basından korkmana gerek yok, Faye. Kimse ona inanmayacak.”

Kocamın gözlerinin içine baktım, her şeyi düşünmüş olmasına şaşırmışım. Haklıydı. Babam ne derse desin Windsor Medya arkamızdaydı. Basının yarısı farklı bir şey anlatmaya çalışsa bile istediğimiz gündemi dayatabilirdik. İçimi bir he-

yecan sardı ve dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Kendimi hiçbir zaman acımasız biri olarak görmemiştim ama bir kez olsun gücü elimde tutmak iyi hissettiriyordu.

Dion babamın tehditlerini zerre umursamadan saçlarımı okşamaya devam etti. “Ne diyorsun, Faye? İstedğin her şeyi yapacağım. Madenciler için de hiç endişelenme. Windsor Holding hepsine iş teklif etti.”

Onu başımla onaylayıp sırtımı dikleştirerek babama döndüm. Yıllarca bana çektiemediği acı kalmamıştı, beni aşağılamış, iradesine boyun eğdirmiş ama sonunda benim merhametime kalmıştı.

“Nezaketini babam için heba etmişsin,” diye mırıldandım. “O kendi hayatına değer vermezken biz neden verelim?”

Dion kahkaha attı, göğsünden yükselen alçak sesli güm-bürtü yüzümü güldürdü. Gözleri öyle müthiş bir gururla dolup taşıyordu ki dayanamayıp bakışlarımı kaçırdım.

“Onu daha fazla görmek istemiyorum, Dion. Bir daha karşıma çıkmasın. Tehdit edilmekten, sömürülmekten bıktım usan-dım. İstedğini verirse daha da yüz bulacak. Benden bu kadar.”

Beni başıyla onaylayıp eğilerek alnıma tatlı bir öpücük kondurdu. “Hay hay,” dedi.

Geri çekildiğinde gözleri karardı, acımasızlıkla doldu. Bu çift kişilik çok tuhaftı. Benim yanımdaki adamla dünyanın geri kalanının gördüğü adam birbirine taban tabana zıttı.

“Karımı duydunuz. Onu evimizden de hayatımızdan da çıkarın. Siktirip gitmesine izin verin ama bana kulak asmayıp tekrar karımın karşısına çıkmaya kalkışırsa onu *temelli* ortadan kaldırın.”

DION

Toplantı odasındaki masanın üzerinde parmaklarımla ritim tutarak Londra'nın boktan havasına bakıyordum. Evde karımın dizinin dibinde olacağım yerde dünyanın öteki ucunda, Sierra'nın saçma sapan bir anlaşması için pazarlık yapıyordum. Ne diye burada bir ofis bloku satın almak istiyordu ki?

“Ne yazık ki teklifinizi kabul edemeyiz, bir orta noktada buluşacağımızı umuyorum,” dedi şirketin CEO’su. Maggie? Margaret? Adı her ne boksı işte. “Yarın yeniden bir araya gelmeye ne dersiniz? Detayları bir akşam yemeğinde konuşabiliriz belki.”

Bana olan bakışları sinirimi bozuyordu. Eskiden buna aldırmazdım, hatta kârlı anlaşmalar koparmak için cazibemi kullanmaya alışkındım. Ama bu Faye'den önceydi. Artık karşımdaki kadına gülümsersem yüzünde belirecek hayal kırıklığından başka bir şey düşünemiyordum.

Yerimden kalkıp iç geçirdim. “Hayır,” dedim. “Teklifimizi cazip bulmadığınıza üzüldüm. Windsor Holding sizinle çalışmayı çok isterdi fakat bu şimdilik mümkün görünmüyor.”

Tokalaşmak için elimi uzattığımda yüzünden belli belirsiz bir panik geçti. Belli ki teklif ettiğim ücreti kabul etmeden önce beni biraz uğraştırmak istemişti ancak kimsenin gönlünü eğleyecek hâlîm yoktu.

Aklım sürekli Faye'e kayıp duruyordu. Evden çıktığımda iyi görünüyordu ama babasının evimize gelmesinin onu sarstığının farkındaydım. Kapıları ve pencereleri birkaç kez kontrol etmesi, en ufak şeyden bile irkilmesi dikkatimden kaçmamıştı. Jimmy'nin bir tür misillemeye kalkışmasını bekliyor gibiydi, bu yüzden yanında olup onu rahatlatmak istiyordum.

Mathilda? Marjory? Artık adı her neyse gönülsüzce elimi sıkarken sekreterimin hoşnutsuz bakışlarını görmezden geldim. Canım istediğinde eve, karımın yanına bile dönemiyorsam milyarder olmanın anlamı neydi ki? Sırf aileme karşı bir sorumluluk hissettiğim için bu işlere koşturuyordum ve beni anlayışla karşılayacaklarından emindim. Ofis blokunu kaçırmak Sierra'nın umurunda olmazdı... Xavier haberi alıp anlaşılmaya atlamazsa tabii. Tek yapmam gereken iğneleyici laflarıyla kız kardeşimi sinirlendirmeyeceğinden emin olmaktı. Xavier'ın bu hayattaki en büyük zevki onunla uğraşmakmış gibi görünüyordu, belki de bunun nedeni bir kız kardeşinin olmamasıydı. Yine de küçük kız kardeşlerin ne kadar deli olduklarını zor yoldan öğrenmeden önce buna bir son vermesi gerekiyordu.

"Dion," dedi Maria toplantı odasından çıktığımızda.

Omzumun üzerinden ona bir bakış atıp iç geçirdim, lafının gerisini getirmemesi şimdiden sinirimi bozmuştu.

"Yola gelecekti, biliyorsun. Bu harika bir anlaşmaydı. Sierra elle tutulur bir nedenin olmadan masadan kalktığını duyarsa buna hiç memnun olmayacak."

Tek kaşımı kaldırıp çenemi sıktım, sabrım iyice taşıyordu. "Ne zamandır kız kardeşim için çalışıyorsun? Hem ne ara kendinde Sierra'yı çok iyi tanıyormuş gibi onun adına konuşacak yüzü buldun?"

Maria gözlerini kırptırıp başını iki yana salladı. "Öyle demek istemedim," dedi mahcubiyetle. "Sadece çabuk vazgeçtiğini söylemek istiyorum."

“Son baktığımda bu kararı vermek bana düşüyordu. Ağzımdan çıkanları sorgulamak sana mı kaldı?” Şoförüm arabanın kapısını açarken Maria sessizliğe gömüldü, yüzünde donuk bir ifade vardı. “Bak, Maria. Çalışmalarını gerçekten takdir ediyorum. Ama bir takım olmadığımızı anlayan gerek.”

Bazen bizi Luca ve Val’le karıştırıyor, *asla* onlar gibi olmayacağımızı unutuyordu. Hem iş yerinde hem de özel hayatta ayrılmaz olan Luca ve Val’in aksine Maria’yla benim aramdaki sınırlar –en azından benim açımdan– hiçbir zaman bulanıklaşmamıştı.

“Çok değiştin,” dedi sekreterim hayal kırıklığına uğramış gibi usulca.

Arkama yaslanıp pencereden dışarı baktım. “Umarım değişmişimdir,” dedim. “Uzun zamandır hiç bu kadar *kendim* gibi hissetmemiştim. Artık öylesine yuvarlanıp gitmiyorum, kafam dağılsın diye kendimi işe boğmuyorum. İşin aslını tahmin bile edemezsin, Maria. Eskiden uyumayı her şeyden çok severdim, kâbuslarım o gece bana merhamet gösterirse birkaç saatliğine huzur bulurdum. Ya şimdi? Şimdi gözlerimi bir an bile kapatırsam sonsuza dek hafızama kazımak isteyeceğim bir ânı kaçırmaktan korkuyorum. Faye’le evlenirken ona bundan böyle minnettar olduğum şeyleri saymaya başlayacağımı, geçireceğimiz her günün bir öncekinden daha güzel olacağını umduğumu söylemiştim. Sözlerimin ne kadar doğru çıkacağını tahmin edemedim.”

Maria o kadar hüzünlü görünüyordu ki bir an için hâline üzüldüm ama bu his çabucak geçip gitti. Kendimi suçlu hissetmekten bıkmış usanmıştım, bilhassa da Faye’e duyduğum sevgi gibi güzel bir şey için.

“Ona âşıksın,” dedi buruk bir sesle.

“Umutsuzca,” diye karşılık verdim.

“Hisleriniz karşılıklı mı?”

Sırıttım, kalbim mutlulukla doldu. “Evet. Öyle olduğuna inanıyorum.”

Maria hüznle gülümsedi. “En kötüsü ne biliyor musun? Yıllardır yüzüne şu gülümsemeyi kondurmaya çalışıyorum ve onun düşüncesi bile benim bir türlü başaramadığım şeyi yapmaya yetiyor. Ben... biraz dişimi sıkarsam üç yılın sonunda nihayet beni göreceğini düşündüm.”

Üzerime bir pişmanlık çökse de kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım. Bana karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordum ama evlendiğimde bunu aşacağını ummuştum. Ona herhangi bir umut vermemiş, ondan hoşlandığımı düşündürtecek bir şey yapmamıştım. Ona o gözle bakmıyordum. Hiç bakmamıştım.

“Üzgünüm,” dedim. “Karımı canımdan çok seviyorum ve bu asla değişmeyecek. Sana aksini düşündürtecek bir şey yaptıysam tüm samimiyetimle özür dilerim.”

Maria başını iki yana salladı. “Hayır,” diye mırıldandı. “Hiç yapmadın. Bana hep son derece profesyonelce yaklaştın.” Elini sertçe saçlarının arasından geçirip iç çekti. “Teşekkür ederim, Dion. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden onu başımla onayladım. Maria değerli bir çalışandı ve konuşmamızın aramızdaki her şeyi değiştirecek olmasından nefret etsem de bunun kaçınılmaz olduğunun farkındaydım. “Teklifim hâlâ geçerli,” dedim. “Sekreterimi kaybetmek istemem ama istifa etmeye karar verirsen sana övgü dolu bir tavsiye mektubu yazarım.”

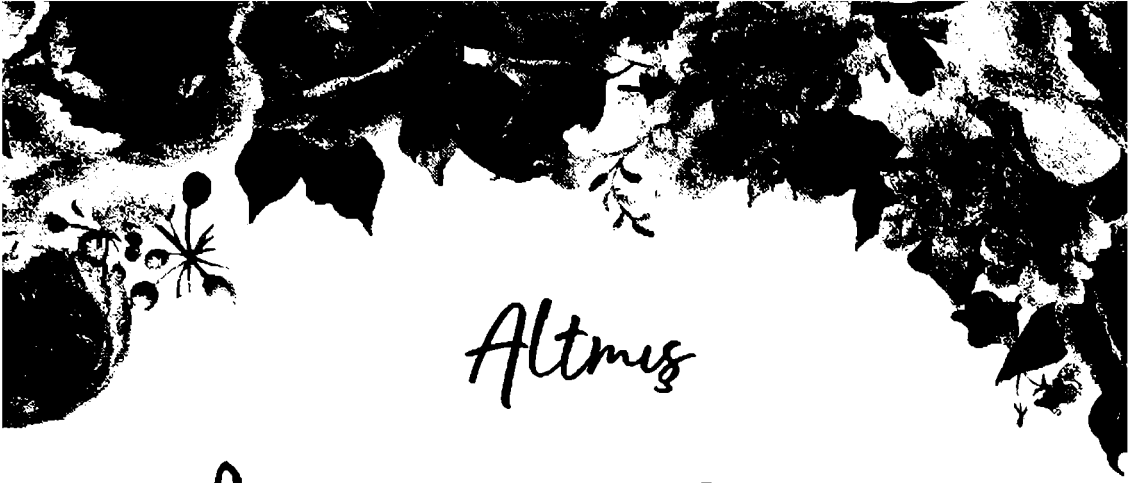
Bu kez dudakları samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı, huzursuzluğumu biraz olsun hafifletti. Yıllardır hem sekreterim hem de arkadaşım olarak yanımdaydı ve sırf duygularına karşılık veremeyeceğim diye kendini değersiz hissetmesini istemiyordum.

“Bu kez hayır diyemeyeceğim sanırım,” dedi ufak bir rahatlamayla.

“Dönüş yolunda hallederim.”

Büyük zorluklarla da olsa söylediğimi yaptım. Yol boyunca atlattığımız türbülans sayısı mide bulandırıcıydı. İşimi bırakıp karımın yanına döndüğüm için cezalandırılıyordum sanki. Yine de aptal aptal sıırtmaya devam ettim.

Ta ki evimize girip içerinin boş olduğunu görene kadar.

DION

Birbiri ardına girdiğim odaların hiçbirinde güzel karımdan bir iz bulamayınca içime bir kurt düştü. Sabahtan beri mesajlaşıyorduk ve akşam dışarı çıkmak gibi bir planı olsa bundan haberim olurdu. Değil mi?

Onu ararken huzursuzluktan yerimde duramıyor, hattın düşmesini beklerken sabırsızlıktan oturma odasında volta atıyordum. Faye ikinci çalışın ardından telefonunu açtı.

“Dion! Orada saat çok geç değil mi?”

Onu aradığıma sevinmiş gibiydi, sesinde de bir tuhaflık yoktu. “Uyku tutmadı,” diye yalan söyledim. “Ne yapıyorsun, bir tanem?”

Faye iç geçirdi ve çarşaf hışırtısına benzer bir ses duyuldu. Kaynağının *kendi* yatağımızın çarşafları olmadığı kesindi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlarken midem bulandı.

“Hiç. Sierra bir film tavsiye etmişti, kanepede uzanmış onu izliyordum. Ya sen? Ne oldu? Kâbus mu gördün?”

Ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kaldım. Evde olmasına rağmen öyleymiş gibi davranıyordu. Neredeydi? Zihnim vakit kaybetmeden bana işkence etmeye, Eric’le görüntülerini gözümün önüne getirmeye başladı. Sık sık çıktığım iş seyahatleri birden tadımı kaçırdı.

Sürekli ülke dışına çıkmam Faye'e o herifle ilişkisini sürdürme fırsatı sunardı. Korumaları her an görev başında olsa da her hareketini bana rapor etmek gibi bir talimatları yoktu. Onu babası gibi kontrol etmek istememiştim ama belki de bu bir hataydı.

"Hı hı. Kâbus gördüm," diye mırıldandım. "Tekrar uymaya çalışsam iyi olacak sanırım. Sonra konuşuruz, olur mu?"

"Peki madem. Rüyanda beni gör," dedi neşeyle. "Seni seviyorum. İyi geceler!"

"Ben de seni seviyorum," desem de bu sözler kulağıma boş geliyordu. Her yeri didik didik aramamış olsam Faye'in evde olduğuna inanırdım. Beni kaç kez aptal yerine koymuştu?

Telefonuma baktım, cevabı bilmek istiyor muyum emin değildim. Bunun üzerine düşer ve bilmek istemediğim bir şey öğrenirsem hiçbir şey eskisi gibi olmazdı. Her şeyi görmezden gelip bu mutluluk illüzyonunu sürdürebilirdim ama öyle de merakım içimi kemirirdi.

Dudağımı ısırıp Silas'ın adına dokundum, kararımı vermiştim. "Nerede o?" diye sordum telefonu açar açmaz.

"Dion," dedi şaşkınlıkla. "Erken döneceğinden haberim yoktu. Bilsem sınır güvenliğini hallederdim."

Konuyu saptırıyordu. "Soruma cevap ver," diye çıkıştım. "Karım nerede?"

Silas iç geçirdi. "Ortada sandığın gibi bir şey yok, Dion. Tam da beklediğim gibi fevri davranıyorsun. Yanlış bir şey yapsa sana haber verirdim."

"Adresini üç dakika içinde telefonumda istiyorum," diyerek telefonu suratına kapattım. Ona lanet işini yapması konusunda nutuk çekecek hâlim yoktu. Neyse ki oyalanmadan istediğimi yaptı.

Yaklaşık iki saat sonra kendimi daha önce adını bile duymadığım bir banliyöde, küçük bir ahşap evin önünde buldum. Demek Faye buradaydı, ha? Ön kapıya bakarken hâlâ gergin-

dim. İçeri girdiğimde karşımda ne bulacaktım? Cevabı gerçekten öğrenmek istiyor muydum?

Elimi zile götürüp kısa bir tereddüdün ardından düğmeye bastım. Kapının açılmasını beklerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Küçük bir yanımda hâlâ yanıldığımı, evde başka birinin olacağını umuyordu sanki.

Fakat çok geçmeden kapı açıldı ve Raven'in ona hediye ettiği koyu mavi renkli ipek sabahlığın içindeki Faye ortaya çıktı. Evde *-evimizde-* aynısından bende de vardı.

Beni görmesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı ve panikledi. Sevgili karım kapıyı suratıma kapatmaya yeltendi ama alaycı bir nefes verip ona engel olarak içeriye daldım. "Seni görmek de çok güzel, meleşim," diye homurdandım.

Faye geriye doğru sendeledi, bakışları içeride gezindi. Evi kendi başına dekore ettiğini anlamak için etrafı gezmeme gerek yoktu. Duvar panellerinden evimizdekilerle aynı altın tonundaki armatürlere kadar her yer buram buram o kokuyordu.

"D-Dion," diye fısıldadı elini göğsüne götürerek. "B-burada ne işin var? Adresi nereden buldun?"

Ona doğru bir adım attığımda geriledi. Dişlerimi sıkıp yanından geçerek kulübenin derinliklerine yöneldim. İçerisi çok sevimliydi, kaliteli işçilik her detayda kendini gösteriyordu. Dekorasyonu aylar sürmüş olmalıydı.

"Bence sorulması gereken *asıl* soru senin burada ne işin olduğu."

Oturma odasına girdim ve içeriyi boş bulduğumda rahat bir nefes verdim. Manzaraya bakılırsa söylediği gibi film izliyordu. Rahat görünen krem rengi kanepenin üzerine yumuşak, pofuduk bir battaniye atılmıştı, iç mekân evimizden çok daha rustikti. Gözüme odanın dört bir yanına konmuş resim çerçeveleri ilişti, hepsinde Faye ve annesi vardı. Birlikte çekilmiş tek karemi yoktu.

Köşedeki koltuğa ilerleyip oturdum, öfke ve acı ötekine baskın gelmek için içimde bir mücadeleye tutuşmuştu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Bu ev ne?”

Faye karşıma geçti, kollarını etrafına sarmıştı. “Sandığın gibi bir şey değil,” diye mırıldandı.

Boş bir kahkaha attım. “Meşhur son sözler.” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdiğimde elimin titrediğini gördüm. Bunun farkında bile değildim. “Bir açıklama bekliyorum, Faye. Mantıklı bir şey söyleyeceğini umuyorum. Yalnız mısınız?”

“Evet. Yalnızım,” dedi. Bakışlarını bana bakmaya yüzü yokmuş gibi yere dikmişti.

“Birini mi bekliyorsun? Burası bir garsoniyer mi?”

Başını hızla kaldırıp keskin bir nefes aldı. “Hayır,” dedi bir çırpıda. “Değil tabii ki. Bu ev... benim.”

Saçlarımı çekiştirip bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. “Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var, bir tanem. Seni anlamaya çalışıyorum ama ağzından elle tutulur bir açıklama duymam gerek.”

Beni başıyla onayladı, titrediğinin, gözlerime birkaç saniyeden fazla bakamadığının farkındaydım. “Bu evi konserlerden kazandığım parayla aldım. Sadece... tamamen bana ait bir yerim olsun istedim. Arada bir sığınabileceğim, kimsenin elimden alamayacağı bir yer.”

Kalbimin sızısını görmezden gelerek onu başımla onayladım. Onu anlamak, sabrımı korumak için elimden geleni yapıyordum. “Bana söyleyecek miydin? Aradığımda evdeymiş gibi konuştun, Faye. Evimizin ortasında dururken söylediğin yalanları dinlemek nasıl bir histi biliyor musun?”

Suçluluğu ve pişmanlığı güzel gözlerinden okunuyordu. “Evet,” dedi. “Eninde sonunda söyleyecektim. Doğru zamanı bulamadım sadece.”

Etrafıma bakındım, evin her köşesine gösterdiği özeni fark etmemek imkânsızdı ve bu canımı yakıyordu. “Karımın ka-

çıp sığınabileceği gizli bir evi olması ne boktan bir şey hayal edebiliyor musun? Lafı dolandırma, Faye. Bu bir kaçış planı, değil mi? Bana hiçbir şey söylemeyecektin.”

“Dion, özür dilerim.” Sesi cümlesinin sonuna doğru çattı. Sözlerinde samimi görünüyordu ama bu yeterli değildi. Sorun da bu değil miydi zaten? Asla ona yetmeyecektim. “Bunu sana nasıl açıklayabilirim, anlamayı nasıl sağlayabilirim bilmiyorum ama deneyeceğim. Bu evi almamın... seninle bir ilgisi yok. Sadece... hep kendi yuvam olsun isterdim. Duvarları arasında kendimi daima güvende hissedeceğim, hiçbir yerde istenmezsem sığınabileceğim bir yuva.”

“Ya birlikte kurduğumuz ev, Faye? Kendi ellerinle dekore ettiğin ev? Annemin piyanosunu çaldığın, kanepesinde seviştığımız, her sabaha birlikte uyandığımız ev? Ya o dört duvar? Orası yuvan değil mi? *Yuvamız* değil mi?”

“Senin... yuvan,” diye fısıldadı. “Beni... terk edersen ya da canımı... canımı yakarsan...”

Öne doğru eğilip yüzümü ellerimin arasına gömdüm, zihnimde düşünceler dört dönüyordu. Kalp kırıklığının nasıl bir şey olduğunu, yıllardır bununla yaşadığımı sanırdım. Ne çok yanılmışım ama. “Benden daha ne istiyorsun?” diye sordum boğuk bir sesle. “Seninle bir ömür geçirmek istediğimi anlamam için daha ne yapabilirim? Yanımda kendini güvende hissetmeni nasıl sağlayabilirim? Kılına bile *asla* zarar vermem, Faye. Bunu söylememe gerek var mı gerçekten?”

“Biliyorum,” dedi sırf beni avutmaya çalışıyormuş gibi.

Ben her günümü hayatımızın geri kalanını planlayarak geçirirken o kafasında kaçma planları kuruyordu demek. Onun için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Korkularıyla yüzleşmiş, kendimi yıllardır yapmadığım şeyleri yapmaya zorlamıştım. Ondan desteğimi esirgememiş, güçlenip kendi ayakları üzerinde durabilmesi için ihtiyaç duyduğu her şeyi ayaklarının

altına sermiştim. Bunu yapmıştım çünkü sonunda eline gitme şansı geçse bile kalacağına inanmıştım.

Bir risk almış ve zararlı çıkmıştım.

“Roma’daki günümüzü hatırlıyor musun? Yağmurun altında dans ederken bana beni seçtiğini söylemiştin. Her günün her saniyesi, ben senden aksini istesem, bu dünyanın en zor şeyi olsa bile beni seçeceğini söylemiştin. Öyle değil mi?”

Yanağına süzülen gözyaşını izledim ve bir an için yanına koşup onu kollarımın arasına almak, acısını dindirmek istedim. Fakat kendime mâni oldum.

“Beni semedin, Faye. Bütün kalbinle semedin. İhtiyaç duyduğum şekilde semedin.”

DION

Eric'in karşısında uyuşmuş vaziyette oturuyordum. Gözlerindeki neşe bile sinirime dokunmuyordu. "Boşanma belgelerinizi ellerimle hazırlayacağımı başından beri biliyordum," dedi küstah bir sırtışla. "Tam da evlilik yıl dönümünüze birkaç hafta kalmışken. Ne yaparsanız yapın yürümedi, değil mi? Üç yıl bekleyeceğimi samyordum, ki bekleyecektim de. Biliyorsun. Onun için beklerdim. Büyükanne'nin kurallarından nasıl kurtuldun bilmiyorum ama sana minnettarım."

Bir yiğın evrakı önüme ittiğinde yazılanlara gönülsüzce göz gezdirdim. Birkaç hafta önce olsa yakasına yapışıp suratını önümdeki lanet masaya çarpardım ama bugün hiçbir şeye mecalim yoktu. "Faye kâğıtları imzaladığımız âna kadar hâlâ benim karım, işler istediğim gibi gitse imzalamazdı da." Sesim bitkindi, mücadelecı ruhumdan eser yoktu. O gece evinden çıkıp gittiğimden beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Faye peşimden eve gelmişti ama söyleyeceği hiçbir şey yaptıklarını haklı çıkaramazdı.

En beteri de onu tam anlamıyla suçlamıyor olmamdı. Kendine ait bir yeri olmasını istedi diye incinmemiştim, bunu benimle *paylaşsa* ona destek bile olurdu. Bu kadar önemli bir şeyi benden saklamasına, benden kaçma ihtiyacı hissetmesine

kırılmıştım. Onu bu evliliğe mahkûm edersem geçmişten kalan yaraları asla kapanmayacaktı. Hep birine karşı yükümlü hissedecekti. Onun kadar kendimi de kandırmaya çalışmıştım; ona verdiğim şey gerçek bir bağımsızlık değil, bir bağımsızlık illüzyonuydu.

“İmzayı atacak,” dedi Eric. “Seni hiç istemedi, Dion. Seninle nişanlıyken benimle sevgiliydi. Son âna kadar benden vazgeçmediğini sen de biliyorsun. Ayrıldığımız günden beri onu bekliyorum ve artık nihayet onunla gerçek bir şansım var. Bunu heba etmeyeceğim.”

Gözümün önüne Faye’in kollarının arasındaki görüntüsü geldiğinde ifadem sertleşti. Gülümsemelerinin, bir beste için kolları sıvayıp bir sonraki notayı bulmakla uğraşırken usul usul iç çekişlerinin, boşalırken dudaklarından dökülen iniltilerin tadını artık o çıkaracaktı.

“Sana bir şans daha verse bile Faye senin olmayacak. Her an seni benimle kıyaslayacak, kıcını yırtsan bile bana *asla* denk olamazsın. Birkaç hafta önce yaptığım gibi *Mona Lisa*’yı huzur içinde görebilsin diye onun için Louvre’u kapatamazsın. Ne ona devasa orkestra salonları kiralayabilirsin ne de saniyeler içinde konserleri için şehrin en iyi mekânlarını tutabilirsin. Uzun bir günün ardından neye ihtiyaç duyduğunu ya da uyuyamadığında ne yapacağını biliyor musun? Onu benim gibi koruyup kollayabilecek misin?”

Başımı iki yana salladım, dudaklarım acımasız bir sırıtişla kıvrıldı. “Onu koluna taksan bile tüm dünya onu *benim* karım olarak hatırlayacak. *Sen* bunu unutmayı başarsan bile dünyanın geri kalanı sana bunu her fırsatta hatırlatacak.” Göz göze geldiğimizde kötücül bir kahkaha patlattım. “Gerçi nasıl unutacaksın ki? O akşam kulisinde aletimi emişi, beni nasıl çaresizce istediği bir an bile aklından çıkmayacak. Bizi o hâlde görmene *bayıldı* biliyor musun? Aldığın gülleri eve bile götürdük. Yapraklarını tek tek yolup yatağımızın üzerine serpiştirdi

ve benden üzerlerinde onu becermemi istedi. En şahane anılarımızdan biri de bu. Bunun için sana bir teşekkür borçluyum.”

Afallamış suratı bile keyfimi yerine getiremiyordu. Dürüst olmam gerekirse Faye’in istediği buysa Eric’e dönmesine gıkımı çıkarmazdım. Mutlu olmayı herkesten çok hak ediyordu.

“Yanında olan ben olduğum sürece tüm dünyanın onu eski karın olarak görmesi umurumda değil, Dion. Geri kalanına gelirsek de... ona benim de keyif alacağım şeyler öğrettiğin için asıl ben sana teşekkür ederim.”

Üzerine atılıp kravatını kavrayarak onu kendime çektim. Eric toplantı masasının üzerine yapıştı, bir an için gözleri korkuyla doldu. İşte bu yüzden Faye bir kaçış planı hazırlama ihtiyacı hissetmişti. En derinlerimde gizlenen canavarı görmüştü çünkü.

Onu bırakıp titrek bir nefes alarak elimi saçlarımdan arasından geçirdim, kalbim tuzla buz olmuş gibiydi. “Uzun bir günü papatya çayı içerek bitirmeyi çok sever,” diye mırıldandım kısa bir sessizliğin ardından. “Sırf onun için kurutulmuş papatyaları evden eksik etmem. Uyuyamadığında bestelerinin başına geçer. Oturma odamıza sığır, kendi kendine melodiler mırıldanıp notalar karalar. Ama başkalarının fikirlerini almayı sever, ona akıl verirken bunu dikkate alır. Zor gecelerde uykusunu böyle getirebilirsin.”

Eric’in fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktığını fark ettiğimde dudaklarım hüznünlü bir tebessümle kıvrıldı. “Onu seviyorum, Eric. Her bir zerremle. Ona boşanmayı teklif etmemin seninle hiçbir ilgisi yok. Bunu nihayet özgür ve bağımsız olmayı hak ettiği için yapıyorum ama bu kararım onu yine sana götürürse... eh, onu benden çok daha fazla sevsen iyi edersin. Ona daha iyi davran, onu daha çok sev, benim asla olamadığım adam ol. Senden farklı olarak ona sunabileceğim tek şey para. Onu da fazlasıyla vereceğim zaten, bir önemi kalmayacak.”

Eric beni başıyla onayladı, yaptığım ve söylediğim şeyler karşısındaki şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Açıkçası ben de

onun kadar şaşkındım. Arabama doğru yürürken Faye'i onunla hayal edip kendime işkence ettim. Boşanma belgelerinin hazırlanmasını istediğimde Eric aklıma bile gelmemişti, bunu sadece doğru olduğunu düşündüğüm için yapmıştım.

"Bay Windsor," dedi Garret kapımı açarken. Bir şey söyleyeceğini anladığımda başımı iki yana sallayarak onu susturdum ve arka koltuğa oturduğumda donakaldım.

"Selam, Dion," dedi büyükanne.

Ah. Garret'in derdi şimdi anlaşılmıştı. İç çekip kemerimi taktım, midem bulanıyordu. Avukatlarımızın ofisine geldiğimi biliyorsa, Faye'in kulübesinden de haberdar olmalıydı. Başka kim bunu biliyordu?

"Buraya seni azarlamaya gelmedim," dedi yumuşak bir sesle. Tatlı bir gülümsemeyle elini dizime koyup hafifçe sıktı. "Sadece ne olursa olsun yanında olacağımı bilmeni istedim. Ares'le Luca'da dersimi aldım ve aynı hataları seninle de yapmayacağım. İstedğin buysa öyle olsun. Tek isteğim beni affetmen."

Elimi onunkinin üzerine koyup parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Affedilecek bir şey yok, büyükanne. Hiçbir şey yok."

Altmış İki

FAYE

Dion içeri girdiğinde başımı kaldırdım, gözleri ânında benimkileri buldu. Normalde yerimden kalkıp yanına giderdim, o da benimle yarı yolda buluşurdu. Ben parmak uçlarıma yükselirdim o da beni öpüp ayaklarımı yerden keserdi.

Bugünse öylece birbirimize bakıyor, ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Ona bir açıklama yapmaya çalışmıştım ama sözlerim bana bile saçma gelmişti. Mesele güvende bitiyordu ve Dion haklıydı. Ona sandığı kadar güvenmiyordum.

Kulübeyi ondan saklamamam gerektiğini bilsem de yapacağımdan geri durmamıştım. Bu büyük ölçüde kendimce aldığım içgüdüsel bir önlemdi ama bana zarar vermeyeceğine, evime *onun* yüzünden sığınmayacağıma canı gönülden inansam yine de bunu yapar mıydım?

“Konuşabilir miyiz?” dedi usulca. Yorgun, tükenmiş görünüyordu. Evlenmeden önce de hep böyle görünürdü. Bunu ona, bize ben mi yapmıştım?

Başımla onaylayıp peşinden yemek masasına doğru yürüdüm, yüreğim ağzımdaydı. Uzun zamandır yanında kendimi bu kadar gergin hissetmemiştim. Buna tam olarak korku demezdi, daha çok... endişe gibi bir şeydi.

Masanın üzerine kahverengi bir zarf bırakıp derin bir nefes alarak bana doğru itti. Bakışları benimkilerle buluştuğunda karşımda saf kalp kırıklığından başka bir şey bulamadım. “Senin için,” diye fısıldadı.

Titreyen ellerimle zarfı alıp dikkatlice açtım, içinde ne olduğunu anladığımda sırtımdan bir ürperti geçti. Kâğıtları sanki parmaklarımı yakıp kavurmuşlar gibi masanın üzerine attım.

“Çoktan imzalamışsın,” dedim, sesime karışan hayal kırıklığına engel olamadım.

Beni başıyla onayladı. “Sana bir seçim hakkı sunmazsam buna hakkın olduğunu söylememin ne anlamı kalırdı, Faye? Evlendiğimizden beri içine sokulduğumuz durumu lehine çevirmeye çalıştın. Ne söylersek söyleyelim sana da bana da bir seçim şansı sunulmadığını biliyoruz. Konu kulübe değil. O evin özgürlüğe duyduğun arzunun bir sembolü, elinin altında tutma ihtiyacı bile hissetmemen gereken güvenlik önlemi olduğunun farkındayım. Bunun için seni suçlamıyorum, bebeğim. Keşke... Keşke bütün endişelerini silip atabilseydim ama şartlar yüzünden bunun neden mümkün olmadığını anlıyorum.”

“Bunları hayatta imzalamam, Dion.” Gözleri bir an için umutla parıldadı fakat o umut geldiği hızla kaybolup gitti. “Sana kulübeden bahsetmemenin bir hata olduğunu kabul ediyorum. İçten içe sığınacak bir yere ihtiyacım olabileceğini düşünmem de doğru değildi ama Dion...” Elimi saçlarımın arasından geçirdim, çaresizliğimi korkularımı ortaya dökmeden haklı çıkarmam mümkün değildi. Aramızdaki bu şeyin sonuza dek sürmeyeceğini hissettiğimi ona nasıl açıklardım ki? Bunun gerçek olamayacak kadar iyi bir şey olduğunu? “Hiçbir şey imzalamıyorum. Boşanmak istemiyorum.”

Dion derin bir nefes alıp burnunun köprüsünü sıktı. “İkimiz de bunu istemedik,” diye mırıldandı. “Bunca zamandır senden kaçmamın iyi bir nedeni vardı, Faye. Mesele sadece yaşın değildi. Sen bütün korkularımın, geceleri uykularımı kaçıran

vicdan azabının bir hatırlatıcısıydın. Annemin piyanosunu çalmanı izlemek, vakıf hakkında konuşmanı dinlemek ne denli acı vericiydi biliyor musun? Sen ve ben... Biz hiç birlikte olmamalıydık.”

Sandalyemden kalkıp masanın etrafından dolaştım. “Ciddi değilsin.” Bana neden olduğum acının kaybolup gitmesinden başka bir şey istemiyormuş gibi çaresizlikle bakıyordu ama ikimizin de zor yoldan öğrendiği bir şey varsa o da insanın ruhunda açılan yaraların asla tam anlamıyla iyileşmediği idi.

Ellerimi Dion’un omzuna koyup kısa bir tereddüdün ardından kucağına oturdum. “Gözlerimin içine bak,” diye mırıldandım. “Seni seviyorum, Dion. Şu an bana inanmakta zorlandığını biliyorum ama seviyorum. Kulübeyi satacağım. Senden kıymetli değil. Onu satın aldığımda mantıklı düşünemiyordum... sığınacak bir yere ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var, Dion. Sadece sana.”

Dion iç geçirerek yüzüme uzanıp bir tutam saçımı nazikçe yüzümden çekti. Avucunu yüzüme koyup üzerime eğildiğinde keskin bir nefes aldım, ağzı benimkine sürtündü. Dudaklarımızı buluşturduğunda gözlerim kapandı, dokunuşu her zamanki gibi saygı ve sabır doluydu, temkinliydi.

Öpücüğümüzü derinleştirdiğinde inleyip elimi saçlarının arasına geçirdim, daha fazlasını istiyordum. Niyetim onu kırmak değildi ve hatamı nasıl telafi edebileceğimi bilmiyordum. Benim bile tam olarak anlayamadığım bir şeyi ona nasıl izah edebilirdim?

Elimi gömleğinin altına kaydırduğımda inleyerek sandalyesinden kalkıp beni masanın üzerine oturttu. Dizleriyle bacaklarımı aralayıp beni kendine çekti, elleri vücudumun dört bir yanında geziniyordu. “Lütfen,” diye mırıldandım ondan tam olarak ne istediğimi bilmesem de.

Ben kemerini çözerken Dion’un eli bacaklarımın arasında kayboldu ve ne kadar ıslandığımı fark ettiğinde dudakların-

dan bir inilti döküldü. Tek bir öpücüğüyle beni dokunuşuna muhtaç hâle getirmişti. “*Lütfen.*”

Külotumu bir kenara çekip parmağını içime kaydırarak, “Söyle, bebeğim,” dedi. “Ne istiyorsun?”

“Seni,” diye fısıldadım. “Beni sevmeni istiyorum. Boşanma evraklarının bir şakadan ibaret olduğunu, beni hâlâ eskisi gibi istediğin söylemeni istiyorum.”

Dion’un ifadesi sertleşti, boş elini saçlarımin arasına geçirip dudaklarımı sertçe kendininkilere bastırdı. Dilini benimkine sürtüp ıslak kıvrımlarımin arasına bir parmağını daha kaydırduğında inledim. Beni nasıl kışkırtacağını, vücudumu bana istediğimi vermeden zevkin doruğuna nasıl çıkaracağını çok iyi biliyordu.

Parmaklarımı aletin etrafına sardığımda Dion alnını benimkine yasladı. Onu açıklığıma hizalarken, “Seni seviyorum,” dedi. “Hem de çok seviyorum, Faye.” Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan ağır ağır içime girmeye başladı. “Her zaman da sevecek ve şu an olduğu kadar isteyeceğim.”

“Ben de seni seviyorum,” diye inledim, kalçamı kavrayıp sert hamlelerle bana istediğimi vermeye başladığında. “Seni asla bırakmayacağım, Dion.”

“Siktir,” diye homurdandı. Aletini neredeyse tamamen çıkardı ve bakışlarını aramıza indirip içime geri döndü. “Sırılsıklamsın, bebeğim. Beni içine nasıl da güzel alıyorsun. Bu manzaradan asla bıkmayacağım.”

Darbeleri hızlanıp sertleşmeye başladığında bacaklarımı beline sardım. Kendini kaybetmesine bayılıyordum. “Daha fazla,” dedim yalvarırcasına.

Elini aramıza götürüp başparmağını klitorisime koydu, hareketleriyle eş zamanlı olarak okşamaya başladı. İkimiz de telaşlı ve duygusaldık, son kez tek vücut olduğumuzdan endişeleniyorduk sanki. “Böyle mi?” diye sordu.

Onu başımla onayladım. İniltirlerim şiddetlenip çok daha çaresiz hâle geldiğinde dudaklarıma yapıştı. Hiçbir şey aynı anda hem bu kadar doğru hem de bu kadar yanlış hissettirmemişti. “Boşalmak üzereyim,” diye sızlandım.

Dion hafifçe geri çekildi, darbeleri sertleşirken sanki bu ânı sonsuza dek zihnine kazımak istiyormuş gibi beni pürdikkat izlemeye koyuldu. “Benim için boşal, bebeğim,” dedi. “Uslu bir kız ol ve benim için boşal.”

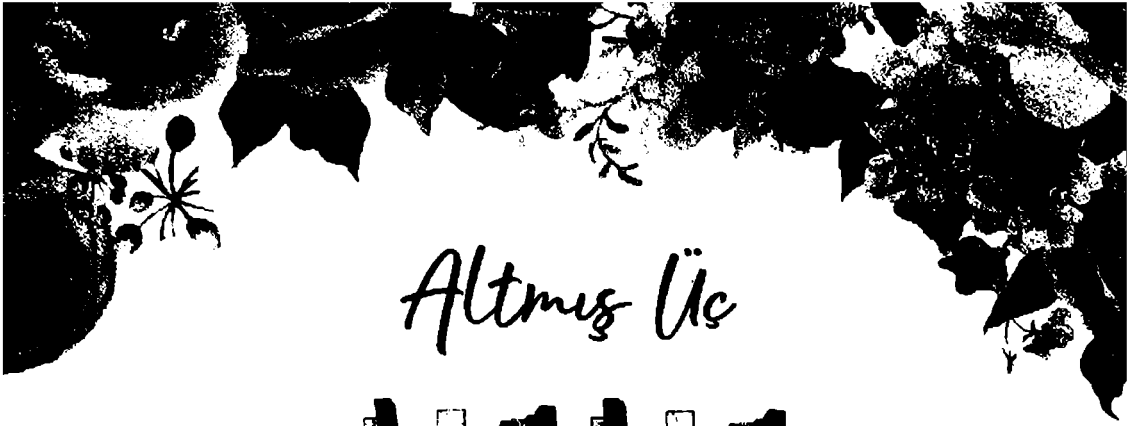
Tam da bunu yaptım. İçinde bulunduğumuz anda onun için yapmayacağım bir şey yoktu. Etrafındaki kaslarım gerilirken gözlerim kapandı, zihnimdeki bütün düşünceler yerini saf bir mutluluğa bıraktı.

“Siktir,” diye inledi Dion peşimden boşalarak. “*Kahretsin. Mükemmelsin.*”

Alnı omzuma düştüğünde kollarımı etrafına doladım, onu bırakmak istemiyordum. Bana son kez böyle dokunduğu hissinin üzerimden atamıyordum ve kaçınılmaz sondan önceki bu birkaç saniyelik ânın sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Dion başını çevirip boynuma minik bir öpücük bıraktı, nefesi tenimi ısıtıyordu. “Evden taşınacağım,” diye mırıldandı sanki hâlâ içimde değilmiş gibi. “Evraklar sende kalsın. Boşanmak istemiyorsan onları imzalamak zorunda değilsin, Faye. Bunu... yapmayacağını umuyorum ama bir seçme şansını hak ediyorsun. Kendi ayaklarının üzerinde durmana hiç müsaade edilmedi ve ben olmadan nasıl bir hayat süreceğine, *kim* olmak istediğine karar vermen en doğrusu. Evliliğimiz boyunca dizginler benim elimdeydi, artık onları sana teslim ediyorum.”

İçimden çıkıp bakışlarını üzerimde gezdirdi, ardından kendine çekidüzen verip pantolonunun düğmesini ilikledi. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “En derin ve karanlık arzularım seni bir an bile yanımdan ayırmamak için bana yalvarırken dahi gitmene izin verecek kadar çok seviyorum.”

FAYE

Berlin'deki kalabalık bir tren istasyonunda yürüyordum, bir yere yetişmek için acele eden insanların aksine adımlarım yavaştı. Kendimi bildim bileli umutsuzca istediğim her şeye kavuşmama rağmen son birkaç haftada edindiğim bütün deneyimler bomboş gelmişti.

Dion bir an bile aklımdan çıkmamıştı ama kendi seçimlerimi yapmamın heyecan verici olduğunu da inkâr edemezdim. Daha önce ne bir tren bileti almış ne de tek başıma uçak yolculuğu yapmıştım. Ziyaret edeceğim yerleri, konaklayacağım otelleri hür irademle seçebilmek varlığından bihaber olduğum derin bir ihtiyacı dindirmişti. Yaptığım her tercih, peşinden koştuğum her hayal ruhumdaki yaraları sarmış, içimi hiç tatmadığım bir özgüvenle doldurmuştu.

İlk kez sadece Faye'dim. Kimsenin beni tanımadığı bu yerde ünlü bir piyanist de babamın kızı da Dion'un karısı da değildim. Kimsenin umursamadığı, gizlice fotoğraflanmadan veya alaylara maruz kalmadan hatalar yapabilen, kalabalığın içinde kaybolan sıradan bir kızdım sadece. Hayatımda ilk kez kendimi bir başkasının gönlünce oynattığı bir kukla gibi hissetmiyordum. Uymam gereken kurallar, katılmaya zorlandığım provalar, günümü başkası için yaşamak yoktu.

İstediğim hayatı yaşıyordum ama Dion'suz hepsi gözüme bomboş görünüyordu. İç geçirip hafifçe çantama vurduğum, bana verdiği boşanma evrakları sürekli aklımın bir köşesindeydi. Bana evden taşınacağını söyledikten sonra sırra kadem basmıştı. Kimse bana nereye gittiğini söylemiyor, sadece istediğini yapıp bir kez olsun kendim için yaşamayı denemem gerektiğini öğütüyordu.

Buna kalkışmamış olsam nasıl bir şey olduğunu ilelebet merak eder miydim? Bir yanımda Dion'un beni asla bırakmayacağından, babam gibi beni yaşamamı istediği hayata mahkûm edeceğinden sürekli korkar mıydı? Bunların doğru olduğunu itiraf etmeye utanıyordum.

Mantıklı yanımda Dion'un babamla alakası olmadığını farkındaydım ama küçücük bir parçam günün birinde olur da ondan ayrılmak istersem buna izin vermeyeceğinden şüpheleniyordum. Bu endişeyi bastırmaya çalışmıştım ama bana danışmadan babamı hayatımdan kesip attığı ya da benden habersiz peşime korumalar taktığı zamanki gibi hayatımı kontrol etmeye çalışması bana pek de yardımcı olmamıştı. Hepsini iyiliğimi düşündüğünden yaptığını bilmek korkularımı yatıştırmaya yetmemişti.

Yanımdan geçen biri bana çarptığında keskin bir nefes verdim, bütün vücudum gerildi. Ne var ki yabancı ben ona çıkışma fırsatı bile bulamadan yanımdan geçip gitti, birazdan kalkacak trene yetişmeye çalışıyordu muhtemelen. İç geçirip yürümeye devam ettim fakat gözlerim istasyonun köşesindeki küçük piyanoya takıldığında tekrar duraksadım.

Nabzım hızlanırken kendi kendime gülümseyip enstrümana doğru ilerledim. Ziyaret ettiğim on beş tren istasyonunun ardından kenarda köşede, terk edilmiş vaziyette duran piyanoların sadece filmlerde var olduğunu düşünmeye başlamıştım. Parmaklarımı artık pek de beyaz sayılmayacak beyaz tuşların üzerinde gezdirirken sırtımdan bir ürperti geçti. Kullanılmaktan yıpranmış görünüyorlardı ve sesi muhtemelen hayallerim-

deki kadar güzel çıkmayacak olsa da koca konser salonlarını tıka basa doldurmaktan çok daha büyük bir hayalim gerçeğe dönüşecekti.

Önüne oturup büyük bir saygıyla tuşlardan birine bastım. Akora ihtiyacı vardı ama o kadar da kötü sayılmazdı. En son ne zaman bir piyanonun başına geçmiştim? Haftalar olmuştu ve bunu da Dion'u özlediğim kadar özlemiştim.

Notalara dalgın dalgın basmaya başladım, bilinçsizce Dion'un yardımıyla bestelediğim parçayı çaldığımı fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Genelde çaldıklarım kiyasla çok daha çağdaş ve moderndi ama bizimdi.

Pişmanlık kara bir bulut gibi üzerime çökerken dudağımı ısırdım. Haftalardır hayallerimin peşinden koşmuş ama sonunda Dion'un en çılgın fantezilerimin bile ötesinde olduğunu anlamıştım. O kulübeyi hiç satın almamalı, Dion'dan hiç şüphe etmemeliydim. Onsuz bir hayat yaşamaktansa kalan ömrümü korkularıyla geçirmeyi tercih ederdim.

Son notanın çınlaması bitmeden başka bir şarkıya geçtim, bu seferki klasiklerden biriydi. Beethoven'ın *Moonlight Sonata'sı* ruh hâlimi mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Hatamı telafi etmeye nereden başlayabilirdim? Dion benden kaçmasının bir nedeni olduğunu söylemişti ve bunu sırf beni kendinden uzaklaştırmak için söylemediğinden korkuyordum. Bunun doğrudan doğruya, bensiz çok daha iyi olmasından endişeleniyordum.

Dion'un kâbusları bitmemiştir ve artık piyano çalışımı duyduğunda yüzünde bir gülümseme belirse de zaman zaman hâlâ acı dolu anılara dalıp gittiği oluyordu. Gözünde buna degecek kadar yeterli miydim? Zaman içinde onun benimkilere olduğu gibi ben de onun yaralarına merhem olabilir miydim? Onun yanında duran kadın olmaya layık mıydım?

Haftalar süren kendimi bulma, kim olduğumu anlama çabasının ardından en sonunda sadece *onun* olmak istediğimi fark etmiştim.

Alkış sesleriyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım ve piyanonun etrafına toplanmış yabancıları gördüğümde gözlerimi şaşkınlıkla kırpıstırdım. Yerimden kalkıp utangaç bir gülümsemeyle onlara karşılık vererek telaşla topukladım. Uyuşmuş gibiydim.

Evliliğimiz boyunca onunla evlenmemiş olsam nasıl bir hayat süreceğimi merak etmiştim. Geçmişini düzeltmek mümkün değildi ama kendi geleceğimi şekillendirmek ilgi çekiciydi.

Meğer bütün bu deneyimler, bütün bu anlar... yanımda bunları paylaşacak kimse olmadıkça anlamsızmış.

DION

Karımın yine ucuz ve boktan bir hava yolu şirketinin uçağına binmesini izledim. Üzerinde kot pantolon ve tişört vardı, uzun kızıl saçları sırtından aşağıya dökülüyordu ve yüzünde hoş bir pembelik vardı. Pırıl pırıl parlıyor, özgür ve mutlu görünüyordu. Onu böyle görmek beni mahvettiği kadar içimi de rahatlatıyordu.

O kulübeyi satın almasaydı bir yanının ufak bile olsa evliliğimize sıkışıp kalmış gibi hissettiğini fark eder miydim? Benden korktuğunu, bana sandığım kadar güvenmediğini anlar mıydım?

“Bak,” dedi Lex. “Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum ama yeter artık. Geçen hafta Zane’e Berlin’deki köhne bir tren istasyonuna eski püskü bir piyano yerleştirttin, şimdi de benden bu boktan uçağı uçurmamı mı istiyorsun?”

Ona sert bir bakış atarak pilot kabinine girdim. “Zane’in oyalanacak bir şeye ihtiyacı vardı zaten. Bu uçakların da güvenli olduğuna henüz ikna olmadım. Dümende sen olmadıkça içim rahat etmez. Ayrıca koca okyanusu aşacağız. Bu hurda yığınının zerre kadar güvenmiyorum. Neden filosunda daha yeni uçakları olan büyük hava yolu şirketleriyle uçmuyor anlamıyorum.”

Lex’in ifadesi yumuşadı ve beni başıyla onaylayarak yerine geçti. Kardeşimden yardım isteyerek ona uçak korkumu itiraf

etmek zorunda kalmıştım ama neyse ki bunu büyütmemişti. En azından şimdilik. Kalkıştan önce her şeyi üç kez kontrol etmeme bile sesini çıkarmamıştı.

“Hazır mısın?” diye sordu en sonunda.

Başımı iki yana salladım. “Hayır ama kaçınılmazı ertelemenin anlamı yok. Hiç değilse nihayet Amerika’ya dönüyor. Birkaç gece kendi yatağında uyumak için sabırsızlanıyorum.”

Lex sözlerimi başıyla onaylarken ben de kendimi korkunç uçuşa hazırlamaya çalıştım. Keşke özel jetlerimizden birini kullanmayı kabul etseydi, bunu defalarca teklif etmiştik. Bu ucuz, berbat deneyimlere olan sevdasına asla akıl sır erdiremeyecek olsam da böyle mutlu olacaksa istediği her şeyi ona sunmak için elimden geleni yapacaktım.

“Bu daha ne kadar devam edecek?” diye sordu Lex kırk bin fite çıktığımızda.

Başımı iki yana sallayarak pencereden dışarı baktım. “Ondan vazgeçmeye hazır olana dek.”

Bir kahkaha patlatıp bana döndü. “Öyle bir şey asla olmayacak,” dedi alayla. “Faye eve dönene kadar böyle gidecek herhâlde.” Bir an sessizleşti, gülümsemesi solup gitti. “Mutlu görüldüğünü *sandığının* farkındayım ama yanılıyorsun, Dion. Yanındayken nasıl yüzünde güller açtığını fark etmedin belki ama ben her şeyi gördüm. Şerefsiz babasının neredeyse hayatı boyunca onu kontrol ettiği düşünüldüğünde bir seçim şansını hak ettiğini kabul ediyorum ve bunu ona sunduğun için seninle gurur duyuyorum ama Dion... Faye mutlu falan değil. Sen de öyle.”

Elimi saçlarımın arasından geçirip iç çektim. “Birbirinde teselli bulan iki insanın hissettikleri şeyi mutlulukla karıştırması işten bile değildir. Ama aslında bu, aşk kılığına girmiş şehvetle rahatlamamanın bir karışımıdır. Bana kalırsa Faye hâlâ kendisi olmayı öğrenmeye çalışıyor. Bu alışma süreci kolay ol-

masa da başaracak. Mutlu olmak için bana ihtiyacı yok. Kimseye ihtiyacı yok.”

“Belki,” dedi Lex. “Ama belki seni yanında *istiyordur*. Belki kendi başına bulduğu mutluluk seninle katlanıyordur. En kötüsünü beklediğinin farkındayım ama bence Faye seni şaşırtacak.”

Sözleriyle bana verdiği umudu bastırmak imkânsızdı, bakışlarımı kaçırdım. Boşanma evraklarını henüz imzalamadığını bilsem de yarım bıraktığı işini tamamlamak için döndüğünden endişeleniyordum. Özgürlüğün tadını aldıktan sonra benimle arasındaki bütün bağları koparmak istemesi ihtimali ödümü koparıyordu. Bunun için onu suçlayamazdım bile.

Şimdiye kadar bütün hayatı benimkine kusursuzca uyum sağlayacak şekilde biçimlendirilmişti ve benim bunda doğrudan bir payım olmaması önemli değildi. Faye geçmişini bana vermişti ama geleceği bana ait değildi. Beni seçmesini her şeyden çok istiyordum ancak seçmezse yolunda durmayacaktım.

Uçuş tam da beklediğim üzere bok gibi geçmişti ve Lex iniş hazırlıklarına başladığı sırada yerimde duramıyordum. Aramızdaki engellerden biri de buydu: Faye’in en sevdiği şeylerden biri benim en büyük korkularımdan biriyle yüzleşmemi gerektiriyordu. Birlikte olmamız her gün birbirimizi her şeyin üzerinde tutmamız anlamına geliyordu. Fedakârlıklar yapmamızı, kendimizden ödünler vermemizi gerektiriyordu. Her şeyin ikimiz için de çok daha kolay olmasını dilemekten kendimi alamıyordum. Öte yandan, bütün yaşadıklarımıza rağmen hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim. Faye için binlerce kez uçağa binerdim. O buna ve çok daha fazlasına değerdi.

“Nefes al,” dedi Lex uçağın tekerlekleri piste değdiğinde. “Geriye sadece kapıya yanaşmak kaldı. Neredeyse bitti.”

Onu başımla onayladım, midem ağzımdaydı. Bir saniyelik huzura bile hasret kalmıştım. Kafamda dört dönen düşünceler yakamı bir türlü bırakmıyordu. Faye Amerika’ya döndüğüne göre nereye gidecekti? Eve mi dönecekti yoksa kulübesine mi?

Bu yolculuğa çıkmasından sonraki ilk birkaç gün sürekli benimle iletişime geçmeye çalışmıştı ama son zamanlarda cevapsız bıraktığım aramaları seyrekleşmiş, araları iyice açılmıştı. Attığı mesajların sayısı bile yavaş yavaş azalmış, en sonunda toptan kesilmişti. Benden uzakta, sadece kendisiyle zaman geçirmesini istemiştim ama beni bu kadar kolay unutacağını tahmin etmemiştim.

“Dion,” dedi Lex gerginlikle, gelen yolcu kapısına yürüdüğümüz sırada. Bakışlarım heyecanla yolcuları bekleyen insanların üzerinde gezindi ve elinde kocaman bir kırmızı gül buketiyle duran Eric’i fark ettiğimde kalbim sıkıştı.

Gözlerden uzakta bir köşeye saklanıp bakışlarımı üzerine diktim. Faye’in kapıdan çıkıp Eric’i görmesini, yüzünün bir zamanlar benim için olduğu gibi aydınlanmasını izledim. Yanına yürümeye başladığında da arkamı dönüp gittim.

DION

Ev hiç olmadığı kadar boş geliyordu, her bir detay bana onu hatırlatıyordu. Faye'den dekorasyonla ilgilenmesini istemem, kendimce ona uzattığım zeytin dalıydı. Fikirlerine değer verdiğimi, geçmişte ona pek iyi davranmamış olsam da evliliğimizin her şeyi değiştireceğini gösterme girişimimdi.

Günün birinde başımı ağrıtaçağı aklımın ucundan geçmemişti. Kafamı çevirdiğim her yer bana onu hatırlatırken bu evde nasıl yaşayabilirdim ki? Sızlayan kalbimle kendimi kanepeye attım, Faye'in mavi sabahlığı hâlâ mobilyanın sırtında duruyordu. Onu görmek bir anlığına beni rahatlatırsa da çok geçmeden Eric'e gülümsediği an gözlerimin önüne geldi.

Onu karşılamaya gelmişti. Günlerdir bana bir telefon açmamasına rağmen onunla konuşmuş olmalıydı, yoksa havalimanında ne işi olacaktı? Sabahlığı yüzüme bastırıp Faye'in kokusunu içime çektim. Haftalardır ona en yakın olduğum an buydu ama biraz bile yeterli değildi.

Şu an onunla olmalıydı. Ona gülümseyişini gördükten sonra çekip gitmiştim çünkü bir saniye daha oyalanmak beni mahvederdi. Kalbimden geriye kalanlar da paramparça olurdu. Yaşadığımız, bizi büyütüp geliştirdiğini sandığım onca şeyden, verdiğimiz onca sözden sonra bile... onu aramıştı.

Belki de boşanma belgelerini hazırlatırken onu ciddiye almamakla hata etmiştim. Faye'in ruh sağlığı ve kendini güvende hissetmesi konusunda endişelenmiş ama bu konuda ondan en ufak bir şüphe etmemiştim. Etseydim kendimde ona boşanma teklifini sunacak gücü bulabilir miydim bilmiyordum.

Eric'i mahvetme arzumun Faye'in tek bir gülümsemesiyle kaybolup gitmesi ne tuhaftı. Onu hayatının geri kalanı boyunca böyle gülümsetirse... kahretsin. Bunu başarırса gölgelerin arasına saklanıp Faye'in başından beri istediği adamla hayatına devam etmesini izlemekten başka ne yapabilirdim ki?

Bunu o gün Lacara'da anlamalıydım. Tüm içgüdülerine, korkularına, yetiştirilme tarzına *onun* için kafa tutmuştu. Biri ilişkilerini öğrenecek diye ödü kopsa da onunla birlikte olmayı seçmişti.

Zaman içinde kendimi bunu kontrolcü babasına başkaldırmak için yaptığına inandırmıştım ama şimdi... bir kenara atılmış hâldeydim. Faye yine ona dönmüştü. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Onu başından beri hak etmemiştim ki.

Titrek bir nefes alıp avucumdaki sabahlığı sıkarak kendimi toplamaya çalıştım ama nafileydi. Gözlerim kapandığında içinde tek bir elle tutulur anımızın bile olmadığı kulübesinde oturduğunu hayal ettim. Bana dair tek bir izin bile olmadığı kulübesi. O dört duvar onun için yeni bir başlangıç, kaçıştı. Muhtemelen Eric'i de oraya götürmüştü.

Ön kapının açıldığını duyduğumda iç geçirdim, şu an kardeşlerimle uğraşacak gücüm yoktu. Bana onu unutturmaya çalışacaklardı ama ben bunu istemiyordum. Canımı yaksa da ona dair her şeye dört elle sarılmak istiyordum.

"Dion."

Faye'in sesini duymamla başımı kaldırdım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kanepeden kalktım, hayal gördüğümünden eminim. "Faye?" Elindeki koca gül buketini, gözlerinde yanan ateşi inceledim. Elimdeki sabahlığını fark ettiğinde dudakları bir

tebessümle kıvrıldı ve tek kaşı havalandı. Kumaşı hızla bir kenara bırakıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Belgeleri imzalamak için geldin herhâlde.”

Bir anlığına acımasızlık edip benden boşanana kadar erkek arkadaşı onu kabul etmeyeceği için mi burada olduğunu sormak istedim. Ardından ona hâlâ benim karım olduğunu ve o herifin kollarına koşmasına müsaade etmeyeceğimi söylemeyi düşündüm. Ama sonunda sadece ona bakmakla yetindim, çaresizlik boğazımı düğümledi.

“Cezayı hak edecek bir şey yaptım, Dion,” dedi yumuşak, tereddütlü bir sesle.

Kalbime bir hançer saplayıp çevirse daha iyiydi. Karşıma geçip bana beni aldattığını, o herifle öpüştüğünü, o adamın onu havaalanında karşılamaya geldiğini dinlemektense bunu yeğlerdim.

“Sadece kâğıtları imzala,” diye fısıldadım. “Hiçbir şey duymak istemiyorum, Faye.”

Bana doğru bir adım attığında onu kendime çekip bana bir şans daha vermesi uğruna yalvarmamak için kendimi zor tuttum. Ayaklarına kapanıp ona daha iyi, hak ettiği gibi bir adam olmaya çalışacağıma söz verme arzusu dayanılmazdı.

“Eric’le konuştum,” dedi bir adım daha yaklaşarak. Bakışlarımı kaçırdım, tüm vücudum dudaklarından dökülen bu isme tepki veriyordu. Keşke dudaklarına yapışıp kendi adını bile unutana kadar öpebilseydim. Uzun zaman önce o herifi ona sike sike unutturacağıma dair söz vermiştim, keşke bunu yapsaydım.

“Düğünümüzden kısa süre sonra bana ne demiştin hatırlıyor musun?” diye sordu, o kadar yakınımıdaydı ki biraz kıpırdasam vücutlarımız birbirine değecekti. Faye avucunu göğsüme koyduğunda titrek bir nefes aldım. “Ona söylediğim her sözcük için tenime izini bırakacağına söz vermiştin. Ağzımdan çıkan her kelimeyi saydım.”

İçimde bir umut kırıntısı filizlenirken bakışlarım onunkileri buldu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, Eric'e sunduğundan daha farklı bir gülümsemeyle. Bu seferki sadece bana özeldi; sevgi, güven ve sadece bana duyduğunu umduğum derin bir tutkuyla doluydu. "Ona ne söyledin?" diye sordum korka korka.

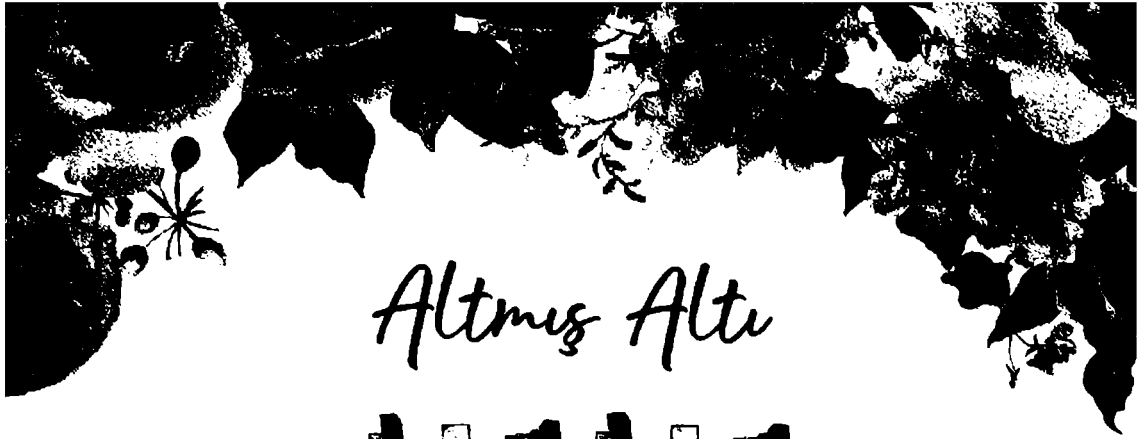
Faye elini enseme kaydırды. Aramızdaki mesafeyi kapattım, göğsü benimkine yaslandığında elindeki buket yere düştü. "Kocaman bir gül buketiyle havaalanına gelip benden bir şans daha istedi. Ben de, 'Üzgünüm, Eric. Hâlâ evli bir kadını ve boşanmaya hiç niyetim yok. Onu seçiyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bunlara rağmen onu seçiyorum. Daima da onu seçeceğim,' dedim. Tam yirmi beş sözcük, aşkım. Artık güllere farklı bir gözle baktığını bildiğimden buketi sana getirdim. Beni cezalandırırken kullanırsın belki diye düşündüm."

Saçlarını kavrayıp ona doğru eğildim, dudaklarımızın buluşmasıyla boğazından zevk dolu bir inilti yükseldiğinde rahat bir nefes verdim. Kollarını boynuma doladığında onu kucağıma aldım. "Seni seviyorum," diye mırıldandı öpücüklerimizin arasından. "Özür dilerim, Dion. Çok özür dilerim. Ne olursa olsun seni bir daha asla bırakmayacağım."

Onu duvara yasladığımda başı geriye düştü, gözleri benimkilere kenetlendi. "Buna izin vermeyeceğim, meleğim. Sana benden kaçma, korkularına teslim olma şansı verdim bir kere. Bir daha böyle bir lüksün olmayacak. Kendi isteğinle bana geri döndün ve bir daha gitmene *asla* müsaade etmeyeceğim. Sonsuza kadar benimsin, Faye. Saçlarımız ağarıp her yanımız buruşana dek. Bunu istediğini söyle bana."

"İstiyorum. Seninle her şeyi istiyorum."

Sırıtarak onu yatak odamıza götürdüm, huzursuz kalbim sonunda rahatlamıştı. Faye eve, *bana* dönmüştü.

Altmış Altı

FAYE

Dion'la Hawaii'de sayısız ilkimizi paylaştığımız sahilde yürüyüş yaparken buraya ilk gelişimizden bu yana değişen onca şeyi düşünüp kendi kendime gülümsedim. Kocam elimi hiç bırakmak istemiyormuş gibi sımsıkı tutuyordu.

Dion bomboş sahilimizin ortasında duraksayıp, "Faye," diye mırıldandı. Kafamı çevirdim ve endişe dolu gözlerini fark ettiğimde kaşımı kaldırdım. Elimini bırakıp bir adım geri çekildi ve sırtarak tek dizinin üzerine çöktü.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken cebinden siyah bir yüzük kutusu çıkardı. "Bunu haftalardır yanımda taşımama rağmen sana hayatımın en önemli sorusunu soracak doğru yeri ve zamanı bir türlü bulamadım. Ziyaret etmek istediğin onca yerin birinde, hatta her şeye rağmen yuvamız hâline getirdiğimiz evimizde sormayı düşündüm ama en sonunda burada karar kıldım. Seni ilk kez öptüğüm, zorunluluktan değil, gülümsemelerini, ömrünü ve sinirlendiğinde gözlerinde yanan ateşi görmek istediğim için *seninle* evlenmek istediğimi fark ettiğim bu yerde."

Kutuyu açarak Laurier'in elinden çıktığı her hâlimden belli, göz kamaştırıcı nişan yüzüğünü ortaya çıkardı. "Bu annemindi," dedi hafifçe titreyen sesiyle. "Yıllarca ondan bahsetmekten bile kaçındım ama *seninle* olmak acımı dindiriyor. Beni hayal bile

edemeyeceğim kadar iyi, annemin *gurur duyacağı* bir adam yaptın. Zaten evli olduğumuzun farkındayım, bir tanem ama yine de sana bu ilişkiyi yürütmek için elimden geleni yapmaya devam edeceğime dair söz vermek istiyorum. Sözcükler boğazıma dizilirken bile seninle konuşacağım, doğama aykırı olsa bile kendimden ödün vereceğim ve sen de kabul edersen her zaman arkanda olacağım. Tek dileğim beni istediğin müddetçe her şekilde yoldaşın olmak. Lütfen, Faye. Hayatımızın geri kalanı boyunca seni sevmeme izin verir misin? Benimle evlenir misin?”

Ben de önünde dizlerimin üzerine çöküp yüzünü avuçlarımın arasına aldım, gözlerim dolmuştu. “Sadece sana isteyip isteyebileceğim tek kişi olduğunu, ne olursa olsun seni seçeceğimi, zor zamanlarımızda dahi yanı başında olacağımı ve korkularım, büyürken ruhuma işlemiş güvensizliklerim kafamı karıştırdığında bile sana güveneceğimi kanıtlamama izin verirsen. Sana seni sevmenin ne denli kolay olduğunu, karın olmanın benim için ne büyük bir onur olduğunu ve beni buna layık gördüğün için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi sana göstermeme izin verirsen seninle yeniden evlenirim.”

Dion alnını benimkine yaslayıp titrek bir nefes aldı. “Ne istersen,” dedi. “Beni sevdiğine inanmakta hâlâ zaman zaman zorlanıyorum ama hem senin hem de kendim için daha iyi bir insan olmaya çabalamaya hazırım. Bu yolda yürürken bana eşlik etmesini isteyeceğim tek insan sensin, Faye. Sadece sen.”

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken ona gülümsedim. “O hâlde... *evet*. Evet, Dion. Seninle bin kez daha evlenirim.”

Elleri öyle şiddetli titriyordu ki yüzüğü düşürmemesine şaşırdım. Her şeyiyle gerçek, mükemmel ânın tadını çıkararak gülüyorduk. Annesinden kalan elmasa bakarken göğsüm minnettarlıkla dolup taşıtı. *Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, dedim içimden yüzüğün önceki sahibine. Henüz istediğimiz noktada değiliz ama her gün biraz daha iyileşiyoruz. Karşıımıza*

ne zorluklar çıkarsa çıksın hepsini birlikte aşacağız. Tıpkı hayalini kurduğun gibi.

Dion yüzümü avuçlarının arasına alıp ay ışığının, pasparlak yıldızların altında beni şefkatle öptü. Ellerimi saçlarının arasına geçirip onu geriye ittiğimde kıkırdadı.

“Tatil köyünü... bizim için kapattın mı?”

Gömleğiyle pantolonunu mahvetmeyi umursamadan kuma uzandı. Onu hiç böyle gevşemiş görmemiştim. “Evet. Bizden başka kimse yok.”

Sırıtarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. “O hâlde sana üzerine şampanya döktüğüm o akşam ne yapmak istediğimi göstereyim.” Kumaşın vücudunun iki yanına düşmesiyle eğilip karın kaslarına minik bir öpücük bıraktığımda Dion’un gözleri karardı. Aletinin şimdiden sertleştiğini fark ettiğimde zevkten dört köşe oldum. “Karın olmayı ne kadar çok sevdiğimi göstereyim.”

Ardımda öpücükler bırakarak gövdesinin aşağılarına indiğimde inledi, parmaklarım kemerini bulduğunda elini saçlarımın arasına geçirdi. “Beni çıldırtıyorsun,” diye fısıldadı. “Sana asla doymayacağım, biliyorsun, değil mi? Hayatımızın geri kalanı boyunca seni şu an olduğu gibi isteyeceğim. Sen benim sonsuzumsun, Faye Windsor.”

Aletini özgür bırakırken ona gülümsedim. Ay ışığının altında, kumların üzerinde sere serpe yatarken göz alıcı görünüyordu. Dion kıyafetlerimi çekiştirip beni cırılçıplak vaziyette kucağına oturturken, “Seni seviyorum,” dedim. Bana bakışlarından hiç bıkmayacaktım. Kimse bana böyle, en büyük hayallerinin vücut bulmuş hâliymişim gibi hissettirmemişti. “Sonsuza dek de seveceğim.”

Aletini girişime hizalayıp yavaşça üzerine oturmaya başladığımda, “Siktir,” diye homurdandı. “Aletimi içine nasıl da güzel alıyorsun, bebeğim. Buna bayılıyorsun, değil mi?”

Kızaran yanaklarıma aldırmadan hareket etmeye başladım, üzerimde gezinen bakışları hoşuma gidiyordu. Her seferinde mest olmuş, benimle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Hiç kimse, böyle küçük anlarda bile, beni Dion kadar güçlü hissettirmemişti.

Ellerini belime koyup bana karşılık vermeye, üstte olmama rağmen beni sertçe becermeye başladı. “Benim güzel, uslu kızım,” diye mırıldandı. “Ay ışığının altında kocanı çok güzel içine alıyorsun.” Bir elini aramıza kaydırıp klitorisimi okşadığında inledim, her hareketiyle hassas çıkıntıyı biraz daha uyarıyordu. “Benim için boşalacaksın, değil mi?”

Daha sert ve hızlı darbelerle derinlerime ulaşmaya başladığında onu başımla onayladım. “*Lütfen.*”

Dion gülümseyerek bakışlarını tekrar üzerimde gezdirdi. Kendimi hiç bu kadar güzel, bu kadar arzulanır hissetmemiştim. Günün birinde Dion Windsor’ı becereceğim, birbirimize umutsuzca âşık olacağımız aklımın ucundan geçmezdi. İlişkimiz yürümemeliydi. Ben seyahat etmeyi severken o uçağa adım atmaktan nefret ediyordu. Ben piyano çalarken o enstrümanın sesini bile duymaya katlanamıyordu. Ben kontrol edilmeye tahammül edemiyordum, onunsa baskın olmak doğasında vardı. Kâğıt üzerinde birbirimize hiç uygun olmasak da birlikte mükemmeldik. Çaba gösteriyorduk çünkü.

“Büyüleyicisin, Faye,” diye inledi. “Benim olduğunu söyle, bebeğim. Söyle de seni şuracıkta boşaltayım.”

Dudağımı ısırıp sessiz kaldım, onu kışkırtmaya niyetliydim. Fakat Dion sırtarak başparmağıyla klitorisimi okşadı. “Seninim,” diye inledim çaresizce.

“Aferin kızıma,” diye fısıldadı. “Ben de seninim, istediğin her şeyi al benden.”

Ben tempomu artırırken Dion parmağını her hareketimle klitorisime sürtüp beni zevkin doruklarına taşımak üzere konumlandırdı. “Evet,” diye haykırdım daha fazla dayanamayarak.

Ben darmaduman olurken, kadınlığım etrafında tekrar tekrar kasılırken büyülenmiş gibi beni izledi. “Çok güzelsin,” diye fısıldayarak yerlerimizi değiştirdi. Beni kuma yatırdığında sırtıp eğilerek dudaklarını benimkilere sürttü. “Sırada ikinci tur var.”

Altmış Yedi

DION

“Burası evlilik teklifi için harika bir yer,” dedi annem sahilde yürüyüp bana gülümseyerek. Ona aynı şekilde karşılık versem de bir yanımda az sonra edeceği acımasız sözlerden korkuyordu. Ağzından ne zaman hoş bir söz çıksa hemen arkasından beni şaşkına çeviren bir şeyler söylerdi. Yıllardır böyle sürüp gitmişti ve bunun alt tarafı bir rüya olduğunu bilsem de bu seferkinin bir istisna olmayacağından şüpheleniyordum.

“Kolay bir hayatın olmadı, Dion ama metanetinden hiç ödün vermedin. Seninle gurur duyuyorum. Annelerin evlatlarını ayırması gerektiğini biliyorum ama senin yerin hep ayrı oldu. Piyano çalmayı benim kadar seven, benimle tuşların başına geçmek için oyuncaklarını bir kenara bırakan biricik oğlum. O anların her birinin benim için ne kadar değerli olduğunu tahmin bile edemezsin, bir tanem. Göz açıp kapayınca kadar büyüdüverdin. Seninle geçirdiğim her saniye için minnettarım. Hiç çekmemen gereken şu vicdan azabının üstesinden gelmiş olmana o kadar seviniyorum ki. İlk büyük performansını kaçıracağımı mı sanmıştın? Mümkün değildi. Söz konusu bile olmazdı. Planlarımı erken dönmemizi istediğin için değiştirmedim. Kazaya, bunun senin yüzünden olduğuna bu kadar odaklanmak yerine zaten o gün uçağa binmeyi planladığımız hiç aklına gelmedi mi? Senin hiçbir suçun yoktu, güzel oğlum.”

Öylece suratına bakıp ona uzandım, kulaklarıma inanamıyordum. Rüyam diğerlerinden farklıydı, annem bu kez gerçekten yanımdaydı sanki. Belki bunu Faye'le birlikte aldığımız terapilere borçluydum ama altında daha büyük bir neden yattığı hissini üzerimden atamıyordum.

"Seni seviyorum, Dion. Nihayet kendini sevmeyi öğrendin. Faye sana sandığımdan bile iyi geliyor. Attığınız her adımı, birbirinizi sevmeyi, kendi isteğinizle iyileşmeyi, geçmişin yükünden kurtulup yüzünüzü birlikte geçireceğiniz geleceğe dönmeyi seçmenizi izledim, canım... Benim güzel oğlum, beni ne kadar gururlandırdığını tahmin bile edemezsin. Her şeye rağmen dönüştüğün adama hayran olmaktan kendimi alamıyorum."

Parmak uçlarına yükselip alnıma usulca bir öpücük kondurdu. "Mutlu ol, Dion. Benim için, Faye için ama en önemlisi kendin için mutlu ol. Bunu hak ettiğin için mutlu ol. Senin için tek dileğim buydu. Seni seviyorum, canım. Her zaman da seveceğim."

Bir adım gerileyip yok olmaya başladığında içimi bir panik sardı. Çok geçmeden sahilde bir başıma kalakaldım. "Anne?"

"Dion?" İrkilerek uyanıp hemen karımı yanıma, kanepeye çektim. Faye kıkırdarak yüzünü boynuma bastırdı. "Sızmışsın. Hazırlanmam gerçekten bu kadar uzun mu sürdü?"

Aşına olduğum parfüm kokusu burnumu doldurduğunda ona daha sıkı sarıldım. Annemin parfümü. Bu imkânsızdı. Faye'e sokulup onu kokladım ama kaynağı o değildi.

Karım ellerini göğsüme koyup doğrularak, "İyi misin, Dion?" diye sordu. "Biraz solgun görünüyorsun."

Kızıl saçlarını nazikçe okşayarak sakinleştirici bir nefes aldım. "Yine rüyamda annemi gördüm," dedim. "Yıllardır gördüğüm her rüyada ağzından duymak istediğim ama hiç söylemediği tek bir cümle vardı. Bugüne dek."

“Öyle mi?” diye mırıldandı tatlı bir gülümsemeyle.

“Beni *sevdiğini* söyledi, Faye.”

Gözleri hafifçe açıldı ve hemen kollarını etrafıma doladı. Bana sımsıkı sarıldığında hüngür hüngür ağlayacağımı sandım. Faye rüyalarımı, annemin söylediği her şeyi biliyordu. Benimle gurur duyduğunu, mutlu olmayı hak ettiğimi ve olanlar için beni suçlamadığını duymanın benim için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı.

Saçlarını usulca okşamaya devam ettim, hem onu hem de kendimi yatıştırmaya çalışıyordum. “Gitsek iyi olacak,” diye mırıldandım gönülsüzce. “Aile yemeğine geç kalacağız. Büyükannemin ağzını açtırmayalım.”

Beni başıyla onaylayıp üzerimden kalktı ve bana elini uzattı. Sırıtip onun da yardımıyla kanepeden kalkarken içime ufak bir huzursuzluk çöktü. Annemin söylediği şeylerden biri kafama takılmıştı ve büyükanneemin evine giden yol boyunca bunu düşünmekten kendimi alamadım.

Kapıdan içeri girmeden önce Silas’a bir mesaj atmaya karar vererek ebeveynlerimin alelacele döndüklerini kanıtlayabilecek eski uçuş planlarını bulup bulamayacağını sordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Faye yemek odasına girerken.

Onu başımla onaylayıp elini hafifçe sıkarak yerlerimize götürdüm. “Her şey harika,” diye mırıldandım, sözlerimde ciddiydim de. Evliliğimiz daha önce de iyi gidiyordu ama yaşadığımız travmaları ve zararlı düşünce kalıplarımızı iyileştirmek için çaba göstermeye başlamamızla ilişkimiz büyük yol katetmişti. Aramızın daha iyi olacağını hayal bile edemezdim ama bir şekilde olan tam da buydu. Kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

“Büyükannem nerede?” diye bağırdı Lex. “Ona Lex-tahta hakkında söyleyeceklerim var.”

Gerilip ona ters bir bakış attım. “Bunu konuştuk sanıyordum, Lexington. O zimbirtıya Lex-tahta demiyoruz. Bu çok utanç verici.”

Ares kıkırdadı. “Hadi ama, dürüst olalım. Lex de ailemizin utanç kaynağı, bence çok yerinde bir isim.”

Luca gözlerini devirdi, bu yeni huyunu karısından edinmişti. “Dedi, ulusal televizyona çıkıp herkese kafayı nasıl karısıyla bozduğunu anlatan adam.”

Ares bir an için kalakaldı. Val ise Luca’yı dirsekledi. “Biriyle randevuya çıkacağım diye yürürlüğe soktuğun şirket içi romantik ilişki yasağını ve aynı yasağı bir hafta sonra benimle *evlendiğinde* kaldırmak zorunda kaldığını hatırlatmam gerekiyor mu?”

Ares elini kaldırdığında Val ona bir beşlik çakıp manidar bir tavırla göz kırptı. Raven başını bıkkınca iki yana salladı. Sierra’yla okudukları bir aşk romanı hakkında sohbete dalmışlardı, ne yazık ki artık güzel karımı da saçmalıklarına ortak ediyorlardı. Anladığım kadarıyla masum yazarı kaçırıp zorla yeni kitabının bir kopyasını edinmek gibi bir şey planlıyordu. Hainliklerine alet olmaya hiç niyetim yoktu.

Masada sesi çıkmayan tek kişi Zane’di. Gerçi buna şaşırma-mam gerekirdi sanırım. Celeste’in masallardan fırlamış düğününe dair söylentiler her magazin dergisinin kapağını süslüyordu. Haberlerin Windsor bünyesindeki yayınlarda yer almamasına özen göstersek de sektörün diğer yarısına sözümüzü geçiremezdik.

Telefonumdan bildirim sesi yükseldi ve Silas’ın adını görür görmez hemen cihaza sarıldım. Kilidi açarken omurgamdan bir ürperti geçti.

Silas

Arşivlerde bile farklı bir acıus olan bulunmadı. Önceden belirlenmiş programdan sapmamışlar.

Bön bön ekranıma baktım, gözlerime inanamıyordum. Yıllardır benim yüzümden alelacele dönmeye karar verdiklerini, bu yüzden de bazı önemli kontrolleri gözden kaçırdıklarını sanıyordum ama dönüş uçuşları başından beri haftalar öncesinden planlanmıştı.

Bu, olanları düzeltmese de nedense vicdan azabımı azaltmaya yardımcı olduğunu inkâr edemezdim. Kendimi hiç olmadığım kadar hafiflemiş hissediyordum.

Düşüncelerim tekrar rüyama kaydı. Bu gerçekten zihnimin bana oynadığı bir oyun muydu yoksa bunca zamandır suçluluk hissine öyle sıkı sarılmıştım ki annem denemesine rağmen bana ulaşamamış mıydı? Batıl inançlı biri değildim ama oturma odamızda bir an için burnuma dolan parfümünün kokusu... büyü gibiydi.

Büyükannem, “Çocuklar!” diye heyecanla bağırarak içeri girdi. *Geç kalmıştı.* Anne Windsor asla geç kalmazdı. Ne oluyordu? Bir şarap kadehi ve kaşık kapmasını izlerken kaşlarımı çattım. “Çocuklar!” diye tekrarladı hepimiz suspus olana dek kaşığı kadehe vurarak.

“Resmî bir yemekte olmadığımızın farkındayım. Haftalık buluşmalarımızı olabildiğince sakın geçirmeyi tercih ettiğimi de biliyorsunuz ancak bu akşam sizinle paylaşmak için sabırsızlandığım bir duyurum var.”

Bakışları masanın etrafında gezinip Zane’in üzerinde duraksadı. *Hasiktir.* “Zane,” dediğinde kardeşim gerildi, gözleri öfkeyle doldu. “Dion bir süredir mutlu evliliğinin tadını çıkarıyor. Senin de Ares, Luca ve Dion’un izinden gitme vaktin geldi.”

Zane başını iki yana salladı ve şarabını kafaya dikip kadehini sertçe masaya çarptı. “Açıkçası, büyükanne kiminle evleneceğim umurumda bile değil. Bunu sadece sen umursuyorsun.”

“Harika. Üç hafta sonra Celeste Harrison’la evleneceksin.”

Hepimiz şok içinde büyükanne bakakaldık, hiçbirimiz kulaklarımıza inanamıyorduk. Sierra kulağına bir şeyler fısıl-

dadığında Raven onu başıyla onayladı, kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu.

“Celeste’in nişanlandığını duymayan kalmadı,” dedim temkinli bir tavırla. Zane ben sözümü bitirir bitirmez ayağa fırladı.

“Onunla evlenmeyeceğim,” dedi, şoku hâlâ atlatamamış gibiydi. “Başka birini bul.”

Büyükannem kollarını göğsünde kavuşturup onu süzdü. “Bir zamanlar onunla evlenmene izin vereyim diye bana yalvaran sen değil miydin?” dedi. “İstediğin *oldu* işte. Ailesi dünyanın en önde gelen otellerinden birinin sahibiyken Emmersonlarla güçlerini birleştirmelerine göz yumamayız.”

Zane geriye sendeledi ve hışımla arkasını dönüp odadan çıktı. Lexington’la Sierra peşinden giderken geri kalanımız sessizce oturmaya devam ettik. Evli kardeşler olarak aramızda tuhaf bir fikir birliği vardı. Büyükannemin davranışlarını çoğu zaman doğru bulmasak da bir şekilde ne yaptığını iyi bilirdi. Geri adım attığı anlar da dâhil her hareketini dikkatlice hesaplardı. Tüm süreç boyunca insanı istediği yola sürüklerken kendi seçimlerini yaptığına inandırırıldı.

“Sanırım Faye’le düğün tazelemek istediğimizi söylemenin hiç sırası değil, ha?”

Faye beni uyarırcasına dizimi çimdiklediğinde ona küstah bir bakış atıp başımla birden her şeyi bir kenara bıkarak fikirlerini birbirini ardına sıralamaya koyulan Raven ve Val’i işaret ettim.

Büyükannem beni sevgi ve gurur dolu gözlerle izliyordu. Yöntemlerine her zaman katılmasam da Faye’le beni bir araya getirdiği için ona minnettardım.

Zane ve Celeste konusunda da haklı çıkacağını umuyordum.

DION

Avucumdaki kalp şekilli madalyona şaşkın şaşkın bakıp parmağımı metalin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Aylardır bu kolyeyi her yerde didik didik aramış ama bulamamıştım. Ta ki dün akşam rüyamda annemi görene dek.

“Benimkini alabilirsin,” dedi annem. “Aradığın madalyon bir bütünün yarısı. Felicity’ninki kaybolmuştu ama benimki hâlâ duruyor. Çocukluğumuzdan beri aramızdan su sızmazdı, biliyor musun? Gençliğimizde o da ben de çok hisliydik. Onun madalyonunda benim, benimkinde de onun fotoğrafı dururdu. Hatta baban cep saatinde benim fotoğrafımı bense kolyemde en yakın arkadaşımınkini taşıyorum diye kıskançlıktan deliye dönerdi.”

Sırıtarak parmak uçlarıyla saçlarımı okşadı. “Kolyemi Faye’e ver. Ona hediye edebileceğim tek şeyim bu. Buna bayılacağından eminim. Mücevher kutumda duruyor.”

Madalyon tam da söylediği gibi mücevher kutusundaıdı. Faye'in babasının elinden aldığı kolyenin aynısının annemde de olduğunu hatırlıyor olmalıydım yoksa bilinçaltım bu rüyayı görmemi sağlamazdı.

Madalyonu sıkıp Faye'in soyunma odasına yöneldim, üzerime tuhaf bir gerginlik çökmüştü. Birlikte çok yol kat etmiştik ancak tüm yaralarımızın iyileştiğini söylesem yalan olurdu.

"Dion," dedi Faye ayağa kalkarak. Kahretsin. Her zaman göz alıcı görünse de üzerindeki siyah gece elbisesi nefesimi kesti. Şüphesiz Raven'in elinden çıkmış parçalardan biriydi. "Hazır mısın?"

Dalgın dalgın başımı sallayarak onu onayladım, gözlerimi üzerinden alamıyordum. "Hazırım ama sen henüz değilsin."

Yanına yürüyüp annemin kolyesini önümde kaldırdım, ellerim hafifçe titriyordu. Faye'in dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü, bakışları benimle kolyenin arasında gidip geldi. "Nereden buldun bunu?"

Gülümseyerek boynuna uzanıp madalyonu taktım. "Maalesef bu anneninki değil. Özür dilerim, Faye. Elimden geleni yaptım ama onu bulamadım. Boynundaki annemindi."

Metal kalbi kaldırıp hayran hayran baktı. "Annenin miydi?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Bir dostluk kolyesinin öteki yarısı. Açsana."

Söylediğimi yaptı ve madalyonun bir yüzünde annelerimizin birlikte çekilmiş fotoğrafını, diğerindeyse Felicity teyzenin tek başına olduğu kareyi görünce dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. Başını kaldırıp burnunu çekerek, "Anneminki de buna benzer bir fotoğraf vardı," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim, Dion. N-ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu bana vermek istediğinden emin misin?"

Onu başımla onayladım. "Kardeşlerime sordum, hepsi tıpkı sana evlenme teklifi ederken verdiğim annemin yüzüğü gibi bunun da senin olması gerektiği konusunda hemfikirdi. İkimiz

de olanları değiştiremeyiz, Faye ama geçmişimizi onurlandırarak birlikte daha iyi bir gelecek inşa edebiliriz. Annelerimizden bir parçanın bu gece yanımızda olması gerektiğini düşündüm.”

Faye parmak uçlarına yükselip rujunu bozmamaya özen göstererek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Kollarını boynuma dolayıp yüzüme bakmak için hafifçe geri çekilerek, “Seni seviyorum,” dedi. “Hazır mısın?”

Onu başımla onayladığımda elimi tutup beni onun için satın aldığım konser salonuna doğru sürüklemeye koyuldu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken ona bir can simidiymiş gibi sarıldım. Birçok açıdan gerçekten öyleydi de.

“Dürüst olacağım,” dedim perdenin arkasına geçtiğimizde, “kendimi hiç hazır hissetmiyorum.”

Faye sırtarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Ben de hep öyle hissederim ama bugün daha iyiyim çünkü yanımda sen olacaksın. Bu yardım konseriyle topladığımız parayı ve ailenin seni benimle sahnede gördüklerinde ne kadar sevineceklerini düşün.”

İç geçirdim ve çenesini tutup başını hafifçe geriye eğerek dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. Sahne görevlisi birkaç saniye sonra vaktin geldiğini işaret etti. “Sırf *senin* için,” diye homurdandım. “*Bizim* için.”

Faye başıyla onaylayıp parmaklarımızı birbirine kenetleyerek beni peşinden sahneye çekti. Bakışlarım doğruca ön sırada oturan aileme kaydı. Faye’in piyanosunun başına geçtiğimde büyükannemin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona gülümsedim ve kardeşlerimin yüzlerindeki şaşkın ifadeleri inceledim.

Zane kolunu bize gergin gergin gülümseyen Celeste’in omzuna atmıştı. Kardeşim başıyla bana ufak bir selam verirken şaşırtıcı derecede duygusal görünüyordu. İkisi de her şey yolundaymış gibi davransa da hepimiz sorunlar yaşadıklarının farkındaydık. Büyükanneme güveniyordum ama onları evlenmeye zorlamanın iyi bir fikir olduğundan hâlâ pek emin değildim.

Celeste pişman olsa da Zane geçmişi arkasında bırakmakta zorlanıyordu. Nişanlısını mahvetmeyi kafasına koymuştu ve bunu yaparak Celeste'ten geriye bıraktığı son kırıntıların da üzerinde tepineceğinin farkında değil gibiydi.

Faye'in ilk notalara dokunmasıyla müzik ve karım dışındaki her şey kaybolup gitti. Parmaklarım bir an için titrese de hemen ona katıldım ve haftalardır usanmadan provasını yaptığımız düeti çalmaya başladık. Ailemiz ve tanıdıklarımız beni piyanonun başında görmek için yüklü meblağlar ödemişti ve toplanan paranın hepsi Staccato Vakfı'na bağışlanacaktı. Faye annelerimizin hayallerini zahmetsizce bir bir gerçeğe dönüştürüyordu.

Parçamızı mükemmel bir uyum içinde çalarken onu izledim. Faye bir zamanlar istemediğim kadındı ancak artık onsuz bir hayat düşünemiyordum bile. Kırık parçaları benimkilere kusursuz bir şekilde uyuyor, hayatımızın geri kalanını üzerine inşa edeceğimiz temelleri oluşturuyordu. Her geçen gün birbirimizi biraz daha güçlendiriyorduk. Geleceğin bizim için ne planladığını öğrenmek için sabırsızlansam da içimden bir ses sayısız boktan uçuş ve güzel melodilerin beni beklediğini söylüyordu.

Onunla her şeye vardım.

